DÜNYADA 26 DİLE ÇEVRİLEN *KÜLLER VE KOR* KİTABININ DEVAMI

GECE ve ATEŞ

SABAA TAHIR

epsilon

Devrim Ateşini Yakan Kıvılcım Ya Siz Olsaydınız?

"Sabaa Tahir bize karanlıktaki ışığı, umutsuz bir dünyadaki umudu ve zor zamanlarda insan ruhunun ulaştığı muazzamlığı gösteriyor."
Brandon Sanderson

"Karanlık, çok katmanlı ve romantik."
MTV.com

"Elinizden bırakamayacaksınız."
Huffington Post

GECE
VE
ATEŞ

GECE VE ATEŞ

Orijinal Adı: A Torch Against The Night
Yazarı: Sabaa Tahir
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kübra Tekneci
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Şubat 2018

ISBN: 978-605-173-377-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2016 Sabaa Tahir

Türkçe Yayım Hakkı:
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z
Beylikdüzü / İSTANBUL
Matbaa Sertifika No:28640
Tel:(0212) 671 61 51 Fax: (0212) 671 61 50

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

GECE VE ATEŞ

Sabaa Tahir

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon®

Anneme, babama, Mer ve Boon'a:
Sahip olduğum her şeyi size borçluyum.

BİRİNCİ BÖLÜM

FİRAR

I: Laia

Bizi bu kadar çabuk nasıl bulabildiler?

Arkamda, yeraltı mezarları kızgın bağrışmalar ve tiz metal sesiyle yankılanıyordu. Gözlerimi duvarlarda dizili sırıtan kafataslarına çevirdim. Ölülerin seslerini duyduğumu sandım.

Hızlan, çabuk ol, diye tıslıyor gibilerdi. *Bize katılmak istemiyorsan.*

"Daha hızlı, Laia," dedi rehberim. Yeraltı mezarlarında önümde ilerlerken zırhı parlıyordu. "Hızlı olursak onları atlatabiliriz. Şehrin dışına çıkan bir kaçış tüneli biliyorum. Oraya ulaşınca, güvende oluruz."

Arkamızda bir ses duyduk ve rehberimin solgun gözleri omzumun üzerinden geriye baktı. Eli altınımsı kahverengi bir bulanıklık halinde sırtında asılı kavisli kılıcının kabzasına uzandı.

Kötülük dolu basit bir hareketti. Onun sadece rehberim olmadığını hatırlatıyordu. O İmparatorluğun en seçkin ailesinin varisi Elias Veturius'tu. Eski bir Maskeli idi - Savaşçı İmparatorluğu'nun seçkin bir askeriydi. Ve benim müttefikimdi - kardeşim Darin'i kötü şöhretli Savaşçı hapishanesinden kurtarmama yardım edebilecek tek kişiydi.

Tek adımda Elias yanıma geldi. Bir adım daha atıp önüme geçti, iri yarı olmasına rağmen doğal bir zarafetle hareket ediyordu. Birlikte, az önce geçtiğimiz tünele baktık. Nabzım kulaklarımda zonkluyordu. Blackcliff Akademisi'ni yok etme ya da Elias'ı idamdan kurtarmamın sevinci kayboldu. İmparatorluk peşimizdeydi, bizi yakalarlarsa ölecektik.

Terden gömleğim ıslandı ama tünellerin kokuşmuş sıcaklığına rağmen tenim ürperdi ve ensemdeki tüyler diken

diken oldu. Sinsi, aç bir yaratığınkine benzer bir uluma duyduğumu sandım.

Çabuk ol, diye haykırdı içgüdülerim. *Kaç buradan.*

"Elias," diye fısıldadım ama parmağını dudaklarıma koyarak beni susturup -şşş- omzuna bağlı yarım düzine bıçaktan birini çekip çıkardı.

Kemerimden bir hançer çıkarıp tünel tarantulalarının tıkırtılarına ve nefesime rağmen duymaya çalıştım. Huzursuz edici izlenme hissi hafifledi ve yerini daha kötü bir şey aldı: zift ve alev kokusu, giderek yaklaşan yükselip alçalan sesler.

İmparatorluk askerleri.

Elias omzuma dokunup önce kendi ayaklarına, sonra benimkilere işaret etti. *Nereye basıyorsam oraya bas.* Arkasını dönüp hızla seslerden uzaklaşırken, nefes almaktan korkacak kadar dikkatli bir şekilde onu takip ettim.

Tünelde bir ayrıma varınca sağa saptık. Elias duvardaki omuz hizasına gelen bir deliğe başıyla işaret etti, içi boştu ama taş bir tabut için açılmıştı.

"İçeri," diye fısıldadı, "iyice geriye git."

Mezara girdim, orayı mesken edinen bir tarantulanın işitilebilir tıkırtısını duyunca ürpermemek için kendimi zor tuttum. Darin'in dövdüğü kavisli kılıç sırtımda asılıydı ve kabzası taşa çarptıkça tıngırdıyordu. *Burada ne sürünüyor olursa olsun, kıpırdamayı kes, Laia.*

Elias peşimden mezara girdi ama boyu onu yarı çömelir pozisyonda durmaya zorladı. Dar alanda kollarımız birbirine değdiğinde birden nefesini tuttu. Ama bakışlarımı kaldırdığımda, yüzü tünele bakıyordu.

Loş ışıkta bile, gri gözleri ve çenesinin keskin hatları etkileyiciydi. Karnımın alt kısmında bir şok hissettim - yüzünü görmeye alışık değildim. Bir saat öncesine kadar, Blackc-

liff'te sebep olduğum yıkımdan kaçarken, yüz hatları gümüş bir maskenin ardında gizliydi.

Başını yana eğip yaklaşan askerleri dinledi. Hızlı yürüyorlardı, sesleri yırtıcı kuşların kesik çağrıları gibi yeraltı mezarlarının duvarlarından yankılanıyordu.

"...güneye gitmiş olmalı. Biraz olsun aklı varsa öyle yapmıştır."

"Biraz olsun aklı olsaydı," dedi başka bir asker, "dördüncü sınavı geçerdi ve İmparator olarak bir Avam'a mahkûm olmazdık."

Askerler bulunduğumuz tünele girdiler, biri fenerini tam karşımızdaki mezara soktu. "Lanet olsun." İçinde her ne gördüyse hemen geri çekildi.

Bir sonraki bizim bulunduğumuz mezardı. Midem düğümlendi, hançeri tutan elim titremeye başladı.

Yanımda duran Elias kılıfından bir bıçak daha çıkardı. Ama yüzünü görünce -kaşları çatık, çenesi gergindi- yüreğim burkuldu. Gözlerime baktı ve bir an için ıstırabını gördüm. O bu adamları öldürmek istemiyordu.

Ama bizi görürlerse, buradaki diğer muhafızlara haber verirlerdi ve boğazımıza kadar İmparatorluk askerlerine batardık. Elias'ın kolunu sıktım. Başlığını kafasına geçirip yüzünü gizlemek için siyah bir mendil çekti.

Asker yaklaştı, adımları ağırdı. Kokusunu -ter, demir ve kir- alabiliyordum. Elias bıçağını daha sıkı tuttu. Bedeni saldırmaya hazır vahşi bir kedi gibi gergindi. Elimi kolluğuma koydum - annemden bir hatıraydı. Parmaklarımın altında hissettiğim kolluğun tanıdık deseni bir merhem gibiydi.

Asker mezarın kenarına ulaştı ve fenerini kaldırıp-

Ama birden tünelin ilerisinde bir gümbürtü yankılandı. Asker aniden döndü ve kılıcını çekip incelemeye gitti. Sa-

niyeler içinde fenerin ışığı hafifledi ve ayak sesleri giderek uzaklaştı.

Elias kesik bir nefes verdi. "Haydi," dedi. "Eğer o devriye alanı teftiş ediyorsa, daha fazlası gelecek demektir. Kaçış geçidine varmalıyız."

Mezardan çıktık ama tünellerde gümbürdeyen titreme toz kaldırıp kemikleri ve kafataslarını yere indiriyordu. Tökezleyince Elias omzumu tuttu ve beni duvara ittikten sonra kendisi de sırtını duvara yasladı. Mezar sağlamdı, ama tünelin tavanı uğursuz bir biçimde çatladı.

"Bu da neydi?"

"Deprem gibiydi." Elias duvardan bir adım uzaklaşıp tavanı süzdü. "Ama Serra'da deprem olmaz."

Yeni bir telaşla yeraltı mezarları arasında ilerledik. Attığımız her adımda başka bir devriye duymayı ya da uzakta meşaleler görmeyi bekliyordum.

Elias o kadar ani şekilde durdu ki, geniş sırtına çarptım. Kubbeli alçak bir tavanı olan daire biçimli bir mezar odasına girmiştik. Önümüzde iki tünel uzanıyordu. Birinde meşaleler yanıp sönüyordu ama neredeyse seçilemeyecek kadar uzaktaydılar. Odanın duvarları mezar izleriyle doluydu, her birini taştan yapılmış zırhlı bir adam heykeli koruyordu. Miğferlerinin altında kafatasları bize dik dik bakıyordu. Ürpererek Elias'a yaklaştım.

Ama o mezarlara, tünellere ya da uzaktaki meşalelere bakmıyordu.

Odanın ortasındaki küçük kıza bakıyordu.

Üzerinde yırtık pırtık giysiler vardı ve elini vücudunun yan tarafındaki kanayan yarasına bastırıyordu. Hoş yüz hatları bir Âlim olduğuna işaret ediyordu ama ben gözlerini görmeye çalışınca, kız kafasını yere çevirdi ve koyu renk saçları

yüzüne düştü. *Zavallı şey.* Kirli yanaklarından süzülen gözyaşları yüzünde izler oluşturmuştu.

"Lanet olsun, burası giderek kalabalıklaşıyor," diye homurdandı Elias. Yaralı bir hayvanla ilgileniyormuş gibi ellerini uzatarak kıza doğru bir adım attı. "Burada olmamalısın, tatlım." Sesi nazikti. "Yalnız mısın?"

Kızın ağzından minik bir hıçkırık çıktı. "Bana yardım edin," diye fısıldadı.

"Yarana bakmama izin ver. Onu sarabilirim." Büyükbabamın küçük hastalarına yaptığı gibi, Elias kızla aynı seviyede olmak için dizinin üzerine çöktü. Kız ise ondan uzaklaşıp bana baktı.

İçgüdülerim temkinli olmamı söylerken öne doğru bir adım attım. Kız beni izliyordu. "Bana adını söyler misin, ufaklık?" diye sordum.

"Bana yardım edin," diye tekrarladı. Gözlerime bakmaktan kaçınmasında tüylerimi diken diken eden bir şey vardı. Ama kız kötü muameleye maruz kalmıştı -muhtemelen İmparatorluk tarafından- ve şimdi de tepeden tırnağa silahlı bir Savaşçı'yla karşı karşıyaydı. Dehşete kapılmış olmalıydı.

Kız geri çekildi ve meşalelerin aydınlattığı tünele baktım. Meşaleler İmparatorluk bölgesinde olduğumuz anlamına geliyordu. Askerlerin yanımızdan geçmeleri an meselesiydi.

"Elias." Başımla meşalelere işaret ettim. "Vaktimiz yok. Askerler-"

"Onu bırakamayız." Hissettiği suçluluk duygusu gün gibi ortadaydı. Günler önce üçüncü sınavda ölen arkadaşları hâlâ içine dert oluyordu, bir başkasının daha ölümüne sebep olmak istemiyordu. Ve bu yaralı kızı burada tek başına bırakırsak, bunun olması kaçınılmazdı.

"Şehirde bir ailen var mı?" diye sordu Elias ona. "Birine-"

"Gümüş." Başını eğdi. "Gümüşe ihtiyacım var."

Elias kaşlarını kaldırdı. Onu suçlayamazdım. Bunu ben de beklemiyordum.

"Gümüş mü?" dedim. "Gümüşümüz yok-"

"Gümüş." Kız bir yengeç gibi kenara kaçtı. Cansız saçlarının arasından gözünün bir anda parladığını gördüğümü sandım. *Tuhaf.* "Para. Silah. Mücevher."

Kız boynuma, kulaklarıma ve bileklerime baktı. Bu bakışla da kendini ele verdi.

Gözlerinin olması gereken yerlerdeki katran karası kürelere baktım ve hançerimi aradım. Ama Elias çoktan önüme geçti, kavisli kılıcı ellerinde parlıyordu. "Geri çekil," diye tam bir Maskeli gibi kıza hırladı.

"Bana yardım edin." Kız bir kez daha saçının yüzüne düşmesine izin verdi ve ellerini arkasına koydu, tatlı olmaya çalışan bir çocuğun acınası bir karikatürü gibiydi. "Yardım."

Küçük kız bariz tiksintimi görünce, tatlı yüzünde uygunsuz duracak biçimde dudaklarını büktü. Uludu - daha önce duyduğum en boğuk sesti. Bizi izlediğini hissettiğim şey *buydu*. Tünellerde varlığını hissettiğim şey *buydu*.

"Gümüşünüzün olduğunu biliyorum." Yaratığın kullandığı küçük kız sesinde öfkeli bir açlık saklıydı. "Onu bana verin. *İhtiyacım* var."

"Bizden uzak dur," dedi Elias. "Yoksa kafanı koparırım."

Kız -ya da o her neyse- Elias'a aldırmayıp gözlerini bana dikti. "Ona ihtiyacın yok, küçük insan. Sana onun karşılığında bir şey vereceğim. Harika bir şey."

"*Nesin* sen?" diye fısıldadım.

Kollarını öne uzattı ve elleri tuhaf yeşilimsi bir renkle parladı. Elias ona doğru uçtu ama kız ondan kaçmayı başardı ve parmaklarıyla bileğimi kavradı. Çığlık attım, kollarım bir an-

lığına parladıktan sonra kız uluyarak geri çekildi ve yanıyormuş gibi elini tuttu. Elias beni düştüğüm yerden kaldırırken aynı anda kıza doğru bir bıçak savurdu.

"Hilekâr kız!" Elias üzerine atıldığında kız tekrar kaçtı, artık gözleri sadece benim üzerimdeydi. "Sinsi! Kim olduğumu soruyorsun, peki *sen* kimsin?"

Elias'ın kavisli kılıçları kızın boynunu sıyırdı. Elias yeterince hızlı değildi.

"Katil!" Kız ona doğru döndü. "Katil! Ölümün ta kendisi! Ölüm aramızda dolaşıyor! Günahların kan olsaydı çocuğum, kendi kanının oluşturduğu bir nehirde boğulurdun."

Elias geri çekildi, gözlerinden şoke olduğunu görebiliyordum. Tünelde ışık yanıp söndü. Yükselip alçalan üç meşale hızla bize doğru geliyordu.

"Askerler geliyor." Yaratık bana doğru döndü. "Senin için onları öldüreceğim, bal gözlü kız. Boğazlarını keseceğim. Tünelde peşinizde olan diğer askerleri çoktan yanlış tarafa yönlendirdim. Bunu yine yaparım. Tabii bana gümüşünü verirsen. Onu istiyor. Gümüşü ona götürürsek bizi ödüllendirir."

Kimden bahsediyor? Sormadım, hançerimi kaldırarak karşılık verdim.

"Aptal insan!" Kız yumruklarını sıktı. "Onu sizden alacak. Bir yolunu bulacak." Tünele doğru döndü. "Elias Veturius!" İrkildim. Kızın çığlığı o kadar yüksekti ki, onu Antium'da bile duymuş olabilirlerdi. "Elias Vetu-"

Elias'ın kavisli kılıcı boğazını kestiğinden cümlesi yarım kaldı. "*İfrit, mağara ifriti*," dedi. Kızın bedeni silahtan kayıp düştü ve bir kaya gibi gümbürtüyle yere serildi. "*Karanlığı sever ama kılıçtan korkar.*"

"Eski bir tekerleme." Kılıçlarını kılıfına soktu. "Kısa bir

süre öncesine kadar ne kadar kullanışlı olduğunu hiç fark etmemiştim."

Elias elimden tuttu ve birlikte karanlık tünelde koştuk. Askerlerin kızı duymamış olmaları bir mucize olabilirdi. Belki de bizi görmemişlerdi. *Belki, belki-*

Nerede o şans. Arkamızdan bir bağırış ve onu takip eden ayak seslerini duydum.

II: Elias

On beş metre gerimizde üç yardımcı asker ve dört lejyoner vardı. Önden hızla koşarken ilerlemelerini kestirmek için arkama baktım. Şunu altı yardımcı asker, beş lejyoner ve on bir metre yapalım.

Her geçen saniye İmparatorluk'un daha fazla askeri yeraltı mezarlarına akın ediyordu. Şimdiye kadar bir haberci civardaki devriyelere mesajı iletmiş olmalıydı ve davullar uyarıyı Serra'nın diğer bölgelerine ulaştıracaktı: *Elias Véturius tünellerde görüldü. Bütün bölükler yanıt verin.* Askerlerin kimliğimden emin olmalarına gerek yoktu; ne olursa olsun peşimize düşeceklerdi.

Laia'yı da beraberimde çekerek aniden soldaki bir tünele saptım, aklımdan bir sürü düşünce geçiyordu. *Hâlâ vaktin varken onları atlat. Yoksa...*

Hayır, diye tısladı içimdeki Maskeli. *Dur ve onları öldür. Sadece on bir kişiler. Kolay. Bunu gözlerin kapalı bile yapabilirsin.*

Mezar odasındaki ifriti görür görmez öldürmeliydim. Ne olduğunu anlamak yerine yaratığa yardım etmeyi denediğimi duysa, Helene benimle alay ederdi.

Helene. Şimdiye kadar sorgulama odasında olduğuna bıçaklarım üzerine bahse girebilirdim. Marcus -ya da yeni adıyla İmparator Marcus- ona beni idam etmesini emretmişti. Başarısız olmuştu. Daha da kötüsü, on dört senedir en yakın arkadaşımdı. Bu günahların bir bedeli olacaktı - özellikle de Marcus'un mutlak güce sahip olduğu düşünülürse.

Helene onun ellerinde acı çekecek. Benim yüzümden. İfriti tekrar duydum. *Ölüm aramızda dolaşıyor!*

Üçüncü sınavın anıları zihnimde dolaştı. Tristas'ı Dex'in kılıcı öldürmüştü. Demetrius ölmüştü. Leander ölmüştü.

Önümüzden gelen bir ses kendime gelmemi sağladı. *Savaş alanı mabedimdir* En çok ihtiyacım olduğu anda büyükbabamın eski sözleri aklıma geldi. *Kılıcın ucu rahibimdir. Ölüm dansı duamdır. Öldürücü darbe kurtuluşumdur.*

Laia yanımda kesik kesik soluyor ve güçlükle ilerliyordu. Beni yavaşlatıyordu. *Onu bırakabilirsin*, diye fısıldadı sinsi bir ses. *Tek başına daha hızlı hareket edersin*. Sesi ezdim. Özgürlüğüm karşısında ona yardım edeceğime söz vermiş olmamın yanı sıra, Kauf Hapishanesi'ne -kardeşine- ulaşmak için oraya tek başına gitmeye çalışmak da dahil olmak üzere, elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum.

Ve bu durumda Laia ölürdü.

"Daha hızlı, Laia," dedim. "Çok yaklaştılar." Laia ileri doğru atıldı. Kafatasları, kemikler, mezarlardan oluşan duvarlar ve örümcek ağları iki yanımızda karardılar. Olmamız gereken yerin çok güneyindeydik. Haftalarca yetecek kadar erzak sakladığım kaçış tünelini çoktan geride bırakmıştık.

Yeraltı mezarlığı gümbürdeyip sarsılınca ikimiz de yere düştük. Tam üzerimizdeki bir kanalizasyon ızgarasından ateş ve ölüm kokusu geliyordu. Saniyeler sonra bir patlama havada yankılandı. Ne olduğunu düşünmekle vakit kaybetmedim. Önemli olan, arkamızdaki askerlerin yavaşlamış olmalarıydı ve tünellerde bizim kadar temkinliydiler. Bu fırsatı değerlendirip aramıza birkaç metre daha koydum. Bir yan tünele girip yarı parçalanmış bir nişin derin gölgelerine çekildim.

"Sence bizi bulabilecekler mi?" diye fısıldadı Laia.

"Umarım bulamazlar-"

İlerlediğimiz yönden ışık parladı, sonra kesik ve güçlü bot

sesleri duydum. İki asker tünele döndüler, meşaleleri bizi net bir şekilde aydınlatıyordu. Bir an duraksadılar, Laia'nın varlığı ve maskesiz olmam belki de onları şaşırtmıştı. Ama sonra zırhımla kılıçlarımı gördüler ve içlerinden biri, duyan her askeri oraya çekecek tiz bir ıslık çaldı.

Vücudum kontrolü ele aldı. İkisi de kılıçlarını çıkaramadan, boğazlarının yumuşak derisine fırlatma bıçaklarımı sapladım. Onlar sessizce yere serilirken, meşaleleri yeraltı mezarlığının nemli zemininde sönecek gibi titredi.

Duvardaki oyuktan çıkan Laia eliyle ağzını kapattı. "E-Elias-"

Oyuğa doğru atılıp onu da beraberimde çektim ve kınlarındaki kılıçlarımı gevşettim. Dört fırlatma bıçağım kalmıştı. *Yeterli değil.*

"Elimden geldiğince çoğunu öldüreceğim," dedim. "Yolumdan çekil. Ne kadar kötü görünürse görünsün, müdahale etme, yardım etmeye çalışma."

Son kelimeler ağzımdan çıkarken bizi takip eden askerler sol tarafımızdaki tünelden çıkıp görüş alanımızda belirdiler. Dört buçuk metre ilerideydiler. Dört metre. Zihnimde, bıçaklar çoktan uçup hedeflerini buldular. Duvardaki oyuktan hızla çıkıp onları fırlattım. İlk dört lejyoner sessizce öldüler, tahıl tırpanlamak kadar kolaydı. Beşinciyi kılıcımla yere serdim. Sıcak kanı püskürürken midemden safranın yükseldiğini hissettim. *Düşünme. Bekleme. Sadece yolu aç.*

Altı yardımcı asker ilk beş askerin arkasında belirdiler. Biri sırtıma atladı, dirseğimi yüzüne vurarak ondan kurtuldum. Bir saniye sonra başka bir asker üzerime atıldı. Dizimi dişlerine geçirince, uluyarak kırılan burnunu ve kanlı ağzını tuttu. *Dön, tekmele, kenara kaç, vur.*

Arkamda, Laia çığlık attı. Yardımcı askerlerden biri onu

boynundan tutarak duvardaki oyuktan çıkarmıştı ve bıçağını boğazına doğru tutuyordu. Pis pis sırıtması yerini ulumaya bıraktı. Laia hançerini askerin böğrüne saplamıştı. Sonra onu çekip çıkardı ve asker sendeleyerek uzaklaştı.

Kalan üç askere döndüm. Kaçıyorlardı.

Saniyeler içinde bıçaklarımı topladım. Etrafımızdaki katliama bakan Laia tepeden tırnağa titriyordu: Yedi ölü vardı ve üç yaralı inleyerek kalkmaya çalışıyordu.

Bana bakıp kanlı kılıçlarımı ve zırhımı görünce gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Öylesine büyük bir utanç duydum ki, yerin yarılmasını ve içine girmeyi diledim. *Katil! Ölümün ta kendisi!*

"Laia-" diye söze başladım, ama tünelin ilerisinde kısık bir inilti geldi ve zemin titredi. Kanalizasyon ızgarasından çığlıklar, bağrışmalar ve devasa bir patlamanın sağır edici yankısını duydum.

"Bu da ne-"

"Âlimlerin Direnişi," diye bağırdı Laia gürültüde sesini duyurabilmek için. "Ayaklanıyorlar!"

Bu şaşırtıcı detayı nasıl bildiğini sormadım, çünkü o sırada sol taraftaki tünelde gümüşi bir parlaklık belirdi.

"Gökler adına, Elias!" Laia'nın sesi boğuk ve gözleri kocamandı. Yaklaşan Maskeliler'den biri iri yarıydı, benden en az on iki yaş büyük olmalıydı ve tanıdık görünmüyordu. Diğeri ufaktı, neredeyse küçük bir figürdü. Maskeli yüzünün sakinliği, etrafına yaydığı ürkütücü öfkeyle çelişiyordu.

O annemdi. Kumandandı.

Sağ tarafımızda bot sesleri gümbürderken, ıslıklar daha fazla askeri bulunduğumuz noktaya çekti. *Kapana kısıldık.*

Tünel tekrar inledi.

"Arkama geç," diye Laia'ya çıkıştım. Beni duymadı. "Laia, lanet olsun, arkama- *off-* "

Laia doğruca karnıma çarptı, öylesine ani, zarafetten yoksun ve çaresiz bir sıçrayıştı ki, duvarı oluşturan arkamdaki mezarlardan birine doğru sendeledim, mezarın üzerindeki kalın örümcek ağını yumrukladım ve taş bir tabutun içine sırtüstü düştüm.

Örümcek ağları, mezar ve sıcak kızın birleşimi beni afallattı ve kekelemeye başladım. "Sen aklını mı- "

BOM. Az önce durduğumuz tünelin tavanı çöktü, şehirdeki patlamaların gümbürtüsüyle pekişen, kulakları sağır eden bir gürültüydü. Laia'yı altıma aldım, patlamadan korumak için kollarımı kafasının iki yanına koydum. Ama bizi kurtaran mezardı. Patlamanın etkisiyle çıkan toz dalgasında öksürdük ve Laia hızlı düşünmemiş olsaydı, şimdi ikimizin de ölmüş olacağını fark ettim.

Gümbürtü kesildi ve tozun içine günışığı süzüldü. Şehirde çığlıklar yankılanıyordu. Dikkatle Laia'nın üzerinden kalktım ve kaya parçalarıyla yarısı kapanan mezarın girişine doğru döndüm. Çaktırmadan tünelden geriye kalana baktım. Pek bir şey kalmamıştı. Tamamen göçmüştü - ortalıkta tek bir Maskeli bile yoktu.

Hâlâ öksüren Laia'yı yıkıntıların üzerinde yarı sürükleyip yarı taşıyarak mezardan sürünerek çıktım. Yüzü toz ve kan -onun kanı olmadığına emindim- içindeydi ve matarasına ulaşmaya çalıştı. Onu dudaklarına götürdüm. Birkaç küçük yudumun ardından iyice doğruldu.

"Ben- yürüyebilirim."

Kaya parçaları sol tarafımızdaki tüneli engelliyordu ama zırhlı bir el onları kenara itti. Tozun içinde Kumandan'ın gri gözleri ve sarı saçları parladı.

"Haydi." Ensemdeki Blackcliff elmas dövmesini gizlemek için yakamı kaldırdım. Yıkılan yeraltı mezarlığından güçlükle tırmanarak Serra'nın gürültülü sokaklarına çıktık.

Lanet olsun.

Hiç kimse sokağın yeraltı mezarlarına doğru çöktüğünün farkında değildi - herkes kızgın mavi gökyüzüne yükselen ateş sütununa bakmakla meşguldü: valinin malikânesi bir Barbar cenazesi gibi alev alev yanıyordu. Kararan kapılarının etrafında ve önündeki kocaman kare biçimli alanda, düzinelerce Savaşçı askeri siyahlara bürünen Âlimler'in Direniş savaşçılarıyla kıran kırana mücadele ediyorlardı.

"Bu taraftan!" Valinin malikânesinden uzaklaştım, bu sırada yaklaşan iki isyancı savaşçıyı devirdim ve bir sonraki sokağa ulaşmayı hedefledim. Ama yangın hiddetle devam ediyor ve hızla yayılıyordu, yer ise cesetlerle doluydu. Laia'nın elini tutup hızla başka bir ara sokağa koştum ama onun da bir önceki sokak kadar vahşi halde olduğunu gördüm.

Kılıçların tıngırtısı, çığlıklar ve gürleyen alevlerin gürültüsünde, Serra'nın davul kuleleri çılgınca çalarak Çizerler Meydanı, Yabancılar Meydanı, Silah Meydanı'na takviye birlikler çağırıyordu. Başka bir kule valinin malikânesine yakın olduğumu bildirdi ve müsait olan bütün birliklerin ava çıkmalarını emretti.

Malikânenin yanında, açık sarı bir kafa çöken tünelin yıkıntısından dışarı çıktı. *Lanet olsun.* Meydanın ortasının yakınında, küllerle kaplı şaha kalkmış bir at çeşmesinin yanındaydık. Laia'yı çeşmeye doğru geri geri götürdüm ve kafasını eğdim, Kumandan ya da Savaşçılar'dan biri yerimizi belirlemeden çaresizce bir kaçış yolu aradım. Ama sanki meydandaki tüm binalar ve meydana açılan bütün sokaklar yanıyorlardı.

İyi bak! Kumandan her an meydandaki karışıklığa dalabilir ve bizi bulmak için korkunç becerilerini kullanarak mücadelenin içinde bir yol açabilirdi.

Zırhının üzerindeki tozu silkelerken ona baktım, karışıklıktan hiç etkilenmemiş görünüyordu. Sakinliği ensemdeki tüyleri diken diken etti. Okulu mahvolmuştu, oğlu ve düşmanı kaçmıştı, dahası şehir tam bir felaket yerine dönmüştü. Yine de, o son derece sakindi.

"İşte!" Laia kolumdan tutup bir sokak satıcısının ters dönen arabasının arkasında kalan ara sokağa işaret etti. İki büklüm bir halde oraya doğru koştuk - Âlimler ve Savaşçılar'ın bizi fark etmemelerini sağlayan karışıklık için göklere şükrettim.

Saniyeler içinde ara sokağa ulaştık ve sokağa girmek üzereyken arkamıza baktım - annemin bizi görmediğinden emin olmak için sadece bir kez.

Karışıklığı taradım - bir çift lejyonerin üzerine inen bir grup Direniş savaşçısından aynı anda on isyancıyla savaşan bir Maskeli'ye ve tünelin enkazından annemin durduğu yere doğru baktım. Yıkımdan kaçmaya çalışan yaşlı bir Âlim köle, annemin önüne çıkmak gibi bir hata yaptı. Gelişigüzel bir acımasızlıkla kılıcını adamın kalbine sapladı ve kılıcı çekip çıkarırken köleye bakmadı bile. Aksine, bana bakıyordu. Birbirimize bağlıymışız ve aklımdan geçen her düşünceyi biliyormuş gibi, meydanın diğer tarafından bakışlarıyla beni adeta doğradı.

O gülümsüyordu.

III: Laia

Kumandan'ın gülümsemesi şişkin, solgun bir solucan gibiydi. Elias beni kana bulanan meydandan kaçmaya teşvik etmeden önce onu bir anlığına görmüş olsam da, kendimi konuşamayacak bir halde buldum.

Kaydım, botlarım tünellerdeki katliam yüzünden hâlâ kan içindeydi. Sonrasında Elias'ın yüzünde gördüğüm ifade -gözlerindeki nefret- ürpermeme neden oldu. Ona bizi kurtarmak için ne yapması gerekiyorsa onu yaptığını söylemek istedim. Ama kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmadı. Öğürmemek için kendimi zor tuttum.

Istırap sesleri havayı yırtıyordu - Savaşçılar ve Âlimler'in, yetişkinler ve çocukların acısı kulakları tırmalayan tek bir çığlıkta birleşiyordu. Kırık camlardan ve sokaklara doğru yıkılan yanan binalardan kaçınmaya öylesine odaklanmıştım ki, sesleri zar zor duyabiliyordum. Kumandanı hemen peşimizde görmeyi umarak birçok kez omzumun üzerinden baktım. Ansızın bir ay önceki kız gibi hissettim. Erkek kardeşini İmparatorluk'un hapishanesine terk eden, kırbaçlandıktan sonra inleyip ağlayan kız gibi. Cesareti olmayan kız gibi.

Korku seni ele geçirdiğinde, onunla mücadele etmek için daha güçlü ve yok edilemez tek şeyi, ruhunu ve kalbini kullan. Kardeşimin arkadaşı ve akıl hocası Demirci Spiro Teluman'ın dün bana söylediği sözleri hatırladım.

Korkumu ateşleyici bir güce dönüştürmeye çalıştım. Kumandan da hata yapabilirdi. Beni görmemiş olabilirdi - bütün dikkati oğlundaydı. Ondan bir kez kaçabilmiştim. Tekrar kaçabilirdim.

Adrenalin içimde dolaşıyordu, ama bir sokaktan diğerine

döndüğümüz sırada taşlardan oluşan küçük bir piramide takılıp isten kararan yassı kaldırım taşlarına serildim.

Elias beni tüy kadar hafifmişim gibi rahatlıkla ayağa kaldırdı. Sanki o da her an annesinin belirmesini bekliyormuş gibi ileriye, geriye ve yakındaki pencerelere ve çatılara baktı.

"Yürümeye devam etmeliyiz." Elini tutup çektim. "Şehri terk etmeliyiz."

"Biliyorum." Elias bir duvarla sınırlı tozlu, ölü bir meyve bahçesine saptı. "Ama bitkin düşersek bunu yapamayız. Bir süre dinlenmenin bir zararı olmaz."

Oturdu, istemeye istemeye yanında diz çöktüm. Serra'nın havası tuhaf ve pisti, yanık tahta kokusu daha karanlık bir şeyle -kan, yanmış bedenler ve kınında olmayan çelikle- karışıyordu.

"Kauf'a nasıl ulaşacağız, Elias?" Blackcliff'teki kışlasından kaçıp tünellere girdiğimizden beri bu soru içimi kemiriyordu. Kardeşim kaçma şansımın olması için Savaşçı askerler tarafından ele geçirilmesine izin vermişti. Fedakârlığı yüzünden ölmesine izin vermeyecektim - bu lanet olası İmparatorluk'ta ondan başka kimsem yoktu. Onu ben kurtaramazsam, kimse kurtaramazdı. "Ülkede saklanacak mıyız? Planın ne?"

Elias sabit bir şekilde beni süzdü, gri gözleri donuktu.

"Kaçış tüneline gidebilseydik şehrin batısına çıkacaktık," dedi. "Kuzeye giden dağ geçitlerinde ilerleyip bir Kabile kafilesini soyar ve tüccar kılığına girerdik. Savaşçılar ikimizi birden aramazlardı ve kuzeye bakmak da akıllarına gelmezdi. Ama şimdi..." Omzunu silkti.

"Bu ne anlama geliyor? Bir planın var mı?"

"Var. Şehri terk edeceğiz. Kumandan'dan kaçacağız. Önemli olan tek plan bu."

"Peki ya sonra?"

"Adım adım ilerleyeceğiz, Laia. Karşı karşıya olduğumuz kişi annem."

Haftalar önce Blackcliff'te karşılaştığı ürkek kız olduğumu düşünmemesi için, "Ondan korkmuyorum," dedim. "Artık korkmuyorum."

"Korkmalısın," dedi Elias tekdüze bir sesle.

Davullar gümbürdüyordu, kemikleri titreten yoğun bir sesti bu. Yankılarıyla başım zonkluyordu.

Elias kafasını eğdi. "Bizi tarif ediyorlar," dedi. "*Elias Veturius, gri gözlü, bir metre doksan üç santimetre boyunda, doksan beş kilo, siyah saçlı. En son Blackcliff'in güneyindeki tünellerde görüldü. Silahlı ve tehlikeli. Âlim bir kızla birlikte hareket ediyor: altın gözlü, bir metre altmış yedi santimetre boyunda, elli yedi kilo, siyah saçlı-*" Duraksadı. "Ne demek istediğimi anlamışsındır. Peşimizdeler, Laia. O peşimizde. Şehirden çıkmamızın bir yolu yok. Korku şimdilik en doğru yol - bizi hayatta tutacaktır."

"Surlar – "

"Âlimler'in isyanı nedeniyle ciddi şekilde korunuyorlar," dedi Elias. "Şimdi daha dikkatli olduklarından hiç şüphem yok. Kumandan henüz surları aşamadığımızın haberini şehre göndermiş olmalı. Kapılar iki kat daha fazla askerle korunacak."

"Peki biz -sen- savaşarak kapıları geçemez misin? Belki küçük kapılardan birini deneyebiliriz?"

"Deneyebiliriz," dedi Elias. "Ama bu çok sayıda ölüme sebep olur."

Bakışlarını neden kaçırdığını anlıyordum, ama Blackcliff'te doğan katı, soğuk yanım birkaç Savaşçı daha öldürmenin ne fark edeceğini merak etti. Özellikle de şimdiye kadar kaç kişiyi öldürdüğü düşünülürse ve devrim denemesi kaçınılmaz bir şekilde bastırıldığında Âlimlere neler yapacaklarını düşündüğümde."

Ama iyi yanım böyle bir duyarsızlık karşısında tiksinti hissetti. "O halde, tüneller?" dedim. "Askerler tünellere girmemizi beklemeyeceklerdir."

"Hangilerinin çöktüğünü bilmiyoruz ve çıkmaz bir tünele girme ihtimalimiz olduğu için bunun anlamı yok. Rıhtım olabilir. Yüzerek nehri geçebiliriz-"

"Yüzemem."

"Birkaç günümüz olduğunda buna bir çözüm bulmamızı bana hatırlat." Elias kafasını sağa sola salladı - seçeneklerimiz azalıyordu. "Devrim yatışana kadar gizlenebiliriz. Patlamalar durduktan sonra tünellere gireriz. Güvenli bir ev biliyorum."

"Hayır," dedim hemen. "İmparatorluk Darin'i üç hafta önce Kauf'a gönderdi. Ve oradaki mahkûm fırkateynleri hızlılar, değil mi?"

Elias kafasını salladı. "İki haftadan kısa bir süre içinde Antium'a varırlar. Oradan, kötü havaya denk gelmezlerse kara yoluyla Kauf'a ulaşmaları on gün sürer. Çoktan hapishaneye varmış olabilir."

"Oraya ulaşmamız ne kadar sürer?"

"Karadan gitmeli ve tespit edilmekten kaçınmalıyız," dedi Elias. "Hızlı olursak üç ay. Tabii kar yağmaya başlamadan Nevennes Sıradağları'na ulaşabilirsek. Ulaşamazsak, bahara kadar oraya gidemeyiz."

"O halde oyalanmamalıyız," dedim. "Bir gün bile."

Tekrar omzumun üzerinden baktım ve giderek artan korkumu bastırmaya çalıştım. "Bizi takip etmedi."

"Bariz bir şekilde değil," dedi Elias. "Komutan bunu yapmayacak kadar akıllı."

Etrafımızdaki kuru ağaçlara bakarken elinde bir bıçağı tekrar tekrar çevirdi.

"Nehrin yanında terk edilmiş bir ambar var, şehir surla-

rına karşı," dedi en sonunda. "Bina büyükbabamın - bana yıllar önce gösterdi. Arka bahçesindeki bir kapı şehrin dışına açılıyor. Ama uzun süredir oraya gitmedim. Artık orada olmayabilir."

"Kumandan bunu biliyor mu?"

"Büyükbabam ona bunu asla söylememiştir."

Izzi'yi, okula ilk geldiğimde beni Kumandan hakkında uyaran Blackcliff'teki köle arkadaşımı düşündüm. *O bazı şeyleri biliyor*, demişti Izzi. *Bilmemesi gereken şeyleri.*

Ama şehirden çıkmalıydık ve sunabileceğim daha iyi bir planım yoktu.

Yola çıktık, devrimden etkilenmeyen mahallelerden hızla geçtik ama mücadelenin ve yangının devam ettiği bölgelerden güçlükle sıvıştık. Saatler geçti ve öğleden sonranın yerini akşam aldı. Elias sakin varlığıyla yanımdaydı, onca yıkımdan hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Bir ay öncesine kadar büyükannemle büyükbabam hayatta, kardeşim ise özgürdü ve Veturius ismini daha önce hiç duymamıştım ama şimdi bunları düşünmek çok tuhaftı.

O zamandan beri olan her şey bir kâbus gibiydi. Büyükannem ve büyükbabam öldürülmüşlerdi. Kaçmamı haykıran Darin'i ise askerler alıp götürmüşlerdi.

Ve kardeşimi kurtarmama yardım etmeyi teklif eden Âlim Direnişi bana ihanet etmişti.

Zihnimde kara gözlü, yakışıklı ve sert başka bir yüz belirdi - her zaman sertti. Bu gülümsemelerini daha değerli kılıyordu. Beni gizlice Serra'nın dışına çıkarmak için Direniş'e meydan okuyan alev saçlı isyancı Keenan. Benim de Izzi'ye verdiğim çıkış yoluydu.

Umarım Keenan kızgın değildir. Umarım yardımını neden kabul etmediğimi anlar.

"Laia," dedi Elias şehrin doğu sınırına varırken. "Yaklaştık."

Serra'nın kalabalık sokaklarından bir Tüccar deposunun yakınlarına çıktık. Tuğla ocağının yalnız kulesi ambarları ve depolama alanlarını derin bir gölgede bırakıyordu. Gün içinde burası yük arabaları, tüccarlar ve istifçilerle kaynıyor olmalıydı. Ama gecenin bu vaktinde ıssızdı. Akşam serinliği mevsim değişikliğine işaret ediyordu ve kuzeyden aralıksız bir rüzgâr esiyordu. Hiçbir şey hareket etmiyordu.

"İşte." Elias Serra'nın surlarına inşa edilen bir yapıya işaret etti, her iki taraftakilere benziyordu ama arkada yabani otların boğduğu bir bahçe vardı. "Orası."

Elias uzunca bir süre depoyu gözlemledi. "Kumandan oraya bir düzine Maskeli gizleyemez," dedi. "Ama onlar olmadan geleceğini sanmıyorum. Beni elinden kaçırma riskine girmek istemez."

"Tek başına gelmeyeceğinden emin misin?" Rüzgâr daha sert esiyordu ve kollarımı etrafıma dolayıp ürperdim. Kumandan tek başına yeterince korkutucuydu, askerlerin desteğine ihtiyacı olduğunu sanmıyordum.

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Burada bekle. Temiz olduğundan emin olacağım."

"Bana kalırsa seninle gelmeliyim." Hemen tedirgin oldum. "Bir şey olursa-"

"O halde, ben hayatta kalmazsam bile, sen kurtulursun."

"Ne? Hayır!"

"Bana katılman daha güvenliyse, küçük bir ıslık çalarım. Askerler varsa, iki kez ıslık çalarım. Kumandan bekliyorsa, iki kez üç kesik ıslık çalarım."

"Peki sadece o varsa? O zaman ne olacak?"

"O zaman sıkı dur. Hayatta kalırsam, seni almaya gelirim," dedi Elias. "Kalamazsam, buradan gitmen gerekir."

"Elias, seni aptal, Darin'e ulaşmak istiyorsam *sana* ihtiyacım var-"

Parmağını dudaklarıma koyup bakışlarımı gözlerine çekti.

İlerideki ambar sessizdi. Arkasında ise şehir yanıyordu. Ona en son bu şekilde baktığım anı hatırladım - öpüşmeden hemen önceydi. Gergin bir şekilde verdiği nefese bakılırsa, sanırım o da bunu hatırlıyordu.

"Yaşamda umut var," dedi. "Bir zamanlar bunu bana cesur bir kız söyledi. Bana bir şey olursa, korkma. Bir yolunu bulursun."

Şüphelerim tekrar yüzeye çıkmadan, elini dudaklarımdan çekti ve tuğla ocağından yükselen toz dumanları kadar hafifçe ambara doğru ilerledi.

Hareketlerini izlerken, planının zayıflığının ne yazık ki farkındaydım. Şimdiye kadar olan her şey iradenin ya da tamamen aptal şansının bir sonucuydu. Elias'ın bana rehberlik edeceğine güvenmek dışında güvenli bir şekilde kuzeye nasıl ulaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Elias'ın ne yapacağını bildiğini ummak dışında Kauf'a nasıl sızacağımı bilmiyordum. Sadece içimde kardeşimi kurtarmam gerektiğini söyleyen sesi ve Elias'ın bana onu kurtarmam için yardım edeceğine dair söz verdiğini duyuyordum. Gerisi en narin şeylerden, dilekler ve umutlardan ibaretti.

Yeterli değil. Bu yeterli değil. Rüzgâr saçlarımı savurdu, yazın sonunda olması gerektiğinden daha soğuktu. Elias ambar binasının avlusunda gözden kayboldu. Sinirlerim gerildi, derin bir nefes almama rağmen yeterince hava alamıyormuş gibi hissettim. *Haydi. Haydi.* İşaretini beklemek acı vericiydi.

O sırada sesi duydum. O kadar hızlıydı ki, bir an yanıldığımı sandım. Yanıldığımı *umdum*. Ama sesi tekrar duydum.

Üç kesik ıslık. Keskin, ani ve uyarı doluydu.

Kumandan bizi bulmuştu.

IV: Elias

Annem öfkesini tecrübeli bir kurnazlıkla gizler. Onu sakinliğe sarıp derinlere gömer. Üstündeki toprağı çiğner, üzerine bir mezar taşı koyar ve ölmüş gibi yapar.

Ama bu defa gözlerinde görebiliyordum. Tıpkı kâğıtların alev almadan önce kararan kenarları gibi kâküllerinin uçları yanıyordu.

Onun kanını taşımaktan nefret ediyordum. Mümkün olsa, vücudumdan söküp atardım.

Şehrin karanlık, yüksek surunun önünde duruyordu, maskesinin gümüşi parlaklığı dışında gecedeki bir başka gölgeydi. Yanında kaçış rotamız, kuru sarmaşıklarla örtülü olduğu için görmenin imkânsız olduğu ahşap kapı duruyordu. Ellerinde silah olmasa da, mesajı oldukça netti. *Gitmek istiyorsanız, önce beni geçmelisiniz.*

Lanet olsun. Umarım Laia ıslığımı duymuştur. Umarım benden uzak durur.

"Çok uzun sürdü," dedi Kumandan. "Saatlerdir bekliyorum."

Üzerime atladı, uzun bir bıçak avuçlarında o kadar ani belirdi ki, sanki teninden fırlamış gibiydi. Güçlükle kenara kaçtıktan sonra, kendi kavisli kılıçlarımla ona saldırdım. Bıçağıyla durdurmaya gerek duymadan hamlemden hızlı adımlarla kaçtı, sonra bir yıldız fırlattı. Saçlarımı teğet geçti. İkincisine uzanmadan, üzerine atıldım ve göğsüne onu yere seren bir tekme attım.

Doğrulurken beraberinde askerler olup olmadığını görmek için etrafa göz gezdirdim. Şehir surları boştu, etrafımızdaki çatılarda kimse yoktu. Büyükbabamın ambarında çıt

çıkmıyordu. Yine de, yakınlarda suikastçılarının olmadığına inanamazdım.

Sağ tarafımda bir hışırtı duydum ve bir ok ya da mızrak fırlatılmasını bekleyerek kılıcımı kaldırdım. Ama hışırtı bir ağaca bağlı olan Kumandan'ın atından geliyordu. Veturia Soyu'nun eyerini tanıdım - büyükbabamın aygırlarından biriydi.

"Gerginsin." Kumandan gümüşi kaşlarından birini kaldırarak ayağa kalktı. "Buna gerek yok. Yalnız geldim."

"Neden yalnız gelesin ki?"

Kumandan bana daha fazla yıldız fırlattı. Kafamı eğerken bir ağacın arkasına geçip ona fırlattığım bıçakların menzilinden kaçtı.

"Seni yok etmek için bir orduya ihtiyacım olduğunu sanıyorsan, oğlum," dedi, "yanılıyorsun."

Ani bir hareketle üniformasının yakasını açtı ve altındaki sivri uçlu silahların delemeyeceği canlı metal gömleği görünce suratımı buruşturdum.

Hel'in gömleğiydi bu.

"Onu Helene Aquilla'dan aldım." Kumandan eğri uçlu kılıçlarını çekti ve rahat bir zarafetle saldırılarıma karşılık verdi. "Onu sorgulanması için bir Kara Muhafız'a vermeden önce."

"O hiçbir şey bilmiyor." Etrafımda hızlı adımlarla dolaşan annemin saldırılarından kaçındım. *Ona savunma yaptır. Sonra kafasına hızlı bir tekme atıp bayılmasını sağla. Atı çal. Kaç.*

Kılıçlarımız birbirine vurup tuhaf müzikleri deponun sessizliğini doldururken Kumandan'dan garip bir ses çıktı. Bir süre sonra, onun bir kahkaha olduğunu fark ettim.

Annemin kahkaha attığını hiç duymamıştım. Hem de hiç.

"Buraya geleceğini biliyordum." Kılıçlarıyla üzerime at-

ladı ve çömelirken yüzümden birkaç santim uzaktan geçtiklerinde rüzgârını hissettim. "Şehir kapılarından birinden geçmeyi düşündün. Sonra tünellerden, nehirden ve rıhtımdan. Ama bütün bunlar çok zahmetli olurdu, özellikle de yanındaki küçük arkadaşın düşünülürse. Burayı hatırladın ve bilmediğimi sandın. Aptal."

"Kız burada, biliyorsun." Saldırısını engelleyip koluna bir kesik atınca Kumandan sinirli bir şekilde tıslad. "Âlim köle. Binada sinsice dolaşıyor. İzliyor." Kumandan burnundan gülüp sesini yükseltti. "Bir hamamböceği gibi ısrarla hayata tutunmaya çalışıyorsun. Kâhinler seni kurtarmış olmalılar? Seni daha iyi ezmem gerekirdi."

Saklan, Laia! diye içimden haykırdım ama annemin yıldızlarından birinin göğsüne saplanmaması için ona seslenmedim.

Ambar artık Kumandan'ın arkasında kalıyordu ve kesik kesik solurken gözleri öldürme arzusuyla parlıyordu. Bu işin derhal bitmesini istiyor gibiydi.

Kumandan bıçağıyla aldatıcı bir hareket yaptı ama onu savuşturunca, ayaklarımı yerden kesti ve bıçağını aşağı indirdi. Yuvarlandım ve bıçaklanarak ölmekten kıl payı kurtuldum fakat bana doğru fırlattığı iki yıldızın ıslığını duydum ve birinden kaçabilsem de, diğeri kolumu kesti.

Annemin arkasındaki karanlıkta altın rengi teni parladı. *Hayır, Laia. Uzak dur.*

Annem kavisli kılıçlarını bırakıp iki hançer çekti, işimi bitirmeye kararlıydı. Var gücüyle üzerime atladı ve son nefesimi verene kadar fark etmeyeceğim şekilde beni yaralamak için ani vuruşlar yapmaya başladı.

Annemin yönünü yavaşça saptırdım. Bıçaklardan biri omzuma saplanınca geriye doğru sendeledim, ama yüzüme aldı-

ğım ve beni dizlerimin üzerine düşüren şiddetli tekmesinden kurtulabilecek kadar hızlı değildim. Birden iki Kumandan ve dört bıçak belirdi. *Sen ölüsün, Elias.* Zihnimde güçlükle bir soluma yankılandı - kendi nefesimdi bu, kesik ve acı vericiydi. Onun camları parçalayan taşları andıran soğuk kıkırtısını duydum. Öldürücü hamleyi indirmek için geliyordu. Blackcliff eğitimi, yani *onun* eğitimi sayesinde içgüdüsel bir şekilde kılıcımı kaldırıp onu engelledim. Ama gücümü tüketmiştim. Kavisli kılıçlarımı teker teker ellerimden aldı.

Gözümün ucuyla, elinde bir hançerle yaklaşan Laia'yı gördüm. *Dur, lanet olsun. Seni bir saniyede öldürür.*

Ama gözlerimi kırpıştırınca Laia kayboldu. Onu hayal etmiş olmalıydım - o tekme beni iyice sersemletmişti, ama Laia tekrar belirdi ve ellerinden uçan kum annemin gözlerine girdi. Kumandan aniden kafasını çevirince yerdeki kavisli kılıçlarımı almaya çalıştım. Annem benimle göz göze geldiğinde ise birini kaldırdım.

Zırhlı bileğini kaldırıp kılıcı engellemesini bekledim. Korkunç zaferinin sonucu olarak ölmeyi bekledim.

Onun yerine, gözleri tarif edemeyeceğim bir duyguyla parladı.

Sonra kavisli kılıcım onu en az bir saatliğine bayıltacak bir şiddetle şakağına indi. Un çuvalı gibi yere serildi.

Laia ve ben yerde yatan anneme bakarken öfke ve şaşkınlık beni ele geçirdi. Annemin *işlemediği* bir suç kalmış mıydı? Kırbaçlamış, öldürmüş, işkence etmiş ve esir almıştı. Ve şimdi çaresizce önümüzde yatıyordu. Onu öldürmek çok kolay olurdu. İçimdeki Maskeli bunu yapmam için beni teşvik etti. *Oyalanmanın sırası değil, seni aptal. Buna pişman olursun.*

Bu düşünce beni tiksindirdi. Nasıl bir canavar olursa olsun, öz annemi bu şekilde öldüremezdim.

Bir hareket pırıltısı gördüm. Ambarın gölgesinde bir figür sinsice dolaşıyordu. Bir asker olabilir miydi? Belki de - ama karşıma çıkıp dövüşemeyecek kadar korkaktı. Bizi görmüş olabilirdi. Öğrenmek için beklemeyecektim.

"Laia." Annemi bacaklarından tutup ambar binasına sürükledim. Çok hafifti. "Atı al."

"O- o ya- " Kumandan'ın bedenine baktı ve kafamı salladım.

"Atı burada," dedim. "Onu çöz ve kapıya getir." Söylediklerimi yaparken çantamdaki tomardan bir miktar ip kesip annemin el ve ayak bileklerini bağladım. Uyandıktan sonra onu uzun süre tutamayacaktı. Ama kafasına aldığı darbe düşünüldüğünde, peşimize askerler takana kadar Serra'dan yeterince uzaklaşmamız için bize zaman kazandıracaktı.

"Onu öldürmek zorundayız, Elias." Laia'nin sesi titredi. "Uyanır uyanmaz peşimize düşer. Kauf'a asla ulaşamayız."

"Onu öldürmeyeceğim. Bunu yapmak istiyorsan acele et. Zamanımız azalıyor."

Arkamızdaki karanlığa tekrar göz gezdirmek için kafamı çevirdim. Bizi izleyen her kimse gitmişti. En kötüsünü farz etmek zorundaydık: bir asker olduğunu ve haber vereceğini.

Serra'nın surlarını devriye dolaşan bir birlik yoktu. *Nihayet, şans yüzümüze biraz güldü.* Birkaç kez kuvvetle ittikten sonra sarmaşıkların örttüğü kapı menteşeleri yüksek sesle gıcırdayarak açıldı. Kafama aldığım o lanet olası darbe.

Laia ve ben kocaman bir kayısı korusunda ilerledik, arkamızdaki atın nal seslerini duyabiliyorduk. Laia ata rehberlik ederken, kılıçlarım elimde önünden ilerliyordum.

Kumandan benimle tek başına yüzleşmeyi seçmişti. Belki de gururu yüzünden - tek başına beni yok edeceğini kendisine ve bana kanıtlamak istediği için olabilirdi. Sebebi ne olur-

sa olsun, kaçarsak bizi yakalamaları için buraya en az birkaç asker birliği dikmiş olmalıydı. Annem hakkında bildiğim bir şey varsa, o da her zaman bir yedek planı olduğuydu.

Kapkara bir gece olduğu için minnettardım. Ay görünüyor olsaydı, tecrübeli bir okçu bizi surların üzerinden rahatlıkla avlayabilirdi. Ama bu halde, ağaçların arasında görünmezdik. Yine de, karanlığa güvenmiyordum. Çekirgelerin ve gece yaratıklarının sessizleşmesini, tenimin soğumasını ve bot ya da deri gıcırtısını duymayı bekledim.

Ama meyve bahçesinde ilerlerken İmparatorluk'tan hiç iz yoktu.

Ağaç hattına yaklaşırken hızımızı düşürdüm. Yakınımızda bir yerde Rei Nehri'nin bir kolu şırıldıyordu. Çöldeki tek ışık kaynağı bizden ve birbirlerinden kilometrelerce uzaktaki iki garnizondu. Aralarında Serra'daki askeri hareket hakkında bilgi veren davul mesajları yankılanıyordu. Uzaktan gelen toynak seslerini duyunca gerildim - ama ses bizden uzaklaştı.

"Doğru olmayan bir şey var," dedim Laia'ya. "Annemin buraya devriye gezen askerler koymuş olması gerekirdi."

"Belki de onlara ihtiyacı olmadığını düşünmüştür." Laia belirsizce fısıldadı. "Bizi öldürebileceğini sanmıştır."

"Hayır," dedim. "Kumandan'ın her zaman bir yedek planı olur." Birden Helene'nin yanımızda olmasını diledim. Dikkatle ve sabırla gerçekleri çözerken gümüşi kaşlarını çattığını neredeyse görebiliyordum.

Laia başını eğerek bana baktı. "Kumandan da hata yapabilir, Elias," dedi. "İkimizi de hafife aldı."

Haklıydı, yine de içimdeki huzursuzluk verici his geçmedi. Lanet olsun, başım ağrıyordu. İçimden öğürmek geliyordu. Tıpkı uyumak gibi. *Düşün, Elias.* Annemi bayıltmadan önce gözlerinde gördüğüm şey neydi? Bir his. Normalde belli etmediği bir şeydi.

Bir süre sonra, anladım. *Memnuniyet.* Kumandan memnundu.

Ama beni öldürmeye çalıştıktan sonra onu bayıltmamdan neden memnun olsundu ki?

"O hata yapmadı, Laia." Meyve bahçesinin ötesindeki açık araziye adımımızı attık ve Serra Sıradağları'nın üzerinde toplanan fırtınaya göz gezdirdim. "Gitmemize *izin verdi.*"

Sebebini anlayamıyordum.

V: Helene

Sonuna kadar sadık.

Doğduktan kısa bir süre sonra babam Aquilla Soyu'nun ilkesini kulağıma fısıldamıştı. Bu sözleri binlerce kez tekrarlamıştım. Hiçbir zaman sorgulamadım. Asla şüphe etmedim.

Ve şimdi, Blackcliff'in altındaki zindanlarda iki lejyonerin arasında iki büklüm dururken o sözleri düşündüm. *Sonuna kadar sadık.*

Kime sadık? Aileme mi? İmparatorluk'a mı? Kendi kalbime mi?

Kalbimin canı cehenneme. Beni buraya düşüren kalbimdi.

"Elias Veturius nasıl kaçtı?"

Sorgulayıcım düşüncelerimi böldü. Sesi, saatler önce Kumandan beni onunla birlikte bu çukura attığında olduğu kadar duygusuzdu. Kumandan, Blackcliff'in kışlalarının dışında bir bölük Maskeli'yle birlikte beni köşeye sıkıştırmıştı. Sessizce teslim olmama rağmen yine de beni bayıltmıştı. Ve her nasılsa, o zaman ve şimdi arasında, İmparatorluk'un kutsal adamları Kâhinler'in bana hediye ettikleri gümüş zırhı üzerimden çıkarmıştı. Tenime gömüldükten sonra beni neredeyse yenilmez kılan zırhtı o.

Onu üzerimden çıkarmayı başarmasına belki de şaşırmam gerekirdi. Ama şaşırmadım. Lanet olası İmparatorluk'un geri kalanının aksine, asla Kumandan'ı hafife almak gibi bir hata yapmazdım.

"Nasıl kaçtı?" Sorgulayıcı aynı soruya geri döndü. İçimi çekmemek için kendimi tuttum. Bu soruyu yüz kez yanıtlamıştım.

"Bilmiyorum. Onun kafasını koparmam gerekiyordu, sonra bir anda kulaklarımın çınladığını fark ettim. İdam platformuna baktığımda ise gitmişti."

Sorgulayıcı beni tutan iki lejyonere başıyla işaret verdi. Kendimi hazırladım.

Onlara hiçbir şey söyleme. Ne olursa olsun. Elias kaçtığında, onu son kez koruyacağıma söz vermiştim. Eğer İmparatorluk tünellerden kaçtığını, bir Âlim ile seyahat ettiğini ya da bana maskesini verdiğini öğrenirlerse, askerler onu daha kolay takip edebilirlerdi. Elias şehirden asla canlı çıkamazdı.

Lejyonerler kafamı tekrar pis su dolu kovaya soktular. Dudaklarımı mühürledim, gözlerimi kapattım ve bütün varlığımla beni esir alanlarla savaşmak istesem de bedenimi gevşek tuttum. Zihnimde tek bir görüntü, Kumandan'ın bize sorgulama eğitimi sırasında öğrettiği şey vardı.

Elias kaçıyordu. Güneşin vurduğu uzak diyarlarda bir yerde gülümsüyordu. Uzun zamandır aradığı özgürlüğü buluyordu.

Akciğerlerim zorlanırken yanmaya başladılar. *Elias kaçıyor. Elias özgür.* Ben ise boğularak ölüyorum. *Elias kaçıyor Elias özgür.*

Lejyonerler kafamı kovadan çekip çıkardılar ve derin bir nefes aldım.

Sorgulayıcı sert bir şekilde yüzümü yukarı kaldırdı ve beni gümüş maskesine rağmen soluk bir şekilde parlayan yeşil gözlerine bakmaya zorladı. Saatlerdir aynı soruları sorup aynı yanıtları aldıktan sonra bir parça öfke, en azından bıkkınlık görmeyi bekledim. Ama o sakindi. Neredeyse durgundu.

Esmer teni, çökük yanakları ve soğuk gözleri yüzünden zihnimde ona Kuzeyli Adam diyordum. Blackcliff'ten me-

zun olalı birkaç sene geçmiş olmalıydı, sorgulayıcı olmak bir yana, Kara Muhafız olmak için bile gençti.

"Nasıl kaçtı?"

"Sana az önce söyledim-"

"Patlamadan sonra neden Kafatasları'nın kışlasına gittin?"

"Onu gördüğümü sandım. Ama onu kaybettim." Gerçeğin bir versiyonuydu. En sonunda, onu gerçekten kaybetmiştim.

"Patlayıcıları nasıl yerleştirdi?" Kuzeyli Adam yüzümü bırakıp yavaşça etrafımda dolaştı, üniformasındaki kırmızı -çığlık atan kuş- arması olmasaydı gölgelere karışabilirdi. İmparatorluk'un iç kuvvetleri Kara Muhafızlar'ın sembolüydü bu. "Ona ne zaman yardım ettin?"

"Ona yardım etmedim."

"O senin müttefikindi. Arkadaşındı." Kuzeyli Adam cebinden bir şey çıkardı. Şıngırdadı ama ne olduğunu göremedim. "İdam edileceği sırada bir dizi patlayıcı okulu neredeyse dümdüz edecekti. Bunun bir tesadüf olduğuna inanmamızı mı bekliyorsun?"

Sessizliğim üzerine, Kuzeyli Adam lejyonerlere beni tekrar kovaya batırmalarını işaret etti. Derin bir nefes aldım, Elias'ın özgür olduğunu hayal etmek dışında aklımdan her şeyi çıkardım.

Ve sonra, tam kendimden geçmek üzereyken, *onu* düşündüm.

Âlim kızı. O kapkara saçlarını, vücudunun kıvrımlarını ve lanet olası altın rengi gözlerini. Avluda kaçarken Elias'ın elini nasıl tuttuğunu. Elias'ın adını söylerken, dudaklarından bir şarkı gibi dökülmesini düşündüm.

Bir ağız dolusu su yuttum. Tadı ölüm ve sidik gibiydi. Beni tutan lejyonerleri tekmeleyip karşı koydum. *Sakin ol.*

Sorgulayıcılar esirlerini bu şekilde yok ederlerdi. Bir çatlak yeterdi, sonra oraya bir kama sokup yarana kadar çekiçle vururlardı.

Elias kaçıyor. Elias özgür. Bunu zihnimde hayal etmeye çalıştım ama görüntünün yerini birbirlerine dolanmış iki figür aldı.

Belki de boğulmak o kadar da kötü olmayabilirdi.

Dünyam kararırken lejyonerler beni tutup kaldırdılar. Bir ağız dolusu su tükürdüm. *Sağlam dur, Aquilla. Seni şimdi kıracak.*

"Kız kim?"

Soru o kadar beklenmedikti ki, lanet olası bir an için yüzümdeki şaşkınlığı -ya da onu tanıdığımı belirten ifadeyi- silemedim.

Bir yandan kızla görülecek kadar aptal olduğu için Elias'a lanet ettim. Diğer yandan, içimde giderek artan korkuyu bastırmaya çalıştım. Sorgulayıcı ise gözlerimdeki ifadeleri izliyordu.

"Çok iyi, Aquilla." Sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. Bir anda Kumandanı'ı düşündüm. Elias bir keresinde, konuşurken sesi ne kadar yumuşaksa o kadar tehlikeli olduğunu söylemişti. Kuzeyli Adam'ın üniformasından ne çıkardığını nihayet görebiliyordum artık. Birbirine birleşik iki sıra yüzüğü parmaklarına geçirdi. Muşta. Basit bir yumruğu yavaş, kanlı bir ölüme dönüştüren tehlikeli bir silahtı.

"Neden oradan başlamıyoruz?"

"Başlamak mı?" Saatlerdir bu lanet olası çukurdaydım. "*Başlamaktan* neyi kastediyorsun?"

"Bu şekilde seni tanımaya çalışıyorum." Su dolu kovaya ve morarmış yüzüme işaret etti.

Lanet olsun. Kendisini tutuyordu. Acıyı yavaş yavaş artıra-

rak beni zayıflatıyor ve zihnime sızmanın bir yolunu bulmayı, bir şeylerden vazgeçmemi bekliyordu. *Elias kaçıyor. Elias özgür. Elias kaçıyor. Elias özgür.*

"Ama şimdi, Kızıl Örümcekkuşu." Kısık bir sesle konuşmasına rağmen, Kuzeyli Adam'ın sözleri zihnimde tekrarlayıp durduğum cümleleri böldü. "Şimdi, neden yapıldığını göreceğiz."

★★★

Zaman bulanıklaştı. Saatler geçti. Yoksa günler mi? Haftalar mı? Bilemiyordum. Yeraltında güneşi göremiyordum. Davulları ya da çan kulesini duyamıyordum.

Biraz daha dayan, dedim kendi kendime çok kötü bir dayağın ardından. *Bir saat daha. Bir saat daha dayan. Yarım saat daha. Beş dakika daha. Bir dakika daha. Sadece bir dakika.*

Ama her saniye acı veriyordu. Bu savaşı kaybediyordum. Hatırlayamadığım zaman aralıklarından ve birbirine dolanıp tökezleyen kelimelerimden bunu hissedebiliyordum.

Zindanın kapısı açılıp kapandı. Haberciler gelip görüştüler. Kuzeyli Adam'ın soruları değişti ama asla bitmedi.

"Kızla birlikte tünellerden kaçtığını biliyoruz." Bir gözüm şişip kapanmıştı ama Kuzeyli Adam konuşurken diğer gözümle ona dik dik bakıyordum. "Aşağıda yarım müfrezeyi öldürmüş."

Ah, Elias. Zorunluluk değil bir seçim olarak göreceği için (yanlış seçim), o ölümler yüzünden kendisine eziyet edecekti. Benim ellerimden akıp gittikten çok uzun zaman sonra bile o kan ellerinde kalacaktı.

Ama Kuzeyli Adam Elias'ın nasıl kaçtığını bildiği için kısmen rahatladım. En azından artık yalan söylemek zorunda

değildim. Kuzeyli Adam bana Laia ve Elias'in ilişkisini sorduğunda, dürüstçe hiçbir şey bilmediğimi söyleyebilirdim.

"Bana onlardan bahset - o kadar zor olamaz, değil mi? Kızın Direniş'le ilişkisi olduğunu biliyoruz. Elias'ı da onların amaçlarına hizmet etmeye mi ikna etti? Âşıklar mıydı?"

İçimden gülmek geldi. *Ben de senin kadar biliyorum.*

Ona yanıt vermeye çalıştım ama o kadar çok acı çekiyordum ki inlemek dışında elimden bir şey gelmedi. Lejyonerler beni yere bıraktılar. Bir top gibi yusyuvarlak oldum, kırık kaburgalarımı korumak için acınası bir çabaydı. Hırıltılı bir şekilde soluyordum. Ölmek üzere olup olmadığımı merak ettim.

Kâhinler'i düşündüm. Nerede olduğumu biliyorlar mıydı? Umurlarında mıydı?

Biliyor olmalıydılar. Ve bana yardım etmek için hiçbir şey yapmamışlardı.

Ama henüz ölmemiştim. Ve Kuzeyli Adam'a istediğini vermemiştim. Hâlâ soru soruyorsa, o halde Elias özgür ve kız yanında olmalıydı.

"Aquilla." Kuzeyli Adam'ın sesi... Farklıydı. Yorgundu. "Vaktin tükendi. Bana kızdan bahset."

"Bilmiyorum-"

"Yoksa, seni öldürene kadar dövmek için emir aldım."

"İmparator'un emirleri mi?" diye hırıldadım. Şaşırdım. Marcus'un beni öldürmeden önce bana her türlü dehşeti yaşatacağını sanıyordum.

"Emirlerin kimden geldiğinin önemi yok," dedi Kuzeyli Adam. Çömeldi. Yeşil gözlerini gözlerime dikti. İlk kez, sakin görünmüyorlardı.

"O buna değmez, Aquilla," dedi. "Bana bilmem gerekenleri söyle."

"Hiçbir şey bi-bilmiyorum."

Kuzeyli Adam bir süre bekledi. İzledi. Sessiz kalınca, doğrulup muştasını taktı.

Kısa bir süre önce bu zindanda olan Elias'ı düşündüm. Ölümle yüz yüzeyken aklından neler geçmişti? İdam platformuna çıktığında çok sakin görünüyordu.

Keşke o sükûnetinin bir kısmını ödünç alabilseydim. *Güle güle, Elias. Umarım özgürlüğü bulursun. Umarım mutluluğu bulursun. Gökler biliyor ki, geri kalanımız bulamayacak.*

Kuzeyli Adam'ın arkasında, zindanın kapısı tangırdayarak açıldı. Tanıdık, nefret dolu bir yürüyüş duydum.

İmparator Marcus Farrar. Beni bizzat öldürmeye gelmişti.

"Lordum İmparator." Kuzeyli Adam onu selamladı. Lejyonerler beni dizlerimin üzerinde doğrulttular ve saygılı görünmem için başımı eğdiler.

Zindanın loş ışığında -ve sınırlı görme kabiliyetimle- Marcus'un ifadesini seçemedim. Ama arkasındaki uzun boylu, solgun saçlı figürün kim olduğunu seçebiliyordum.

"Baba?" Onun burada ne işi vardı? Marcus onu koz olarak mı kullanıyordu? Ben bilgi vermeyi kabul edene kadar ona işkence etmeyi mi planlıyordu?

"Majesteleri." Marcus'a hitap ederken babamın sesi cam kadar pürüzsüzdü, umursamaz olabilecek kadar sakindi. Ama bana çevirdiği gözleri korku doluydu. Kalan son gücümle, ona dik dik baktım. *Görmesine izin verme, baba. Nasıl hissettiğini görmesine izin verme.*

"Bir dakika, Baba Aquillus." Marcus babama umursamazca el sallayıp Kuzeyli Adam'a döndü. "Üsteğmen Harper," dedi. "Herhangi bir şey öğrenebildin mi?"

"Kız hakkında hiçbir şey bilmiyor, Majesteleri. Blackcliff'in yıkımına da yardım etmemiş."

O halde, bana inandı.

Yılan beni tutan lejyonerlere çekilmelerini belirtti. Kendime yıkılmamayı emrettim. Marcus beni saçımdan tutup ayağa kaldırdı. Kuzeyli Adam ifadesiz bir yüzle bizi izliyordu. Dişlerimi sıkıp omuzlarımı dikleştirdim. Marcus'un gözlerinde nefretten başka bir şey görmemeyi bekleyerek -hayır, *umarak*- kendimi acı verici bir şekilde durmaya zorladım.

Ama zaman zaman sergilediği ürkütücü bir sakinlikle beni süzdü. Sanki benim korkularımı bildiği gibi kendi korkularını da biliyordu.

"Gerçekten mi Aquilla?" dedi Marcus ve bakışlarımı ondan kaçırdım. "Elias Veturius, tek gerçek aşkın bir Âlim fahişeyle burnunun dibinden kaçıyor ve kız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, öyle mi?" O söylerken kelimeler kulağa nasıl da kirli geliyordu. "Örneğin, dördüncü sınavda nasıl hayatta kaldığını da mı bilmiyorsun? Ya da Direniş'teki rolünü? Üsteğmen Harper'ın tehditleri etkisiz miydi? Belki ben daha iyi bir şey düşünebilirim?"

Marcus'un arkasında duran babamın yüzü iyice soldu. "Majesteleri, lütfen-"

Marcus ona aldırmayıp sırtımı zindanın rutubetli duvarına yasladı ve vücudunu bana bastırdı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, gözlerimi kapatıp babamın buna tanık olmamasını diledim.

"İşkence etmemiz için birini bulmamı ister misin?" diye mırıldandı Marcus. "Kanında banyo yapabileceğimiz birini? Yoksa başka şeyler mi yapmalıyım? Umarım Harper'ın yöntemlerine dikkat etmişsindir. Kızıl Örümcekkuşu olarak onları sık sık kullanacaksın."

Kâbuslarım -her nasılsa bazılarını onun da bildiği- dehşet verici bir netlikle gözlerimin önünde belirdi: mahvolmuş

çocuklar, umutsuz anneler, yanıp küle dönen evler. Onun sadık komutanı, destekçisi, aşığı olarak onun yanında yer alacaktım. Bundan keyif alacaktım. Bunu isteyecektim. *Onu* isteyecektim.

Tam bir kâbus.

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedim boğuk bir sesle. "İmparatorluk'a sadığım. İmparatorluk'a her zaman sadık oldum." *Babama işkence etme*, diye eklemek istedim ama kendimi yalvarmamak için zor tuttum.

"Majesteleri." Babam bu kez biraz daha üsteledi. "Anlaşmamız?"

Anlaşma mı?

"Bir dakika, Baba," diye mırıldandı Marcus. "Hâlâ oynuyorum." Biraz daha yaklaştıktan sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirdi - şaşkınlık, belki de sinirdi. Bir sinekten kurtulmaya çalışan at gibi kafasını salladıktan sonra geri çekildi.

"Onu çözün," dedi lejyonerlere.

"Bu da ne?" Ayakta durmaya çalıştım. Bacaklarım beni taşımadı. Babam yere düşmeden beni yakaladı ve kolumu geniş omuzlarına doladı.

"Gitmekte serbestsin." Marcus bakışlarını benden ayırmadı. "Baba Aquillus, yarın onuncu çanda bana rapor ver. Beni nerede bulacağını biliyorsun. Kızıl Örümcekkuşu, onunla birlikte geleceksin." Gitmeden önce duraksadı ve yüzümdeki kuruyan kanın üzerinde yavaşça parmağını gezdirdi. Parmağını ağzına götürüp yalarken gözlerinde açlık vardı. "Sana bir görev vereceğim."

Bunun üzerine, peşinde Kuzeyli Adam ve lejyonerlerle birlikte gitti. Ancak, zindandan dışarı çıkan merdivenlerde ayak sesleri duyulmaz olunca başımı eğdim. Bitkinlik, acı ve şaşkınlık gücümü tüketti.

Elias'a ihanet etmedim. Sorgulamayı atlattım.

"Gel, kızım." Babam yeni doğmuş bir bebekmişim gibi beni nazikçe tuttu. "Seni eve götüreceğim."

"Bunun karşılığında ne vermeyi kabul ettin?" diye sordum. "Benim karşılığımda ona ne verdin?"

"Önemli bir şey değil." Babam ağırlığımın daha fazlasını taşımaya çalıştı. Ona izin vermedim. Aksine, kan çıkartacak kadar şiddetle dudağımı ısırdım. Hücreden yavaşça çıkarken, bacaklarımdaki zayıflığa ve yanan kemiklerimin yerine o acıya odaklandım. Ben Savaşçı İmparatorluk'un Kızıl Örümcekkuşu'ydum. Bu zindandan kendi ayaklarımın üzerinde çıkabilirdim.

"Ona ne verdin baba? Para mı? Toprak mı? Perişan mı olduk?"

"Para değil. Nüfuz. O bir Avam. Onu destekleyecek bir soyadı, ailesi yok."

"Bütün Soylu aileler ona düşman mı olacaklar?"

Babam kafasını salladı. "Görevden çekilmesini ya da suikasta kurban gitmesini istiyorlar. Çok fazla düşmanı var ve hepsini hapse atamaz ya da öldüremez. Çok güçlüler. Nüfuza ihtiyacı var. Ona bunu verdim. Hayatının karşılığında."

"Ama nasıl? Ona danışmanlık mı yapacaksın? Adam mı vereceksin? Anlamıyorum-"

"Artık önemi yok." Babamın mavi gözleri acımasızdı ve onlara bakarken boğazımda bir yumrunun yükseldiğini fark ettim. "Sen benim kızımsın. İsteseydi senin için canımı verirdim. Bana yaslan, kızım. Gücünü sakla."

Marcus'un babamdan zorla aldığı tek şey nüfuz olamazdı. Bana her şeyi açıklamasını talep etmek istedim ama merdivenleri çıkarken sersemledim. Babama karşı koyamayacak kadar yorgundum. Zindandan çıkmama yardım etmesine

izin verirken, benim için ödediği bedel her neyse, çok yüksek olduğuna dair o huzursuzluk verici duygudan kurtulamadım.

VI: Laia

Kumandan'ı öldürmemiz gerekirdi.

Serra'nın meyve bahçelerinin ötesindeki çöl sessizdi. Âlimlerin Direniş'ine dair tek şey berrak gökyüzüne doğru yükselen ateşin parlaklığıydı. Serin bir esinti, fırtınanın sıradağların üzerinde patladığı doğudan yağmur kokusunu taşıyordu.

Geri dön. Onu öldür. Arada kaldım. Keris Veturia gitmemize izin verdiğine göre, şeytani bir nedeni olmalıydı. Ayrıca, ebeveynlerimi ve kız kardeşimi öldürmüştü. Izzi'nin gözünü çıkarmıştı. Aşçı'ya işkence etmişti. Bana işkence etmişti. Halkımı itaatkâr hayaletlere dönüştüren son derece tehlikeli ve namussuz canavarlardan oluşan bir nesle liderlik etmişti. O ölmeyi hak ediyordu.

Ama Serra'nın surları geride kalmıştı ve geri dönmek için artık çok geçti. Darin benim için o çılgın kadından intikam almaktan daha önemliydi. Ve Darin'e ulaşmak Serra'dan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak anlamına geliyordu.

Meyve bahçelerinden çıkar çıkmaz, Elias atın sırtına atladı. Bakışları hiç durulmadı, temkinli duruşu her hareketine işlemişti. Onun da aynı soruyu sorduğunu hissettim. *Kumandan neden gitmemize izin verdi?*

Elini tuttum ve beni yukarı yanına çekti, birbirimize bu kadar yakın oturmak zorunda olduğumuz için yüzüm kızardı. Eyer genişti ama Elias ufak tefek bir adam değildi. Gökler adına, ellerimi nereye koyacaktım? Omuzlarına mı? Beline mi? Topuklarını atın böğrüne geçirip at ileri doğru fırladığında hâlâ karar vermeye çalışıyordum. Elias'ın zırhının kayışına tutundum ve arkasına uzanıp beni kendisine doğru çekti.

Kollarımı beline dolayıp geniş sırtına yaslandım, boş çölde ilerlerken başım dönüyordu.

Omzunun üzerinden, "Kafanı kaldırma," dedi. "Garnizonlar çok yakında." Gözlerine giren bir şeyden kurtulmak istercesine kafasını salladı ve ürperdi. Yıllarca büyükbabamın hastalarıyla ilgilenmesini izlediğim için elimi Elias'ın ensesine koydum. Sıcaktı, ama Kumandan'la dövüşmesinden kaynaklanıyor olabilirdi.

Ürpertisi geçti ve atı ilerlemeye teşvik etti. Dönüp Serra'ya baktım, kapılarından askerlerin hücum etmesini ya da Elias'ın gerilip davulların bulunduğumuz yer hakkında mesaj gönderdiklerini söylemesini bekledim. Ama olaysız bir şekilde garnizonları geçtik, etrafımızda açık çölden başka bir şey yoktu. Kumandan'ı gördüğümden beri etkisi altında olduğum panik duygusu yavaşça geçti.

Elias yıldız ışığına göre yönünü buluyordu. On beş dakika sonra atı eşkin gidecek şekilde yavaşlattı.

"Kum tepeleri kuzeyde. At sırtında geçmemiz çok zor olur." Toynak seslerinin arasında onu duymak için yerimde yükseldim. "Doğuya gideceğiz." Elias başıyla dağları işaret etti. "Birkaç saat içinde o fırtınaya ulaşmış oluruz. Bıraktığımız izleri silecektir. Dağ eteklerine gideceğiz-"

İkimiz de, üzerimize atlayana kadar karanlığın içinden çıkan gölgeyi görmedik. Bir an duyabilmek için eğildiğimden Elias'ın yüzü birkaç santimetre önümdeyken, sonraki an bedeninin çölün zeminine düştüğünü duydum. At şaha kalktı ve sırtında kalmak için eyeri tuttum. Ama bir el kolumu kavrayıp beni de çekti. İnsani olmayacak kadar soğuk olan o tutuşa çığlık atarak karşı koymak istedim ama sadece zayıf bir ses çıkarabildim. Sanki kış beni eline geçirmişti.

"*Veeer.*" O şey her neyse kulakları tırmalayan bir sesle ko-

nuşuyordu. Tek görebildiğim belli belirsiz insan biçiminde uçuşan karanlık gölgelerdi. Ölüm kokusu burnuma gelince öğürdüm. Birkaç metre ötede çok daha fazla sayıda gölgeyle mücadele eden Elias küfretti.

"*Gümüşşş*," dedi beni tutan. "*Ver.*"

"Defol!" Elimden dirseğime kadar donmama neden olan yapış yapış deriye bir yumruk indirdim. Gölge kayboldu ve birden gülünç bir şekilde havayla mücadele ettiğimi fark ettim. Ama bir saniye sonra, bir buz şeridi boynuma dolanıp sıkmaya başladı.

"*Veeer!*"

Nefes alamıyordum. Çaresizce bacaklarımı savurdum. Botlarım ona isabet etti ve gölge beni bıraktı, nefes nefese kalmıştım. Elias'ın kavisli kılıcı sayesinde tüyler ürpertici bir kafa uçup giderken bir çığlık geceyi yırttı. Bana doğru hamle yaptı ama çölden iki yaratık daha çıkıp yolunu kesti.

"Bu bir hayalet!" diye bana seslendi. "Kafa! Kafasını koparmak zorundasın!"

"Ben lanet olası bir kılıç ustası değilim!" Hayalet tekrar belirdi ve sırtımdan Darin'in kılıcını çekip bana yaklaşmasına engel oldum. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim olmadığını anladığı anda üzerime atladı ve parmaklarını boynuma geçirip kan çıkardı. Soğuğu ve acıyı hissedince haykırdım ve bedenim uyuşup işe yaramaz bir hale gelirken Darin'in kılıcını düşürdüm.

Çelik parladı, ürkütücü bir çığlık duyuldu ve gölge başsız halde yere serildi. Elias'm ve benim kesik kesik solumamız dışında çöl aniden sessizleşti. Darin'in kılıcını aldı ve aramızdaki kısa mesafeyi kat edip ensemdeki kesiklere baktı. Sıcak parmaklarıyla çenemi tutup kaldırdı.

"Yaralanmışsın."

"Önemi yok." Onun da yüzünde bir kesik vardı ve şikâyet etmiyordu, o nedenle geri çekilip Darin'in kılıcını aldım. Elias onu ilk kez fark etmiş gibiydi. Ağzı açık kaldı. Yıldız ışığına doğru tutmak için onu kaldırdı.

"Vay canına, bu bir Teluman kılıcı mı? Nasıl-" Çölde tam arkasından gelen bir pıtırtı ikimizin de silahlarımıza davranmamıza neden oldu. Karanlıktan hiçbir şey çıkmadı ama Elias ata doğru koştu. "Buradan gidelim. Bana yolda anlatabilirsin."

Doğuya doğru hızla ilerledik. Yolda, Elias'ın Kâhinlerin bizi odasına kapattıkları gece ona söylediklerim dışında hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark ettim.

Bu iyi bir şey olabilir, dedi ürkek yanım. *Ne kadar az şey bilirse, o kadar iyi.*

Darin'in kılıcı ve Spiro Teluman hakkında ona ne kadarını anlatmam gerektiğini düşünürken, Elias eyerde yarı arkasına doğru döndü. Tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Bu işte birlikteyiz, Laia. Bana bütün hikâyeyi anlatsan iyi olur." Yaralarıma işaret etti. "Hem biz yan yana dövüştük. Silah arkadaşına yalan söylemek kötü şans getirir."

Bu işte birlikteyiz. Bana yardım edeceğine dair ona yemin ettirdiğim andan itibaren yaptığı her şey bu gerçeği pekiştirmişti. Ne için mücadele verdiğini bilmeyi hak ediyordu. Her ne kadar tuhaf ve beklenmedik olsalar da, doğrularımı bilmeyi hak ediyordu.

"Erkek kardeşim sıradan bir Âlim'di," diye anlatmaya başladım. "Ama... Ben sıradan bir köle değildim..."

★★★

Yirmi dört kilometre ve iki saat sonra, Elias önümde ağır ağır ilerleyen atı sessizce sürüyordu. Bir elinde dizginler, diğerinde hançer vardı. Alçak bulutlardan yağmur çiseliyordu ve ıslanmamak için pelerinimi sıkıca etrafıma sardım.

Anlatmam gereken her şeyi -baskını, ebeveynlerimin mirasını, Spiro'nun dostluğunu, Mazen'in ihanetini, Kâhinlerin yardımını- onunla paylaştım. Anlatmak beni özgürleştirdi. Belki de, sırlarımın yüküne o kadar alışmıştım ki onlardan kurtulana kadar ne kadar ağır olduklarını fark etmemiştim.

"Üzgün müsün?" diye sordum en sonunda.

"Annem." Eliasın sesi alçaktı. "Ebeveynlerini öldürdü. Üzgünüm. Ben-"

"Annenin işlediği suçlar senin değil," dedim bir anlık şaşkınlıktan sonra. Her ne söyleyeceğini sandıysam, bu o değildi. "Onlar için özür dileme. Ama..." Çöle baktım, boş ve sessizdi. Yanıltıcıydı. "Darin'i kurtarmanın benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlıyor musun? Ondan başka kimsem yok. Benim için yaptıklarından ve ona yaptıklarımdan sonra- onu *terk ettim*-"

"Onu kurtarmak zorundasın. Anlıyorum. Ama Laia, o senin kardeşin olmaktan öte. Bunu bilmelisin." Elias dönüp bana baktı, gri gözleri acımasızdı. "Savaşçılar'a kimsenin meydan okuyamamasının tek sebebi İmparatorluk'un çelik zanaatıdır. Marinn'den güney topraklarına kadar bütün silahlar silahlarımız karşısında kırılır. Kardeşin bildikleriyle İmparatorluk'un sonunu getirebilir. Direniş'in onu istemesine şaşırmadım. Becerisini başkalarıyla paylaşıp paylaşmadığını bilmek istiyorlar."

"Spiro'nun çırağı olduğunu bilmiyorlar," dedim. "Onun bir casus olduğunu sanıyorlar."

"Onu özgürlüğüne kavuşturup Marinn'e götürebilir-

sek..." Elias yağmurdan şişen bir derede atı durdurdu ve inmem için işaret etti. "O zaman o Denizciler, Âlimler ve Kabileler için silahlar yapabilir. Her şeyi değiştirebilir."

Elias kafasını sallayıp attan aşağı kaydı. Botları toprağa inerken, bacakları büküldü. Eyerin kaşına tutundu. Yüzü ay gibi bembeyaz oldu ve elini şakağına götürdü.

"Elias?" Elimin altında kolu titriyordu, tıpkı Serra'dan ilk ayrıldığımızda olduğu gibi. "Sen-"

"Kumandan bana kötü bir tekme attı," dedi Elias. "Ciddi bir şey değil. Sadece ayağa kalkmakta zorlanıyorum." Yüzünün rengi geri döndü ve eyer çantasına elini sokup bana bir avuç dolusu kayısı verdi, o kadar tombullardı ki derileri çatlamıştı. Onları meyve bahçelerinden toplamış olmalıydı.

Tatlı meyve dudaklarımın arasında patlayınca kalbim sızladı. Parlak bakışlı büyükannemi ve reçellerini düşünmeden kayısı yiyemezdim.

Elias bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzını açtı. Ama fikrini değiştirdi ve mataraları doldurmak için dereye eğildi. Yine de, bir soru sormak için hazırlandığını görebiliyordum. Yanıt verip veremeyeceğimi merak ettim. *Annemin odasında gördüğün o yaratık neydi? Kâhinlerin neden seni kurtardıklarını düşünüyorsun?*

"Kulübede, Keenan'la," dedi en sonunda. "Onu öptün mü? Yoksa o mu seni öptü?"

Kayısıyı yutmaya çalışırken öksürmeye başladım, Elias sırtıma vurmak için dereden doğruldu. Ona öpücükten bahsedip bahsetmemeyi düşünmüştüm. En sonunda, hayatım ona bağlı olduğu için ondan hiçbir şey saklamamaya karar verdim.

"Sana hayat hikâyemi anlattım ve bana sormak istediğin ilk soru *bu* mu? Neden-"

"Sence neden?" Başını eğip kaşlarını kaldırdı ve karın boşluğum altüst oldu. "Her koşulda," dedi, "sen- sen- "

Yine yüzünün rengi soldu ve onun yüzünde tuhaf bir ifade oluştu. Alnında ter damlaları belirdi. "L-Laia, kendimi hiç iyi-"

Kelimeleri ağzında yuvarladı ve sendeledi. Omzunu tutarak onu ayakta tutmaya çalıştım. Elimi çektiğimde ıslaktı ama yağmurdan değil.

"Gökler adına, Elias. Sen terlemişsin, hem de çok."

Elini tuttum. Soğuk ve yapış yapıştı. "Bana bak, Elias." Gözlerimin içine baktı, gözbebekleri kocaman olurken şiddetli şekilde titremeye başladı. Ata doğru hamle yaptı, ama eyeri tutmaya çalışırken ıskalayıp sendeledi. Kafasını derenin kenarındaki kayalara çarpıp kırmadan önce kolunun altına girip onu elimden geldiğince nazikçe indirdim. Elleri seğiriyordu.

Bu başına aldığı darbe yüzünden olamazdı.

"Elias," dedim. "Herhangi bir yerin kesildi mi? Kumandan üzerinde bir bıçak kullandı mı?"

Pazısını tuttu. "Sadece bir çizik. Ciddi bir şey de-"

Gözlerinden ne olduğunu anladığını görebiliyordum, bana dönüp bir şeyler söylemeye çalıştı. Ama söyleyemeden tekrar titredi. Sonra taş gibi bilinçsizce yere serildi. Önemi yoktu, ne söyleyeceğini biliyordum.

Kumandan onu zehirlemişti.

Bedeni korkutucu şekilde hareketsizdi, bileğini tuttum ve nabzının çılgınca attığını hissedince paniğe kapıldım. Döktüğü tere rağmen ateşi yoktu, vücudu soğuktu. Gökler adına, Kumandan bu yüzden mi gitmemize izin vermişti? *Elbette, bu yüzden Laia, seni aptal. Peşinize düşmesine ya da tuzak kurmasına gerek yoktu. Tek yapması gereken onu kesmekti ve zehir geri kalanın çaresine bakacaktı.*

Ama bakamamıştı - en azından hemen. Büyükbabam zehirli kılıçlarla yaralanan Âlimler'le ilgilenirdi. Çoğu yaralandıktan bir saat içinde ölürdü. Ama Elias'ın zehre tepki vermesi bile birkaç saat sürmüştü.

Yeterli zehir kullanamadı. Ya da kesik yeterince derin değildi. Önemi yoktu. Önemli olan tek şey hâlâ hayatta olmasıydı.

"Üzgünüm," diye inledi Elias. Önce benimle konuştuğunu sandım ama gözleri kapalıydı. Bir şeyi uzak tutmaya çalışıyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Yapmak istemedim. Emir- aslında- "

Pelerinimden bir parça koparıp dilini ısırmaması için Elias'ın ağzına soktum. Kolundaki yara yüzeysel ve sıcaktı. Ona dokunduğum anda debelenerek atın ürkmesine neden oldu.

Küçük şişelerde ilaçlar ve şifalı otların olduğu çantamı karıştırdım ve en sonunda yarasını temizleyebilecek bir şey buldum. Kesik temizlenir temizlenmez, Elias'ın bedeni gevşedi ve acıdan kaskatı olan yüzü rahatladı.

Hâlâ kesik kesik soluyordu ama en azından kıvranmıyordu. Kirpikleri yüzünün altın rengi teninde koyu hilaller gibiydi. Uyurken daha genç görünüyordu. Ay Festivali gecesinde dans ettiğim çocuk olmuştu.

Elimi uzatıp çenesine koydum, kirli sakalı yüzünden sert olsa da sıcaktı. Dövüştüğünde ve at bindiğinde bu canlılık ondan fışkırıyordu. Şimdi, vücudu zehirle mücadele ederken bile, bu canlılıkla zonkluyordu.

"Haydi Elias," dedim üzerine doğru eğilip kulağına fısıldayarak. "Mücadele et. Uyan. *Uyan.*"

Aniden gözlerini açıp ağzına tıktığım bez parçasını tükürdü ve elimi yüzünden hemen çektim. Çok rahatladım. Uyanık ve yaralı olmak, bilinçsiz ve yaralı olmaktan her zaman daha iyiydi. Hemen ayağa kalktı. Sonra iki büklüm olup öğürdü.

"Uzan." Onu dizlerinin üzerine ittim ve büyükbabamın hastalarına yaptığı gibi geniş sırtını okşadım. *Dokunuşun şifalı bitkiler ve lapalardan daha fazla iyileştirici gücü vardır.* "Panzehirini bulabilmemiz için zehrin ne olduğunu anlamak zorundayız."

"Çok geç." Elias bir süre ellerimin altında gevşedikten sonra uzanıp matarasındaki suyu içti. Artık gözleri daha berraktı ve doğrulmaya çalıştı. "Birçok zehrin panzehiri bir saat içinde verilmelidir. Ama zehrin beni öldürmesi gerekiyorsa, bunu şimdiye kadar yapması gerekirdi. Haydi gidelim."

"Tam olarak nereye?" diye sordum. "Dağların eteklerine mi? Şehirlerin ve şifacıların olmadığı yere mi? *Zehirlendin*, Elias. Eğer panzehirin faydası olmayacaksa, en azından kasılmalarını tedavi edecek ilaca ihtiyacın var, yoksa buradan Kauf'a gidene kadar baygın olursun," dedim. "Ve oraya varana kadar da ölürsün, çünkü kimse kasılmalara bu kadar uzun süre dayanamaz. O yüzden otur ve düşünmeme izin ver."

Şaşkınlıkla bana bakıp oturdu.

Şifacı çırağı olarak büyükbabamla geçirdiğim zamanı düşündüm. Aklıma küçük bir kız geldi. O da kasılıyor ve bayılma nöbetleri geçiriyordu.

"Tellis özü," dedim. Büyükbabam kıza ondan bir damla vermişti. Bir gün içinde semptomlar azalmıştı ve iki gün içinde tamamen kesilmişti. "Bedenine zehirle mücadele etmesi için bir şans verecek."

Elias suratını buruşturdu. "Onu Serra ya da Navium'da bulabiliriz."

Ama Serra'ya dönemezdik ve Navium da Kauf'a ters istikametteydi.

"Peki ya Yağmacı Tüneği?" Bu korkunç fikir karşısında midem düğümlendi. Devasa kaya toplumun döküntüleri

-sadece en karanlık yollardan geçen haydutlar, kelle avcıları ve karaborsa vurguncuları- için kanunsuz bir lağım çukuruydu. Büyükbabam nadir görülen şifalı otlardan bulmak için birkaç kez oraya gitmişti. O gittiğinde büyükannemin gözüne uyku girmezdi.

Elias kafasını salladı. "On cehennem kadar tehlikeli ama bizim gibi fark edilmek istemeyen insanlarla dolu."

Tekrar ayağa kalktı ve gücünden etkilenmiş olsam da vücuduna böylesine hoyratça davranması karşısında dehşete düştüm. Atın dizginlerini kurcaladı.

"Yakında bir nöbet daha geçireceğim, Laia." Atın sol ön bacağının arkasına hafifçe vurdu. Hayvan oturdu. "Beni halatla bağla. Doğruca güneydoğuya gidelim." Eyere oturdu, tehlikeli bir şekilde yana eğildi.

"Yaklaştıklarını hissediyorum," diye fısıldadı.

Bir İmparatorluk devriyesinin atının toynaklarını duymayı bekleyerek etrafıma bakındım ama etraf sessizdi. Tekrar Elias'a döndüğümde, gözlerini başımın arkasındaki bir noktaya diktiğini gördüm. "Sesler. Beni geri çağırıyorlar."

Halüsinasyonlar. Zehrin bir başka etkisiydi. Elias'ı çantasından aldığım bir halatla ata bağladım, mataraları doldurdum ve ben de ata bindim. Elias sırtıma doğru yığılıp tekrar kendinden geçti. Yağmuru ve baharatı andıran kokusu üzerime sinerken sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Terden ıslanan parmaklarım dizginlerin üzerinde kayıyordu. Hayvan, at binmek hakkında hiçbir şey bilmediğimi hissetmiş gibi kafasını sallayıp dizginleri çekti. Ellerimi üzerime silip dizginleri sıkıca tuttum.

"Sakın bunu aklından geçirme, seni huysuz," dedim isyankâr bir şekilde burnundan soluyunca. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca birlikteyiz, o nedenle beni dinlesen iyi

olur." Atı hafifçe tekmeledim ve ilerlemeye başlayınca rahatladım. Güneydoğu yönüne döndük ve topuklarımı böğrüne iyice vurdum. Ve sonra gecenin içine doğru ilerledik.

VII: Elias

Etrafımda sesler vardı, uyanmakta olan bir Kabile kampını hatırlatan kısık mırıldanmalardı: atları yatıştıran adamların fısıltıları ve kahvaltı ateşlerini tutuşturan çocuklar.

Gözlerimi açtım, şafak olsa da küstahça göz alıcı Kabile çölünün güneşini görmeyi bekliyordum. Aksine, ağaçların oluşturduğu gölgeliğe bakıyordum. Mırıldanmalar boğuklaştı, hava çam iğnelerinin ve yosunların yumuşattığı ağaç kabuklarının kokularıyla doluydu. Karanlıktı, ama bazıları evler kadar geniş olan kocaman ağaçların oyuklu gövdelerini seçebiliyordum. Tepedeki dalların ötesinde mavi gökyüzü parçaları bir fırtına yaklaşıyormuş gibi hızla griye dönüyordu.

Ağaçların arasında bir şey hızla hareket etti ve kafamı çevirince kayboldu. Yapraklar hışırdadı, savaş meydanı hayaletleri gibi fısıldadılar. Duyduğum mırıldanmalar artıp kayboldu, yükselip alçaldı.

Ayağa kalktım. Bütün uzuvlarıma sancı girmesini beklesem de hiçbir şey hissetmedim. Ağrının yokluğu tuhaf ve yanlıştı.

Her neredeysem, burada olmamalıydım. Laia'nın yanında olmalıydım ve Yağmacı Tüneği'ne gidiyor olmalıydık. Uyanık ve Kumandan'ın zehriyle mücadele ediyor olmalıydım. İçgüdüsel bir şekilde kavisli kılıçlarımı almak için sırtıma uzandım. Orada değillerdi.

"Ruhlar dünyasında koparabileceğin bir kafa yok, seni katil pislik."

Bu sesi tanıyordum, ama iğneli sözlerle işlenmiş halde nadiren duymuştum.

"Tristas?"

Arkadaşım hayattaydı, saçları kapkaraydı ve sevgilisinin isminin dövmesi solgun teninde göze çarpıyordu. *Aelia*. Bir hayale hiç benzemiyordu ama öyle olmalıydı. Onun üçüncü sınavda Dex'in kılıcının ucunda öldüğünü görmüştüm.

Ruha benzer bir his de bırakmıyordu - bunu bir süre beni süzdükten sonra ani bir şiddetle çeneme yumruğunu indirdiğinde fark ettim.

Kafatasıma işleyen ağrı olması gerekenin yarısı kadardı. Yumruğun ardındaki nefret yumruktan daha güçlüydü.

"Bu sınavda Dex'in beni öldürmesine izin verdiğin içindi."

"Özür dilerim," dedim. "Onu durdurmam gerekirdi."

"Önemi yok, gördüğüm gibi hâlâ ölüyüm."

"Neredeyiz? Burası neresi?"

"Bekleme Alanı. Anlaşılan, bir sonraki adıma geçmeye hazır olmayan ölüler için. Leander ve Demetrius gittiler. Ama ben kaldım. Bu melemeyi dinleyip duruyorum."

Meleme mi? Ağaçların arasında uçuşup duran ruhların mırıldanmalarını kastettiğini düşündüm, bana kalırsa okyanusun dalgalarından daha sinir bozucu değildi.

"Ama ben ölmedim."

"O kız küçük konuşmasını yapmak için sana görünmedi mi?" diye sordu Tristas. "*Bekleme Alanına, ruhlar diyarına hoş geldin. Ben Ruh Yakalayıcı'yım ve görevim öbür tarafa geçmene yardım etmek.*"

Şaşkınlıkla kafamı sallayınca, Tristas bana art niyetli bir şekilde gülümsedi. "Eh, yakında gelir ve diğer tarafa geçmen için seni korkutmaya çalışır. Bütün bunlar onun." Ormana, ağaç hattının ötesinde mırıldanan şeylere işaret etti. Sonra ifadesi değişti ve suratı asıldı.

"İşte orada!" Doğaüstü bir hızla ağaçlar arasında gözden

kayboldu. Korkuya kapıldım, etrafımda döndüm ve yakınlardaki bir ağaç gövdesinden bir gölgenin ayrıldığını gördüm.

Ellerimi gevşek bir şekilde iki yanımda tuttum - kavramaya, boğmaya ve yumruk atmaya hazırdım. Figür yaklaştı fakat bir insan gibi hareket etmiyordu, bunun için fazla akıcı ve hızlıydı.

Ama sadece birkaç metre kala yavaşlayıp koyu renk saçlı düzgün bir kadına dönüştü. Yüzünde hiç çizgi yoktu, yaşını tahmin edemedim. Kara irisleri ve kadim bakışları tahmin edemeyeceğim bir şeye işaret ediyordu.

"Merhaba, Elias Veturius." Kadın sanki Serra dilini konuşmaya alışık değilmiş gibi dünyevi sesi tuhaf şekilde aksanlıydı. "Ben Ruh Yakalayıcı'yım ve nihayet seninle tanışabildiğime çok memnun oldum. Bir süredir seni izliyordum."

Pekâlâ. "Buradan gitmeliyim."

"Keyif aldın mı?" Kadının sesi yumuşaktı. "Sebep olduğun üzüntülerden? Acıdan? Bunu görebiliyorum." Gözleri başım ve omuzlarımın etrafında dolaştı. "Onu beraberinde taşıyorsun. Neden? Seni mutlu mu ediyor?"

"Hayır." Bu düşünceden nefret ettim. "Niyetim bu değildi- ben insanları incitmek istemedim."

"Ama sana yakın olan herkesi yok ediyorsun. Arkadaşlarını. Büyükbabanı. Helene Aquilla'yı. Onları incittin." Duraksayıp sözlerindeki korkunç gerçekleri idrak etmemi bekledi. "Öteki taraftakileri izlemem," dedi. "Ama sen farklısın."

"Burada olmamam gerekiyor," dedim. "Ben ölmedim."

Kadın uzunca bir süre beni süzdükten sonra meraklı bir kuş gibi kafasını eğdi. "Ama ölüsün," dedi. "Sadece henüz farkında değilsin."

★★★

Gözlerimi birden bulutlarla kaplı gökyüzüne açtım. Öğlene yaklaşıyordu, öne doğru yığıldım, başım Laia'nın ensesi ve omuzlarının arasındaki yerde zıplıyordu. Etrafımızda Jack ağaçları, çalı topakları ve diğer ufak tefek şeylerle süslü alçak tepeler yükseliyordu. Laia atı hızla güneydoğuya, doğruca Yağmacı Tüneği'ne sürüyordu. Hareket ettiğimi hissedince arkasına döndü.

"Elias!" Atı yavaşlattı. "Saatlerdir baygındın. Ben uyanamayacağını sandım."

"Atı durdurma." Halüsinasyonda hissettiğim gücün çok azına sahiptim ama kendimi doğrulmaya zorladım. Sersemlemiştim ve dilim ağzımda ağırlaşmıştı. *Uyanık kal, Elias*, dedim kendime. *Ruh Yakalayıcı'nın seni geri çekmesine izin verme.* "Sürekli hareket halinde olalım- askerler- "

"Gece boyunca ilerledik. Askerler gördüm ama çok uzaktaydılar ve güneye doğru gidiyorlardı." Laia'nın gözlerinin altında gölgeler belirmişti ve elleri titriyordu. Bitkindi. Dizginleri ondan aldım ve gözlerini kapatıp bana doğru yaslandı.

"Nereye gittin, Elias? Hatırlıyor musun? Çünkü daha önce de nöbetler gördüm. Bir insanın birkaç dakika, hatta bir saat bayılmasına neden olabilirler. Ama sen çok daha uzun bir süre bilinçsizdin."

"Tuhaf bir yerdeydim. Bir or-ormanda-"

"Sakın tekrar bayılma, Elias Veturius." Laia arkasına dönüp omuzlarımı sarsınca gözlerimi açtım. "Bunu sensiz başaramam. Ufka bak. Ne görüyorsun?"

Kendimi bakmaya zorladım. "B-bulutlar. Fırtına yaklaşıyor. Büyük bir fırtına. Sığınağa ihtiyacımız var."

Laia kafasını salladı. "Fırtınanın kokusunu alabiliyorum." Arkasına baktı. "Bana seni hatırlatıyor."

Bunun bir iltifat olup olmadığını anlamaya çalıştım ama sonra vazgeçtim. Lanet olsun, çok yorgundum.

"Elias." Laia elini yüzüme koyup beni dişi bir aslanınki kadar hipnotize edici gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Benimle kal. Bir üvey kardeşin vardı - bana ondan bahset."

Sesler beni çağırıyordu, Bekleme Alanı aç pençelerle beni geri çekiyordu.

"Shan," dedim güçlükle. "Adı- adı Shan'dı. Mamie Rila gibi sözü geçerdi. On dokuz yaşında- bir yaş küçük." Saçmalamaya devam ettim, Bekleme Alanı'nın soğuk pençelerini uzak tutmaya çalışıyordum. Konuşurken, Laia elime matarayı tutuşturup beni içmeye teşvik etti.

"Benimle kal." Sürekli bunu tekrarlayıp durdu ve açık bir denizde sürüklenen ağaç dalıymış gibi kelimeye tutundum. "Oraya dönme. Sana ihtiyacım var."

Saatler sonra fırtına vurdu, fırtınada seyahat etmek çok zor olsa da ıslaklık beni uyanık kalmaya daha çok zorladı. Atı kayalarla dolu alçak bir dağ geçidine doğru yönlendirdim. Fırtına ikimizin de birkaç metreden ilerisini göremeyeceği kadar yoğundu - bu İmparatorluk'un adamlarının da bizim gibi kör oldukları anlamına geliyordu.

Atın sırtından inip uzunca bir süre aygırla ilgilenmeye çalıştım ama ellerim doğru düzgün çalışmayı reddediyordu. Aşina olmadığım bir duyguya kapıldım: korku. Onu ezdim. *Zehirle mücadele edeceksin, Elias. Seni öldürecek olsaydı, şimdiye kadar öldürürdü.*

"Elias?" Laia yanımdaydı, yüzü endişeli görünüyordu. İki kayanın arasına bir tente germişti ve atla işim bittiğinde, beni oraya götürüp oturttu.

"Bana insanları incittiğimi söyledi," deyiverdim birbirimize sokulduğumuzda. "Onların incinmelerine izin verdim."

"Sana bunu kim söyledi?"

"Seni de inciteceğim," dedim. "Herkesi incitirim."

"Kes şunu, Elias." Laia ellerimi tuttu. "Beni incitmediğin için seni özgür bıraktım." Duraksadı, yağmur etrafımızda soğuk bir perde gibiydi. "Yanımda kalmaya çalış, Elias. Geçen sefer çok uzun bir süreliğine gittin ve yanımda kalmana ihtiyacım var."

O kadar yakındık ki, alt dudağındaki çukuru görebiliyordum. Topuzundan kurtulan bir tutam saç altın rengi zarif boynuna dökülüyordu. Zehirlenmemiş, yaralanmamış, lanetlenmemiş ve avlanılmıyorken, ona bu kadar yakın olabilmek için çok şey verebilirdim.

"Bana başka bir hikâye anlat," diye mırıldandı. "Beşlikler'in güneydeki adaları gördüklerini duydum. Güzeller mi?" Kafamı salladığımı görünce üsteledi. "Neye benziyorlar? Su temiz mi?"

"Su mavi." Dilimin dolanmaması için uğraştım, çünkü haklıydı: Uyanık kalmalıydım. Tünek'e ulaşmalıydık. Tellis'e gitmeliydim.

"Ama koyu- koyu mavi değil. Binlerce mavi. Ve yeşil. Biri Hel'in gözlerini alıp onları okyanusa dönüştürmüş gibi."

Vücudum titredi. Hayır- *yine mi?* Laia yanaklarımı tuttu, dokunuşu içime bir tutku oku sapladı.

"Benimle kal," dedi Laia. Parmakları yanan tenimde soğuktu. Şimşek çakarken yüzü aydınlandı ve altın rengi gözlerinin daha koyu görünmesine neden olup ona dünyevi olmayan bir hava kattı. "Bana başka bir anını anlat," dedi. "Güzel bir şey."

"Sen," dedim. "Seni ilk gördüğüm an. Güzelsin ama birçok güzel kız var ve-" *Kelimeleri bul. Uyanık kalmaya çalış.* "Dikkatimi çeken şey bu değildi. Sen benim gibisin..."

"Benimle kal, Elias. Burada kal."

Dudaklarım durdu. Görüş alanımın kenarlarından süzülen karanlık iyice çoğaldı.

"Kalamam..."

"Dene, Elias. Dene!"

Laia'nın sesi zayıfladı. Dünya karardı.

★★★

Bu kez kendimi ormanın zemininde otururken buldum, ateşin sıcaklığı kemiklerimdeki soğukluğu uzaklaştırıyordu. Sabırla ateşe odun atan Ruh'Yakalayıcı karşımda oturuyordu.

"Ölülerin sızlanmaları seni rahatsız etmiyor," dedi.

"Sorularıma cevap verirsen, sorularına cevap veririm," diye karşılık verdim. Kafasını sallayınca, devam ettim.

"Bana sızlanma gibi gelmiyor. Daha ziyade fısıltılara benziyorlar." Karşılık vermesini bekledim ama o vermedi. "Sıra bende. Bu nöbetler- beni her defasında saatlerce bayıltmamalı. Bunu sen mi yapıyorsun? Beni sen mi burada tutuyorsun?"

"Sana söyledim: Bir süredir seni izliyorum. Seninle konuşmak için fırsat kolluyordum."

"Geri dönmeme izin ver."

"Yakında," dedi. "Başka sorun var mı?"

Bıkkınlığım arttı ve ona bağırmak istedim - ama yanıtlara ihtiyacım vardı. "Ölü olduğumu söylerken neyi kastettin? Ölmediğimi biliyorum. Hayattayım."

"Çok uzun sürmeyecek."

"Kâhinler gibi geleceği görebiliyor musun?"

Kafasını kaldırırken dudaklarında beliren vahşi hırıltı kesinlikle insanlık dışıydı.

"O yaratıkların adını burada anma," dedi. "Burası kutsal bir dünya, ölülerin huzur bulmak için geldikleri bir yer. Kâhinler ölümden aforoz edildiler." Arkasına yaslandı. "Ben

Ruh Yakalayıcı'yım, Elias. Ölülerle uğraşırım. Ve ölüm seni aldı - oradan." Kumandan'ın fırlattığı yıldızın kolumda kestiği yere vurdu.

"Zehir beni öldürmeyecek," dedim. "Laia ve ben Tellis özünü bulabilirsek, nöbetler de öldürmeyecek."

"Laia. Âlim kız. Dünyayı yakmak için bekleyen bir başka kor," dedi. "Onun da canını yakacak mısın?"

"Asla."

Ruh Yakalayıcı kafasını salladı. "Onunla yakınlaştın. Ne yaptığını *görmüyor* musun? Kumandan seni zehirledi. Karşılığında, *sen* artık bir zehirsin. Diğer herkes gibi, Laia'nın mutluluğunu, umudunu, hayatını da zehirleyeceksin. Onu umursuyorsan, seninle ilgilenmesine izin verme. İçindeki zehir gibi, hiddetinin de bir panzehiri yok."

"Ölmeyeceğim."

"İrade tek başına kişinin kaderini değiştiremez. Bunu bir düşün, Elias, sen de göreceksin." Kadın ateşi karıştırırken gülümsemesi hüzünlüydü. "Belki seni buraya tekrar çağırırım. Sormak istediğim çok soru var..."

Dişlerimi acıtan bir sertlikle gerçek dünyaya geri döndüm. Gece pusluydu. Saatlerdir baygın olmalıydım. Atımız istikrarlı bir şekilde ilerliyordu, ama bacaklarının titrediğini hissettim. Yakında durmamız gerekecekti.

Laia uyandığımı fark etmeden yola devam etti. Zihnim Bekleme Alanı'nda olduğu kadar berrak değildi ama Ruh Yakalayıcı'nın sözlerini hatırlıyordum. *Bunu bir düşün, Elias, sen de göreceksin.*

Bildiğim zehirleri aklımdan geçirdim ve bize zehirleri öğreten Blackcliff komutanlarını dikkatle dinlemediğim için kendime kızdım.

Geceotu. İmparatorluk'ta, Maskeliler için bile, yasadışı

olduğu için üstünkörü bahsedilmişti. Bir İmparator'un suikastında kullanılmasının ardından bir asır önce yasadışı ilan edilmişti. *Her zaman ölümcüldür ama yüksek dozlarda hızla öldürür. Düşük dozlarda semptomlar sadece şiddetli nöbetlere neden olur.*

Hatırladığım kadarıyla, üç ila altı ay boyunca nöbet geçirilirdi. Sonra ölüm gelirdi. Tedavisi yoktu. Panzehiri yoktu.

Kumandan'ın Serra'dan kaçmamıza neden izin verdiğini, neden boğazımı kesmeye tenezzül etmediğini nihayet anlıyordum. Buna gerek yoktu.

Beni zaten öldürmüştü.

VIII: Helene

"Altı kırık kaburga, yirmi sekiz derin kesik, on üç çatlak, dört kopmuş tendon ve incinmiş böbrekler."

Çocukluk yatak odamın pencerelerinden içeri süzülen güneş doktorun değerlendirmesini aktaran annemin gümüşi sarı saçlarında parlıyordu. Karşımızdaki süslemeli gümüş aynadan onu izledim - küçük bir kızken bana hediye etmişti. Pürüzsüz yüzeyi babamın bir zamanlar ziyaret ettiği cam üfleyicilerinin yaşadığı bir ada olan güneydeki bir şehre özgüydü.

Burada olmamam gerekirdi. Kara Muhafızlar'ın kışlasında bir saatten kısa bir süre içinde gerçekleşecek olan İmparator Marcus Farrar'la olan görüşmeme hazırlanmalıydım. Aksine, Aquilla Malikânesi'nin ipek kilimleri ve lavanta rengi perdelerinin ortasında oturuyordum ve bir askeri doktor yerine, annem ile kız kardeşim benimle ilgileniyorlardı. *Beş gündür sorgudaydın ve senin için çok endişelendiler,* diye üstelemişti babam *Seni görmek istiyorlar.* Ona karşı çıkacak kadar enerjim yoktu.

"On üç çatlak hiçbir şey değil." Sesim boğuktu. Sorgulama sırasında çığlık atmamaya çalışmıştım. Boğazım kasılmaktan tahriş olmuştu. Annem yaralarımdan birini dikiyordu, son dikişi atarken suratımı buruşturmamak için gizledim.

"O haklı, anne." On sekiz yaşında ve Aquilla ailesinin en küçüğü olan Livia karamsar bir şekilde bana gülümsedi. "Daha kötüsü olabilirdi. Saçını kesebilirlerdi."

Burnumdan güldüm - gülmek canımı acıtıyordu ve yaralarımdan birine merhem süren annem bile güldü. Sadece Hannah ifadesizce izliyordu.

Ona baktığımda çenesi kaskatı bir şekilde gözlerini kaçırdı. Ortanca kardeşim bana olan nefretini bastırmayı hiçbir zaman öğrenememişti. Ama ona ilk kez kılıç çektikten sonra, en azından gizlemeyi öğrenebilmişti.

"Bu senin suçun." Hannah'nın sesi kısık, zehirli ve tamamen beklediğim gibiydi. Bu kadar uzun süre beklemiş olmasına şaşırdım. "Bu tiksinti verici. O canavarla ilgili bilgi almak için sana işkence etmelerine gerek kalmamalıydı." *Elias*. Adını söylememesine minnettardım. "Onlara ne biliyorsan anlatmalıydın-"

"Hannah!" Annem ona bağırdı. Kaskatı oturan Livia gözlerini kız kardeşimize dikti.

"Arkadaşım Aelia bir hafta sonra evlenecekti," diye hırladı Hannah. "Nişanlısı senin *arkadaşın* yüzünden öldü. Ve sen onu bulmalarına yardım etmeyi reddettin."

"Nerede olduğunu bilmiyorum-"

"Yalancı!" Hannah'nın sesi on seneyi aşan bir öfkeyle titredi. On dört senelik eğitimim o ve Livvy'nin yaptığı her şeyden daha önce gelmişti. On dört sene boyunca babam diğer kızlarından çok benimle ilgilenmişti. Bu durumu kolaylaştırmıyordu. Hannah bana baktığında bir rakip görüyordu. Ben ona baktığımda ise eskiden en iyi arkadaşım olan kocaman gözlü, sırma saçlı bir kız kardeş görüyordum.

En azından, Blackcliff'e kadar böyleydi.

Ona aldırma, dedim kendi kendime. Yılan'la buluştuğumda suçlamalarının kulaklarımda çınlamasına izin veremezdim.

"Hapiste kalmalıydın," dedi Hannah. "Babamın İmparator'a gidip elleri ve dizlerinin üzerinde *yalvarmasına* değmezsin."

Lanet olsun, baba. Hayır. Benim için kendisini alçaltma-

malıydı. Ellerime baktım, gözlerim yaşlarla yanarken çileden çıkıyordum. Lanet olsun, Marcus'la yüzleşmek üzereydim. Suçluluk duymaya ya da gözyaşlarına ayıracak vaktim yoktu.

"Hannah." Annemin sesi çelik gibiydi, her zamanki haline hiç benzemiyordu. "Git."

Kız kardeşim meydan okurcasına çenesini kaldırdıktan sonra, sanki gitmek onun fikriymiş gibi arkasını dönüp yavaşça dışarı çıktı. *Senden harika bir Maskeli olurdu, kardeşim.*

"Livvy," dedi annem bir süre sonra. "Onun sinirini kölelerden çıkarmadığından emin ol."

"Bunun için çok geç olmalı," dedi Livvy dışarı çıkarken. Ayağa kalkmaya çalışırken, annem elini omzuma koyup şaşırtıcı bir güçle beni yerime oturttu.

Kafa derimdeki derin bir kesiğe yakıcı bir merhem sürdü. Soğuk parmaklarıyla yüzümü sağa ve sola çevirdi, gözleri gözlerimin üzücü bir yansımasıydı.

"Ah, kızım," diye fısıldadı. Titrediğimi hissettim ve birden kollarının arasına yığılıp güvenliğinden hiç uzaklaşmamayı istedim.

Aksine ellerini ittim.

"Yeter." Sabırsız olduğumu düşünmesi fazla yumuşak olduğumu düşünmesinden daha iyiydi. Ona yaralı parçalarımı gösteremezdim. O parçaları hiç kimseye göstermezdim. Özellikle de, işime yarayacak tek şey gücümken. Ve Yılan'la buluşmama dakikalar kalmışken.

Sana bir görev vereceğim, demişti. Bana ne yaptıracaktı? Devrimi mi bastırtacaktı? İsyan eden Âlimler'i mi cezalandıracaktı? *Çok kolay olur.* Aklıma daha kötü olasılıklar geldi. Onları düşünmemeye çalıştım.

Yanımda duran annem içini çekti. Gözleri doldu, kaskatı kesildim. İlan-ı aşk etmekte ne kadar iyiysem, gözyaşlarımı

gizlemekte de o kadar iyiydim. Ama annem gözyaşı dökmedi. Dikleşti -bir Maskeli'nin annesi olarak bunu öğrenmek zorunda kalmıştı- ve zırhıma uzandı. Sessizce onu takmama yardım etti.

"Kızıl Örümcekkuşu." Birkaç dakika sonra babam kapıda belirdi. "Vakit geldi."

★★★

İmparator Marcus, Villa Veturia'ya yerleşmişti.

Elias'ın evine.

"Hiç şüphesiz, Kumandan'ın teşvikiyle olmalı," dedi babam Veturia renklerini giyen muhafızlar bize villanın kapılarını açarken. "Onu yakınında tutmak isteyecek."

Keşke başka bir yer seçseydi. Avludan geçerken anılarım bana hücum etti. Elias her yerdeydi, varlığı o kadar güçlüydü ki kafamı çevirirsem onu birkaç santimetre uzağımda, umursamaz bir zarafetle omuzlarını geriye atmış, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle dururken göreceğimi biliyordum.

Ama elbette burada değildi ve büyükbabası Quin de yoktu. Yerlerinde düzinelerce Veturia Soyu asker duvarları ve çatıları izliyorlardı. Quin'in emri altındayken Veturia'nın ayırt edici özelliği olan gurur ve kibir gitmişti. Artık, avluda dip akıntısı gibi kasvetli bir korku dalgalanıyordu. Rastgele bir köşeye bir kırbaçlama direği dikilmişti. Etrafındaki yassı taşlara taze kan sıçramıştı.

Quin'in nerede olduğunu merak ettim. Güvenli bir yerde olmasını umdum. Serra'nın kuzeyindeki çöle kaçmasına yardım etmeden önce bana bir uyarıda bulunmuştu. *Kolla kendini, kızım. Güçlüsün ve seni bu yüzden öldürebilir. Hemen değil. Ailen bunun için çok önemli. Ama bir yolunu bulur.* Ona kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu.

Babam ve ben villaya girdik. Mezuniyetimizden sonra Elias'm beni karşıladığı antre burasıydı. Çocukken aşağı inerken yarış yaptığımız mermer merdivenler, Quin'in misafirlerini ağırladığı konuk odası, Elias ve benim onu gözetlediğimiz arka taraftaki kâhya mutfağı.

Babam ve ben Quin'in kütüphanesine geçirildiğimizde, düşüncelerimi kontrol etmek için çaba gösteriyordum. Marcus'un İmparator olarak bana dilediği gibi emir vermesi yeterince kötüydü. Bir de Elias'ın yasını tuttuğumu görmesine izin veremezdim. Bu tür bir zayıflığı kendi çıkarı için kullanacağını biliyordum.

Sen bir Maskeli'sin, Aquilla. Ona göre davran.

"Kızıl Örümcekkuşu." İçeri girerken Marcus bana baktı, unvanım her nedense dudaklarında bir hakaret gibiydi. "Baba Aquillus. Hoş geldiniz."

İçeri girdiğimizde ne beklemem gerektiğinden emin değildim. Belki de, dayak yemiş, morluklar içinde kadınlardan oluşan bir haremin ortasında rahatça uzanan bir Marcus görmeyi bekliyordum.

Aksine, tepeden tırnağa zırhlıydı, bir dövüşün ortasındaymış gibi pelerini ve silahları kanlıydı. Elbette. Her zaman kanı ve savaşın heyecanını sevmişti.

Pencerenin kenarında iki Veturia askeri duruyordu. Kumandan da Marcus'un yanındaydı, karşılarındaki masada duran bir haritaya işaret ediyordu. Öne doğru eğilirken, üniformasının altındaki gümüşi parlaklık gözüme çarptı.

Sürtük benden çaldığı gömleği giyiyordu.

"Söylediğim gibi, lordum." Kumandan başını eğerek selamladıktan sonra kaldığı yerden devam etti. "Kauf Hapishanesi'nin müdürü Sisellius'un hakkından gelmeliyiz. Eski Örümcekkuşu'nun kuzeniydi ve Kauf'taki mahkûm sor-

gulamaları hakkında ona bilgi verirdi. Örümcekkuşu'nun iç muhalefet üzerinde bu kadar kontrolü olmasının sebebi buydu."

"Sıçanların devrimiyle mücadele edip Çizer ailelerini yola getirirken ve sınırdaki saldırılarla uğraşıp İmparatorluk'taki en güçlü adamlardan biriyle kapışırken hain oğlunu arayamam, Kumandan." Marcus doğal bir şekilde otoritesine ısınmıştı. Sanki hep bunu bekliyordu. "Hapishane müdürü ne kadar çok sırdan haberdar biliyor musun? Birkaç kelimeyle bir orduyu ayağa kaldırabilir. İmparatorluk'un geri kalanını düzene sokana kadar, hapishane müdürünü kendi haline bırakacağız. Gidebilirsin Kumandan. Baba Aquillus." Marcus babama baktı. "Sen de Kumandan'la git. Anlaşmamızın detaylarıyla o ilgilenecek."

Anlaşma. Serbest bırakılma şartım. Babam hâlâ ne olduğunu söylememişti.

Ama şimdi soramazdım. Babam Kumandan ve iki Veturia askeriyle birlikte dışarı çıktı. Çalışma odasının kapısı arkalarından sertçe kapandı. Marcus ve ben yalnız kaldık.

Dönüp beni süzdü. Gözlerine bakamadım. Sarı gözlerine her baktığımda kâbuslarımı görüyordum. Zayıflığımdan keyif almasını bekledim. İkimizin de gördüğü karanlık şeyler hakkında haftalardır yaptığı gibi kulağıma fısıldamasını bekledim. Yaklaşmasını, saldırmasını bekledim. Ne olduğunu biliyordum. Aylardır beni neyle tehdit ettiğini biliyordum.

Ama çenesini sıkıp bir sivrisineği kovmak üzereymiş gibi elini hafifçe kaldırdı. Sonra kontrolünü ele geçirmek için çabaladı, şakağında bir damar zonkluyordu.

"Görünüşe bakılırsa, sen ve ben, İmparator ve Kızıl Örümcekkuşu olarak baş başa kaldık, Aquilla." Tükürür gibi konuştu. "En azından birimiz ölene kadar."

Sesindeki öfkeye şaşırdım. Kedi gözlerini uzakta bir noktaya dikmişti. Zak yanında değilken, tam olarak var olduğu söylenemezdi - bir bütün olmak yerine yarımdı. O... Zak'in yanında daha gençti. Acımasız ve korkunçtu ama daha rahattı. Ama şimdi daha olgun, katı ve belki de ürkütücü bir şekilde zekiydi.

"O halde neden beni hapiste öldürmedin?" diye sordum.

"Çünkü babanın yalvarmasını izlemekten zevk aldım." Marcus sırıtırken bir an için eski kişiliği belirdi. Gülümsemesi kayboldu. "Ve Kâhinler'in sana karşı zaafı var gibi görünüyor. Cain beni ziyaret etti. Seni öldürmenin kendi sonumu getireceği konusunda ısrar etti." Yılan omuzlarını silkti. "Dürüst olmak gerekirse, sırf ne olacağını görmek için içimden boğazını kesmek geliyor. Belki de, bunu yaparım. Ama şimdilik senin için bir görevim var."

Kontrol, Aquilla. "Hizmetinizdeyim, lordum."

"Kara Muhafızlar -artık senin adamların- şimdiye kadar isyankâr Elias Veturius'un yerini saptamakta ve onu ele geçirmekte başarısız oldular."

Hayır.

"Onu tanıyorsun. Nasıl düşündüğünü biliyorsun. Peşine düşecek ve onu zincirleyip bana getireceksin. Sonra işkence edip onu idam edeceksin. Halkın gözü önünde."

Av. İşkence. İdam.

"Lordum." *Bunu yapamam. Yapamam.* "Ben Kızıl Örümcekkuşu'yum. Devrimi bastırmam gerekir-"

"Devrim bastırıldı," dedi Marcus. "Yardımına ihtiyaç yok."

Bunun olacağını biliyordum. Beni Elias'ın peşinden göndereceğini biliyordum. Rüyamda gördüğüm için biliyordum. Ama bu kadar çabuk olacağını bilmiyordum.

"Yeni Kara Muhafızlar lideri oldum," dedim. "Adamlarımı tanımalıyım. Görevlerimi bilmeliyim."

"Ama öncelikle onlara örnek olmalısın. İmparatorluk'un en büyük hainini yakalamaktan daha iyi bir örnek olabilir mi? Kara Muhafızlar'ın geri kalanı için endişelenme. Bu görevdeyken benden emir alacaklar."

"Neden Kumandan'ı göndermiyorsun?" Sesimdeki çaresizliği bastırmaya çalıştım. Belli ettikçe, bundan daha fazla zevk alacaktı.

"Çünkü devrimi etkisiz hale getirmek için acımasız birine ihtiyacım var," dedi Marcus.

"Yanında bir müttefike ihtiyacın olduğunu kastediyorsun."

"Aptal olma, Aquilla." Tiksintiyle kafasını sallayıp odada bir ileri bir geri dolaşmaya başladı. "Müttefikim yok. Etrafımda bana borcu olan ve benden bir şeyler isteyen, beni kullanan ve kullandığım insanlar var. Kumandan'ın durumunda istemek ve kullanmak karşılıklı, o nedenle o burada kalacak. Sadakatini test etmek için Elias'ın peşine senin düşmeni önerdi. Bu önerisine kesinlikle katılıyorum."

Yılan yürümeyi bıraktı.

"Örümcekkuşu'm olacağına, irademi yerine getiren kılıç olacağına yemin ettin. Ve şimdi sadakatini kanıtlaman için sana bir fırsat veriyorum. Akbabalar gökyüzünde daireler çiziyor, Aquilla. Sakın bunu göremeyecek kadar aptal olduğumu düşünme. Veturius'u elimden kaçırmak İmparator olarak ilk başarısızlığım ve Çizerler şimdiden bunu bana karşı kullanıyorlar. Onun ölmesi gerekiyor." Gözlerimin içine bakarak öne doğru eğildi ve masayı tutan eklemleri bembeyazdı. "Ve onu senin öldürmeni istiyorum. Gözlerindeki ışığın sönmesini izlemeni istiyorum. Dünyada en çok önemsediği kişinin

kalbine bıçağı sapladığını bilmesini istiyorum. Ve hayatının geri kalanı boyunca o anı hatırlamanı istiyorum."

Marcus'un gözlerinde nefretten fazlası vardı. Fark edilmeyecek kadar kısa bir anda, suçluluk gördüm.

Onun gibi olmamı istiyor. Elias'ın Zak gibi olmasını istiyor.

Marcus'un ikizinin adı aramızda asılı kaldı, kelimeyi söylersek canlanacak bir hayalet gibiydi. İkimiz de üçüncü sınavda savaş alanında ne olduğunu biliyorduk. Herkes biliyordu. Zacharias Farrar öldürülmüştü - karşımda duran adam tarafından kalbinden bıçaklanarak.

"Pekâlâ, Majesteleri." Sesim güçlü ve pürüzsüz çıktı. Eğitimim devreye girdi. Marcus'un yüzündeki şaşkınlık tatmin ediciydi.

"Hemen başlayacaksın. Her gün rapor alacağım. Kumandan ilerlemen hakkında bizi bilgilendirmesi için bir Kara Muhafız seçti."

Elbette. Gitmek üzere arkamı döndüm, kapının koluna uzanırken midem bulanıyordu.

"Bir şey daha var," dedi Marcus, beni dişlerimi sıkarak arkama dönmeye zorladı, "sakın bana Veturius'u yakalayamadığını söylemeyi düşünme. Ödül avcılarından rahatlıkla kaçacak kadar sinsi. Ama ikimiz de biliyoruz ki, senden asla kaçamaz." Marcus kafasını eğdi, sakin, kontrollü ve nefret doluydu.

"İyi avlar, Kızıl Örümcekkuşu."

***

Ayaklarım beni Marcus ve korkunç emrinden uzaklaştırıp Quin Veturius'un çalışma odasından dışarı çıkardı. Tören zırhımın altında, yaralarımın birinden sızan kan sargı bezini

ıslatmıştı. Yaranın üzerinde parmağımı gezdirip önce hafifçe, sonra sertçe bastırdım. Gövdeme yayılan acı görüşümü bulandırdı.

Elias'ın izini sürmeliyim. Onu yakalamalıyım. Ona işkence etmeliyim. Onu öldürmeliyim.

Yumruklarımı sıktım. Neden Elias Kâhinler'e ve İmparatorluk'a ettiği yemini bozmuştu? Bu sınırların ötesindeki hayatın nasıl olduğunu görmüştü. Güney topraklarında, insanlardan daha çok monarşi vardı ve her krallık diğerini fethetmek için plan yapıyordu. Kuzeybatıda tundranın Vahşileri barut ve likör karşılığında, bebekleri ve kadınları takas ediyorlardı. Ve Büyük Kıraç'ın güneyinde Karkauslu Barbarlar yağmalamak ve tecavüz etmek için yaşıyorlardı.

İmparatorluk kusursuz değildi. Ama beş yüzyıldır sınırlarımızın ötesindeki çökmüş toprakların geri kalmış geleneklerine karşı dimdik durmuştuk. Elias bunu *biliyordu*. Ve buna rağmen halkına sırtını dönmüştü.

Bana sırtını dönmüştü.

Fark etmezdi. İmparatorluk'a tehdit oluşturuyordu. İlgilenmem gereken bir tehditti.

Ama onu seviyorum. Sevdiğim adamı nasıl öldürürüm?

Olduğum, umut eden kız, zayıf küçük kuş - o kız kanatlarını çırpıp karışıklığa karşı kafasını gururla kaldırdı. *Peki ya Kâhinler ve sözleri? Onu, arkadaşını, silah arkadaşını, her şeyini, sevdiğin tek adamı öldüreceksin-*

O kızı susturdum. *Odaklan.*

Veturius gideli altı gün olmuştu. Yalnız ve isimsiz olsaydı, onu tuzağa düşürmek dumanı tuzağa düşürmek gibi olurdu. Ama kaçış haberi -ve ödül- onu daha dikkatli olmaya zorlayacaktı. Onu yakalamak isteyen ödül avcılarına yeterince şans verecek miydi? Alaycı bir şekilde güldüm. Elias'm o tür tüc-

carların bulunduğu bir kampın yarısını soymasını izlemiştim ve hiçbiri fark etmemişti. Yaralı ya da peşinde askerler olsa bile, hepsine pabucunu ters giydirirdi.

Ama yanında bir de kız vardı. Daha yavaş. Daha az tecrübeli. Dikkat dağıtıcı.

Dikkat dağıtıcı. Kız tarafından dikkati dağılan Elias. Dikkati dağılırdı, çünkü o ve kız, onlar birbirlerinden-

Çıkar şunu aklından, Helene.

Yükselen sesler içimdeki hassasiyetten uzaklaşıp dışarıya dikkatimi vermemi sağladı. Konuk odasında Kumandan'ın konuştuğunu duydum ve gerildim. Az önce babamla dışarı çıkmıştı. Aquilla Soyu'nun reisine sesini yükseltmeye nasıl cüret ederdi?

Konuk odasının aralık kapısını iterek açmak için ilerledim. Kızıl Örümcekkuşu olmanın faydalarından biri de İmparator dışında herkesten daha üstün bir rütbeye sahip olmaktı. Kumandan'ı azarlayabilirdim ve Marcus orada değilse, bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

Ama duraksadım. Çünkü karşılık veren ses babama ait *değildi*.

"Sana o kıza hükmetme arzunun sorun çıkaracağını söylemiştim."

Ses ürpermeme neden oldu. Ayrıca, bana bir şeyi hatırlattı: sesleri rüzgâra benzeyen ikinci sınavdaki ifritleri. Ama o ifritler bir yaz fırtınasıydı. Bu ise kışın esen şiddetli bir rüzgârdı.

"Eğer Aşçı sizi rencide ediyorsa, onu kendiniz öldürebilirsiniz."

"Kısıtlamalarım var, Keris. O kız senin icadın. Sen hallet. Zaten bize pahalıya mal oldu. Direniş lideri önemliydi. Ve şimdi o artık ölü."

"Yerine başka biri koyulabilir." Kumandan duraksadı ve sözlerini dikkatle seçti. "Bağışlayın beni lordum, ama takıntı yaptığımı nereden çıkarıyorsunuz? Bana köle kızın kim olduğunu söylemediniz. Neden onunla bu kadar ilgileniyorsunuz? Size ne ifade ediyor?"

Uzun, gergin bir sessizlik oldu. Artık Kumandan'la birlikte o odada olan şeyden sakınmam gerektiğini düşünerek bir adım geri çekildim.

"Ah, Keris. Anladığım kadarıyla, boş zamanlarında meşguldün? Onun hakkında bir şeyler mi öğreniyordun? Kim olduğu... Ebeveynlerinin kimler olduğu..."

"Aramam gereken şeyin ne olduğunu bildikten sonra öğrenmek kolay oldu."

"Kız seni ilgilendirmez. Sorularından sıkıldım. Küçük zaferler seni cüretkâr yaptı, Kumandan. Seni aptallaştırmalarına izin verme. Emirleri duydun. Yerine getir."

Kumandan odadan çıkarken görüş alanından çıkarak saklandım. Koridorda ilerledi ve ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledikten sonra köşeden çıktım - ve kendimi diğer konuşmacıyla yüz yüze buldum.

"Bizi dinliyordun."

Tenimin yapış yapış, buz gibi olduğunu hissettim ve kılıcımın kabzasına kavradım. Karşımda duran figür basit giysiler içinde normal bir adama benziyordu, elleri eldivenliydi ve başlığı yüzünü gölgeliyordu. Bakışlarımı ondan hemen kaçırdım. Bir tür içgüdü yürümem için haykırdı. Ama korkuma rağmen kımıldayamadığımı fark ettim.

"Ben Kızıl Örümcekkuşu'yum." Rütbemden güç almıyordum ama yine de omuzlarımı dikleştirdim. "Neyi istersem dinlerim."

Figür kafasını yana eğdi, sanki etrafımdaki havayı kokluyordu.

"Sana bir kabiliyet verilmiş." Adam biraz şaşırmış gibiydi. Sesinin saf karanlığı tüylerimi ürpertti. "İyileşme gücü. Onu ifritler uyandırmış. Kokusunu alabiliyorum. Kışın mavi ve beyazı, baharın yeşili."

Lanet olsun. Elias ve Laia üzerinde kullandığım tuhaf, ömrümü tüketen gücü unutmak istiyordum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." İçimdeki Maskeli yönetimi devraldı.

"Dikkatli olmazsan seni yok eder."

"Nereden biliyorsun?" *Kimdi* bu adam - tabii bir insansa?

Figür eldivenli ellerinden birini kaldırıp omzuma koydu ve kuş ötüşü gibi tiz, tek bir ses çıkardı. Sesinin pürüzlü derinliği düşünüldüğünde, son derece beklenmedikti. Vücuduma alev yayıldı ve çığlık atmamak için dişlerimi sıktım.

Ama acı dinince, vücudumdaki ağrılarımı azaldı ve adam karşı duvardaki aynaya işaret etti. Yüzümdeki morluklar geçmemişti ama hafiflemişlerdi.

"Ben bilirim." Yaratık ağzımın açık kalmasına aldırmadı. "Bir öğretmen bulmalısın."

"Gönüllü müsün?" Bunu sorduğum için aklımı kaçırmış olmalıydım, ama yaratık kahkaha olabilecek tuhaf bir ses çıkardı.

"Değilim." Düşünüyormuş gibi tekrar kokladı. "Belki de... Bir gün."

"Ne- sen kimsin?"

"Ben Ölüm'üm, kızım. Ve bana ait olanı almaya giderim."

Bunun üzerine adamın yüzüne bakmaya cesaret ettim. Bu bir hataydı, çünkü gözlerinin olması gereken yerde, cehennemin alevleri gibi yıldızlar parlıyordu. Gözlerime bakarken, içimde bir yalnızlık hissettim. Ama buna yalnızlık demek yeterli değildi. Terk edilmiş hissediyordum. Mahvolmuş. Sanki

umursadığım herkes ve her şey kollarımın arasından alınıp boşluğa atılmış gibiydi.

Yaratığın gözleri acı veren bir uçurumdu ve görüş alanım kırmızıya bürünüp arkamdaki duvara doğru sendelerken, gözlerinin içine bakmadığımı fark ettim. Geleceğime bakıyordum.

Bir anlığına gördüm. Acı. Istırap. Korku. Sevdiğim her şey, benim için önemi olan her şey kana bulanmıştı.

IX: Laia

Yağmacı Tüneği muazzam bir yumruk gibi havaya doğru çıkıntı yapıyordu. Ufku lekeliyor ve gölgesi puslu çölü daha çok karartıyordu. Bulunduğumuz yerden, kıpırtısız ve terk edilmiş görünüyordu. Ama güneş batalı çok oluyordu ve gözlerime güvenemezdim. Bu devasa kayanın labirenti andıran çatlaklarının derinlikleri, İmparatorluk'un artıklarıyla doluydu.

Dönüp Elias'a bakınca başlığının geriye kaymış olduğunu gördüm. Onu kaldırırken kımıldamadı ve endişeden midem düğümlendi. Üç gündür bilincini yitirip duruyordu, ama özellikle son nöbeti çok şiddetliydi. Onu izleyen bilinçsizlik hali bir günden uzun sürmüştü - şimdilik en uzunu buydu. İyileştirmeden büyükbabam kadar anlamıyordum, ama ben bile bunun kötü olduğunu biliyordum.

Daha önce, Elias zehirle mücadele ediyormuş gibi en azından homurdanıyordu. Ama saatlerdir tek kelime etmemişti. Herhangi bir şey söylerse çok mutlu olacaktım. Helene Aquilla ve onun okyanus rengi gözleri hakkında olsa bile - bu sözünü beklenmedik bir şekilde sinir bozucu bulmuştum.

O sessizce gidiyordu ve ben buna izin veremezdim.

"Laia." Elias'ın sesini duyunca, şaşkınlıktan neredeyse attan düşecektim.

"Göklere şükür." Arkama bakınca, sıcak teninin gri ve tükenmiş, solgun gözlerinin ateşten yandığını gördüm.

Önce Tünek'e, sonra bana baktı. "Bizi buraya getirebileceğini biliyordum." Bir an, eskiden olduğu gibiydi: sıcak ve hayat dolu. Omzumun üzerinden parmaklarıma baktı -dört

gündür dizginleri tutmaktan aşınmışlardı- ve deri kayışları elimden aldı.

Tuhaf birkaç saniye boyunca, sanki yakınlığına güvenebilirmişim gibi kollarını benden uzakta tuttu Elias. Göğsüne doğru yaslandım ve aniden bir zırh katmanı edinmiş gibi günlerdir hiç olmadığı kadar güvende hissettim kendimi. Rahatlayıp kollarını kalçalarıma yasladı ve onun ağırlığını hissedince içime bir heyecan yayıldı.

"Çok yorgun olmalısın," diye mırıldandı.

"Ben iyiyim. O kadar ağır olmana rağmen, seni bu ata bindirip indirmek Kumandan'la uğraşmaktan on kat daha kolay."

Elias zayıf bir şekilde kıkırdadı, yine de sesini duyunca biraz olsun rahatladım. Atı kuzeye çevirdi ve patika yükselene kadar eşkin gitmesi için onu tekmeledi.

"Yaklaştık," dedi. "Tünek'in kuzeyindeki kayalıklara gideceğiz. Ben Tellis'i ararken saklanabileceğin birçok yer olur."

Omzumun üzerinden ona kaşlarımı çattım. "Elias, her an bayılabilirsin."

"Nöbetlerle mücadele edebilirim. Pazarda sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var," dedi. "Tünek'in kalbinde. Her şey var. Bir şifacı bulabilirim."

Suratını buruşturdu, kolları kaskatı oldu. "Git," diye homurdandı - ama bana söylemediği kesindi. Ona şüpheyle bakınca, iyiymiş gibi yaptı ve bana son birkaç gün hakkında sorular sormaya başladı.

Ama at Tünek'in kuzeyine giden engebeli patikayı tırmanırken, Elias'ın bedeni bir kuklacı tarafından çekiliyormuş gibi seğirdi ve şiddetle sola doğru yalpaladı.

Dizginleri tuttum, düşmemesi için onu iple bağlamayı akıl ettiğim için göklere şükrettim. Eyerde arkama doğru dö-

nerek kolumu beceriksizce ona doladım ve atı ürkütmemesi için onu sabit bir şekilde tutmaya çalıştım.

"Bir şey yok." Sesim titriyordu. Elias'ı güçlükle tutabiliyordum ama kasılmaları iyice şiddetlenirken büyükbabamın şifacı soğukkanlılığına büründüm. "Özü bulacağız ve her şey yoluna girecek." Nabzı çılgınca atıyordu ve elimi kalbine koyduğumda patlayacak sandım. Buna daha fazla dayanamazdı.

"Laia." Zar zor konuşabiliyordu ve gözleri odaklanamıyordu. "Onu ben almalıyım. Oraya tek başına gitme. Çok tehlikeli. Bunu ben yaparım. İncinebilirsin- ben her zaman-incitirim-"

Elias yığıldı, kesik kesik soluyordu. Bayıldı. Bu kez kim bilir ne kadar sürecekti? Panik safra gibi boğazımda yükseldi, ama onu bastırdım.

Tünek'in tehlikeli olup olmamasının önemi yoktu. Oraya gitmeliydim. Tellis almanın bir yolunu bulamazsam Elias kurtulamazdı. Nabzı bu kadar düzensizken ve dört gündür nöbet geçirirken aksi mümkün değildi.

"Ölemezsin." Onu sarstım. "Beni duyuyor musun? Ölemezsin, yoksa Darin de ölür."

Atın toynakları kayalıklardan kaydı ve şahlanırken neredeyse dizginleri elimden koparıp Elias'ı üzerinden atacaktı. Sırtından inip atı sakinleştirdim, sabırsızlığımı yatıştırmaya çalıştım ve yoğun sis şiddetli, iliklere işleyen bir yağmura dönüşürken onu ilerlemeye ikna ettim.

Yüzümün önünde elimi zor görüyordum. Ama bundan cesaret aldım. Nereye gittiğimi göremezsem, yağmacılar da kimin yaklaştığını göremezlerdi. Yine de, adımlarımı dikkatle attım ve her yönden tehlikeye açık olduğumu hissettim. Takip ettiğim toprak patikada, Tünek'in bir değil kocaman

bir baltayla ikiye bölünmüş gibi iki kaya olduğunu seçebilecek kadar görebiliyordum. Ortasından dar bir vadi geçiyordu ve içinde meşale ışıkları yanıp sönüyordu. Pazar orası olmalıydı.

Tünek'in doğusu, derin yarıklardan Serra Sıradağları'nın ilk alçak sırt hattını oluşturmak için birbirlerine karışana kadar yükselip ince parmakları andıran kayaların olduğu, tehlikeli bir bölgeye açılıyordu.

Etrafımdaki arazinin oluklarını ve geçitlerini inceledim ve en sonunda hem Elias'ı hem de atı gizleyecek kadar geniş bir mağara buldum.

Hayvanı bir kaya çıkıntısına bağlayıp Elias'ı onun yanına sürüklediğimde, nefes nefese kaldım. Yağmurdan sırılsıklam olmuştu ama ona kuru giysiler giydirmek için zamanım yoktu. Dikkatle etrafına bir pelerin sardıktan sonra bir hırsız gibi para bulmak için çantasını karıştırdım.

Para kesesini bulunca elini sıktım ve Serra'da yaptığı gibi yüzüme bir mendil bağlayıp baharat ve yağmur kokusunu içime çektim.

Sonra başlığımı kafama çekip geri döndüğümde hâlâ hayatta olmasını umarak mağaradan çıktım.

Tabii geri dönebilirsem.

***

Tünek'in kalbindeki pazar Kabileliler, Savaşçılar, Denizciler ve hatta İmparatorluk sınırlarını rahat bırakmayan deli bakışlı Barbarlarla doluydu. Rengârenk neşeli giysileri sırtlarına, göğüslerine ve bacaklarına bağlı silahlarıyla çelişen güneyli tüccarlar kalabalığın arasında dolaşıyorlardı.

Bir tane bile Âlim göremedim. Köle bile yoktu. Ama bir-

çok kişinin güvenilmez bir şekilde hareket ettiğini hissedebiliyordum, o nedenle bıçağımın kabzasının görüldüğünden emin olup omuzlarımı indirerek kalabalığa karıştım.

Kalabalığa karışır karışmaz biri kolumdan tuttu. Kim olduğuna bakmadan bıçağımı çektim ve homurdanarak uzaklaştığını duydum. Başlığımı iyice aşağı indirdim ve Blackcliff'teki gibi kamburumu çıkardım. *Burası da öyle bir yer. Başka bir Blackcliff. Sadece daha kötü kokuyor ve katillerin yanı sıra hırsız ve haydutlarla dolu.*

Her yer içki ve hayvan pisliği kokuyordu ama bunların dışında, İmparatorluk'ta yasaklanan bir halüsinojen olan ghas'ın keskin kokusunu alabiliyordum. Dar geçitte çoğu kayadaki doğal çatlaklara gizli, çatıları ve duvarları bez tenteden yapılmış yıkık dökük evler diziliydi. Keçiler ve tavuklar neredeyse insanlar kadar boldu.

Evler mütevazı görünebilirdi ama içlerindeki mallar kesinlikle öyle değildi. Birkaç metre önümde bir grup adam yumurta büyüklüğünde yakut ve safirlerin bulunduğu bir tepsi için pazarlık yapıyorlardı. Bazı tezgâhlar ufalanan, yapışkan ghas tabakalarıyla doluydu ve diğerlerinde tehlikeli bir şekilde bir araya istiflenen barut fıçıları vardı.

Kulağımın dibinden bir ok vızıldayarak geçti ve hedef alınmadığımı anlayana kadar on adım koştum. Bir silah satıcısının yanında duran bir grup kürklü Barbar rastgele ok fırlatarak yayları deniyorlardı. Kavga çıktı ve insanları iterek geçmeye çalıştım, ama kalabalık toplanınca hareket etmek imkânsızlaştı. Bu gidişle, asla bir şifacı bulamayacaktım.

"...altmış bin ödül, diyorlar. Daha önce hiç bu kadar büyük bir ödül duymadım... "

"İmparator bir aptal gibi görünmek istemiyor. Veturius onun ilk idamıydı ama onu elinden kaçırdı. Yanındaki kız kim? Neden bir Âlim'le seyahat etsin?"

"Belki de devrime katılacaktır. Duyduğuma göre, Âlimler Serra çeliğinin sırrını biliyorlarmış. Spiro Teluman bir Âlim çocuğa öğretmiş. Belki Veturius da Teluman kadar İmparatorluk'tan sıkılmıştır."

Gökler adına. Dinlemeyi çok istesem de, kendimi yürümeye zorladım. Teluman ve Darin'le ilgili bilgiler ortaya nasıl dökülmüştü? Ve bu kardeşim için ne anlama geliyordu?

Onun sandığından daha az zamanı kalmış olabilir. Kımılda.

Davullar Elias ve benim eşkâlimizi buraya kadar taşımıştı. Daha hızlı hareket ederek bir şifacı bulmak için çok sayıda tezgâhı gözden geçirdim. Ne kadar çok oyalanırsam, o kadar tehlikedeydik. Bize biçilen ödül o kadar yüksekti ki, burada onu duymayan tek bir kişi kaldığını sanmıyordum.

En sonunda, ana geçit yolundan sapan bir ara yolda, kapısına havan ve tokmak oyulmuş bir kulübe gördüm. Oraya doğru dönerken, bir çift Denizci'yle bir brandanın altında çaylarını içen bir grup Kabileli'nin yanından geçtim.

"...cehennemden fırlamış canavarlar gibiydiler." İnce dudaklı, yüzünde yara izi olan bir Kabileli alçak sesle konuştu. "Ne kadar dövüşürsek dövüşelim fark etmedi. Gelmeye devam ettiler. Hayaletler. Lanet olası hayaletler."

Neredeyse olduğum yerde duracaktım, ama son anda yavaşça ilerlemeye devam ettim. Demek gaipten gelen yaratıkları gören başka insanlar da vardı. Merakıma yenik düştüm ve botlarımın bağcıklarını kurcalamak için eğilip sohbetlerine kulak kabarttım.

"Bir hafta önce Güney Adası'nda bir başka Ayan fırkateyni battı," dedi Denizciler'den biri. Çayından bir yudum alıp ürperdi. "Korsan gemisi yüzünden battığını düşündüm, ama hayatta kalan tek kişi deniz ifritlerini anlatıp duruyordu. Ona inanmazdım ama şimdi..."

"Ve Tünek'te de gulyabaniler görüldü," dedi yüzü yaralı Kabileli adam. "Onları gören tek kişi ben değilim-"

Kendime engel olamayıp omzumun üzerinden onlara baktım ve sanki bakışlarım dikkatini çekmiş gibi Kabileli adam gözlerini bana ve öteme çevirdi. Sonra tekrar beraberindekilere döndü.

Bir su birikintisine girip kaydım. Başlığım kafamdan sıyrıldı. *Lanet olsun.* Hemen ayağa kalkıp başlığımı gözlerimin üzerine çektim ve bu sırada omzumun üzerinden baktım. Kabileli adam koyu gözlerini kısarak hâlâ beni izliyordu.

Buradan uzaklaş, Laia! Aceleyle ilerleyip bir ara yola ve sonra bir başka yola saptım. Görünürde Kabileli adam yoktu. Rahat bir nefes verdim.

Yağmur artıyordu ve daire çizerek şifacıya geri döndüm. Kabileli adam ve arkadaşlarının hâlâ çay tezgâhında olup olmadıklarını görmek için bulunduğum sokaktan çaktırmadan baktım. Ama görünüşe bakılırsa, gitmişlerdi. Geri dönmeden -ve beni başka biri görmeden- dükkâna girdim.

Koyu ve acı bir aroması olan otların kokusu üzerime hücum etti. Çatı o kadar alçaktı ki, neredeyse kafamı vuracaktım. Tavanda geleneksel Kabile lambaları asılıydı, dallı budaklı çiçek desenli ışığı dükkânın topraksı karanlığına tezat oluşturuyordu.

"*Epkah kesiah meda karun?*"

Yaklaşık on yaşındaki Kabileli bir kız çocuğu tezgâhın ardından bana seslendi. Şifalı otlar kafasının üzerinde demetler halinde asılıydı. Arkasındaki duvarda dizili olan küçük şişeler parlıyordu. Tanıdık bir şeyler görme umuduyla onları süzdüm. Kız boğazını temizledi.

"*Epkah Keeya Necheya?*"

Belki de bana at gibi koktuğumu söylüyordu. Ama bunu

çözecek kadar vaktim yoktu, o nedenle beni anlamasını umarak kısık bir sesle konuştum.

"Tellis."

Kız kafasını salladı ve bir-iki çekmeceyi karıştırdıktan sonra bu kez kafasını iki yana sallayıp tezgâhın arkasından çıktı ve raflara göz gezdirdi. Çenesini kaşıdı ve sanki beklememi söylercesine bir parmağını kaldırıp arka kapıdan geçerek gözden kayboldu. Kapı sertçe kapanmadan önce içerisinin pencereli bir ambar olduğunu gördüm.

Bir dakika geçti. Bir dakika daha. *Haydi*. Neredeyse bir saattir Elias'tan ayrıydım ve yanına dönmem bir yarım saat daha sürecekti. Tabii bu kızda Tellis varsa. Ya tekrar nöbet geçirirse? Ya bağırır haykırır ve geçen birine yerini belli ederse?

Kapı açıldı ve kız bu kez içinde kehribar rengi bir sıvı olan bir kavanozla geri döndü. Tellis özü. Tezgâhın arkasından titizlikle daha küçük bir şişe çıkarıp beklentili bir şekilde bana baktı.

İki elimi de iki kez kaldırdım. "Yirmi drachm." Bu Elias'ı bir süre idare etmeliydi. Çocuk sıvıyı dayanılmaz bir yavaşlıkla ölçerken her birkaç saniyede bir bana bakıyordu.

Nihayet küçük şişeyi balmumuyla kapattığında, onu almak için uzandım ama hemen geri çekip bana dört parmağını salladı. Ellerine dört gümüş bıraktım. Kafasını salladı.

"*Zaver!*" Bir keseden çıkardığı altın markı havada salladı.

"Dört mark mı?" dedim yüksek sesle. "Daha neler, gökteki ayı da iste!" Kız çenesini uzatmakla yetindi. Pazarlık yapacak vaktim yoktu, o nedenle parayı çıkarıp tezgâha sertçe bıraktım ve Tellis'i vermesi için elimi uzattım.

Tereddüt etti ve gözlerini ön kapıya çevirdi.

Bir elimle hançerimi çekip diğeriyle küçük şişeyi aldım ve dişlerimi göstererek kulübeden dışarı çıktım. Ama karanlık

sokaktaki tek hareket çöplerle geviş getiren bir keçiye aitti. Hayvan bana meledikten sonra ziyafetine geri döndü.

Yine de, huzursuzdum. Kabileli kız tuhaf davranıyordu. Ana yoldan uzak durup pazarın çamurlu ve yeterince aydınlatılmamış ara sokaklarında hızla ilerledim. Tünek'in batı sınırına doğru acele ettim, arkama bakmaya o kadar odaklanmıştım ki, çarpana kadar önümdeki karanlık ve ince figürü fark etmedim.

"Affedersin," dedi ipeksi bir ses. Ghas ve çay yaprağının berbat kokusu bunaltıcıydı. "Orada olduğunu görmedim."

Sesin aşinalığı tenimi ürpertti. Kabileli adam. Yüzü yaralı olan. Gözlerini gözlerime dikip kıstı. "Altın rengi gözlü bir Âlim kızının Yağmacı Tüneği'nde ne işi var? Yoksa bir şeyden mi *kaçıyorsun*?" Gökler adına. Beni tanımıştı.

Sağ tarafına hamle yaptım ama beni engelledi.

"Çekil yolumdan." Ona bıçağımı gösterdim. Kahkaha atıp bir elini omzuma koydu ve diğeriyle beni rahatlıkla silahsız bıraktı.

"Kendi gözünü çıkarırsın, küçük dişi kaplan." Hançerimi bir elinde çevirdi. "Ben Gula Kabilesinden Shikaat. Peki ya sen kimsin...?"

"Seni ilgilendirmez." Ondan kurtulmaya çalıştım ama eli bir mengene gibiydi.

"Sadece sohbet etmek istiyorum. Benimle yürü." Omzumu daha sıkı tuttu.

"Beni rahat bırak." Ayak bileğini tekmeledim ve suratını buruşturup beni bıraktı. Ama bir ara sokağın girişine hamle yaptığımda, beni kolumdan yakaladı ve sonra diğer bileğimi tutup giysilerimin kollarını yukarı itti.

"Köle kelepçeleri." Bileklerimin aşınmış derisinde parmağını gezdirdi. "Yeni çıkarılmışlar. İlginç. Teorimi duymak ister misin?"

İyice yaklaştı, sanki bir fıkra anlatıyormuş gibi kara gözleri parlıyordu. "Bana kalırsa, ıssız yerlerde dolaşan çok az altın gözlü Âlim kızı var, küçük dişi kaplan. Yaraların bana savaş gördüğünü söylüyor. İs kokuyorsun - belki de Serra'daki yangınlar yüzündendir? Ve ilaç - en ilginci de bu."

Sohbetimiz meraklı bakışlara hedef oldu - aslında meraklı olmaktan öteydiler. Her ikisi de ödül avcısı olduklarını belli eden, deri zırhlar giyen bir Denizci ve bir Savaşçı bizi ilgiyle izliyorlardı. Biri yaklaştı, ama Kabileli adam ara sokakta beni onlardan uzaklaştırdı. Gölgelere bir kelime söyledi. Bir saniye sonra iki adam belirdi -hiç şüphesiz onun dalkavuklarıydı- ve ödül avcılarının önünü kesmeye gittiler.

"Sen Savaşçılar'ın peşinde olduğu Âlim kızsın." Shikaat tehditlerin gizlenmiş olabileceği tezgâhların arasına, karanlık yerlere baktı. "Elias Veturius'la seyahat eden. Ve onun bir derdi var, yoksa burada tek başına olmazdın ve Tellis özüne ödemen gerekenden yirmi kat daha fazla para ödemezdin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Burada çok fazla Âlim yok," dedi. "Biri ortaya çıktığında, onu fark ederiz."

Lanet olsun. Şifacıdaki kız ona ispiyonlamış olmalıydı.

"Şimdi." Dişlerini göstererek gülümsedi. "Beni talihsiz arkadaşına götürcceksin, yoksa bağırsaklarına bir bıçak saplar ve seni bir yarıkta yavaşça ölüme terk ederim."

Arkamızda, ödül avcıları Shikaat'ın adamlarıyla hararetli bir şekilde tartışıyorlardı.

"Elias Veturius'un nerede olduğunu biliyor!" diye bağırdım avcılara. Silahlarına davrandılar ve pazardaki diğer insanlar da kafalarını kaldırdılar.

Kabileli adam içini çekip bana neredeyse hüzünlü bir bakış attı. Dikkatini benden ödül avcılarına verdiği anda, bileğine tekme atıp elinden kurtuldum.

Brandaların altına girdim, bir sepet yiyeceği devirdim, neredeyse yaşlı bir Denizci kadını da sırtüstü devirecektim. Bir an için Shikaat'ın görüş alanından kayboldum. Önümde bir kaya duvarı yükseliyordu, sağımda bir dizi çadır uzanıyordu ve sol tarafımda, kasalardan oluşan bir piramit tehlikeli şekilde bir post arabasının yanına yaslanmıştı.

Yığının üzerinden bir post alıp yük arabasının altına girdim ve Shikaat sokağa dalarken üzerimi örtüp ayaklarımı çektim. Shikaat etrafa göz gezdirdi ve sonra ayak sesleri giderek yaklaştı...

Kaybol, Laia. Güç almak için kolluğumu tutup karanlığa sığındım. *Beni göremezsin. Sen sadece gölgeleri ve karanlığı görebilirsin.*

Shikaat kasaları tekmeledi ve yük arabasının altına ince bir ışık süzüldü. Eğildiğini, arabanın altına bakarken nefes aldığını duydum.

Ben bir hiçim, sadece bir yığın postum, önemsizim. Beni görmüyorsun. Hiçbir şey görmüyorsun.

"Jitan!" Adamlarına seslendi. "Imir!"

İki adamın ayak sesleri hızla yaklaştı ve bir saniye sonra fenerin ışığı yük arabasının altındaki karanlığı kovdu. Shikaat postu üzerimden çekip aldı ve kendimi zafer kazanmış gibi görünen yüzüyle karşı karşıya buldum.

Ancak zaferi neredeyse anında şaşkınlığa dönüştü. Önce posta, sonra bana baktı. Feneri kaldırıp beni açıkça aydınlattı.

Ama *bana* bakmıyordu. Sanki beni göremiyordu. Adeta görünmezdim.

Bu imkânsızdı.

Aklımdan bunu geçirir geçirmez, gözlerini kırpıştırıp beni tuttu.

"Kayboldun," diye fısıldadı. "Ama şimdi buradasın. Bana

sihir mi yaptın?" Beni sertçe sarsarken dişlerim birbirlerine vurdu. "Bunu nasıl yaptın?"

"Defol!" Onu tırmaladım ama aramıza mesafe koyarak beni uzakta tuttu.

"Kayboldun!" diye tısladı. "Ama sonra gözlerimin önünde tekrar belirdin."

"Sen *aklını kaçırmışsın!*" Elini ısırdım, ama beni yanına çekti ve yüzümü kendisininkine doğru yaklaştırıp gözlerimin içine dik dik baktı. "Çok fazla ghas içiyor olmalısın!"

"Tekrar söyle," dedi.

"Sen aklını kaçırmışsın. Deminden beri oradaydım."

Yalan söylemediğimin farkındaymış ama yine de bana inanmıyormuş gibi kafasını salladı. Yüzümü bırakınca, elinden kurtulmaya çalıştım ama başaramadım.

"Yeter," dedi, sadık yardımcıları ellerimi bağlarken. "Beni Maskeli'ye götür yoksa ölürsün."

"Pay istiyorum." Aklıma bir fikir geldi. "On bin mark. Ve yalnız gideceğiz - adamlarının bizi takip etmelerini istemiyorum."

"Pay falan yok," dedi. "Ve adamlarım yanımda olacaklar."

"Öyleyse, onu kendin bul! Söylediğin gibi bıçağını karnıma sapla ve git."

Kabileli tüccarlar reçellerine çok düşük teklifte bulunduklarında onları gitmekle tehdit eden büyükannemin yaptığı gibi, gözlerinin içine baktım. Kalbim bir atın toynakları gibi gümbürdüyordu.

"Beş yüz mark," dedi Kabileli adam. Karşı çıkmak için ağzımı açarken elini havaya kaldırdı. "Ve Kabile topraklarına güvenli geçiş. Bu iyi bir anlaşma, küçük kız. Kabul et."

"Adamların?"

"Kalacaklar." Beni süzdü. "Belirli bir mesafede."

Açgözlü insanların sorunu, başkalarının da kendileri kadar açgözlü olduklarını düşünmeleridir, demişti büyükbabam bir keresinde. Shikaat da pek farklı sayılmazdı.

"Bir Kabileli olarak beni aldatmayacağına söz ver." Ben bile böyle bir yeminin ne kadar değerli olduğunu biliyordum. "Yoksa sana güvenmem."

"Söz veriyorum." Beni öne doğru itti, sendeledim ve düşmek üzereyken toparlandım. *Domuz!* Böyle söylememek için dilimi ısırdım.

Beni sindirdiğini düşünsün. Kazandığını düşünsün. Yakında, yaptığı hatayı anlayacaktı: Adil oynayacağına yemin etmişti.

Ama ben etmemiştim.

X: Elias

Bilinç zihnime sızdığı anda, gözlerimi açmamam gerektiğini biliyordum.

Ellerim ve ayaklarım iple bağlıydı ve yan yatıyordum. Ağzımda demir ve şifalı ota benzeyen tuhaf bir tat vardı. Her yerim ağrıyordu ama zihnim günlerdir olmadığı kadar berraktı. Birkaç metre ötedeki kayaların üzerine yağmur damlıyordu. Bir mağaradaydım.

Ama hava tuhaftı. Hızlı ve gergin soluma sesleri duyuyordum ve Kabile tüccarlarının giysileri gibi yün cüppeler ve kurutulmuş deri kokuyordu.

"Onu öldüremezsiniz!" Laia önümdeydi, diziyle alnıma bastırıyordu, sesi o kadar yakındı ki, nefesinin yüzüme vurduğunu hissedebiliyordum. "Savaşçılar onu diri istiyorlar. İmparator'la yüzleşmesi için."

Başımın dibinde diz çöken biri Sadh dilinde küfretti. Soğuk çeliğin boğazıma dayandığını hissettim.

"Jitan - mesaj. Ödül ancak diri götürülürse mi verilecek?"

"Hatırlamıyorum!" Ses ayaklarıma yakın bir yerden geldi.

"Onu öldürecekseniz, en azından birkaç gün bekleyin." Laia'nın sesinde bir soğukluk vardı ama altındaki gerilim bir udun teli kadar gergindi. "Bu havada cesedi çabucak çürür. Onu Serra'ya götürmek en az beş gün sürer. Savaşçılar onu tanımlayamazlarsa, o zaman ikimiz de parayı alamayız."

"Öldür onu, Shikaat," dedi dizlerime yakın bir yerde duran üçüncü bir Kabileli. "Uyanırsa, hepimiz ölürüz."

"Uyanmayacak," dedi Shikaat denen adam. "Ona bakın, bir ayağı çukurda."

Laia yavaşça bedenini başıma doğru yaklaştırdı. Dudakla-

rımın arasında bir cam hissettim. Sıvı damladı - tadı demir ve şifalı ota benzeyen sıvı. *Tellis özü*. Bir saniye sonra cam kayboldu, Laia'nın onu sakladığı yere gitmiş olmalıydı.

"Shikaat, dinle-" diye söze başladı Laia, ama yağmacı onu geriye doğru itti.

"İkinci kez o şekilde üzerine eğildin, kız. Ne işler çeviriyorsun?"

Vakit doldu, Veturius.

"Hiçbir şey!" dedi Laia. "Ödülü ben de senin kadar istiyorum!"

Bir: Önce saldırıyı hayal ettim; nereye vuracağımı ve nasıl hareket edeceğimi.

"Neden ona doğru eğildin?" diye kükredi Shikaat Laia'ya. "Sakın bana yalan söyleme."

İki: Sağ kolum altımda kalmıştı, sol kolumu hazırlamak için kaslarımı kastım. Vücudumun her yanına oksijen ulaştırmak için sessizce nefes aldım.

"Tellis özü nerede?" diye tısladı Shikaat birden hatırlayarak. "Onu bana ver!"

Üç: Laia, Kabileli adama yanıt vermeden sağ ayağımla yerden güç alıp kalçamın üzerinde ters döndüm ve Shikaat'ın bıçağından uzaklaşırken, bağlı bacaklarımla ayaklarımın dibinde duran Kabileliyi yere serdim ve o sırada yuvarlanarak ayağa kalktım. Sırada dizlerimin yakınında duran Kabileli vardı, bıçağını bile çekemeden ona kafamla vurdum. Bıçağı elinden düşürdü ve dönüp onu yakaladım, en azından onu keskin tuttuğu için minnettardım. İki hamlede bileklerimdeki iplerden kurtuldum ve bir hamlede ayak bileklerimi bağlayan ipleri kestim. İlk yere serdiğim Kabileli güçlükle doğrulup mağaradan dışarı kaçtı - hiç şüphesiz destek çağırmaya gitmişti.

"Dur!" Son Kabileli'ye, Laia'yı göğsüne bastırarak tutan -Shikaat'a- döndüm. Bir eliyle Laia'nın bileklerini tutuyordu, bıçağını boğazına dayamıştı ve onu her an öldürebilirmiş gibi bakıyordu.

"Bıçağı bırak. Ellerini havaya kaldır. Yoksa onu öldürürüm."

"Devam et," dedim Sadh dilinde kusursuzca. Çenesi kaskatı oldu ama kımıldamadı. Kolay kolay şaşırmayan bir adamdı anlaşılan. Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Onu öldürdükten bir saniye sonra, seni öldürürüm. O zaman, sen ölmüş olursun ve ben özgür kalırım."

"Dene." Bıçağı Laia'nın boğazına iyice bastırıp kan çıkardı. Laia ona karşı kullanabileceği bir şey -herhangi bir şey- bulmaya çalışırken gözlerini çılgınca etrafta dolaştırdı. "Bu mağaranın dışında yüz adamım var-"

"Dışarıda yüz adamın olsaydı," dedim dikkatimi Shikaat'dan ayırmadan, "onları çoktan çağırmış-"

Cümlemi tamamlamadan üzerine uçtum - bu, büyükbabamın en sevdiği hilelerden biriydi. *Aptallar döviiş sırasında sözlere dikkat ederler*, demişti bir keresinde. *Savaşçılar ise onlardan faydalanırlar.* Kabileli adamın sağ elini Laia'nın boğazından çekerken vücudumla onu kenara ittim.

Ve aynı anda haini bana doğru dönmüş buldum.

Saldırının heyecanı kanalizasyondan aşağı akan su gibi beni tüketti ve geriye doğru sendelerken çift görmeye başladım. Laia yerden bir şey aldı ve ona pis pis gülümseyen Kabileli'ye doğru döndü.

"Kahramanının damarlarında zehir hâlâ dolaşıyor, küçük kız," diye tısladı. "Artık sana yardım edemez."

Kabileli adam onu öldürmeyi hedefleyerek bıçağıyla Laia'nın üzerine atıldı. Laia adamın gözlerine toprak attı ve Shi-

kaat kükreyerek kafasını çevirdi ama elbette bu vücudunun momentumunu durduramazdı. Laia bıçağını kaldırmıştı ve Kabileli adam bıçağın üzerine düştü.

Laia nefesini tutup bıçağı bırakarak geri çekildi. Shikaat uzanıp onu saçından tuttu, Laia'nın ağzı sessiz bir çığlık atıyormuş gibi açıldı ve gözleri yağmacının göğsündeki bıçağa odaklanmıştı. Benimle göz göze geldi, yüzünde korku dolu bir ifade vardı ve Shikaat son kalan enerjisiyle onu öldürmeyi amaçlıyordu.

Güç nihayet vücuduma döndü ve Shikaat'ı iterek ondan uzaklaştırdım. Adam Laia'yı bıraktı, sanki ona ait değilmiş gibi birden güçsüzleşen kendi eline merakla baktı. Sonra cansız bir şekilde yere serildi.

"Laia?" diye seslendim ama o kendinden geçmiş gibi cesede bakıyordu. *İlk cinayeti.* Öldürdüğüm ilk insanı hatırlarken midem düğümlendi. Laia'nın o anda neler hissettiğini çok iyi biliyordum. Tiksinti. Dehşet. Korku.

Enerjim geri döndü. Her yerim ağrıyordu - göğsüm, kollarım, bacaklarım. Ama nöbet geçirmiyor ve halüsinasyon görmüyordum. Tekrar Laia'ya seslendim ve bu kez kafasını kaldırdı.

"Bunu yapmak istemedim," dedi. "O- üzerime yürüdü. Ve bıçak-"

"Biliyorum," dedim nazikçe. Bunu tartışmak istemeyecekti. Zihni hayatta kalma evresindeydi - bunu yapması için ona izin vermeyecekti. "Bana Tünek'te ne olduğunu anlat." En azından dikkatini biraz dağıtabilirdim. "Tellis'i nasıl bulduğunu anlat."

Hikâyeyi hızla anlattı ve bu arada baygın Kabileli'yi bağlamama yardım etti. Onu dinlerken, cesareti yüzünden hem şaşkındım hem de onunla gurur duyuyordum.

Mağaranın önünde bir baykuşun öttüğünü duydum, böyle bir havada dışarıda işi olmayan bir kuştu. Girişe doğru temkinli şekilde yaklaştım.

Ötedeki kayalıklarda hareket yoktu ama rüzgâr bana doğru ter ve at kokusu taşıdı. Anlaşılan, Shikaat mağaranın ilerisinde yüz adamının beklediği konusunda yalan söylemiyordu.

Güney arkamızdaydı ve tamamen kayalıktı. Serra batıda kalıyordu. Kuzeye bakan mağara, çöle doğru kıvrılarak inen dar bir patikaya ve güvenli bir şekilde bizi Serra Sıradağları'na götürecek geçitlere açılıyordu. Doğuda ise patika, yağmur bir yana hava güneşli olsa bile ölüm anlamına gelen yarım kilometre boyunca sivri kayalıklarla devam ediyordu. Serra Sıradağları'nın doğu duvarı bu çıkıntıların ötesinde yükseliyordu. Hiçbir patika ya da geçit yoktu, eninde sonunda Kabile çölüne inen vahşi dağlar vardı.

Lanet olsun.

"Elias." Laia yanımda tedirgindi. "Buradan gitmeliyiz. Kabileli adam uyanmadan önce."

"Bir sorun var." Başımla karanlığa doğru işaret ettim. "Etrafımız sarılı."

Beş dakika sonra, Laia'yı iple kendime bağladım ve Shikaat'ın hâlâ bağlı olan yardımcısını mağaranın girişine hareket ettirdim. Shikaat'ın bedenini ata bağladım ve adamlarının onu tanımaları için pelerinini çıkardım. Bu sırada Laia cesede bakmamaya özen gösterdi.

"Güle güle, ihtiyar at." Laia atın kulaklarının arasını okşadı. "Beni taşıdığın için teşekkür ederim. Seni kaybedeceğim için üzgünüm."

"Sana başka bir at çalarım," dedim duygusuzca. "Hazır mısın?"

Laia kafasını salladı ve mağaranın arkasına gidip çakmak-

taşına kav sürttüm. Küçük bir alev oluşturdum ve onu bulabildiğim çoğu ıslak olan çalı parçalarıyla besledim. Yoğun bir beyaz duman tütmeye başlayıp hızla mağarayı doldurdu.

"Şimdi, Laia."

Laia var gücüyle atın kalçasına vurdu, böylece atı ve Shikaat'ı dörtnala mağaranın girişinden kuzeyde bekleyen Kabileliler'e doğru gönderdi. Batı yönünde kayaların arkasında duran adamlar ortaya çıktılar, dumanı ve liderlerini görünce bağrışmaya başladılar.

Yani beni ve Laia'yı aramıyorlardı. Başlıklarımızı aşağı indirip duman, yağmur ve karanlığın içinde gizlenerek mağaradan sıvıştık. Laia'yı sırtıma aldım, dikkat çekmeyen ve yarı gizli bir parmak kayaya bağladığım halatı kontrol ettim ve sonra sessizce aşağıdaki çıkıntılara doğru sallanıp, üç metre aşağıda yağmurdan ıslanmış bir kayaya ulaşana kadar karış karış indim. Laia Kabileliler'in duymamasını umduğum hafif bir sesle sırtımdan atladı. Halatı serbest bırakmak için tutup çektim.

Yukarıda, dumanlı mağaraya giren Kabileliler öksürüyorlardı. Arkadaşlarını dışarı çekerek kurtarırken küfrettiklerini duydum.

Dudaklarımı oynatarak Laia'ya, *Beni izle*, dedim. Yavaşça hareket ettik, geçişimizin seslerini Kabileliler'in bot sesleri ve bağrışları gizliyordu. Çıkıntılardaki kayalıklar keskin ve kaygandı, çentikli kenarları botlarımıza batıyor ve giysilerimize takılıyordu.

Aklıma altı sene önce Helene'le birlikte bir mevsimliğine Tünek'te kamp yaptığım günler geldi.

Bütün Beşlikler birkaç aylığına Yağmacılar'ı izlemek için Tünek'e gelirlerdi. Yağmacılar bundan nefret ederlerdi; onlar tarafından yakalanmak yavaş ve uzun bir ölüm demekti - bu

da Kumandan'ın öğrencilerini buraya göndermesinin sebeplerinden biriydi.

Helene ve ben birlikte kamp yapıyorduk - piç ve genç kız, iki kimsesiz. Kumandan ikimizden birinin ölümüne sebep olacağını düşündüğü bu eşleşmeden keyif almış olmalıydı. Ama arkadaşlık Hel'i ve beni zayıflatmak yerine güçlendirdi.

Ceylanlar gibi hafif adımlarla kayalıkların üzerinden sıçrayarak oyun oynuyor, birbirimize çılgınca sıçramalar yapmak için meydan okuyorduk. Hel sıçramalarıma öylesine rahat bir şekilde karşılık veriyordu ki, yüksekten korktuğunu asla tahmin edemezdiniz. Çok ama çok aptaldık. Düşmeyeceğimizden, ölümün bizi bulamayacağından son derece emindik.

Ama artık daha olgundum.

Sen ölüsün. Henüz farkında değilsin.

Kayalıklarda ilerlerken yağmur hafifledi. Dudaklarını birbirlerine bastıran Laia sessizdi. Sıkıntılıydı, bunu hissedebiliyordum. Hiç şüphesiz Shikaat'ı düşünüyordu. Yine de, bana ayak uydurabiliyordu, sadece bir kez, aşağıda altmış metre derinliğinde bir yarığın olduğu bir buçuk metre genişliğinde bir açıklığın üzerinden atlarken tereddüt etti.

İlk önce ben atladım ve mesafeyi rahatlıkla kapattım. Arkama baktığımda, Laia'nın yüzü bembeyazdı.

"Seni tutarım," dedim.

Laia, korku ve kararlılığın mücadele ettiği altın gözlerini bana dikti. Birdenbire atladı ve vücudunun ağırlığı beni sırtüstü yere devirdi. Ellerim onunla doluydu - beli, kalçaları ve şeker kokan saçlarıyla. Dolgun dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralıktı. Mantıklı bir karşılık verebileceğimi sanmıyordum. Vücudunu vücuduma bu şekilde bastırırken karşılık veremezdim.

Onu ittim. Laia sendeledi ve yüzünde incinmiş gibi bir ifade belirdi. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, ama ona yakın olmak yanlış geliyordu. Adil değildi.

"Neredeyse varmak üzereyiz," dedim dikkatini dağıtmak için. "Yanımda kal."

Tünek'ten uzaklaşıp dağlara yaklaşırken, yağmur iyice hafifledi ve yerini yoğun bir sis aldı.

Kayalık arazi düzleşip engebeli düzlüklere dönüştü, kaya tabakalarına ağaçlar ve çalılar karışmıştı. Laia'yı durdurup takip edilip edilmediğimizi anlamak için dinledim. Hiçbir şey yoktu. Sis kaya çıkıntılarını bir battaniye gibi örtüyor, etrafımızdaki ağaçların arasından geçerek onlara Laia'nın yanıma yaklaşmasına neden olan ürkütücü bir hava katıyordu.

"Elias," diye fısıldadı. "Buradan kuzeye mi döneceğiz? Yoksa daire çizip dağ eteklerine mi döneceğiz?"

"Kuzeydeki dağlara tırmanabilmek için teçhizatımız yok," dedim. "Ve Shikaat'ın adamları muhtemelen o dağ eteklerinde dolaşıyordur. Bizi arıyor olacaklar."

Laia'nın yüzü soldu. "Öyleyse, Kauf'a nasıl gideceğiz? Güneyden bir gemiye binersek, gecikme-"

"Doğuya gideceğiz," dedim. "Kabile topraklarından geçeceğiz."

İtiraz edemeden dizlerimin üzerine çöküp toprağa dağların ve etrafındakilerin kabaca haritasını çizdim. "Kabile topraklarına yaklaşık iki haftalık mesafedeyiz. Gecikirsek biraz daha uzun sürer. Üç hafta sonra, Nur'da Sonbahar Toplantısı olacak. Bütün Kabileler orada olacaklar; alım-satım ve takas yapacaklar, evlilikler ayarlanacak ve doğumlar kutlanacak. Sona erdiğinde, iki yüzü aşkın kafile şehri terk edecek. Ve her kafilede yüzlerce insan olacak."

Laia'nın gözlerinden beni anladığını görebiliyordum. "Onlarla birlikte yola çıkacağız."

Kafamı salladım. "Binlerce at, yük arabası ve Kabileli aynı anda yola çıkacaklar. Biri Nur'a kadar bizi *takip etse* bile, izimizi kaybeder. O kafilelerden bazıları kuzeye doğru gidecek. Bizi barındırmaya razı olan bir Kabile bulacağız. Onlar arasına saklanıp kar yağmadan Kauf'a gideceğiz - bir Kabileli tüccar ve onun kız kardeşi olarak."

"Kız kardeşi mi?" Laia kollarını göğsünde kavuşturdu. "Birbirimize hiç benzemiyoruz."

"Dilersen, eşim olursun." Karşı koyamayıp ona tek kaşımı kaldırdım. Laia'nın yanakları kızardı ve aynı kızarıklık boynundan aşağı indi. Daha da aşağı inip inmediğini merak ettim. *Kes şunu, Elias.*

"Bir Kabile'yi bizi ödül için ispiyonlamamaları için nasıl ikna edeceğiz?"

Cebimdeki tahta paraya dokundum, Afya Ara-Nur adındaki akıllı bir Kabileli kadının bana bir iyilik borcu vardı. "Onu bana bırak."

Laia söylediklerimi düşündü ve en sonunda kafasını sallayarak kabul etti. Ayağa kalkıp dinleyerek etrafımızdaki araziyi hissetmeye çalıştım. Yola devam etmek için çok karanlıktı - geceyi geçirmek için kamp yapabileceğimiz bir yere ihtiyacımız vardı. Düzlükleri aştık ve karanlık ormanda, çukurlu gövdelerinde yosunlar oluşmuş yaşlı çam ağaçlarıyla etrafı sarılı ve üzerine doğru bir kaya tabakası uzanan bir açıklık bulana kadar ilerledik. Kaya tabakasının altındaki kuru topraktan taşları ve dalları temizlerken, Laia'nın omzuma dokunduğunu hissettim.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi ve yüzüne bakınca bir an için nefesim kesildi. "Tünek'e gittiğimde," diye devam etti, "zehrin seni öldürmesinden korkuyordum..." Kafasını sallayıp hızla konuştu. "İyi olmana sevindim. Ve be-

nim için bunu yaparak çok fazla şeyi riske attığını biliyorum. Teşekkür ederim."

"Laia-" *Beni hayatta tuttun. Kendini hayatta tuttun. Annen kadar cesursun. Sakın kimsenin sana aksini söylemesine izin verme.*

Onu kendime doğru çekip köprücük kemiğinde ve uzun boynunun altın rengi hattında parmağımı gezdirerek sözlerine karşılık verebilirdim. Saçlarını bir düğüm yapıp onu yavaşça, çok yavaşça yanıma çekerek...

Koluma bir sancı saplandı. Bu bir hatırlatmaydı. *Sana yakın olan herkesi yok ediyorsun.*

Gerçeği Laia'dan gizleyebilirdim. Vaktim dolmadan görevi tamamlayıp ortadan kaybolabilirdim. Ama Direniş'in ondan sakladığı sırlar vardı. Erkek kardeşi, Spiro'yla birlikte çalıştığını ondan gizlemişti. Ailesini öldüren kişinin kimliği ondan gizlenmişti.

Hayatı sırlardan ibaretti. Laia gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Otursan iyi olur." Ondan uzaklaştım. "Benim de sana söylemem gereken bir şey var." Ona Kumandan'ın yaptıklarını, Bekleme Alanını ve Ruh Yakalayıcı'yı anlatırken sessizdi.

Sözlerimi bitirdiğimde Laia'nın elleri titriyordu ve sesini zar zor duyabiliyordum.

"Sen- ölecek misin? Hayır. *Hayır.*" Yüzünü silip derin bir nefes aldı. "Bir şey olmalı, bir çaresi, bir yolu-"

"Yok." Sesimin gerçekçi çıkmasına özen gösterdim. "Eminim. Ama birkaç ayım var. Umarım en az altı ayım vardır."

"Hiç kimseden Kumandan'dan ettiğim kadar nefret etmedim. Asla." Laia dudağını ısırdı. "Gitmemize izin verdiğini söylemiştin. Bu yüzden miydi? Yavaşça ölmeni mi istedi?"

"Sanırım ölümümü garantilemek istedi," dedim. "Ama

şimdilik, ölüm yerine dirim onun daha çok işine yarar. Nedenini bilmiyorum."

"Elias." Laia pelerinine sokuldu. Bir süre düşündükten sonra, yanına yaklaştım ve birbirimizin sıcaklığına sığındık. Senden hayatının son aylarını Kauf Hapishanesi'nde geçirmeni isteyemem. Kabileli aileni bulmalısın..."

İnsanları incittin, demişti Ruh Yakalayıcı. Hem de çok fazla insanı: benim elimde ya da emirlerim yüzünden üçüncü sınavda ölen adamları; Marcus'un acımasızlığına kalan Helene'i; benim yüzümden evinden kaçıp sürgüne giden büyükbabamı; hatta dördüncü sınavda kesme tahtasıyla yüzleşmek zorunda kalan Laia'yı.

"İncittiğim insanlara yardım edemem," dedim. "Onlara yaptıklarımı değiştiremem." Laia'ya doğru eğildim. Söylediğim her kelimeyi anlaması gerekiyordu. "Kardeşin bu kıtada Serra çeliğinin nasıl yapıldığını bilen tek Âlim. Spiro Teluman'ın Darin'le Özgür Topraklar'da buluşup buluşmayacağını bilmiyorum. Teluman'ın hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama Darin'i hapishaneden çıkarabilirsem, hayatını kurtarmak İmparatorluk'un düşmanlarına özgürlükleri için mücadele edebilme şansı verecekse, o halde bu dünyada sebep olduğum kötülüğün bir kısmını telafi edebileceğimi biliyorum. Aldığım onca hayatı, ağabeyinin hayatıyla - ve kurtarabileceği onca hayatla- telafi edeceğim."

"Ya o öldüyse Elias?"

"Tünek'teki adamların onun hakkında konuştuklarını duyduğunu söyledin? Teluman'la olan bağlantısı hakkında?" Laia bana tekrar adamların söylediklerini anlattı ve düşündüm. "Savaşçılar Darin'in demircilik bilgisini kimseyle paylaşmadığından ve eğer paylaştıysa, o bilginin yayılmadığından emin olmak isteyecekler. Sorgulamak için onu hayatta tuta-

caklar." Ama sorgulamaları atlatıp atlatamayacağından emin değildim. Özellikle de, Kauf'un müdürünün mahkûmlarından yanıt almak için sapkın yöntemler kullandığı düşünülürse."

Laia yüzünü bana çevirdi. "Ne kadar eminsin?"

"Emin olmasaydım, ama küçük de olsa hayatta olduğuna dair bir şans olduğunu bilseydin, onu kurtarmaya çalışır mıydın?" Yanıtı gözlerinde görebiliyordum. "Emin olup olmamamın önemi yok, Laia," dedim. "Onu kurtarmak istediğin sürece sana yardım edeceğim. Yemin ettim ve yeminimi bozmayacağım."

Laia'nın ellerini tuttum. Soğuktu. Güçlüydü. Onları burada tutup avucundaki bütün nasırları öpebilir ve nefesini tutmasına neden olacak şekilde bileğinin içini hafifçe ısırabilirdim. Onu kendime doğru çekebilir ve onun da aramızda yanan ateşe teslim olmayı isteyip istemediğini görebilirdim.

Ama ne için? Öldüğümde yas tutması için mi? Bu yanlıştı. Bencilceydi.

Bunun yapmayı istediğim en son şey olduğunu bilmesi için gözlerimi ondan ayırmadan yavaşça uzaklaştım. Gözlerindeki üzüntüyü görebiliyordum. Şaşkınlık da vardı.

Kabullenme de.

Anlamasına sevindim. Ona yaklaşamazdım - bu şekilde değil. Bana yaklaşmasına izin veremezdim. Bunu yapmak sadece üzüntü ve acı getirirdi.

Ve Laia yeterince üzülmüştü.

XI: Helene

"Onu bırak, Gecegetiren." Kolumun altında, beni duvardan uzaklaşmaya ve doğrulmaya zorlayan güçlü bir el hissettim. *Cain?*

Kâhin'in başlığının altından solgun saç tutamları çıkmıştı. Bitkin yüz hatlarını siyah cüppesi gölgeliyordu ve yaratığı süzen kan kırmızı gözleri oldukça ciddiydi. Mamie Rila'nın anlattığı eski hikâyelerdeki gibi o yaratığa *Gecegetiren* demişti.

Gecegetiren hafifçe tısladı ve Cain gözlerini kıstı.

"Onu bırakmanı söyledim." Kâhin önüme geçti. "O karanlıkta yürümez."

"Öyle mi?" Gecegetiren kıkırdadıktan sonra, ardında ateş kokusu bırakarak pelerininin içinde dönerek gözden kayboldu. Cain bana doğru döndü.

"Hoş bir karşılaşma, Kızıl Örümcekkuşu."

"Hoş karşılaşma mı? *Hoş karşılaşma mı?*"

"Gel. Kumandan'ın ya da dalkavuklarının bizi duymalarını istemeyiz."

Vücudum hâlâ Gecegetiren'in gözlerinde gördüğüm şeyler yüzünden titriyordu. Cain ve ben Villa Veturia'dan ayrılırken, kendimi toparladım. Kapılardan çıkar çıkmaz, Kâhin'e döndüm. Çaresizce cüppesinin yakasına sarılmama engel olan tek şey hayatım boyunca saygı göstermiş olmamdı.

"Söz verdin." Kâhin bütün düşüncelerimi biliyordu, o nedenle sesimin çatladığını ya da gözyaşlarımla mücadele ettiğimi gizlememe gerek yoktu. Saklamak zorunda olmamak bir bakıma rahatlıktı. "Sözümde durursam, iyi olacağına söz vermiştin."

"Hayır, Kızıl Örümcekkuşu." Cain beni villadan uzaklaştırıp Çizerler'in evlerinin dizili olduğu geniş bir caddede bana öncülük etti. Bir zamanlar güzel olan ama artık yanıp kül olmuş bir kabuk gibi görünen bir eve yaklaştık - günler önce en şiddetli Âlim isyanı sırasında yok olmuştu. Cain dumanı tüten kalıntıların içine girdi. "Sözünde durursan, Elias'ın sınavlardan sağ kurtulacağına söz verdik. Ve kurtuldu."

"Birkaç hafta sonra benim elimde can verecekse, sınavlardan sağ kurtulmasının ne anlamı var? Marcus'un emirlerine karşı gelemem, Cain. Bağlılık yemini ettim. Bana bağlılık yemini *ettirdiniz*."

"Bu evde kimin yaşadığını biliyor musun Helene Aquilla?"

Elbette, konuyu değiştiriyordu. Elias'ın Kâhinler'den hiç hoşlanmamasına şaşırmamalıydı. Kendimi etrafa bakmaya zorladım. Evi tanımıyordum.

"Maskeli Üsteğmen Marianus. Eşi, Inah." Cain ayağıyla yanmış bir kirişi itti ve yerden kabaca oyulmuş tahta bir at aldı. "Çocukları: Lucia, Amara ve Darien. Altı Âlim köle. Birinin adı Siyyad'dı. Darien'i öz oğlu gibi severdi."

Cain atı elinde çevirdikten sonra nazikçe yere bıraktı. "Siyyad bu atı iki ay önce çocuk için oydu, Darien dört yaşına girmişti." Göğsüm sıkıştı. *Ona ne oldu?*

"Âlimler meşaleler ve ziftle saldırdıklarında beş köle kaçmaya çalıştı. Siyyad ise Darien'i almak için koştu. Onu korkudan yatağının altında saklanmış ve bu atı tutarken buldu. Çocuğu yatağın altından çekip çıkardı. Ama yangın çok hızlıydı. Hemen öldüler. Hepsi. Kaçmaya çalışan köleler bile."

"Neden bana bunu anlatıyorsun?"

"Çünkü İmparatorluk bu tür evlerle dolu. Bu tür hayatlarla. Darien'in ya da Siyyad'ın hayatlarının Elias'ınkinden

daha az önemli olduğunu mu düşünüyorsun? Önemsiz değiller."

"Bunu biliyorum, Cain." Bana kendi halkımın değerini hatırlatma ihtiyacı duyduğu için üzüldüm. "Ama Elias ölecekse, birinci sınavda yaptığım şeylerin ne anlamı vardı?"

Cain varlığının bütün gücüyle bana doğru döndü. Geriye doğru çekildim.

"Elias'ın peşine düşeceksin. Onu bulacaksın. Çünkü o yolculukta kendin, ülken ve düşmanların hakkında öğreneceklerin, İmparatorluk'un bekası için önemli bilgiler olacak. Ve kaderin için de."

İçimden ayaklarının dibine kusmak geldi. *Sana güvendim. Sana inandım. İstediklerini yaptım.* Ve şimdi canımı sıkan korkularım gerçekleşiyordu. Dahası, Elias'ın peşine düşmek -onu öldürmek- bu kâbuslarımın en kötü kısmı bile değildi. Bunları yaparken içimde hissettiklerimdi. Rüyalarımı bu kadar etkili yapan içimde dolaşan duygulardı: arkadaşıma işkence ederken tatmin olmak, yanımda durup onaylarcasına bakan Marcus'un kahkahasından zevk almak.

"Çaresizliğe kapılma." Cain'in sesi yumuşadı. "Kalbine karşı dürüst olursan, İmparatorluk'a daha iyi hizmet edersin."

"İmparatorluk." *Asıl mesele her zaman İmparatorluk.* "Peki ya Elias? Peki ya ben?"

"Elias'ın kaderi kendi ellerinde. Haydi, Kızıl Örümcekkuşu." Cain bir lütuf sunuyormuş gibi elini başıma koydu. "İnançlı olmak, kendinden daha büyük bir şeye inanmak budur."

İçimi çekip yüzümdeki gözyaşlarını sildim. *İnanmak budur.* Keşke bu kadar zor olmasaydı.

Yanımdan uzaklaşıp evin kalıntılarının derinliklerine iler-

lemesini ve en sonunda kapkara olmuş bir sütunun arkasında gözden kaybolmasını izledim. Onu takip etmeye kalkmadım. Gittiğini biliyordum.

★★★

Kara Muhafızlar'ın kışlaları şehrin Tüccarlar bölgesindeydi. Kapısındaki kanatlarını açmış gümüş bir örümcekkuşu işlemesi dışında hiçbir işareti olmayan uzun, taş bir binaydı.

Ben içeri girer girmez, içerdeki altı Maskeli işlerini bırakıp beni selamladılar.

"Sen." En yakınımdaki Kara Muhafız'a baktım. "Git ve Üsteğmen Faris Candelan ve Üsteğmen Dex Atrius'u bul. Geldiklerinde onlara karargâh ve silah tahsis et." Muhafız onaylamadan bir sonrakine geçtim. "Sen," dedim. "Veturius'un kaçtığı geceye dair bulabildiğin bütün raporları bana getir. Her saldırı, her patlama, her ölü asker, her yağmalanan dükkân, her tanık ifadesi - her şeyi. Örümcekkuşu'nun karargâhı neresi?"

"Şu tarafta, efendim." Asker odanın ucundaki siyah kapıya işaret etti. "Üsteğmen Avitas Harper içeride. Sizden az önce geldi."

Avitas Harper. Üsteğmen Avitas Harper. Ürperdim. İşkencecim. Elbette. O da Kara Muhafızlar'ın bir üyesiydi."

"Lanet olası ne istiyor?"

Kara Muhafız bir süre şaşkınlıkla baktı. "Emir bekliyor olmalı. İmparator onu sizin görev kuvvetinize atadı."

Kumandan'ın atadığını kastediyor olmalısın. Harper onun casusu.

Harper komutan karargâhında masamda bekliyordu. Sanki beş gün boyunca zindanda bana işkence eden o değilmiş gibi, rahatsızlık verici bir duygusuzlukla selam verdi.

"Harper." Karşısına oturdum, masa aramızdaydı. "Rapor ver."

Harper bir süre hiçbir şey söylemedi. Bariz bir sinirle soludum.

"Bu müfrezeye atandın, değil mi? Bana hain Veturius'un nerede olduğu hakkında ne biliyorsan anlat, *Üsteğmen*." Kelimeyi mümkün olduğunca küçümseyerek söyledim. "Yoksa, avcılıkta da sorgulamada olduğun kadar etkisiz misin?"

Harper attığım taşa tepki göstermedi. "Elimizde bir ipucu var: şehrin biraz ötesinde ölü bir Maskeli." Duraksadı. "Kızıl Örümcekkuşu, bu görev için kuvvetini seçtin mi?"

"Sen ve iki kişi seçtim," dedim. "Üsteğmen Dex Atrius ve Üsteğmen Faris Candelan. Bugün Kara Muhafızlar'a dahil olacaklar. İhtiyacımız olursa destek çağırırız."

"İsimleri tanımıyorum. Genelde, Örümcekkuşu, askerlerin seçimini-"

"Harper." Öne doğru eğildim. Üzerimde kontrol sahibi olmayacaktı. Bir daha asla. "Kumandan'ın casusu olduğunu biliyorum. Bana İmparator söyledi. Senden kurtulamam. Ama bu seni dinlemek zorunda olduğum anlamına gelmiyor. Komutanın olarak, sana Faris ve Dex hakkında çeneni kapamanı emrediyorum. Şimdi bana Veturius'un kaçışı hakkında bildiklerimizi anlat."

Karşılık vermesini bekledim. Aksine, omuzlarını silkti, her nedense bu daha sinir bozucuydu. Harper, Elias'ın kaçışı hakkında detayları verdi - öldürdüğü askerleri, şehirde görüldüğü yerleri.

Raporun ortasında kapı tıklatıldı, neyse ki içeri girenler Dex ve Faris'ti. Faris'in sarı saçları dağınıktı ve Dex'in esmer teni kül rengiydi. Yanık pelerinleri ve kanlı zırhları son birkaç gündür yaptıklarının kanıtıydı. Kesikleri, morlukları ve

darmadağınık halimi görünce ise gözleri kocaman oldu. Ve sonra Dex bir adım öne çıktı.

"Kızıl Örümcekkuşu." Selam verdi ve her şeye rağmen gülümsedim. Eski arkadaşının paramparça kalıntılarıyla yüzleştiğinde bile Dex'in protokolü unutmayacağına güvenebilirdiniz.

"Lanet olsun, Aquilla." Faris dehşet içindeydi. "Sana ne yaptılar?"

"Hoş geldiniz, Üsteğmenler," dedim. "Habercinin size görevinizi söylediğini sanıyorum?"

"Elias'ı öldüreceksin," dedi Faris. "Hel-"

"Hizmet etmeye hazır mısınız?"

"Elbette," diye devam etti Faris. "Güvenebileceğin adamlara ihtiyacın var, ama Hel-"

Harper'ın İmparator ve Kumandan'a rapor edebileceği bir şey söylememesi için sözünü kestim. "Bu Üsteğmen Avitas Harper. İşkencecim ve Kumandan'ın casusu." Faris anında çenesini kapattı. "Harper da bu göreve atandı, o nedenle onun yanında söylediklerinize dikkat edin, çünkü her şeyi Kumandan ve İmparator'a rapor edecek." Harper rahatsız olmuş gibi yerinde kımıldayınca, içimde zafer duygusu dolaştı.

"Dex," dedim. "Adamlardan biri Elias'ın kaçtığı gece olanlar hakkında bir rapor getirecek. Sen onun üsteğmeniydin. Konuyla ilgisi olabilecek bir şeyler bul. Faris, benimle kal. Harper'la birlikte şehrin dışında bir ipucunu izlemeliyiz."

Arkadaşlarımın emirlerimi sabırla dinlemelerine, aldıkları eğitim sayesinde yüzlerini ifadesiz tutabilmelerine minnettardım. Dex iznimizi isteyip ayrıldı ve Faris atları almaya gitti. Harper kalktı ve başını eğerek bana baktı. İfadesini okuyamadım - belki de şaşkındı. Elini cebine sokunca, sorgulama sırasında kullandığı muştayı hatırlayıp kaskatı kesildim.

Ama cebinden sadece bir erkek yüzüğü çıkardı. Üzerinde kanatlarını açarak haykıran bir kuş işlemesi olan kalın gümüş bir yüzüktü. Kızıl Örümcekkuşu'nun makam yüzüğü.

"Artık senin." Bir zincir çıkardı. "Büyük gelme ihtimaline karşı."

Çok büyüktü ama bir mücevherci bunu düzeltebilirdi. Belki de ona teşekkür etmemi bekliyordu. Onun yerine, zinciri görmezden gelerek yüzüğü aldım ve yanından geçtim.

***

Serra'nın dışındaki çorak düzlüklerde ölü bulunan Maskeli ümit vaat eden bir başlangıca benziyordu. İz yoktu, tuzak yoktu. Ama cesedi gördüğüm anda -ağaçta asılıydı ve işkence gördüğüne dair bariz izler taşıyordu- onu Elias'ın öldürmediğini anladım.

"Veturius bir Maskeli, Kızıl Örümcekkuşu. Kumandan tarafından eğitildi," dedi Harper şehre dönerken. "O da geri kalanımız gibi bir kasap değil mi?"

"Veturius cesedi açıkta bırakmaz," dedi Faris. "Bunu her kim yaptıysa, cesedin bulunmasını istiyordu. İzini sürmemizi istemiyorsa, bunu neden yapsın?"

"Bizi şaşırtmak için," dedi Harper. "Güney yerine bizi batıya göndermek için."

Onlar tartışırken, düşündüm. Maskeli'yi tanıyordum. İdam sırasında Elias'ın yanında durması için görevlendirilen dört kişiden biriydi. Genç kızlardan hoşlanan çapkın bir yırtıcı olan Üsteğmen Cassius Pritorius'tu. Blackcliff'te bir süre Dövüş Komutanı olarak görev yapmıştı. O zaman on dört yaşındaydım, ama o ortalıktayken bir elim her zaman hançerimdeydi.

Marcus, Elias'tan sorumlu diğer üç Maskeli'yi onu kaybettikleri için cezalandırmak amacıyla altı aylığına Kauf'a göndermişti. Neden Cassius'u göndermemişti? Sonu nasıl böyle olmuştu?

Aklıma Kumandan geldi ama bu hiç mantıklı değildi. Cassius onu sinirlendirdiyse, Kumandan ona herkesin gözü önünde işkence eder ve onu öldürürdü - bu şanını daha çok yayardı.

İzleniyormuşum gibi ensemde bir karıncalanma hissettim.

"Küçük şarkıcı..."

"Ses, rüzgâr taşıyormuş gibi uzaktan geliyordu. Eyerimde arkama döndüm. Yuvarlanan birkaç çalı topağı dışında çöl boştu. Faris ve Harper atlarını yavaşlatıp merakla bana baktılar. *Devam et, Aquilla. Bir şey yok.*

Avın ikinci günü de kısırdı ve bir sonraki gün de farksızdı. Dex raporlarda hiçbir şey bulamadı. Haberciler ve davul mesajları yanlış ipuçları getiriyordu: Navium'da iki adam öldürülmüştü ve bir tanık katilin Elias olduğuna yemin ediyordu. Bir Savaşçı ve Âlim'in bir hana yerleştikleri söyleniyordu - sanki Elias lanet bir hana yerleşecek kadar aptalmış gibi.

Üçüncü günün sonunda, bitkin ve bıkkındım. Marcus şimdiden iki mesaj göndermişti ve herhangi bir gelişme olup olmadığını soruyordu.

Son iki gece olduğu gibi, Kara Muhafızlar'ın kışlasında uyuyacaktım. Ama kışladan ve özellikle de Harper'ın her hareketimi Marcus ve Kumandan'a rapor ettiğini bilmekten bıkmıştım.

Villa Aquilla'ya ulaştığımda neredeyse gece yarısıydı, ama evin ışıkları yanıyordu ve önündeki yolda düzinelerce at arabası diziliydi. Ailemden kaçınmak için kölelerin kapısından

içeri girdim ve geç bir akşam yemeğini idare eden Livvy'ye rastladım.

İfademi görünce içini çekti. "Pencerenden içeri gir. Amcalar giriş katı ele geçirdiler. Hepsi seninle konuşmak isteyecektir."

Amcalar -babamın kardeşleri ve kuzenleri- Aquilla Soyu'nun ana ailelerine liderlik ediyorlardı. İyi adamlar ama lafı çok uzatırlardı.

"Annem nerede?"

"Teyzemlerle birlikte, histeriyi dizginlemeye çalışıyor." Livvy tek kaşını kaldırdı. "Aquilla-Farrar müttefikliğinden memnun değiller. Babam akşam yemeğini servis etmemi istedi."

Öyleyse, hiç şüphesiz konuşmalarını dinleyip öğrenebilirdi. Hannah'nın aksine, Livia Soylar'ın yönetimine ilgi duyuyordu. Babam aptal değildi ve bunun değerinin farkındaydı.

Arka kapıdan çıkarken, Livia seslendi. "Hannah'a dikkat et. Tuhaf davranıyor. Küstah. Bilmediğimiz bir şey biliyor gibi."

Gözlerimi devirdim. Hannah umurumda olabilecek bir şey bilebilirmiş gibi.

Pencereme doğru kıvrılan ağaçların arasına daldım. Yaralıyken bile gizlice eve girip çıkmak benim için çocuk oyunuydu. İzinliyken Elias'la buluşmak için bunu sürekli yapardım.

Ama asla asıl istediğim şey için yapmamıştım.

Odama girerken, kendimi azarladım. *O Elias değil. O vatan haini Veturius ve onu avlamak zorundasın.* Belki bu sözleri tekrarlayıp durursam, zamanla acı vermezlerdi.

"Küçük şarkıcı."

Sesi duyunca bütün vücudum uyuştu - çölde duyduğum sesti bu. O bir anlık şok felaketim oldu. Bir el ağzımı örttü ve kulağımda bir fısıltı duydum.

"Anlatmak istediğim bir hikâye var. Dikkatle dinle. Faydalı şeyler öğrenebilirsin."

Kadın. Elleri güçlü. Fazlasıyla nasırlı. Aksansız. Onu üzerimden savurmak için hareket ettim ama boğazıma doğru tutulan çelik beni durdurdu. Çöldeki Maskeli cesedini düşündüm. Bu her kimse, tehlikeliydi ve beni öldürmekten korkmuyordu.

"Evvel zaman içinde," dedi tuhaf ses, "bir kız ve erkek, alevlerin ve korkunun hâkim olduğu bir şehirden kaçmaya çalışmışlar. O şehirde, gölgenin yarı dokunduğu kurtuluşu buldular. Orada evi kadar kara bir kalbi olan gümüş tenli bir dişi şeytan bekliyordu. Hiç uyumadan eziyet eden kulenin dibinde iblisle savaştılar. İblisin sırtını yere getirip galip gelerek kaçtılar. Güzel bir hikâye, değil mi?" Beni esir alan kişi yüzünü kulağıma yaklaştırdı. "Hikâye şehirde, küçük şarkıcı," dedi. "Hikâyeyi bulursan, Elias Veturius'u da bulacaksın."

Ağzımı örten el, boğazıma dayalı bıçakla birlikte geri çekildi. Arkamı döndüğümde figürün odamda hızla ilerlediğini gördüm.

"Bekle!" Dönüp ellerimi havaya kaldırdım. Figür durdu. "Çöldeki Maskeli'yi sen mi öldürdün?" diye sordum.

"Senin için bir mesajdı, küçük şarkıcı," dedi kadın boğuk bir sesle. "Aptallık edip benimle dövüşmemen için. O konuda kendini kötü hissetme. O bir katil ve tecavüzcüydü. Ölmeyi hak etti. Aklıma gelmişken..." Kafasını eğdi. "Kız - Laia. Sakın ona dokunma. Laia'ya bir zarar gelirse, bu topraklardaki hiçbir güç içini dışına çıkarmama engel olamaz. Yavaş yavaş."

Bunun üzerine tekrar harekete geçti. Sıçrayıp bıçağımı kılıfından çıkardım. Çok geç kalmıştım. Kadın açık pencereden çıkıp çatıların üzerinde hızla ilerledi.

Ama yüzünü görebildim - nefretle katılaşmış, inanılmaz bir şekilde deforme olmuş ve kolayca tanınabilirdi.

Kumandan'ın kölesi. Ölmesi gereken kadın. Herkesin Aşçı dediği kadın.

XII: Laia

Elias, Tünek'ten ayrıldıktan sonraki sabah beni uyandırdığında, ellerim ıslaktı. Gün doğmadan önceki loş ışıkta bile, Kabileli adamın kanının kollarımdan aşağı aktığını görebiliyordum.

"Elias." Çılgınca avuçlarımı pelerinime sildim. "Kan, çıkmıyor." Ona da bulaştırdım. "Sen de kan içindesin-"

"Laia." Anında yanımda belirdi. "Bu sadece sis."

"Hayır. O- her yerde." *Ölüm her yerde.*

Elias, ellerimi ellerinin arasına alıp onları loş yıldız ışığına doğru tuttu. "Bak. Sis teninde damlalar halinde birikmiş."

Beni yavaşça çekip ayağa kaldırırken gerçeği nihayet anladım. *Sadece bir kâbus.*

"Hareket etmeliyiz." Doksan metre ötede ağaçların arasından zar zor görünen kayalık araziye başıyla işaret etti. "Dışarıda biri var."

Kayalık çıkıntılarda hiçbir şey göremiyordum, rüzgârda çıtırdayan dallardan ve erkenden uyanan kuşların ötüşünden başka bir şey duyamıyordum. Yine de bedenim gerginlikle sızladı.

"Askerler mi?" diye fısıldadım Elias'a.

Elias kafasını iki yana salladı. "Emin değilim. Bir metal parlaklığı gördüm; zırh ya da bir silah olabilir. Birinin bizi takip ettiğine eminim." Huzursuzluğumu görünce hemen gülümsedi. "O kadar endişelenme. Birçok başarılı görev, bir dizi son anda önlenen felaketten oluşur."

Elias'ın Tünek'i hızla terk ettiğini düşündüysem bile yanılmıştım. Tellis onu neredeyse eski gücüne kavuşturmuştu

ve dakikalar içinde kayalık alanı geride bırakıp Gecegetiren peşimizdeymiş gibi dağların arasında ilerlemeye başladık.

Arazi güvenilmezdi, taşmış halde dar ve derin akarsu yataklarıyla doluydu. Çok geçmeden, Elias'a ayak uydurmak için bütün dikkatimi vermek zorunda olduğumu keşfettim. Bu kötü bir şey değildi, Shikaat'la olanlardan ve Kumandan'ın Elias'a yaptıklarından sonra, anılarımı zihnimdeki karanlık bir dolaba tıkmaktan başka bir şey istemiyordum.

Elias tekrar tekrar arkamızda bıraktığımız patikayı süzdü. "Ya onları kaybettik," dedi, "ya da kendilerini gizli tutmak konusunda çok zekiler. Bana kalırsa, ikincisi."

Elias daha fazla konuşmadı. Sanırım beni korumak için mesafeli davranmaya çalışıyordu. Bir yanım düşüncesini anlıyordu - hatta ona saygı duyuyordum. Ama aynı zamanda, arkadaşlığının kaybını şiddetle hissediyordum. Serra'dan birlikte kaçmıştık. Hayaletlerle birlikte savaşmıştık. Zehirlendiğinde onunla ilgilenmiştim.

Büyükbabam en kötü günlerinde birinin yanında olmanın o kişiyle aranda bir bağ oluşturduğunu söylerdi. Bir yükten ziyade lütuf olan, bir tür zorunluluk duygusuydu. Artık Elias'a bağlı hissediyordum. Beni dışlamasını *istemiyordum*.

İkinci günün ortasına doğru gökyüzü yarıldı ve şiddetli yağmur başladı. Dağ havası soğudu ve adımlarımız o kadar yavaşladı ki, içimden çığlık atmak geldi. Her saniye çaresizce bastırmak istediğim düşüncelerle yaşadığım bir sonsuzluk gibiydi. Kumandan'ın Elias'ı zehirlemesi. Shikaat'ın ölümü. Darin'in Kauf'ta hapishanenin kötü şöhretli müdürünün elinde acı çekmesi.

Ölüm her yerde.

İlikleri donduran sulu karda yapılan zoraki bir yürüyüş hayatı basitleştiriyordu. Üç haftanın ardından, bütün dün-

yam bir sonraki nefesi almak, kendimi bir sonraki adımı atmaya zorlamak ve aynı şeyi tekrar yapacak iradeyi bulmakla sınırlıydı. Akşamları, Elias ve ben bitkin, sırılsıklam ve soğuktan donmuş halde yığılıp kalıyorduk. Sabahları, silkelenerek buz tabakasını pelerinlerimizin üzerinden atıp tekrar yola koyuluyorduk. Zamanı daha iyi değerlendirmeye çalışırken artık kendimizi çok zorluyorduk.

Nihayet yüksek irtifalardan aşağı indiğimizde, yağmur kesildi. Ağaçların üzerindeki örümcek ağları kadar yapış yapış olan dondurucu bir sis çöktü. Pantolonum dizlerinden kesilmiş, tuniğim paramparça olmuştu.

"Tuhaf," diye homurdandı Elias. "Daha önce Kabile topraklarına bu kadar yakındayken havanın böyle olduğunu hiç görmemiştim."

Sürünürcesine ağır ilerliyorduk ve günbatımına bir saat kala Elias iyice yavaşladı.

"Bu çamurda yürümeye çalışmanın anlamı yok," dedi. "Nur'a yarın varırız. Kamp yapacak bir yer bulalım."

Hayır! Durmak bana düşünmem ve hatırlamam için zaman verirdi.

"Henüz hava kararmadı," dedim. "Bizi takip edenler ne olacak? Herhalde-"

Elias bana düz bir bakış attı. "Duruyoruz," dedi. "Günlerdir takip edildiğimize dair bir işaret görmedim. Yağmur nihayet kesildi. Dinlenmeli ve sıcak bir yemek yemeliyiz."

Dakikalar sonra uygun bir tümseği gözüne kestirdi. Üzerindeki yekpare kaya öbeklerini görebiliyordum. Elias'ın isteği üzerine, o kayalardan birinin arkasında gözden kaybolurken, bir ateş yaktım. O uzun bir süre geri dönmedi ve döndüğünde, tıraş olmuştu. Dağların kirinden arınmış ve temiz giysiler giymişti.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" Ateşi hatırı sayılır küçük bir aleve dönüştürmüştüm, ama tedirgin şekilde ağaçların arasına baktım. "Takipçilerimiz hâlâ orada bir yerdeyse- dumanı görürlerse- "

"Sis dumanı gizler." Kayalardan birine başıyla işaret ettikten sonra beni çabucak tepeden tırnağa süzdü. "Orada bir akarsu var. Temizlenmelisin. Ben akşam yemeği bulurum."

Yüzüm kızardı - nasıl göründüğümü az çok biliyordum. Giysilerim yırtıktı, dizlerime kadar çamur içindeydim, yüzümde çizikler vardı, saçlarım darmadağınık ve çirkindi. Her yerim ıslak yaprak ve toprak kokuyordu.

Akarsuda yırtık, iğrenç tuniğimi çıkarıp ve temiz bir köşesiyle kendimi ovaladım. Bir parça kurumuş kan buldum. Shikaat'ın kanıydı. Hemen tuniği kenara attım.

Onu düşünme, Laia.

Çaktırmadan arkama baktım ama Elias gitmişti. Ay Festivali'nde kollarının gücünü ve gözlerinin sıcaklığını unutamayan yanım, kalıp beni izlemesini ve dokunuşunun tesellisini sunmasını diledi. Ellerinin sıcaklığını tenimde ve saçlarımda hissetmek hoşça karşılayacağım bir avuntu olabilirdi. Bir hediye olurdu.

Bir saat sonra, iyice ovalanmış ve nemli olsa da temiz giysiler giymiştim. Kızarmış tavşan kokusunu alınca ağzım sulandı. Elias'ın beni görür görmez kalkmasını bekledim. Yürümüyorsak ya da yemek yemiyorsak, devriye gezerdi. Ama bugün, bana başını eğerek selam verdi ve yanma -ateşin mümkün olduğunca yakınına- oturup tarakla saçlarımdaki dolaşıklığı açtım.

Kolluğuma işaret etti. "Güzelmiş."

"Onu bana annem verdi. Ölmeden önce."

"Desen. Onu daha önce gördüğümü sanıyorum." Elias kafasını eğdi. "Bakabilir miyim?"

Kolluğu çıkarmak için uzandım ama durdum, tuhaf bir isteksizliğe kapıldım. *Saçmalama, Laia. Onu sana geri verecek.*

"Sadece... Bir dakikalığına, değil mi?" Kolluğu ona verdim, ellerinde evirip çevirerek karartının altındaki deseni incelerken huzursuzdum.

"Gümüş," dedi. "Sence hayaletler onu hissedebiliyorlar mı? İfritler ve hayaletler gümüş isteyip durdular."

"Hiçbir fikrim yok." Onu bana uzatınca hemen alıp koluma taktım. "Ama bundan vazgeçmektense ölmeyi tercih ederim. Annemin bana verdiği son şeydi. Elinde babana ait herhangi bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok." Elias'ın sesi sertti. "İsmini bile bilmiyorum. Böylesi daha iyi. Her kimse, iyi biri olduğunu sanmıyorum."

"Neden? Sen iyisin. Ve bu yanını Kumandan'dan almadığın kesin."

Elias üzgün bir şekilde gülümsedi. "Sadece içimde öyle bir his var." Bir dalla ateşi karıştırdı. "Laia," dedi nazikçe. "Bu konuda konuşmalıyız."

Gökler adına. "Hangi konuda?"

"Canını sıkan şey her neyse. Bir tahminde bulunabilirim, ama bana söylemen daha iyi olur."

"*Şimdi* mi konuşmak istiyorsun? Haftalardır bana bakmadıktan sonra mı?"

Elias alçak sesle hemen karşılık verdi. "Sana bakıyorum... Bakmamam gerektiğinde bile."

"Öyleyse, neden hiçbir şey söylemiyorsun? Korkunç olduğumu mu düşünüyorsun? Shikaat'a olanlar yüzünden? Niyetim onu öldürmek-" Cümlemi tamamlayamadım. Elias

dalı elinden bırakıp bana doğru yaklaştı. Parmaklarını çeneme koyduğunu ve beni kendisine bakmaya zorladığını hissettim.

"Laia, kendini savunurken birini öldürdüğün için seni yargılayacak son kişi benim. Bana bir bak. Hayatıma bak. Yalnızlığın seni teselli edeceğini düşündüğüm için seni tek başına bıraktım. Sana bakmadığıma gelince, seni incitmek istemiyorum. Birkaç ay içinde öleceğim. Şanslıysam, beş ayım var. Sana karşı mesafeli olmam en iyisi. İkimiz de bunu biliyoruz."

"Çok fazla ölüm," dedim. "Her yerde. Yaşamanın anlamı ne? Bundan kaçabilecek miyim? Birkaç ay içinde sen..." Kelimeleri söyleyemiedim. "Ve Shikaat. Beni öldürecekti ama sonra... O öldü. Kanı çok sıcaktı ve canlı *görünüyordu*, ama-" Ürpertimi bastırdım ve sırtımı dikleştirdim. "Boş ver. Bunun beni yenmesine izin vermeyeceğim. Ben-"

"Hislerin seni insan kılıyor," dedi Elias. "En hoş olmayan duygularının bile bir amacı var. Onları kilit altında tutma. Onları görmezden gelirsen, sesleri yükselir ve daha kızgın olurlar."

Boğazımda ısrarcı ve tırmalayan bir yumru yükseldi, içimde sıkışıp kalan bir uluma gibiydi.

Elias sarılmak için beni kollarının arasına çekti ve omzuna yaslanırken, içimden sinsice bekleyen ses, çığlık ve hıçkırma arası bir şey çıktı. Hayvani ve tuhaftı. Yaklaşmakta olan şeylere karşı bıkkınlığımı ve korkumu gösteriyordu. Sürekli engellenmiş gibi hissetmeme olan kızgınlığımdı bu. Erkek kardeşimi bir daha asla göremeyecek olmaktan korkuyordum.

Uzun bir süre sonra, geri çekildim. Kafamı kaldırıp baktığımda Elias'ın yüzü ciddiydi. Gözyaşlarımı sildi. Kokusu üzerime sinmişti, onu içime çektim.

Yüzündeki açık ifade kayboldu. Onun hayali bir duvara yumruk attığını görebiliyordum. Kollarını indirip geri çekildi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Bıkkınlığımı dizginlemeye çalışsam da, başarılı olamadım. "Kendini kapatıyorsun. Sana yaklaşmamı istemediğin için beni dışlıyorsun. Peki ya *benim* istediklerim ne olacak? Beni incitmezsin, Elias."

"İncitirim," dedi Elias. "İnan bana."

"Sana inanmıyorum. En azından bu konuda."

Cüretkâr bir biçimde ona yaklaştım. Elias'ın çenesi kenetlendi ama kımıldamadı. Bakışlarımı kaçırmadan, temkinli şekilde elimi dudaklarına götürdüm. Şimdi olduğu gibi gözleri arzuyla parlarken bile, hep gülümsüyormuş gibi kıvrılan o dudaklarına dokundum.

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldandı Elias. O kadar yakındık ki, yanağına düşen uzun bir kirpiğini görebiliyordum. Saçlarındaki mavi tonlarını görebiliyordum.

"O halde neden engel olmuyorsun?"

"Çünkü aptalım." Birbirimizin nefesini soluduk ve bedeni rahatlayıp ellerini nihayet sırtımda dolaştırırken, gözlerimi kapattım.

Sonra o donup kaldı. Gözlerimi aniden açtım. Elias ağaç hattına odaklanmıştı. Bir saniye sonra, ayağa kalkıp tek bir harekette kavisli kılıçlarını çekti. Sendeleyerek ayağa kalktım.

"Laia." Önüme geçti. "Takipçilerimiz bize yetiştiler. Kayalara saklan." Gözlerimin içine bakarken aniden emir verir gibi bir ton takındı. "Ve yanına yaklaşan biri olursa, var gücünle savaş."

Bıçağımı çekip arkasına geçtim ve gördüğünü görmeye, duyduğunu duymaya çalıştım. Etrafımızdaki orman sessizdi.

Vızz.

Ağaçların arasından Elias'ın kalbine doğru bir ok fırladı. Kılıcını çevirerek ona engel oldu.

Başka bir ok fırladı. *Vızz* - bir tane daha ve bir tane daha. Elias ayaklarının dibinde küçük bir kırık ok yığını oluşana kadar hepsini engelledi.

"Bunu bütün gece yapabilirim," dedi ve sesi duygusuz olduğu için irkildim. Bir Maskeli gibi konuştu.

"Kızı bırak," diye biri ağaçların arasından hırladı, "ve yoluna git."

Elias omzunun üzerinden tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Bir arkadaşın mı?"

Kafamı salladım. "Benim arkadaşım-"

Ağaçların arasından bir figür çıktı. Karalara bürünmüştü, başında başlığı vardı ve yayına bir ok takmıştı. Yoğun siste, yüzünü seçemedim. Ama tanıdık bir hali vardı.

"Ödül için buradaysan-" diye söze başladı Elias, ama okçu sözünü kesti.

"Değilim," diye çıkıştı. "Onun için buradayım."

"Onu alamazsın," dedi Elias. "Oklarını boşa harcamaya devam edebilirsin ya da dövüşebiliriz." Kırbaç kadar hızlı bir şekilde Elias, suratımı buruşturmama neden olacak kadar onur kırıcı bir küstahlıkla kılıçlarından birini çevirip adama sundu. Saldırgan kişi daha önce öfkeliyse bile artık gözü dönmüş olmalıydı.

Adam yayını indirdi ve bir süre bize baktıktan sonra kafasını salladı.

"Haklıymış," dedi duygusuz bir sesle. "Seni o götürmedi. Kendi isteğinle gittin."

Ah gökler adına, onu tanıyordum. Elbette, onu tanıyordum. Adam başlığını geriye itti ve saçları alev gibi dışarı çıktı.

Keenan.

XIII: Elias

Ay Festivali'nde gördüğüm kızıl saçlı çocuğun bizi dağlar boyunca neden ve nasıl takip ettiğini anlamaya çalışırken, ağaçların arasından başka bir figür çıktı. Bu kişi sarı saçlarını dağınık bir örgüyle toplamıştı, yüzü ve göz bandı kir içindeydi. Kumandan'la birlikte yaşarken zaten zayıftı ama şimdi açlıktan ölecekmiş gibi görünüyordu.

"Izzi?"

"Elias." Genç kız yorgun bir gülümsemeyle beni selamladı. "Çok... Ah... Cılız görünüyorsun?" Kaşlarını çatarak zehrin etkisiyle değişen görünümümü süzdü.

Laia beni itip geçerken boğazından bir çığlık koptu. Bir kolunu Kızıl'a, diğerini Kumandan'ın eski kölesine doladı ve hem ağlayıp hem gülerek onları yere devirdi.

"Gökler adına, Keenan, Izzi! İyisiniz, yaşıyorsunuz!"

"Yaşıyoruz, evet." Izzi Kızıl'a ters bir bakış attı. "Ama iyi olduğumuzdan o kadar emin değilim. Arkadaşının temposu çok hızlıydı."

Gözlerini bana diken Kızıl ona karşılık vermedi.

"Elias." Bakışmamız Laia'nın dikkatini çekti ve durup boğazını temizledi. "Izzi'yi tanıyorsun. Ve bu da Keenan, bir-bir arkadaşım." *Arkadaş* kelimesini doğru bir tanım olduğundan emin değilmiş gibi söyledi. "Keenan, bu da-"

"Kim olduğunu biliyorum." Kızıl sözünü kesti ve bu yüzden onu yumruklamamak için kendimi zor tuttum. *Tanışır tanışmaz Laia'nın arkadaşını yere sermek, Elias - bu, barışı korumanın kötü bir yolu.*

"Asıl bilmek istediğim," diye devam etti Kızıl, "nasıl olur da soluğu onunla birlikte alırsın. Bunu nasıl-"

"Neden oturmuyoruz?" Izzi sesini yükseltti ve ateşin yanına oturdu. Onun yanına oturdum, bir gözüm ise Laia'yı kenara çekip telaşla ona bir şeyler söyleyen Keenan'daydı. Çocuğun dudaklarını izledim; Laia'ya onunla birlikte Kauf'a geleceğini söylüyordu.

Bu kötü bir fikirdi. Reddetmek zorunda olduğum bir teklifti. Çünkü Laia ve benim sağ salim Kauf'a gitmemiz imkânsızken, dört kişiyi saklamak tam anlamıyla bir çılgınlıktı.

"Bana yiyecek bir şeyin olduğunu söyle, Elias," dedi Izzi kısık bir sesle. "Belki Keenan saplantıyla hayatta kalabilir ama ben haftalardır doğru düzgün yemek yemedim."

Ona tavşanımdan kalanları teklif ettim. "Üzgünüm, çok fazla kalmadı," dedim. "Sana bir tane daha yakalayabilirim." Dikkatim Keenan'daydı, iyice telaşlanırken kılıcımın yarısını çektim.

"Onu incitmeyecek," dedi Izzi. "Rahatlayabilirsin."

"Nereden biliyorsun?"

"Seninle birlikte gittiğini öğrendiğinde onu görmeliydin." Izzi tavşandan bir ısırık alıp ürperdi. "Birini öldüreceğini sandım- aslına bakarsan, beni. Laia bir teknedeki yerini bana verdi ve Keenan'ın iki hafta sonra beni bulacağını söyledi. Ama o beni Serra'yı terk ettikten sonraki gün buldu. Belki de, içine doğmuştu. Bilmiyorum. En sonunda, sakinleşti ama o zamandan beri uyuduğunu sanmıyorum. Bir keresinde, beni bir köydeki güvenli bir eve sakladı ve sizinle ilişkilendirebileceği bir ipucu, herhangi bir şey bulmaya gidip bütün gün dönmedi. Tek düşündüğü Laia'ya ulaşmaktı."

Demek ona delicesine âşık. Harika. Daha fazla soru sormak istiyordum, Izzi'nin Laia'nın da ona karşı benzer duygular hissettiğini düşünüp düşünmediği gibi. Ama dilimi tuttum. Laia ve Keenan arasındaki her neyse benim için önemi olamazdı.

Izzi'nin yiyebileceği bir şeyler bulmak için çantamı karıştırırken, Laia ateşin kenarına oturdu. Keenan onu izliyordu. Bu çocuk oldukça sinirli görünüyordu, bunu iyi bir işaret olarak algıladım. Laia'nın ona iyi olduğumuzu ve isyancı olmaya geri dönebileceğini söylediğini umdum.

"Keenan bizimle birlikte gelecek," dedi Laia. *Lanet olsun.* "Ve Izzi-"

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Izzi. "Arkadaşlar bunun içindir, Laia. Ayrıca, gidebileceğim başka bir yer yok."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Sözlerimi yumuşattım - Keenan hiddetlendiği için bir aptal gibi davranmama gerek yoktu. "Dört kişiyi Kauf'a götürmek-"

Keenan burnundan güldü. Yayını tutarken yumruklarını sıkması hiç şaşırtıcı değildi, boğazıma bir ok saplama isteği yüzünden okunabiliyordu. "Laia ve benim sana ihtiyacımız yok. İmparatorluk'tan kurtulmak istiyordun, değil mi? Al işte. İmparatorluk'tan git. Ayrıl."

"Yapamam." Fırlatma bıçaklarımı çıkarıp onları keskinleştirmeye başladım. "Laia'ya söz verdim."

"Sözünde duran bir Maskeli. Bunu görmeyi çok isterim."

"Öyleyse, iyice bak." *Sakin ol, Elias.* "Dinle," dedim. "Yardım etmek istediğini anlayabiliyorum. Ama yanımıza daha fazla insan almak işi zorlaştırır-"

"Ben bakıcılık yapman gereken bir çocuk değilim, Savaşçı," diye hırladı Keenan. "Buraya kadar izinizi sürdüm, değil mi?"

Pekâlâ. "İzimizi *nasıl* sürdün?" Ses tonumun medeni olmasına özen gösterdim, ama sanki doğmamış çocuklarını yok etmekle tehdit etmişim gibi davranıyordu.

"Bu bir Savaşçı sorgu odası değil," dedi. "Beni hiçbir şey söylemeye zorlayamazsın."

Laia içini çekti. "Keenan..."

"Sinirlenme." Çocuğa sırıttım. *Pislik gibi davranma, Elias.* "Sadece profesyonel merak. İzimizi sürebildiysen, başka biri de senin izini sürmüş olabilir."

"Bizi kimse takip etmedi," dedi Keenan dişlerini sıkarak. Gökler adına, buna biraz daha devam ederse, dişleri küçücük kalabilirdi. "Ve sizi bulmak yeterince kolay oldu," diye devam etti. "İsyancı izcileri de herhangi bir Maskeli kadar iyidir. Daha iyidir."

Tenim karıncalandı. Bu saçmalıktı. Bir Maskeli kayalık çıkıntıların arasında bir vaşağı bile takip edebilirdi ve böyle bir beceri ancak on senelik bir eğitimin sonucunda kazanılırdı. Bildiğim kadarıyla, hiçbir isyancı aynı şeyi yapamazdı.

"Unutun gitsin." Izzi gerilimi böldü. "Ne *yapacağız*?"

"Senin için güvenli bir yer bulacağız," dedi Keenan. "Sonra Laia ve ben Darin'i çıkarmak için Kauf'a gideceğiz."

Gözlerimi ateşten ayırmadım. "Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Bir hapishaneye nasıl girileceğini bilmek için katil bir Maskeli olmaya gerek yok."

"Darin'i Merkez Hapishanesi'ndeyken dışarı çıkaramadığın düşünülürse," dedim, "sana katılmıyorum. Ve Hapishane müdürünü benim kadar tanımıyorsun." Neredeyse yaşlı adamın kan donduran deneyleri hakkında bir şeyler söyleyecektim, ama kendime hâkim oldum. Darin o canavarın ellerindeydi ve Laia'yı korkutmak istemiyordum.

Keenan Laia'ya döndü. "Ne biliyor? Benim hakkımda? İsyan hakkında?"

Laia rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Her şeyi biliyor," dedi en sonunda. "Ve onu bırakmayacağız." Yüzü ciddileşti ve Keenan'ın gözlerinin içine baktı. "Elias hapishaneyi biliyor. İçeri girmemize yardım edebilir. Orada nöbet tutmuş."

"O lanet olası bir *Savaşçı*, Laia," dedi Keenan. "Gökler adına, şu anda bize ne yaptıklarını biliyor musun? Binlerce Âlim'i bir araya topluyorlar. *Binlerce*. Bazıları köle yapıldı, ama çoğu öldürüldüler. İsyan yüzünden, Savaşçılar bulabildikleri bütün Âlimleri öldürüyorlar."

Midemin bulandığını hissettim. *Elbette, öldürülüyorlar.* Marcus işin başındaydı ve Kumandan Âlimler'den nefret ederdi. Devrim hep istediği gibi onları toptan yok etmek için harika bir bahaneydi.

Laia'nın rengi soldu, Izzi'ye baktı.

"Bu doğru," diye fısıldadı Izzi. "İsyancıların savaşmayı düşünmeyen Âlimler'e Serra'yı terk etmelerini söylediklerini duyduk. Ama çoğu terk etmedi. Savaşçılar onlar için geldiler. Hepsini öldürdüler. Biz de neredeyse yakalanıyorduk."

Keenan Laia'ya döndü. "Âlimler'e merhamet göstermediler. Ve sen onlardan birini yanımıza almak mı istiyorsun? Kauf'a nasıl gireceğimi bilmeseydim, bunu anlayabilirdim. Ama bunu tek başıma yapabilirim, Laia. Yemin ederim. Bir Maskeli'ye ihtiyacımız yok."

"O bir Maskeli değil." Izzi konuşurken şaşkınlığımı gizledim. Annemin ona yaptıkları düşünüldüğünde, beni savunmasını beklediğim son kişiydi. Izzi, Keenan'ın şaşkın bakışlarına omuzlarını silkerek karşılık verdi. "En azından, artık değil."

Keenan'ın ona attığı pis bakışların altında biraz ezilirken, hiddetim ateşlendi.

"Maskesini takmıyor olması," dedi Keenan, "onu geride bıraktığı anlamına gelmez."

"Doğru." Kızıl'ın gözlerinin içine baktım ve öfkesine soğuk bir umursamazlıkla karşılık verdim - annemin en sinirlendirici taktiğiydi. "Tünellerdeki askerleri öldürüp bizi

sağ salim şehirden çıkaran içimdeki Maskeli'ydi." Öne doğru eğildim. "Ve Darin'i hapishaneden çıkarmak için Laia'yı Kauf'a götürecek olan da içimdeki Maskeli. O bunu biliyor. Seninle kaçmak yerine, beni bu yüzden serbest bıraktı."

Kızıl gözleriyle ateş yakabilseydi, o anda cehennemin onuncu çukuruna giden yolu yarılamış olurdum. Bir yanım tatmin oldu. Ama sonra Laia'nın yüzüne bakar bakmaz utandım. Kuşkulu ve kederli bir halde bir bana bir Kızıl'a bakıyordu.

"Kavga etmek anlamsız," dedim. "Daha da önemlisi, bu bize bağlı değil. Bu bizim görevimiz değil, Kızıl." Laia'ya döndüm. "Bana ne istediğini söyle."

Laia'nın yüzünde beliren minnettarlık dolu ifade, zehir beni öldürene kadar bu aptal isyancıya katlanmak zorunda kalacağım gerçeğine muhtemelen değerdi.

"Dört kişi olsak da, Kabileler'in yardımıyla kuzeye gidebilir miyiz? Bu mümkün mü?"

Ateşin üzerinden, günlerdir kaçındığım halde Laia'nın koyu altın rengi gözlerine baktım. Bakar bakmaz, neden bunu yapmadığımı hatırladım: İçindeki ateş, tutkulu kararlılık - özümdeki bir şeye hitap ediyordu, hapsolmuş ve çaresizce özgür kalmak isteyen bir şeye. Ona karşı ilkel bir tutkuya kapıldım ve Izzi ile Keenan'ı neredeyse unuttum.

Aniden koluma keskin bir sancı girdi. Yakında olacaklara dair bir hatırlatmaydı bu. Afya'yı beni ve Laia'yı saklamaya ikna etmek yeterince zor olacaktı. Peki ya bir isyancı, iki kaçak köle ve İmparatorluk'un en çok istediği suçluyu saklamasını istemek?

Bana kalırsa imkânsızdı, ama Kumandan'ın eğitimi bu kelimeyi söylememe engel oldu.

"İstediğinin bu olduğuna *emin misin*?" Laia'nın gözlerinde

şüphe, korku, belirsizlik aradım. Ama tek görebildiğim ateşti. *Lanet olsun.*

"Eminim."

"Öyleyse, bir yolunu bulacağım."

★★★

O gece, Ruh Yakalayıcı'yı ziyaret ettim.

Kendimi, Bekleme Alanı'ndaki ağaçların arasındaki dar patikada onunla yürürken buldum. Üzerinde uzun bir elbise ve ayaklarında sandaletler vardı, sonbaharın serinliğinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Etrafımızdaki ağaçlar boğumlu ve yaşlıydı. Gövdelerin arasında şeffaf figürler uçuşuyordu. Bir ara, Tristas'ı gördüğümden emindi, yüz hatları öfkeyle çatılmıştı, ama bir saniye sonra kayboldu. Figürlerin fısıltıları yumuşaktı ve mırıltılı bir telaşa karışıyorlardı.

"Buraya kadar mı?" diye sordum Ruh Yakalayıcı'ya. Daha fazla vaktim olduğunu sanıyordum. "Öldüm mü?"

"Hayır." Kadim gözlerini koluma çevirdi. Kolum bu dünyada yarasız ve pürüzsüzdü. "Zehir yavaşça ilerliyor."

"Neden buraya döndüm?" Kasılmaların tekrar başlamasını istemiyordum - beni kontrol etmesini istemiyordum. "Burada kalamam."

"Ne çok soru soruyorsun, Elias." Gülümsedi. "Uykuda, insanlar Bekleme Alanı'nın kenarından geçer ama içeri girmezler. Ama senin bir ayağın yaşayanlar, diğeri ölüler diyarında. Seni buraya çağırmak için bunu kullanıyorum. Endişelenme, Elias. Seni uzun süre burada tutmayacağım."

Ağaçların arasındaki figürlerden biri yakına doğru uçuştu - yüzünü göremeyeceğim kadar solgun bir kadındı. Dalların arasından ve çalıların altından baktı. Kendi kendine konuşuyormuş gibi dudaklarını hareket ettiriyordu.

"Onu duyabiliyor musun?" diye sordu Ruh Yakalayıcı.

Diğer ruhların fısıltılarının arasında onu duymaya çalıştım ama çok fazla ses vardı. Kafamı salladım ve Ruh Yakalayıcı'nın yüzünde çözemediğim bir şey belirdi. "Tekrar dene."

Bu kez gözlerimi kapatıp kadına, sadece kadına odaklandım.

Bulamıyorum- nerede- saklanma, tatlım-

"O-" Gözlerimi açınca, diğerlerinin mırıldanmaları onun sesini bastırdı. "O bir şey arıyor."

"Birini," diye düzeltti Ruh Yakalayıcı. "İlerlemeyi reddediyor. Onlarca sene geçti. Uzun zaman önce birini incitmiş. Ama bana kalırsa, bunu bilerek yapmadı."

Ruh Yakalayıcı'yı son gördüğümde benden talep ettiği şeyi açıkça hatırlatıyordu. "Benden istediğini yapıyorum," dedim. "Laia'dan uzak duruyorum."

"Çok iyi, Veturius. Sana zarar vermekten hiç hoşlanmam."

İçim ürperdi. "Bunu yapabilir misin?"

"Birçok şey yapabilirim. Belki de, sonun gelmeden önce sana gösterebilirim." Elini koluma koyar koymaz ateş gibi yaktı.

Uyandığımda dışarısı hâlâ karanlıktı ve kolum sızlıyordu. Giysimin kolumu yukarı sıyırdım ve yaramın olduğu yerdeki karmakarışık izi görmeyi bekledim.

Ama günler önce iyileşen yara bu kez açılmış ve kanıyordu.

XIV: Helene

İki Hafta Önce

"Sen aklını kaçırmışsın," dedi Farris, o, Dex ve ben deponun arkasındaki toprağın üzerindeki izlere bakarken. Ona kısmen inanıyordum. Ama izler yalan söylemiyordu ve bu izler uzun bir hikâye anlatıyordu.

Bir savaş. Bir iri rakip. Bir küçük rakip. Küçük rakip bayıltılana kadar neredeyse büyük rakibi alt edecekmiş - en azından, etrafta ceset olmadığı için böyle düşünüyordum. İri rakip ona eşlik eden biriyle ufak rakibi depo binasına sürüklemiş ve sonra at sırtında arka duvardaki bir kapıdan geçerek kaçmışlar. Atın nalına Veturia Soyu sloganı işlenmişti: *Her zaman galip gel.* Aşçı'nın tuhaf hikâyesini düşündüm: *İblisin sırtını yere getirip galip gelerek kaçtılar.*

Birkaç günlük olmalarına rağmen izler netti. Burada başka kimse bulunmamıştı.

"Bu bir tuzak." Faris boş alanın gölgeli köşelerini aydınlatmak için meşalesini kaldırdı. "O çatlak Aşçı bize tuzak kurabilmek için seni buraya gelmeye ikna etmeye çalışıyordu."

"Bu bir bilmece," dedim. "Ve bilmece çözmekte her zaman iyi olmuşumdur." Bu bilmeceyi çözmem diğerlerinden daha uzun sürmüştü - Aşçı'nın ziyaretinden bu yana günler geçmişti. "Ayrıca, üç Maskeli'ye karşı yaşlı bir kadın tam olarak tuzak sayılmaz."

"Senden erken davrandı, değil mi?" Faris'in inek yalamış gibi duran saçı, tedirginken hep olduğu gibi, farklı bir yöne doğru uzanmıştı. "Neden sana yardım etsin ki? Sen bir Maskeli'sin. O ise kaçak bir köle."

"Kumandan'dan hoşlanmıyor. Ve Kumandan'ın bir şey sakladığı çok açık." Yeri işaret ettim

"Ayrıca, ben ortalıkta bir tuzak göremiyorum." Dex arkamızdaki duvardaki kapıya doğru döndü. "Ama *gölgenin yarı dokunduğu bir kurtuluş* var. Kapı doğuya bakıyor. Günün yarısı gölgede kalıyor."

Tuğla ocağına işaret ettim. "Ve *hiç uyumadan eziyet eden kule* de o. Orada çalışan Âlimler'in çoğu gölgesinde doğup ölürler."

"Ama bu izler-" diye söze başladı Faris.

"İmparatorlukta sadece iki *gümüş tenli dişi iblis* var," dedim. "Ve biri o gece Avitas Harper tarafından işkence görüyordu." Harper'ı bu küçük gezintiye davet etmemiştik.

İzleri tekrar inceledim. Kumandan neden yanına destek almamıştı? Neden o gece Elias'ı gördüğünü kimseye söylememişti?

"Keris'le konuşmalıyım," dedim. "Herhangi bir şey-"

"Bu kötü bir fikir," dedi nazik bir ses arkamdaki karanlıktan.

"Üsteğmen Harper." Dex'e sert bir bakış atıp casusu selamladım. Dex suratını buruşturdu, yakışıklı yüzü huzursuzdu. Harper'ın bizi takip etmediğinden emin olması gerekiyordu. "Her zamanki gibi gölgelerin arasında sinsice dolaşıyorsun. Sanırım *ona* bundan bahsedeceksin?"

"Bahsetmeme gerek yok. Ona sorduğunda her şeyi ele vereceksin. Kumandan burada olanları gizlemeye çalıştıysa bir sebebi olmalı. Bir iş çevirdiğini açığa vurmadan önce ne olduğunu öğrenmeliyiz."

Faris burnundan güldü ve Dex gözlerini devirdi.

Elbette, aptal. Ben de öyle yapacağım. Ama Harper'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Hatta, ne kadar aptal olduğumu dü-

şünürse, o kadar iyiydi. Kumandan'a onun için bir tehdit oluşturmadığımı söyleyebilirdi.

"*Biz* diye bir şey yok, Harper." Ona arkamı döndüm. "Dex, dün geceki raporları kontrol et - burada herhangi bir şey gören biri olup olmadığına bak. Faris, sen ve Harper atın izini sürün. Muhtemelen siyah ya da doru ve en az bir metre yetmiş iki santimetre boyunda. Quin ahırında çeşitlilik olmasından hoşlanmazdı."

"Atın izini süreceğiz," dedi Harper. "Kumandan'ı bırak, Örümcekkuşu."

Ona aldırmayıp atımın sırtına atladım ve Villa Veturia'ya doğru yola koyuldum.

***

Veturia malikânesine vardığımda henüz gece yarısı değildi. Birkaç gün önceki ziyaretime kıyasla daha az asker vardı. Ya İmparator başka bir malikâne bulmuştu ya da evde değildi. *Muhtemelen bir genelevde. Ya da eğlenmek için çocukları öldürüyordur.*

Aşina olduğum koridorlardan geçirilirken, bir anlığına Marcus'un ebeveynlerini düşündüm. Ne o ne de Zak onlardan bahsetmişti. Babası Silas'ın kuzeyindeki bir köyde nalbanttı ve annesi bir fırıncıydı. Bir oğulları diğerinin elinde ölmüş ve hayatta kalan imparator olarak taçlandırılmışken ne hissediyor olabilirlerdi?

Kumandan beni Quin'in çalışma odasında karşıladı ve bana oturmamı teklif etti. Oturmadım.

Quin'in masasına otururken ona bakmamaya çalıştım. Üzerinde siyah bir cüppe vardı ve -Blackcliff'te sık sık hakkında teoriler üretilen- dövmesinin mavi helezonları boy-

nunda görülebiliyordu. Bu kadını sadece üniformalıyken görmüştüm ve üniformasızken, küçülmüş görünüyordu.

Düşüncelerimi hissetmiş gibi Kumandan'ın bakışları keskinleşti. "Sana bir teşekkür borçluyum, Örümcekkuşu," dedi. "Babamın hayatını kurtardın. Onu öldürmek istemiyordum, ama Veturia Soyu'nun hükümdarlığından kolay kolay vazgeçmeyecekti. Onu şehirden sürmek onurunu korudu ve gücün sorunsuz bir şekilde el değiştirmesini sağladı."

Kumandan bana teşekkür etmiyordu. Babasının Serra'dan kaçtığını öğrendiğinde küplere binmişti. Ona yardım eden kişinin *ben* olduğumu bildiğini göstermek istiyordu. Nasıl öğrenmişti? Quin'i Elias'ı kurtarmak için Blackcliff'in zindanlarına zorla girmemeye ikna etmek neredeyse imkânsızdı ve onu muhafızlarının burunlarının dibinde gizlice kaçırmak yaptığım en zor şeylerden biriydi. Dikkatliydik, aslında dikkatli olmaktan öteydik.

"Blackcliff'ten kaçtığı sabahtan sonra Elias Veturius'u gördün mü?" diye sordum.

Kumandan duygularını belli etmedi. "Hayır."

"Aynı gün Blackcliff'ten kaçan eski kölen, Âlim Laia'yı gördün mü?"

"Hayır."

"Blackcliff'in Kumandanı ve İmparator'un danışmanısın, Keris," dedim. "Ama Kızıl Örümcekkuşu olarak, senden daha yüksek rütbedeyim. Seni sorgulamaya alıp bağırsaklarını boşaltabileceğimi biliyorsun."

"Bana üstünlüğünü kabul ettirmeye çalışma, küçük kız," dedi Kumandan kısık bir sesle. "Şimdiye kadar ölmemiş olmanın tek sebebi -Marcus'un değil, *benim*- hâlâ işime yarar olduğunu düşünmem." Omuzlarını silkti. "Ama bağırsaklarımı boşaltmakta ısrarcıysan, elbette, boyun eğerim."

Hâlâ işime yararsın.

"Veturius'un kaçtığı gece onu şehrin doğusundaki surların yakınındaki depoda görmüş, onunla orada dövüşmüş, dövüşü kaybetmiş, o ve köle bir ata binip kaçarken baygın bir şekilde terk edilmiş olabilir misin?"

"Bu soruya az önce cevap verdim," dedi. "Başka bir şey var mı Kızıl Örümcekkuşu? Âlimler'in devrimi Silas'a sıçradı. Şafakta, onu bastıracak kuvvetlere liderlik etmem gerekiyor."

Sesi her zamanki gibi yumuşaktı. Ama bir an için gözlerinde bir şey parladı. Kuyu kadar derin bir öfke. Belirdiği kadar çabuk kayboldu. Şimdilik ondan hiçbir şey öğrenemeyecektim.

"Silas'ta iyi şanslar, Kumandan." Gitmek üzere arkamı dönerken, tekrar konuştu.

"Gitmeden önce, Kızıl Örümcekkuşu, tebrik ederim." Hafifçe sırıttı. "Marcus evrakları tamamlamak üzere. Kız kardeşinin İmparator'la nişanlanması onu fazlasıyla onurlandırdı. Varisleri meşru bir şekilde Çizer olacak-"

Kapıdan çıkıp avluda ilerlerken kafamda midemi bulandıran birçok düşünce dolaşıyordu. Özgürlüğümün karşılığında ne verdiğini sorduğumda babamın söylediklerini hatırladım. *Önemli bir şey değil, kızım.* Ve Livia, birkaç gece önce bana Hannah'nın tuhaf davrandığını söylemişti. *Bilmediğimiz bir şeyi biliyor gibi.*

Muhafızların arasından geçip atıma bindim. Tek düşünebildiğim. Livvy olmasın. Livvy olmasın. Livvy olmasın.

Hannah güçlü. O katı. O öfkeli. Ama Livvy tatlı, komik ve meraklıydı. Marcus bunu görecek ve onu ezecekti. Bunu yapmaktan keyif alacaktı.

Eve ulaştım ve atım durmadan sırtından inip ön kapıdan içeri girdim - Maskeliler'le dolu bir avluya daldım.

"Kızıl Örümcekkuşu." Biri öne çıktı. "Burada bekleyeceksin-"

"Geçmesine izin ver."

Marcus evimin ön kapısından salınarak çıktı, annem ve babam iki yanındaydı. *Lanet olsun, hayır.* Manzara o kadar yanlıştı ki, gözlerimi küllü suyla ovalayarak ondan kurtulmak istiyordum. Hannah başını dimdik tutarak onları izledi. Gözlerindeki parlaklık beni şaşırttı. Demek ki oydu? Eğer öyleyse, neden mutlu görünüyordu? Marcus'tan nefret ettiğimi hiçbir zaman ondan gizlememiştim.

Avluya girerken, Marcus terbiyeli, asil bir talip gibi eğilerek selam vererek Hannah'nın elini öptü.

Ondan uzak dur, seni domuz. Bunu haykırmak istedim. Dilimi tuttum. *O İmparator. Ve sen onun Örümcekkuşu'sun.*

Marcus doğrulduğunda, başıyla anneme işaret etti. "Bir tarih belirleyin, Anne Aquilla. Fazla beklemeyin."

"Aileniz katılmak ister mi İmparator Hazretleri?" diye sordu annem.

"Neden?" Marcus dudaklarını büktü. "Bir düğüne gidemeyecek kadar Avam oldukları için mi?"

"Elbette, değiller, İmparator Hazretleri," dedim annem. "Sadece annenizin çok dindar olduğunu duydum. Kâhinlerin önerdiği dört aylık yas tutma dönemine bağlı kalacağını düşünüyordum."

Marcus'un yüzünde bir gölge belirdi. "Elbette," dedi. "Aquilla Soyu'nun kıymetli olduğunu kanıtlamanız bu kadar zaman alacaktır."

Bana doğru yaklaştı ve gözlerimdeki korkuyu görünce sırıttı, Zak'i hatırlamak onu üzdüğü için artık daha vahşiydi. "Dikkatli ol, Örümcekkuşu," dedi. "Kız kardeşin benim gözetimimde olacak. Ona bir şey olmasını istemezsin, değil mi?"

"O- sen- " Ben kekelerken, Marcus peşinde muhafızlarıyla dışarı çıktı. Kölelerimiz kapıları arkalarından kapatırken, Hannah'nın sessizce kahkaha attığını duydum.

"Beni tebrik etmeyecek misin Kızıl Örümcekkuşu?" dedi. "İmparatoriçe olacağım."

O bir aptaldı, ama hâlâ benim küçük kız kardeşimdi ve onu seviyordum. Buna izin veremezdim.

"Baba," dedim dişlerimi sıkarak. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Burada olmamalısın, Örümcekkuşu," dedi babam. "Tamamlaman gereken bir görevin var."

"Görmüyor musun baba?" Hannah bana doğru döndü. "Evliliğimi mahvetmek onun için o vatan hainini bulmaktan daha önemli."

Babam dün olduğundan on yaş daha büyük görünüyordu. "Nişan evrakları adımızı taşıyan aileler tarafından imzalandı," dedi. "Seni kurtarmak zorundaydım, Helene. Bu tek yoluydu."

"Baba, o bir katil, bir tecavüzcü-"

"Her Maskeli öyle değil mi Örümcekkuşu?" Hannah'nın sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. "Sen ve o *pislik* arkadaşının Marcus hakkında kötü konuştuğunuzu duydum. Neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum."

Üzerime doğru yürüyünce, ne ara olduğunu hatırlamasam da benim kadar uzun boylu olduğunu fark ettim. "Umurumda değil. İmparatoriçe olacağım. Oğlumuz tahtın varisi olacak. Ve Aquilla Soyu'nun kaderi sonsuza kadar güvenceye alınmış olacak. *Benim* sayemde." Gözleri zaferle ışıldıyordu. "Arkadaş dediğin vatan hainini avlarken bunu düşün."

Onu yumruklama, Helene. Sakın. Babam kolumdan tuttu. "Gel, Örümcekkuşu."

"Livvy nerede?" diye sordum.

"Ateşi çıktığı için odasına çekildi," dedi babam kitaplarla dolu çalışma odasına çekildiğimizde. "Annen ve ben Marcus'un onu seçmesi riskine girmek istemedik."

"Bunu benden intikam almak için yaptı." Oturmayı denedim ama odada bir ileri bir geri yürümeye başladım. "Muhtemelen Kumandan'ın fikri olmalı."

"İmparator'umuzu hafife alma, Helene," dedi babam. "Keris ölmeni istedi. Marcus'u seni idam etmesi için ikna etmeye çalıştı. Kumandan Keris'i tanıyorsun, pazarlık etmeyi reddeder. İmparator onun haberi olmadan benimle görüştü. Çizerler ona sırt çevirmişlerdi. Veturius'un ve kızın kaçışını İmparator olarak meşruluğunu sorgulamak için kullandılar. Müttefiklere ihtiyacı olduğunu biliyor, o nedenle Hannah'la evlenmek -ve Aquilla Soyu'nun tam desteği- karşılığında canını bağışlamayı teklif etti."

"Neden diğer Soylar'ın gerisinde durmayı seçmedin?" diye sordum. "Gözü tahtta olan birileri olmalı."

"Hepsinin gözü tahtta. İç çatışma şimdiden başladı. Kimi seçerdin? Sissellia Soyu acımasız ve hilekâr. Rufia Soyu iki haftada İmparatorluk'un hazinesini boşaltır. Hepsi diğer Soylar'ın hükümdarlığına karşı çıkar. Taht için rekabet ederken birbirlerini yerler. İç savaş çıkmasındansa, kötü bir İmparator daha iyidir."

"Ama baba, o bir-"

"Kızım." Babam sesini yükseltti ve bu o kadar nadir bir olaydı ki, sesimi kestim. "İmparatorluk'a sadık olmalısın. Marcus'u Kâhinler seçtiler. İmparatorluk *o*. Ve zafer kazanmaya çok ihtiyacı var." Babam masasında öne doğru eğildi. "Elias'a ihtiyacı var. Onu halkın gözü önünde idam etmeye ihtiyacı var. Soylar'ın güçlü ve yetkili olduğunu görmesine ihtiyacı var.

"Artık Kızıl Örümcekkuşu'sun, kızım. İmparatorluk her şeyden önce gelmeli - tutkuların, dostlukların ve isteklerinden önce. Hatta kız kardeşin ve Soy'undan bile önce. Bizler Aquilla'larız, kızım. *Sonsuza kadar sadık*. Söyle."

"Sonsuza kadar," diye fısıldadım. *Kız kardeşimin mahvolması anlamına gelse bile. İmparatorluk'u çılgın bir adamın yönetmesi anlamına gelse bile. En iyi arkadaşıma işkence edip onu öldürmek zorunda olmam anlamına gelse bile.* "Sadık."

★★★

Ertesi sabah boş kışlaya vardığımda, ne Dex ne de Harper Hannah'mn nişanından bahsettiler. Akıllılık edip keyifsizliğime de dikkat çekmediler.

"Faris davul kulesinde," dedi Dex. "At hakkında bir şeyler öğrenmiş. Bakmamı istediğin raporlara gelince..." Arkadaşım solgun gözlerini Harper'a dikerek kıpırdandı.

Harper neredeyse gülümsedi. "Raporlarda bir gariplik vardı," dedi. "Davullar o gece çelişkili emirler vermişler. İsyancılar şifrelerimizi çözüp bütün duyuruları karıştırdıkları için Savaşçı birlikleri düzensiz haldeymiş."

Dex'in ağzı açık kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir hafta önce fark ettim," dedi Harper. "Bugüne kadar konuyla alakalı değildi. O gece verilen iki emir karışıklıkta fark edilmedi, Örümcekkuşu. Her ikisi de şehrin doğusundaki adamları başka bir yere nakletti ve bu yüzden o bölge korunmasız kaldı."

Ağzımın içinden küfrettim. "O emirleri Keris verdi," dedim. "Gitmesine izin verdi. Veturius'u avlarken elimin kolumun bağlı olmasını istiyor. Ben gidince, hiç kimsenin müdahalesi olmadan Marcus'u etkileyebilir." Harper'a baktım "Ve ona bunu çözdüğümü söyleyeceksin. Değil mi?"

"Sorularınla Villa Veturia'ya adımını attığın andan beri bunun farkında." Harper sakin bakışlarını bana dikti. "Seni hafife almıyor, Örümcekkuşu. Almamalı."

Kapı aniden ardına kadar açıldı ve Faris kapı çerçevesine çarpmamak için kafasını eğerek içeri girdi. Bana bir kâğıt parçası uzattı. "Yağmacı Tüneği'nin güneyindeki bir sancaktan."

Bir metre yetmiş beş santimetre boyunda, Veturia Soyu işaretlerini taşıyan siyah bir aygır dört gün önce rutin kamp baskını sırasında bulundu. Eyerinde kan lekesi vardı. Hayvan kötü durumda ve aşırı zorlanmış olduğuna dair belirtiler gösteriyor. Atı elinde bulunduran Kabileli adamı sorguladık ama atın kampına kendiliğinden geldiği konusunda ısrar ediyor.

"Veturius Yağmacı Tüneği'nde ne arıyor?" dedim. "Neden doğuya gitmemiş? İmparatorluk'tan kaçmanın en kısa yolu güneyde."

"Bir hile olabilir," dedi Dex. "Atı şehrin dışında takas etmiş ve oradan güneye dönmüş olabilir."

Faris kafasını salladı. "Öyleyse, atın durumunu ve bulunduğu yeri nasıl açıklayacaksın?"

Tartışmalarına izin verdim. Kışlanın açık kapısından esen serin rüzgâr masadaki raporları talan edip ezilmiş yaprak, tarçın ve uzak kumların kokusunu içeri taşıdı. Bir Kabile tüccarı el arabasıyla tıngırdayarak ilerledi. Günlerdir Serra'da gördüğüm ilk Kabileli'ydi. Diğerleri hem Âlimler'in ayaklanması hem de Nur'daki Sonbahar Toplantısı yüzünden şehri terk etmişlerdi. Hiçbir Kabileli bunu kaçırmazdı.

Bu beni bir yıldırım gibi çarptı. *Sonbahar Toplantısı*. Saif Kabilesi de dahil olmak üzere bütün Kabileler katılırdı. Bütün o insanların, hayvanların, yük arabalarının ve ailelerin

arasında, Savaşçı casuslardan kaçıp onu evlat edinen ailenin yanına saklanmak Elias için çocuk oyunu olurdu.

"Dex." Tartışmayı bastırdım. "Atella Geçidi'ndeki garnizona mesaj gönder. Üç gün içinde bir birliğin toplanmasını ve yola çıkmaya hazır olmasını istiyorum. Ve atlarımızı eyerle."

Dex gümüş kaşlarını kaldırdı. "Nereye gidiyoruz?"

"Nur'a," dedim ahıra gitmek için kapıdan çıkarken. "O Nur'a gidiyor."

XV: Laia

Elias dinlenmemizi önerdi, ama o gece uyuyamadım. Keenan da huzursuzdu; hepimiz yattıktan yaklaşık bir saat sonra, kalkıp ağaçların arasında gözden kayboldu. İçimi çektim, ona bir açıklama borçlu olduğumu biliyordum. Bunu geciktirmek, Kauf yolculuğunu sandığımdan daha zorlu yapacaktı. Kalktım, soğuktan ürperince pelerinimi etrafıma doladım. Nöbette olan Elias, ben yanından geçerken kısık bir sesle konuştu.

"Zehir," dedi. "Ona ya da Izzi'ye bundan bahsetme. Lütfen."

"Bahsetmem." Neredeyse öpüşmek üzere olduğumuz anı hatırlayıp yavaşladım ve herhangi bir şey söylemem gerekip gerekmediğini düşündüm. Ama ona bakmak için arkamı döndüğümde geniş omuzları gerilmiş, dikkatle ormanı izliyordu.

Keenan'ın peşinden ağaçların arasına daldım ve koşup görüş alanımdan kaybolmak üzereyken onu kolundan yakaladım.

"Hâlâ kızgınsın," dedim. "Özür dilerim-"

Kolumu itip arkasına döndü, gözleri karanlık bir alev gibi parlıyordu.

"Üzgün müsün? Gökler adına, Laia, seni o teknede bulamayınca ne düşündüğüme dair bir fikrin var mı? Ne kaybettiğimi biliyordun ama yine de bunu yaptın-"

"Yapmak zorundaydım, Keenan." Bunun onu inciteceğini düşünmemiştim. Anlayacağını sanmıştım. "Izzi'nin Kumandan'ın gazabıyla yüzleşmesine izin veremezdim. Elias'ın ölmesine izin veremezdim."

"O halde, seni buna o adam zorlamadı? Izzi senin fikrin olduğunu söyledi ama ona inanmadım. Maskeli'nin seni ikna ettiğini düşündüm. Bir hile. Ama ikinizi birlikte buldum. Sen ve ben... Sanmıştım ki..."

Kollarını göğsünde birleştirdi, parlak saçları yüzüne düştü ve kafasını çevirdi. *Gökler.* Elias ve beni ateşin yanında görmüş olmalıydı. Nasıl açıklayacaktım? *Seni tekrar göreceğimi sanmıyordum. Karmakarışığım. Kalbim karmakarışık.*

"Elias benim arkadaşım," dedim bunun yerine. Bu doğru muydu? Elias Serra'dan ayrıldığımızda *arkadaşımdı.* Ama şimdi ne olduğunu bilmiyordum.

"Bir Savaşçı'ya güveniyorsun, Laia. Bunun farkında mısın? Lanet olsun, o Kumandan'ın oğlu. Aileni öldüren kadının oğlu-"

"O öyle biri değil."

"Elbette, öyle biri. Hepsi öyle. Sen ve ben, Laia - bunu onsuz başarabiliriz. Dinle, güvenmediğim için bunu onun karşısında söylemek istemedim, ama Direniş Kauf'u biliyor. İçerideki adamları. Darin'i oradan sağ çıkarabilirim."

"Kauf, Merkez Hapishanesi değil Keenan. Blackcliff de değil. Orası Kauf. Oradan kaçan kimse olmadı. O yüzden lütfen sus. Bu benim seçimim. Ona güvenmeyi seçtim. İstersen benimle gelebilirsin. Senin gibi biri yanımda olursa kendimi şanslı sayarım. Ama Elias'ı bırakmayacağım. O Darin'i kurtarmak için en iyi şansım."

Keenan bir süre bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı, ama sonra kafasını sallamakla yetindi. "İstediğin olsun, öyleyse," dedi.

"Sana söylemem gereken bir şey daha var." Keenan'la kardeşimin neden götürüldüğünü daha önce hiç paylaşmamıştım. Ama Darin ve Teluman'ın söylentileri Tünek'e ulaş-

tıysa, bir noktada onun da kardeşimin becerilerini duyacağı kesindi. Benden duyması daha iyi olurdu.

"Izzi ve ben yolculuk ederken bazı söylentiler duyduk," dedi açıklamayı bitirdiğimde. "Ama bana söylemene sevindim. Ben- bana güvendiğin için mutluyum."

Gözlerimin içine bakınca, aramızda baş döndürücü ve güçlü bir kıvılcım belirdi. Siste, gözleri çok ama çok karanlıktı. *Orada kaybolabilirim.* Düşünce birdenbire aklımda belirdi. *Ve çıkış yolunu bulamazsam hiç sorun olmaz.*

"Yorgun olmalısın." Tereddütlü bir şekilde avcunu yüzüme götürdü. Dokunuşu sıcaktı ve parmaklarını geri çekince, kendimi bomboş hissettim. Serra'da beni nasıl öptüğünü düşündüm. "Birazdan gelirim."

Izzi açıklıkta uyuyordu. Elias bana aldırmadı, elini gelişigüzel bir şekilde kucağındaki kılıca koydu. Keenan ve benim konuşmamızı duyduysa bile belli etmedi.

Yer yatağım soğuktu, ürpererek içine girdim. Uzun bir süre uyumadan uzanıp Keenan'ın dönmesini bekledim. Ama dakikalar geçti ve geri dönmedi.

***

Sabahın ilerleyen saatlerinde, güneş doğuda tam tepedeyken Serra Sıradağları'nın sınırına ulaştık. Elias'ın izinde zikzaklar çizerek dağların arasında ilerleyip dönemeçli bir patikadan inerek dağ eteklerine vardık. Kabile çölündeki kumullar bu dağ eteklerinin ötesinde yuvarlanıyorlardı ve bu erimiş altın denizinde, yaklaşık yirmi kilometre ötede yeşil bir ada vardı: Nur.

Uzun yük arabası trenleri Sonbahar Toplantısı için şehre doğru kıvrılarak ilerliyorlardı. Vadiden sonra, gökyüzüne

doğru dev kaya nöbetçiler gibi yükselen çizgili platolarla dolu olan çöl kilometrelerce uzanıyordu. Çöl zemininde esen rüzgâr dağ eteklerine ulaşırken beraberinde yağ, at ve kızarmış et kokusu taşıyordu.

Hava bizi ısırıyordu - sonbahar dağlara erkenden gelmişti. Ama Elias'ın nasıl terlediğine bakılırsa, Serra yazının en sıcak dönemi olabilirdi. O sabah bana kısık bir sesle Tellis özünün önceki gün bittiğini söyledi. Daha önce sağlıklı görünen altın rengi teni endişe verici şekilde solgundu.

Yola çıktığımızdan beri Elias'ı takip eden Keenan yanında yürümeye başladı.

"Bizi Kauf'a götürecek bir karavanı nasıl bulacağını söyleyecek misin?"

Elias isyancıya yan gözle bakıp karşılık vermedi.

"Kabileliler yabancıları kabul etmeleriyle tanınmazlar," diye üsteledi Keenan. "Ama seni evlat edinen ailen Kabileli, değil mi? Umarım onların yardımını almayı düşünmüyorsundur. Savaşçılar onları izliyor olacaklar."

Elias'ın ifadesi *'ne istiyorsun'*dan *'defol git'*e dönüştü.

"Hayır, Nur'dayken ailemle görüşmeyi düşünmüyorum. Kuzeye ulaşmaya gelince, bana iyilik borcu olan... Bir arkadaşım var."

"Bir arkadaş," dedi Keenan. "Kim-"

"Alınma, Kızıl," dedi Elias, "ama seni tanımıyorum. O nedenle, sana güvenmediğim için beni bağışla."

"Bu hissi biliyorum." Keenan'ın çenesi kasıldı. "Ben sadece Nur'u kullanmak yerine, Direniş'in güvenli yerlerini kullanmayı önermek istedim. Nur'un ve hiç şüphesiz orada devriye gezen Savaşçı askerlerin yanından geçip gidebiliriz.

"Âlimler'in başkaldırısı düşünüldüğünde, isyancılar hiç şüphesiz bir araya toplanıp sorgulanıyorlardır. Güvenli yer-

leri bilen tek savaşçı sen değilsen, artık tehlikeli olduklarını varsayabiliriz."

Elias adımlarını hızlandırınca Keenan geride kaldı ve arkamdaki yerini alıp beni izlemeye başladığında bulunduğu yerin uygun olduğunu düşündüm. Izzi'ye yetiştim ve bana doğru yaslandı.

"Birbirlerini tırmalamaktan şimdilik kaçındılar," dedi. "Bu da bir başlangıç sayılır, değil mi?"

Gülmemek için kendimi tuttum. "Sence birbirlerini öldürmelerine ne kadar kaldı? Ve ilk kim saldıracak?"

"İki gün içinde savaş çıkar," dedi Izzi. "İlk saldıranın Keenan olacağına bahse girerim. Çok sinirli. Ama bir Maskeli olduğu için Elias kazanır." Kafasını hafifçe eğdi. "Gerçi pek iyi görünmüyor, Laia."

Izzi her zaman insanların sandığından çok daha fazlasını görebiliyordu. Sorusunu yanıtlamaktan kaçındığımı anlayacağından emindim, o nedenle basit bir yanıt verdim. "Nur'a bu gece varmalıyız," dedim. "Dinlenince, iyi olur."

Ama akşamüstüne doğru, doğudan güçlü bir rüzgâr esmeye başladı ve dağ eteklerine girerken ilerleyişimiz yavaşladı. Nur'a giden kumullara vardığımızda ay tepedeydi, gökyüzü gümüş bir alev gibi parlıyordu. Ama rüzgârla mücadele etmekten hepimiz yorgun düşmüştük. Izzi artık tökezliyordu ve hem Keenan hem de ben yorgunluktan nefes nefeseydik. Elias bile zorlanıyordu, o kadar sık duraksıyordu ki onun için endişelenmeye başladım.

"Bu rüzgârdan hoşlanmadım," dedi. "Çölde kum fırtınaları sonbaharın sonuna doğru başlar. Ama Serra'dan ayrıldığımızdan beri hava tuhaftı - güneş yerine yağmur, açık hava yerine sis." Birbirimize baktık. Onun da benim düşündüğüm şeyi; bir şeyin Nur'a... Veya Kauf'a ya da Darin'e ulaşmamızı *istemediğini* düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Nur'daki gaz lambaları sadece birkaç kilometre doğuda fener gibi parlıyordu ve doğruca onlara doğru ilerledik. Ama kumullarda yaklaşık bir buçuk kilometre ilerledikten sonra, kumda iliklerimizde yankılanan derin bir uğultu duyduk.

"Bu da ne?" diye sordum.

"Kum yer değiştiriyor," dedi Elias. "Çok büyük bir kısmı. Kum fırtınası yaklaşıyor. Çabuk olun!"

Kum huzursuzca dönmeye başladı, alay eden bulutlar gibi yükseldikten sonra uzaklaştı. Bir kilometre daha ilerledik, rüzgâr öylesine şiddetlenmişti ki artık Nur'un ışıklarını zar zor seçebiliyorduk.

"Bu çılgınlık!" diye bağırdı Keenan. "Dağ eteklerine doğru geri dönmeli ve geceyi geçirecek bir yer bulmalıyız."

"Elias." Rüzgârda kendimi duyurmak için sesimi yükselttim. "Bu bizi ne kadar geciktirir?"

"Beklersek, toplantıyı kaçırırız. Fark edilmeden geçmek istiyorsak, o kalabalığa ihtiyacımız var." *Ve onun Tellis'e ihtiyacı var.* Ruh Yakalayıcı hakkında öngörüde bulunamazdık. Elias tekrar nöbet geçirmeye başlar ve bilincini yitirirse, yaratığın onu Bekleme Alanı'nda ne kadar tutacağını kim bilebilirdi? Şanslıysa saatler, değilse günler boyunca."

Elias birden şiddetle ürperdi ve bedeni seğirdi - gözleri olan herkesin görebileceği kadar belirgindi artık. Hemen yanına gittim.

"Yanımda kal, Elias," diye kulağına fısıldadım. "Ruh Yakalayıcı seni geri çağırmaya çalışıyor. Ona izin verme."

Elias dişlerini sıktı ve kasılmalar geçti. Izzi'nin şaşkın ve Keenan'ın şüpheli bakışlarının farkındaydım.

Keenan yaklaştı. "Laia, neler oluyor-"

"Yola devam edeceğiz." O ve Izzi'nin beni duyabilmeleri için sesimi yükselttim. "Şimdi gecikmemiz, haftalar sonra kar erken yağarsa ya da kuzey geçitleri kapanırsa fark yaratır."

"Al." Elias çantasından birkaç mendil çıkarıp bana uzattı. Onları diğerlerine dağıtırken bir ipi üç metrelik parçalar halinde kesti. Omzu bir başka ürpertiyle dalgalandı ve tekrar dişlerini sıkıp ona karşı mücadele etti. *Pes etme.* Izzi yanımıza sokulurken ona imalı bir bakış attım. *Şimdi sırası değil.* Izzi'yi kendisine bağladı ve beni Izzi'ye bağlamak üzereyken kafasını salladı.

"Laia diğer tarafında." Izzi bakışlarını Keenan'a o kadar hızlı çevirdi ki, gördüğümden emin olamadım. Keenan'ın dün gece onunla gitmem için yalvarmasını duyup duymadığını merak ettim.

Vücudum dururken harcadığı çaba yüzünden titriyordu. Rüzgâr etrafımızda cenaze töreni çığlıkları kadar şiddetli bir şekilde çığlık atıyordu. Ses Serra'nın dışındaki çölde karşılaştığımız hayaletleri düşünmeme ve o yaratıkların bu çöle de dadanıp dadanmadıklarını merak etmeme neden oldu.

"İpi gergin tut..." Elias'ın eli elime değdi, teni sıcaktı. "Yoksa birbirimizden ayrılırsak fark etmem." Korkuya kapıldım, ama Elias yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Korkma. Bu çölde büyüdüm. Bizi Nur'a ulaştıracağım."

Başımızı fırtınanın saldırısına karşı eğip doğuya doğru ilerledik. Toz yıldızları örtüyordu ve ayaklarımızın altındaki kumullar o kadar hızlı yer değiştiriyordu ki, attığımız her adımda tökezleyerek mücadele veriyorduk. Dişlerimde, gözlerimde ve burnumda kum vardı - nefes alamıyordum.

Elias ve benim aramdaki ip beni öne doğru çektikçe geriliyordu. Diğer tarafında, Izzi'nin bedeni rüzgâra karşı kıvrılmıştı ve şalını yüzüne doğru tutuyordu. Bir çığlık yankılanınca bocaladım - Izzi miydi? *Sadece rüzgâr.*

Sonra, arkamda olduğunu sandığım Keenan ipi sol tarafımdan aniden çekti. Gücü beni aşağı indirdi ve vücudum

yumuşak kumun derinliklerine battı. Ayağa kalkmak için mücadele ettim ama rüzgâr kocaman, ezici bir yumruk gibiydi.

Beni Elias'a bağladığını bildiğim ipi çektim. Düştüğümü fark etmiş olmalıydı. Her an ellerinin beni çekip ayağa kaldırdığını hissedebilirdim. Fırtınaya adını haykırdım ama sesim işe yaramazdı. Aramızdaki ip bir kez gerildi, sonra korkutucu şekilde gevşedi ve onu kendime doğru çektiğimde, diğer ucunda hiçbir şey yoktu.

XVI: Elias

Bütün gücümle rüzgârla mücadele ederken Laia ve Izzi'yi öne çekmeye çalışıyordum.

Sonra bir anda, Laia'yla aramdaki ip gevşedi. Onu çektim ve sadece bir metre sonra sona erdiğini görünce şoke oldum. Laia ipin ucunda değildi.

Onun olduğunu umduğum yere doğru atıldım. Hiçbir şey yoktu. *Lanet olsun.* Düğümleri çok hızlı atmıştım - biri çözülmüş olmalıydı. *Fark etmez,* diye uludu zihnim. *Bul onu!*

Rüzgâr çığlık attı ve Sınavlar sırasında dövüştüğüm kum ifritlerini hatırladım. Tam önümde insana benzeyen bir biçim belirdi, gözleri dizginlenmemiş kötülükle parlıyordu. Şaşkınlıkla geriye doğru sendeledim -*bu da nereden çıktı*- sonra hafızama uzandım. *İfrit, kumların ifriti, o şarkıya asla dayanamaz.* Aklıma o eski tekerleme geldi ve söylemeye başladım. *İşe yara, lütfen işe yara.* Gözlerini kıstı ve bir an için tekerlemenin işe yaramadığını düşündüm. Sonra gözleri kayboldu.

Ama Laia -ve Keenan- hâlâ savunmasız halde orada bir yerdeydiler. Kum fırtınasının dinmesini beklemeliydik. Lanet olası isyancı haklıydı. Laia kumlara gömüldüyse, lanet olası Tellis'e ihtiyacım olduğu için burada ölürse...

Birbirimizden ayrılmadan kısa bir süre önce düşmüştü. Dizlerimin üzerine çöküp kollarımla kumu kazdım. Bir kumaş parçası yakaladım, sonra bir parça sıcak ten. Büyük bir rahatlama hissettim ve çekip çıkardım. Laia'ydı - vücudunun biçimi ve ağırlığından onu tanıdım. Onu kendime doğru çekerken bir anlığına şalının altındaki yüzünü gördüm, dehşete kapılmış bir şekilde kollarını bana doladı.

"Seni buldum," dedim, ama beni duyabildiğini sanmı-

yordum. Bir taraftan, Izzi'nin beni ittiğini hissettim ve sonra kızıl saçlar belirdi - Keenan hâlâ Laia'ya bağlıydı ve akciğerlerindeki kumu öksürerek çıkarırken iki büklüm oldu.

Ellerim titreyerek ipi tekrar bağladım. Zihnimde, Izzi'nin Laia'yı kendime bağlamamı söylediğini duydum. Düğümler sıkıydı. İp tam ve kusursuzdu. Çözülmemesi gerekirdi.

Şimdilik bunu unut. Hareket et.

Çok geçmeden, zemin sertleşti ve hain kum kaybolup vadinin kuru çakıl taşları belirdi. Omuzlarım bir ağaca değdi ve kumların arasından ışık loş bir şekilde yanıp söndü. Yanımda düşen Izzi sağlam gözünü tuttu. Onu kollarımın arasına alıp ilerlemeye devam ettim. Şiddetli bir şekilde öksürürken vücudu sarsıldı.

Bir ışık ikiye ve sonra bir düzineye dönüştü - bir sokak olmalıydı! Kollarım titremeye başladı, Izzi'yi neredeyse düşürüyordum. *Henüz değil!*

Karanlıkta yuvarlak bir Kabile yük arabasının iri gölgesi belirdi ve güçlükle ona doğru ilerledim. Boş olmasını umdum, çünkü o anda kimseyi bayıltacak kadar enerjim yoktu.

Kapıyı açtım, beni Izzi'ye bağlayan düğümü çözüp onu içeri ittim. Keenan peşinden yük arabasına atladı ve son olarak Laia'yı yarı kaldırıp içeri ittim. Hızla aramızdaki ipi çözdüm ama düğümü açarken, ipin uçlarının aşınmamış olduğunu fark ettim. İpin koptuğu yer pürüzsüzdü.

Kesilmiş gibiydi.

Izzi yapmış olabilir miydi? Hayır, o yanımdaydı. Ve Laia da yapmazdı. Keenan mı? Laia'yı benden uzaklaştırmak için bu kadar çaresiz miydi? Görüşüm bulanıklaştı ve kafamı salladım. İpe baktım ve yaşlı bir trol teknesinin halatı kadar aşınmış olduğunu gördüm.

Halüsinasyonlar. Bir şifacı bul, Elias. Hemen.

"Izzi'yle ilgilen," diye Laia'ya seslendim. "Gözünü yıka, gözüne kum kaçtı. Şifacıdan yardımcı olacak bir şeyler getiririm."

Yük arabasının kapısını sertçe kapatıp fırtınaya döndüm. Titremeye başladım. Ruh Yakalayıcı'yı neredeyse duyabiliyordum. *Geri dön, Elias.*

Nur'un kalın duvarlı binaları kumu sokak tabelalarını görebileceğim kadar engelliyordu. Askerlere karşı gözümü açarak dikkatle ilerledim. Anlaşılan, Kabileliler böyle bir fırtınada dışarıya çıkacak kadar akıllarını kaçırmamışlardı, ama Savaşçılar hava nasıl olursa olsun devriye gezerlerdi.

Bir köşeyi dönerken, duvarların birindeki ilan dikkatimi çekti. Yaklaşınca, küfrettim.

İMPARATOR HAZRETLERİ
MARCUS FARRAR'IN EMRİ GEREĞİNCE

DİRİ İSTENİYOR:

ELIAS VETURIUS
KATİL, DİRENİŞ İŞBİRLİKÇİSİ
VATAN HAİNİ
ÖDÜL: 60,000 MARK
SON GÖRÜLDÜĞÜ YER:
DİRENİŞ İSYANCISI VE CASUSU SERRALI LAIA'YLA
BİRLİKTE
İMPARATORLUK'UN DOĞUSUNA DOĞRU
SEYAHAT EDERKEN GÖRÜLDÜ.

İlanı kopartıp tomar yaptıktan sonra rüzgâra bıraktım ama birkaç adım sonra bir tane daha gördüm ve bir tane daha.

Geri çekildim. Bütün lanet olası duvar onlarla doluydu, arkamdaki duvar için de aynı şey geçerliydi. Her yerdeydiler.

Tellis'i bul.

İlk cinayetinden sonra bocalayan bir Beşlik gibi sendeledim. Bir şifacı bulmak yirmi dakikamı aldı ve kapının kilidini açmak acı verici bir şekilde bir beş dakika sürdü. Titreyen ellerle lambayı yaktım ve bu şifacının bütün ilaçlarını alfabetik sıraya göre dizdiğini görünce göklere teşekkür ettim. Tellis özünü bulduğumda susuz kalan bir hayvan gibi nefes nefeseydim ama onu içer içmez büyük bir rahatlama hissettim.

Ve her şey berraklaştı. Birden bütün olanlar zihnime hücum etti - fırtına, Izzi'nin gözüne giren kum, diğerlerini bıraktığım yük arabası. Ve ilanlar. Lanet olsun, "aranıyor" ilanları. Yüzüm ve Laia'nın yüzü her yerdeydi. Bir duvarda düzinelerce varsa, o halde şehrin içinde kaç tane olduğunu kim bilebilirdi?

Bunun tek anlamı vardı: İmparatorluk burada olduğumuzdan şüpheleniyordu. Öyleyse, Nur'daki Savaşçı varlığı sandığımdan daha fazla olacaktı. *Lanet olsun.*

Laia şimdiye kadar deliye dönmüş olmalıydı, ama o ve diğerleri beklemek zorundaydılar. Izzi'nin gözünün ağrısını dindirecek bir merhemle birlikte, şifacıdaki bütün Tellis stokunu aldım. Birkaç dakika içinde Nur'un kumla örtülü sokaklarına döndüm ve Kabilelileri gözetleyip öğrendiklerimi Savaşçı garnizonuna bildirerek bir Beşlik olarak burada geçirdiğim zamanı hatırladım.

Garnizona ulaşmak için çatıları kullandım ve fırtınanın saldırısına karşı yüzümü buruşturdum. Hâlâ aklı başında insanları içeride tutacak kadar güçlüydü ama şehre vardığımızda olduğu kadar şiddetli değildi.

Kara taştan yapılan Savaşçı sığınağı Nur'un kum rengi ya-

pılarının arasında son derece uygunsuzdu. Yaklaşırken, yolun karşısındaki bir çatı balkonunda sinsice yürüdüm.

Yanan ateşlerden ve içeri girip çıkan askerlerden binanın dolu olduğu belliydi. Üstelik sadece yardımcı askerler ve lejyonerlerle dolu değildi. Binayı izleyerek geçirdiğim saat boyunca, simsiyah zırhlı bir tane de dahil olmak üzere en az bir düzine Maskeli saydım.

Kara Muhafız. Onlar artık Kızıl Örümcekkuşu olan Helene'in adamlarıydı. Burada ne arıyorlardı?

Garnizondan bir başka kara zırhlı Maskeli çıktı. İri yarıydı ve dağınık, açık renk saçları vardı. Faris. O inek yalamış gibi duran saçını nerede görsem tanırdım.

Bir atı eyerleyen lejyonere seslendi.

"Her Kabileye haberci yollayın," dediğini duydum. "Onu saklayan kim olursa olsun, ölür. Bunun anlaşıldığından emin ol, asker."

Başka bir Kara Muhafız dışarı çıktı. Ellerinin ve çenesinin teni daha koyuydu, ama bulunduğum yerden başka bir şey seçemiyordum. "Saif Kabilesi'nin etrafında bir kordona ihtiyacımız var," dedi Faris'e. "Onları bulma ihtimaline karşı."

Faris kafasını salladı. "Veturius'un gideceği en son yer orası. Onları tehlikeye atmaz."

Lanet olsun. Burada olduğumu biliyorlar. Ve sanırım nasıl olduğunu biliyordum. Birkaç dakika sonra şüphelerim doğrulandı.

"Harper." Helene'in sesi çelik gibiydi ve duyunca irkildim. Fırtınadan etkilenmemiş gibi uzun adımlarla kışladan çıktı. Zırhı karanlık şekilde parlıyordu, soluk saçları gecenin içinde yanan bir fener gibiydi. *Elbette*. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi çözebilecek biri varsa bu oydu.

Beni hissedeceğinden, yakınlarda olduğumu bileceğinden emin olduğum için iyice sindim.

"Habercilerle konuş. Diplomatik adamlar istiyorum," dedi Helene, Harper adındaki Kara Muhafız'a. "Kabile reisleriyle görüşsünler - *Zaldar*'lar ya da hikâyeci *Kehanni*'lerle. Onlara çocuklarla konuşmamalarını söyle - Kabileler çocukları konusunda çok korumacıdır. Ve gökler adına, hiçbirinin kadınlara yan gözle bakmayı bile akıllarından geçirmediklerinden emin ol. Aptal bir yardımcı asker ellerine sahip çıkamadığı için lanet olası bir savaş çıkmasını istemiyorum. Faris, Saif Kabilesi'ni kordona al. Ve Mamie Rila'yı takip ettir."

Faris ve Harper, Helene'nin emirlerini yerine getirmek için gittiler. Helene'in rüzgârdan kaçıp garnizona dönmesini bekledim. Aksine, bir eli kılıcında fırtınaya doğru iki adım attı. Gözleri kısıktı ve ağzı kızgın bir kesik gibiydi.

Helene'e bakınca göğsüm sızladı. Onu özlemekten vazgeçebilecek miydim? Ne düşünüyordu? İkimizin burada olduğu günleri mi hatırlıyordu? Neden benim peşimdeydi? Kumandan'ın beni zehirlediğini biliyor olmalıydı. Zaten öleceksem, beni ele geçirmeye çalışmalarının ne anlamı vardı?

Yanına gidip ona sarılmak ve düşman olduğumuzu unutmak istiyordum. Ona Ruh Yakalayıcı ve Bekleme Alanı hakkında her şeyi anlatmak, artık özgürlüğün tadını aldığım için onu elimde tutmanın bir yolunu bulmayı dilediğimi söylemek istiyordum. Ona Quin ve Demetrius'u özlediğimi, Leander ve Tristas'ın kâbuslarımdan çıkmadıklarını söylemek istiyordum.

Çok istiyordum.

Çatının yarısına kadar sürünerek ilerleyip bir sonraki çatıya atladım ve aptalca bir şey yapmadan önce orayı terk ettim. Bir görevim vardı. Helene'in de öyle. Görevimi onun görevini aldığından daha çok ciddiye almalıydım, yoksa Darin ölecekti.

XVII: Laia

Kesik kesik ve güçlükle soluyan Izzi uykusunda debeleniyordu. Kolunu savurdu ve eli yük arabasının işlemeli ahşap paneline çarptı. Yatıştırıcı sözler fısıldayarak bileğini ovuşturdum ama lambanın loş ışığında, ölü kadar solgun görünüyordu.

Keenan ve ben yanında bağdaş kurmuş oturuyorduk. Daha rahat nefes alabilmesi için kafasını kaldırıp gözünü sildim. Gözünü hâlâ açamıyordu.

Fırtınanın şiddetini ve sivri pençelerine karşı kendimi ne kadar küçük hissettiğimi hatırlayıp nefesimi verdim. Toprakla bağlantımı kaybedeceğimi ve karanlığa gömüleceğimi sanmıştım. Fırtınanın şiddeti karşısında, toz zerreciğinden farksızdım.

Beklemen gerekirdi, Laia. Keenan'ı dinlemeliydin. Kum körlüğü ya kalıcıysa? Izzi benim yüzümden görme yetisini sonsuza kadar kaybedebilirdi.

Kendine gel. Elias'ın Tellis'e ihtiyacı vardı. Ve Darin'e ulaşmak istiyorsan senin de Elias'a ihtiyacın var. Bu bir görev. Sen onun liderisin. Bedeli bu.

Elias neredeydi? Gideli çok uzun zaman olmuştu. Şafağa bir ya da iki saat vardı. Dışarısı hâlâ rüzgârlı olmasına rağmen, insanları dışarı çıkmaktan alıkoyacak kadar kötü değildi. Bu yük arabasının sahipleri eninde sonunda geleceklerdi. Geldiklerinde burada olamazdık.

"Elias zehirlendi." Keenan kısık bir sesle konuştu. "Değil mi?"

Yüzümün ifadesiz olmasına özen gösterdim, ama Keenan

içini çekti. Rüzgâr artıp yük arabasının yüksek pencerelerini tıkırdattı.

"İlaca ihtiyacı vardı. Bu yüzden, doğruca kuzeye gitmek yerine, Yağmacı Tüneği'ne gittiniz," dedi. "Gökler adına. Durumu ne kadar kötü?"

"Kötü." Izzi'nin sesi hırıltılıydı. "Çok kötü. Geceotu."

Gözlerime inanamıyormuş gibi Izzi'ye baktım. "Uyanmışsın! Göklere şükür. Ama nereden biliyorsun-"

"Aşçı elinden gelse Kumandan'a verebileceği bütün zehirleri bana anlatarak kendini eğlendirirdi," dedi Izzi. "Zehirlerin etkilerini oldukça detaylı şekilde tarif ederdi."

"O ölecek, Laia," dedi Keenan. "Geceotu öldürücüdür."

"Biliyorum." *Keşke bilmeseydim.* "O da biliyor. Bu yüzden Nur'a gelmek zorundaydık."

"Ve bunu hâlâ onunla birlikte mi yapmak istiyorsun?" Keenan kaşlarını biraz daha yukarı kaldırırsa, saç çizgisinde gözden kaybolabilirlerdi. "Yanında olmanın bile riskli olduğu, annesinin ebeveynlerini öldürdüğü, onun bir Maskeli olduğu ya da halkının şu anda bizim halkımızı ortadan kaldırmakla meşgul olduğu gerçeğini unut. O *ölü*, Laia. Kauf'a ulaşacak kadar yaşayacağını kim bilebilir? Gökler adına, neden gelmek *istiyor*?"

"Darin'in Âlimler için her şeyi değiştirebileceğini biliyor," dedim. "İmparatorluk'un kötülüklerine o da bizim gibi inanmıyor."

Keenan burnundan güldü. "Bundan şüpheliyim-"

"Dur." Kelime bir fısıltıydı. Boğazımı temizleyip annemin kolluğuna uzandım. *Güç.* "Lütfen."

Keenan tereddüt ettikten sonra sıktığım yumruklarımı ellerinin arasına aldı. "Üzgünüm." Bir kez olsun, bakışları savunmasızdı. "Çok zor günler geçirdin ve burada oturmuş

sana kendini daha kötü hissettiriyorum. Bundan bir daha bahsetmeyeceğim. Eğer istediğin buysa, o halde bunu yapacağız. Yanındayım. Neye ihtiyacın olursa olsun."

Rahat bir nefes verdim ve kafamı sallayarak onayladım. Göğsümdeki *K* harfini takip etti - Kumandan'ın kölesiyken bedenime oyduğu işareti. Artık soluk bir yara iziydi. Parmaklarını köprücük kemiğimden yüzüme doğru çıkardı. "Seni özledim," dedi. "Tuhaf değil mi? Üç ay önce, seni tanımıyordum bile."

Güçlü çenesine, parlak saçlarının alnına nasıl düştüğüne ve kolundaki kasılmış kaslarına baktım. Artık bana çok tanıdık gelen limon ve odunsu kokusunu içime çektim. Nasıl benim için bu kadar çok şey ifade eder olmuştu? Birbirimizi doğru düzgün tanımıyorduk, ama yakınlığı vücudumun kaskatı kesilmesine neden oluyordu. İstemsizce dokunuşuna sokuldum, elinin sıcaklığı beni kendisine çekti.

Kapı açılınca geriye sıçrayıp hançerime uzandım. Ama gelen Elias'tı. Bir Keenan'a bir bana baktı. Bizi yük vagonunda bıraktığında hasta görünen teni her zamanki altın rengi tonuna bürünmüştü.

"Bir sorunumuz var." Yük arabasına binip bir parça kâğıdı açtı: Elias ve benim korkutucu derecede doğru tarifimizi içeren bir "arama" ilanıydı.

"Nasıl biliyorlar?" diye sordu Izzi. "İzimizi mi sürdüler?"

Elias yük arabasının zeminine baktı ve oradaki tozu botuyla dağıttı. "Helen Aquilla burada." Sesi tuhaf şekilde duygusuzdu. "Onu Savaşçı garnizonunda gördüm. Nereye gittiğimizi çözmüş olmalı. Saif Kabilesi'ni kordona aldı ve aramaya yardım etmek için burada yüzlerce asker var."

Keenan'la göz göze geldim. *Yanında olmak bile riskli.* Belki de Nur'a gelmek *kötü* bir fikirdi.

"Arkadaşına ulaşmalıyız," dedim, "böylece Kabileler'in geri kalanıyla yola çıkabiliriz. Bunu nasıl yapacağız?"

"Havanın kararmasını ve kılık değiştirmemizi önerecektim. Ama Aquilla bunu bekler. O nedenle tam tersini yapacağız. Göz önünde saklanacağız."

"Bir Âlim isyancıyı, iki eski köleyi ve bir kaçağı görünürde nasıl saklayacağız?" diye sordu Keenan.

Elias çantasından bir kelepçe takımı çıkardı. "Bir fikrim var," dedi. "Ama hiç hoşuna gitmeyecek."

***

"Fikirlerin," diye tısladım Elias'a, onu Nur'un boğucu bir şekilde kalabalık sokaklarında izlerken, "neredeyse benimkiler kadar tehlikeli."

"Sus, *köle*." Elias bir ara sokakta uygun adım yürüyen Savaşçı birliğine başıyla işaret etti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bu sırada el ve ayak bileklerimi ağırlaştıran kelepçeler tıngırdadı. Elias yanılıyordu. Bu plandan hoşlanmadığım doğru değildi, *nefret* ediyordum.

Kırmızı bir köle taciri gömleği giymişti ve boynumdaki demir kelepçeye bağlı bir zincir tutuyordu. Saçlarım karmakarışık bir şekilde yüzümü örtüyordu. Gözü hâlâ sargılı olan Izzi beni takip ediyordu. Aramızda bir metrelik bir zincir uzanıyordu ve takılıp düşmemek için fısıldayarak verdiğim talimatlara bel bağlıyordu. Onu takip eden Keenan'ın yüzünde ter damlaları belirmişti. Nasıl hissettiğini biliyordum: Gerçekten açık artırmaya götürülüyor gibiydik.

İtaatkâr bir şekilde kafalarımızı eğerek Elias'ı takip ettik, Âlim kölelerin olması gerektiği gibi bedenlerimiz yenilgiye uğramıştı. Kumandan'ın anıları zihnime hücum etti: Sadist-

çe isminin baş harfini göğsüme oyarkenki solgun bakışları ve dilencilere bozuk para atıyormuş gibi umursamazca indirdiği darbeler.

"Sabret." Elias giderek artan paniğimi hissetmiş gibi bana baktı. "Hâlâ şehri geçmemiz gerekiyor."

Nur'da gördüğümüz düzinelerce köle gibi, Elias kendinden emin bir küçümsemeyle, arada sırada emirler yağdırarak bize rehberlik etti. Havadaki toza homurdanıyor ve Kabileli adamlara hamamböcekleriymiş gibi tepeden bakıyordu.

Yüzünün alt kısmını örten bir şal taktığı için sabah ışığında neredeyse renksiz olan sadece gözlerini görebiliyordum. Köle taciri gömleği birkaç hafta öncesine göre üzerinde daha bol duruyordu. Kumandan'ın zehriyle verdiği mücadele kilo kaybetmesine neden olmuştu ve artık kemikleri belli oluyordu. Keskin hatları güzelliğini artırıyordu, ama gerçek Elias yerine neredeyse gölgesine bakıyor gibiydim.

Nur'un tozlu sokakları bir kamp yerinden diğerine giden insanlarla doluydu. Her ne kadar karışık olsa da tuhaf bir düzeni vardı. Her kampın kendi Kabile rengi vardı; çadırlar solda, tüccar tezgâhları sağda ve geleneksel Kabile yük arabaları etrafına diziliydi.

"Ah, Laia," diye fısıldadı Izzi arkamdan. "Savaşçıların kokusunu alabiliyorum. Çelik, deri ve at kokuyorlar. Sanki her yerdeler."

"Çünkü öyleler," diye fısıldadım ağzımın kenarından.

Lejyonerler dükkânları ve yük arabalarını arıyorlardı. Maskeliler emirler yağdırıp izin almadan evlere giriyorlardı. Elias devriye gezen askerlerden kaçınmak amacıyla sokaklarda dolambaçlı bir rota izlediği için ağır ilerliyorduk. Bu süre boyunca yüreğim ağzımdaydı.

Hür Âlimler görmek için etrafıma bakındım, bir kısmının

İmparatorluk'un katliamından kaçmış olmasını umuyordum, ama göremedim. Görebildiğim Âlimler'in hepsi zincirliydi. İmparatorluk'ta olup bitenler hakkında çok az haber dolaşıyordu, fakat anlaşılmaz Sadh dilinin ortasında Serra dilinde konuşmaya başlayan iki Tüccar'dan birkaç kelime işittim.

"Çocukları bile bağışlamıyorlar." Tüccar konuşurken omzunun üzerinden baktı. "Silas ve Serra sokaklarında Âlimler'in kanıyla kıpkırmızı nehirler aktığını duydum."

"Sırada Kabileliler var," dedi arkadaşı, deri giysilere bürünmüş bir kadın. "Sonra Denizciler'e gelecek."

"Deneyecekler," dedi adam. "O solgun gözlü pislik heriflerin Orman'ı geçmeye çalıştıklarını görmeyi isterim-"

Onları geçip giderken konuşmaları işitilmez oldu ama içimden öğürmek geldi. *Silas ve Serra sokaklarında Âlimler'in kanıyla kıpkırmızı nehirler akıyor.* Gökler adına, eski komşularım ve tanıdıklarımın kaçı ölmüştü? Büyükbabamın hastalarının kaçı ölmüştü?

"Bunu bu yüzden yapıyoruz." Elias bana baktı ve onun da Tüccarlar'ı duyduğunu fark ettim. "Bu yüzden kardeşine ihtiyacımız var. O nedenle, odaklan."

Oldukça kalabalık bir caddede ilerlerken, siyah zırhlı bir Maskeli'nin önderlik ettiği bir birlik birkaç metre ilerideki sokağa girdi.

"Devriye," diye Izzi'ye tısladım. "Kafanızı eğ!" O ve Keenan hemen gözlerini ayaklarına diktiler. Elias'ın omuzları kaskatı oldu, ama neredeyse acelesiz bir şekilde yürümeye devam etti. Çenesindeki kaslardan biri seğirmeye başladı.

Maskeli gençti, teni benimki gibi altınımsı-kahverengiydi. Elias kadar zayıf ama daha kısa boyluydu, yeşil gözleri bir kedininki gibi yukarı doğru çekikti ve elmacık kemikleri zırhının sert düzlükleri kadar keskindi.

Onu daha önce hiç görmemiştim, ama önemi yoktu. O bir Maskeli'ydi ve gözlerini üzerimde gezdirirken, nefes alamadığımı fark ettim. Korku içimde pompalandı ve tek görebildiğim Kumandan'dı. Tek hissedebildiğim kırbacının sırtımdaki ucu ve boğazımı kavrayan soğuk elleriydi. Kıpırdayamadım.

Izzi sırtıma çarptı ve Keenan da ona çarptı.

"Devam et!" dedi Izzi telaşla. Yakınımızdaki insanlar dönüp izlemeye başladılar. *Neden şimdi Laia? Gökler adına, kendine gel.* Ama vücudum dinlemedi. Prangalar, boynumdaki kelepçe ve zincirlerin sesi - bana ağır geldi ve zihnim bana hareket etmem için haykırsa da bedenim sadece Kumandan'ı hatırlıyordu.

Boynumdaki kelepçeye bağlı zincir çekildi ve Elias, Savaşçılar'a özgü umursamaz bir acımasızlıkla bana küfretti. Rolünü oynadığını biliyordum ama yine de, gömdüğümü sandığım bir korkuyla tepki verip sindim.

Elias bana vuracakmış gibi arkasına dönüp yüzümü yüzüne doğru çekti. Dışarıdan bakan birine, bir köle taciri malını disiplin ediyormuş gibi görünebilirdi. Sesi yumuşak ve sadece benim duyabileceğim kadar kısıktı.

"Bana bak." Gözlerimin içine baktı. *Kumandan'ın gözleri.* Hayır. Elias'ın. "Ben o değilim." Çenemi tuttu, izleyenlere tehditkâr görünse de, eli bir esinti kadar hafifti. "Seni incitmeyeceğim. Ama korkunun seni ele geçirmesine izin veremezsin."

Kafamı aşağı indirip derin bir nefes aldım. Maskeli bizi izliyordu, vücudu hareketsizdi. Aramızda birkaç metre vardı. Birkaç adım. Saçlarımın arasından ona baktım. Bakışları hızla Keenan, Izzi ve benim üzerimde gezdi. Sonra Elias'a döndü.

Ona uzun uzun baktı. *Gökler.* Vücudum beni tekrar donup kalmakla tehdit etti ama hareket etmeyi başardım.

Elias formalite icabı Maskeli'ye başıyla selam verip endişesiz bir şekilde ilerlemeye devam etti. Maskeli arkamızda kaldı, ancak saldırıya hazır bir şekilde bizi hâlâ izlediğini hissedebiliyordum.

Sonra botların uzaklaştığını duydum ve arkama baktığımda Maskeli ilerlemişti. Farkında olmadan tuttuğum nefesi verdim. *Güvende. Güvendesin.*

Şimdilik.

Nur'un güneydoğusundaki bir kamp yerine vardığımızda, Elias nihayet rahatlamış gibiydi.

"Kafanı kaldırma, Laia," diye fısıldadı Elias. "Geldik."

Kamp yeri kocamandı. Kenarlarında kum rengi balkonlu evler diziliydi ve önlerindeki alanda altın rengi ve yeşil çadırlardan oluşan bir şehir bulunuyordu. Pazar Serra'daki herhangi bir pazar kadardı - belki biraz büyüktü. Bütün tezgâhların üzerinde, aynı ışıltılı sonbahar yapraklarıyla işlenmiş zümrüt yeşili kumaş vardı. Bu kadar brokarın ne kadara mal olduğunu ancak gökler bilirdi. Bu hangi Kabile ise çok güçlü olmalıydı.

Yeşil cüppeli Kabileli adamlar kampın etrafını kuşatmışlardı ve geçici bir kapı görevi gören iki yük arabasının arasından içeri girenleri yönlendiriyorlardı. Yemek ateşleriyle ilgilenen adamlar, malları hazırlayan kadınlar, kovalamaca oynayan çocuklarla dolu olan ikamet alanına girene kadar yanımıza kimse yaklaşmadı. Elias en büyük çadıra yaklaştı ve iki muhafız bizi durdurunca dikleşti.

"Köle tacirleri gece ticaret yaparlar," dedi biri Serra dilinde aksanlı bir şekilde. "Daha sonra gel."

"Afya Ara-Nur beni bekliyor," diye kükredi Elias ve ismi

duyunca irkilip haftalar önce Spiro'nun dükkânında gördüğüm ufak tefek, kara gözlü kadını düşündüm - Ay Festivali gecesinde Elias'la zarifçe dans eden kadındı bu. Bizi kuzeye götüreceğine güvendiği kişi *o* muydu? Spiro'nun söylediklerini hatırladım. *İmparatorluk'taki en tehlikeli kadınlardan biri.*

"Gündüz köle tacirleriyle görüşmez." Kabileli adam katıydı. "Sadece geceleri görüşür."

"Onunla görüşmem için içeri girmeme izin vermezseniz," dedi Elias, "Maskeliler'e Nur Kabilesi'nin ticaret anlaşmalarına uymadığını söylemekten mutluluk duyarım."

Kabileli adamlar huzursuz şekilde bakıştılar ve biri çadırın içinde gözden kayboldu. Elias'ı Afya ve Spiro'nun söyledikleri hakkında uyarmak istiyordum. Ama diğer muhafız bizi o kadar dikkatli bir şekilde izliyordu ki, o görmeden bunu yapamazdım.

Sadece bir dakika sonra, Kabileli adam çadıra girebileceğimizi işaret etti. Elias bana doğru döndü ve kelepçelerimi düzeltiyormuş gibi yaparken anahtarı avucuma bıraktı. Kamp alanının sahibi gibi çadırın kanadından içeri girdi. Izzi, Keenan ve ben de hemen onu takip ettik.

Çadırın içinde el örgüsü kilimlerle seriliydi. Bir düzine rengârenk lamba ipek kılıflı yastıkların üzerine geometrik desenler saçıyordu. Zarif ve kara tenli, siyah ve kırmızı örgüleri omuzlarına dökülen Afya Ara-Nur kabaca yontulmuş bir masanın arkasında oturuyordu. Etrafındaki baş döndürücü zenginliğin ortasında, masa hantal ve yersiz görünüyordu. Parmakları bir sayım çerçevesindeki boncukları tıkırdatıyordu ve sonuçları önündeki bir deftere not alıyordu. Afya'nın keskin güzelliğini taşıyan, Izzi'nin yaşlarında sıkılmış görünen bir çocuk yanında oturuyordu.

"Sadece senin içeri girmene izin verdim, köle taciri," dedi

Afya bize bakmadan, "kampıma tekrar adımını atarsan, bizzat içini dışına çıkaracağımı söyleyebilmek için."

"Çok kırıldım Afya," dedi Elias elindeki küçük şeyi Afya'nın kucağına atarken. "İlk tanışmamızda olduğu kadar arkadaş canlısı değilsin." Elias'ın sesi düzgün ve imalıydı, yüzüm kızardı.

Afya parayı kaptı ama Elias şalını yüzünden indirirken ağzı açık kaldı.

"Gibran-" dedi çocuğa, ama bir alev kadar hızlı bir şekilde Elias sırtındaki kavisli kılıçları çekip öne çıktı. Her ikisinin de boynuna birer kılıç tutmuştu, gözleri sakin ve korkutucu derecede duygusuzdu.

"Bana bir iyilik borçlusun, Afya Ara-Nur," dedi. "Onu almaya geldim."

Çocuk -Gibran- kuşkulu bir şekilde Afya'ya baktı.

"Gibran'ın dışarıda oturmasına izin ver." Afya'nın ses tonu makul, hatta nazikti ama masanın üzerindeki yumrukları sıkılıydı. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"İyiliği yerine getirirken Kabilenden bir tanığa ihtiyacımız olacak," dedi Elias. "Gibran bunu çok iyi yapabilir." Afya ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi, anlaşılan şaşkındı ancak Elias sözlerine devam etti. "İsteğimi dinlemek namus borcun, Afya Ara-Nur. Ve şerefin üzerine onu yerine getirmelisin."

"Şerefin cehenneme kadar-"

"Şaşırtıcı," dedi Elias. "İhtiyarlar heyetin bu konuda ne düşünür? Kabile topraklarındaki tek - seçilmiş en genç- *Zaldara* şerefini bozuk bir çuval tahıl gibi kenara atıyorsun." Kızın kolunun altından görülen geometrik desenli karışık dövmeye işaret etti - hiç şüphesiz rütbesinin bir sembolüydü. "Bu sabah meyhanede bir saat geçirmek bana Nur Kabilesi

hakkında bilmem gereken her şeyi öğretti, Afya. Konumun güvenli değil." Afya'nın dudakları ince bir çizgi halini aldı, evet Elias onun damarına basmıştı.

"İhtiyarlar, bunun Kabile'nin iyiliği için olduğunu anlarlar."

"Hayır," dedi Elias. "Kabile'yi tehdit eden konularda karar verirken hata yapıyorsan önderlik etmeye uygun olmadığını düşünürler. Bir Savaşçı'ya iyilik parası vermek gibi hataları kastediyorum."

"O iyilik İmparatorluk'un geleceği içindi!" Afya'nın öfkesi onu ayağa kaldırdı. Elias kılıcı boynuna iyice bastırdı. Kabileli kadın fark etmemiş görünüyordu. "Köle taciri olan firari bir vatan haini için değil."

"Onlar köle değiller."

Elias'ın haklı olduğunu kanıtlamak için anahtarı çıkarıp önce kendi kelepçelerimi, sonra Izzi ve Keenan'ınkileri çözdüm. "Onlar arkadaşlarım," dedi. "Bana borçlu olduğun iyiliğin birer parçaları."

"Kabul etmeyecek," diye fısıldadı Keenan ağzının içinden. "Bizi lanet olası Savaşçılar'a satacak."

Hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim. Afya'nın tek kelimesiyle, saniyeler içinde askerler etrafımızı sarabilirdi.

Yanımda duran Izzi gerildi, hemen elini tutup sıktım. "Elias'a güvenmek zorundayız," diye fısıldarken, ona olduğu kadar kendime de güven vermeye çalıştım. "O ne yaptığını biliyor." Yine de, pelerinimin altına gizlediğim hançerimi yokladım. Afya bize ihanet ederse, mücadele etmeden teslim olmayacaktım.

"Afya." Boğazına tutulan kılıcı süzen Gibran yutkundu. "Belki de onu dinlemeliyiz?"

"Belki de," dedi Afya sıktığı dişlerinin arasından, "anla-

madığın konular hakkında susup *Zaldar*'ların kızlarını baştan çıkarmaya odaklanmalısın." Elias'a döndü. "Kılıçlarını indir, bana ne istediğini ve nedenini söyle. Açıklama yapmazsan sana iyilik yapmam. Beni neyle tehdit ettiğin umurumda değil."

Elias ilk emrine aldırmadı. "Beni ve beraberimdekileri güvenli bir şekilde Nur'dan çıkarıp kar yağmaya başlamadan bize Kauf Hapishanesi'ne kadar eşlik etmeni ve oraya vardığımızda Laia'nın kardeşi Darin'i hapishaneden çıkarmamıza yardım etmeni istiyorum."

Gökler adına? Birkaç gün önce, Keenan'a başka kimseye ihtiyacımız olmadığını söylemişti. Şimdi Afya'yı mı dahil etmeye çalışıyordu? Tek parça halinde hapishaneye ulaşsak bile, oraya vardığımız anda bu kadın bizi ihbar ederdi ve sonsuza dek Kauf'ta kaybolurduk.

"Bu üç yüz iyilik bir arada demek, seni pislik herif."

"Bir iyilik parası tek seferde ne istenirse garantiler."

"Lanet olası bir iyilik parasının ne olduğunu biliyorum." Afya parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tuttu, sonra sanki ilk kez fark ediyormuş gibi bana döndü.

"Spiro Teluman'ın küçük arkadaşı," dedi. "Kardeşinin kim olduğunu biliyorum, küçük kız. Spiro bana anlattı - dedikoduların nasıl yayıldığına bakılırsa, birkaç kişiye daha anlatmış olmalı. Herkes Serra çeliğinin sırrını bilen Âlim hakkında fısıldıyor."

"Dedikoduları *Spiro* mu başlattı?"

Afya içini çekti ve küçük, sinir bozucu bir çocukla uğraşıyormuş gibi yavaşça konuştu. "Spiro İmparatorluk'un kardeşinin bu bilgiyi diğer Âlimler'e aktardığını düşünmesini istedi. Savaşçılar Darin'den o isimleri alana kadar onu hayatta tutacaklar. Ayrıca, Spiro her zaman aptalca kahramanlık hikâ-

yelerine meraklıdır. Muhtemelen bunun Âlimler'i harekete geçirmesini - onlara biraz cesaret vermesini umuyor."

"Müttefikin bile bize yardım ediyor," dedi Elias. "Aynı şeyi yapman için daha fazla geçerli sebep."

"*Müttefikim* ortadan kayboldu," dedi Afya. "Haftalardır onu gören olmadı. Savaşçılar'ın elinde olduğuna eminim - aynı kaderi paylaşmak gibi bir niyetim yok." Çenesini Elias'a doğru kaldırdı. "Teklifini reddedersem?"

"Bulunduğun yere sözlerinden dönerek gelmedin." Elias kılıçlarını indirdi. "İsteğimi yerine getir, Afya. Tartışmak zaman kaybı."

"Buna tek başıma karar veremem," dedi Afya. "Kabile'den bazı kişilerle görüşmeliyim. Kurallar gereği, en azından birkaç kişinin daha bizimle olmasına ihtiyacımız var."

"O halde, kardeşin burada kalacak," dedi Elias. "Para da."

Gibran karşı çıkmak için ağzını açtı ama Afya kafasını sallamakla yetindi. "Onlara yiyecek ve içecek bir şeyler getir, kardeşim." Havayı kokladı. "Ve banyo. Gözlerini onlardan ayırma." Yanımızdan geçip çadırın kanadından çıktı ve dışarıdaki muhafızlara Sadh dilinde bir şeyler söylerken, beklemede kaldık.

XVIII: Elias

Saatler sonra akşam yerini geceye bırakırken, Afya nihayet çadırın kanatlarını iterek içeri girdi. Ayaklarını kız kardeşinin masasına koyup utanmadan hem Izzi hem de Laia'yla flört eden Gibran, kıdemli bir subayın onu azarlamasından korkan bir asker gibi o içeri girer girmez ayağa fırladı.

Afya artık tertemiz olan ve uçuşan yeşil Kabile giysileri giyen Izzi ile Laia'yı süzdü. Bir köşede yan yana oturmuş fısıldaşırken Izzi'nin başı Laia'nın omzundaydı. Sarışın kızın gözündeki bandaj çıkmıştı, ama ihtiyatlı şekilde gözünü kırpıştırıyordu. Keenan ve benim üzerimizde Kabile topraklarında sıradan olan koyu renk pantolonlar ve kolsuz, başlıklı mintanlar vardı ve Afya onaylarcasına kafasını salladı.

"En azından artık Barbarlar gibi görünmüyor ve kokmuyorsunuz. Size yiyecek ve içecek bir şeyler verildi mi?"

"İhtiyacımız olan her şey verildi, teşekkürler," dedim. En çok ihtiyacımız olan şey, bizi Savaşçılar'a teslim etmeyeceğine dair güvence hariç, elbette. *Onun misafirisin, Elias. Onu sinirlendirme.* "Eh," diye düzelttim, "neredeyse her şey."

Afya ışıl ışıl gülümsedi, ucuz bir şekilde yaldızlanmış bir Kabile yük arabasından yansıyan güneş kadar göz alıcıydı.

"İsteğini yerine getireceğim, Elias Veturius," dedi. "Sizi kar yağmaya başlamadan önce güvenli bir şekilde Kauf Hapishanesi'ne götüreceğim ve oraya vardığımızda Laia'nın kardeşi Darin'i hapishaneden çıkarmana dilediğin şekilde yardım edeceğim."

Onu temkinli bir şekilde süzdüm. "Ama..."

"Ama bu yükü sadece Kabile'm üstlenmeyecek." Afya dudaklarını kenetledi. "İçeri gir," dedi Sadh dilinde ve başka biri

çadırın kanadından içeri girdi. Bu kadın kara tenli ve tombuldu, yanakları dolgundu ve uzun kirpiklerle çevrili kara gözleri vardı.

Konuşurken sesi bir şarkı gibi çıktı. "*Veda ettik, ama bu doğru değildi, çünkü adını andığımda-*"

Bu şiiri çok iyi biliyordum. Küçük bir çocukken uyuyamadığımda bazen bana bunu söylerdi.

"*...anılarımda benimlesin,*" dedim, "*tekrar buluşana kadar.*"

Kadın temkinli şekilde ellerini öne doğru açtı. "Ilyaas," diye adımı fısıldadı. "Oğlum. Çok uzun zaman oldu."

Keris Veturia beni Mamie Rila'nın çadırında terk ettikten sonra, hayatımın ilk altı senesi boyunca *Kehanni* beni kendi oğlu gibi yetiştirmişti. Manevi annem, onu altı buçuk sene önce bir Beşlik'ken en son gördüğümde olduğu gibi görünüyordu. Benden daha kısa boylu olmasına rağmen, sıcak bir battaniye gibi bana sarıldı ve yeniden küçük bir çocuk gibi *Kehanni*'nin kollarında güvende hissettim.

Sonra onun buradaki varlığının ne anlama geldiğini anladım. Afya'nın ne yaptığını. Mamie'yi bırakıp Kabileli kadının üzerine yürüdüm ve yüzündeki küstah ifadeyi gördükçe öfkem arttı.

"Saif Kabilesi'ni bu işe nasıl bulaştırırsın?"

"İstediğin iyiliğe beni mecbur ederek Nur Kabilesi'ni tehlikeye nasıl atarsın?"

"Sen bir kaçakçısın. Bizi kuzeye götürmek Kabile'ni tehlikeye atmaz. Tabii dikkatli olursan."

"İmparatorluk'un bir kaçağısın. Kabilem sana yardım ederken yakalanırsa, Savaşçılar bizi mahveder." Afya'nın gülümsemesi kayboldu, o Ay Festivali'nde tanıştığım kadın, bir zamanlar unutulan bir Kabile'yi şaşırtıcı bir hızla ihtişama taşıyan acımasız liderdi.

"Beni imkânsız bir duruma soktun, Elias Veturius. İyiliğini yerine getireceğim. Ayrıca, seni güvenli şekilde kuzeye *kaçırabilecek* olsam da etrafında Savaşçılar'ın kordon oluşturduğu bir şehirden dışarı çıkaramam. *Kehanni* Rila yardım etmeyi teklif etti."

Elbette, teklif etmişti. Mamie yardıma ihtiyacım olduğunu düşünürse, benim için her şeyi yapardı. Ama benim yüzümden önemsediğim başka birinin incindiğini göremezdim.

Yüzümün Afya'nınkinden birkaç santimetre uzakta olduğunu fark ettim. Çelik gibi kara gözlerine bakarken tenim hiddetimden yanıyordu. Mamie elini koluma koyunca geri çekildim. "Saif Kabilesi bize yardım etmeyecek." Mamie'ye döndüm. "Çünkü bu aptalca ve tehlikeli olur."

"Afya *Jan*." Mamie Sadh dilinde sevgi belirten bir kelime kullandı. "Saygısız oğlumla yalnız konuşacağım. Neden diğer misafirlerin için hazırlanmıyorsun?"

Afya, Mamie'nin karşısında saygılı bir şekilde hafifçe eğildi -en azından manevi annemin halkı arasındaki konumunun farkındaydı- sonra Gibran, Izzi, Laia ve Keenan'a çadırdan çıkmaları için işaret etti. Kaşlarını çatarak bana bakan Laia, Afya'yla birlikte gözden kayboldu.

Mamie Rila'ya döndüğümde, sırıtarak Laia'yı süzüyordu.

"Güzel kalçaları var," dedi Mamie. "Bir sürü çocuğunuz olacak. Peki ama seni güldürebiliyor mu?" Mamie kaşlarını oynattı. "Kabilede seni güldürebilecek *birçok* kız-"

"Mamie." Dikkat dağıtma çabasını gördüğümde tanırdım. "Burada olmamalısın. Bir an önce yük arabalarına dönmelisin. Takip edildin mi? Eğer-"

"Şşş." Mamie elini sallayarak beni susturup Afya'nın divanlarından birine oturdu ve oturmam için yanma hafifçe

vurdu. Ona katılmayınca, burun delikleri genişledi. "Artık daha büyük olabilirsin Ilyaas ama hâlâ oğlumsun ve sana oturmanı söylediğimde, otur."

"Gökler adına, oğlum." İsteğini yerine getirince kolumu çimdikledi. "Ne yiyorsun? Ot mu?" Kafasını salladı, artık ses tonu daha ciddiydi. "Serra'da son haftalarda sana ne oldu, tatlım? Duyduklarım..."

Sınavları zihnimin derinliklerine kilitlemiştim. Blackcliff'teki odamda Laia'yla birlikte geçirdiğim geceden beri onlar hakkında hiç konuşmamıştım.

"Önemi yok-" diye söze başladım.

"Seni değiştirmiş, Ilyaas. Önemi var."

Yuvarlak yüzü sevgi doluydu ama yaptıklarımı bilirse dehşetle dolardı. Bu onu Savaşçılar'dan daha çok üzecekti.

"Hep içindeki karanlıktan korktun." Mamie ellerimi tuttu. "Görmüyor musun? Karanlıkla mücadele ettiğin sürece, aydınlıkta kalırsın."

O kadar basit değil, diye haykırmak istedim. *Ben o küçük çocuk değilim. Başka bir şeyim. Seni tiksindirecek bir şey.*

"O okulda sana neler öğrettiklerini bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu Mamie. "Aptal olduğumu düşünüyor olmalısın. Anlat bana, yükünü hafiflet."

"Seni incitmek istemiyorum. Benim yüzümden başka birinin daha incinmesini istemiyorum."

"Çocuklar annelerinin kalplerini kırmak için doğarlar, oğlum. Anlat bana."

Zihnim bana sessiz kalmamı emretti, ama kalbim duyulmak için haykırıyordu. Ne de olsa, duymak isteyen oydu. Bilmek istiyordu. Ve ona anlatmak istiyordum. Kim olduğumu bilmesini istiyordum.

Böylece anlatmaya başladım.

★★★

Sözlerimi bitirdiğimde Mamie sessizdi. Ona söylemediğim tek şey Kumandan'ın zehrinin türüydü.

"Ne aptalmışım," diye fısıldadı Mamie, "annen seni ölüme terk ettiğinde, Savaşçılar'ın kötülüğünden kurtulacağını sanıyordum."

Ama annem beni ölüme terk etmedi, değil mi? İdam edileceğim günden önceki gece gerçeği Kumandan'dan öğrenmiştim: Beni akbabalara terk etmemişti. Keris Veturia beni karnında taşımış, beslemiş ve doğduktan sonra Mamie'nin çadırına götürmüştü. Bu annemin bana karşı son -tek- iyiliğiydi.

Bunu neredeyse Mamie'ye söyleyecektim ki yüzündeki üzüntü bana engel oldu. Artık fark etmezdi.

"Ah, oğlum." Mamie içini çekti ve yüzünde daha fazla çizgiye neden olduğuma emin oldum. "Elias'ım-"

"Ilyaas," dedim. "Senin için Ilyaas'ım."

Kafasını salladı. "Çocukken Ilyaas'tın," dedi. "Ama büyüyüp Elias oldun. Söylesene, neden bu kıza yardım etmek istiyorsun? Neden burada ailenle kalıp onun isyancıyla gitmesine izin vermiyorsun? Seni Savaşçılar'dan koruyamayacağımızı mı düşünüyorsun? Kabilemizdeki kimse sana ihanet etmeye cesaret etmez. Sen benim oğlumsun ve amcan *Zaldar*."

"Serra çeliğini dövebilen Âlim hakkındaki söylentileri duydun mu?"

Mamie temkinli bir şekilde kafasını salladı. "O hikâyeler gerçek," dedim. "Âlim Laia'nın erkek kardeşi. Onu Kauf'tan çıkarabilirsem, bunun Âlimler, Denizciler ve Kabileler için ne anlama geleceğini bir düşün. Lanet olsun, nihayet İmparatorluk'a karşı mücadele edebilirsiniz-"

Çadırın kanadı aniden açıldı ve Afya içeri girdi, Laia peşindeydi ve iyice örtünmüştü.

"Bağışla beni, *Kehanni*," dedi Afya. "Ama gitme vakti geldi. Biri Savaşçılar'a kampa girdiğini söylemiş ve seninle konuşmak istiyorlar. Çıkarken yolunu kesebilirler. Bilemiyorum-"

"Sorular sorduktan sonra beni rahat bırakırlar." Mamie Rila ayağa kalkıp cüppesini silkeledi ve çenesini yukarı kaldırdı. "Gecikmeyeceğim." Aralarında birkaç santimetre kalana kadar Afya'ya yaklaştı. Afya topuklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu.

"Afya Ara-Nur," dedi Mamie kısık bir sesle. "Sözünde duracaksın. Saif Kabilesi sana yardım etmek konusunda üzerine düşeni yapacak. Ama ödül uğruna oğluma ihanet edersen ya da halkından biri ederse, bunu savaş sebebi sayarız ve intikam olarak yedi neslinizin kanını lanetleriz."

Tehdidin derinliğini duyan Afya'nın gözleri kocaman oldu ama kafasını sallamakla yetindi. Mamie bana dönüp ayak parmaklarının ucunda yükselerek alnımdan öptü. Onu tekrar görecek miydim? Ellerinin sıcaklığını hissedip gözlerindeki bağışlayıcılıkta teselli bulacak mıydım? *Evet, onu tekrar göreceğim.*

Ama beni kurtarmaya çalışırken Savaşçıların gazabına uğrarsa görecek pek fazla şey olmayacaktı.

"Yapma bunu, Mamie," diye ona yalvardım. "Her ne planlıyorsan, yapma. Shan'ı ve Saif Kabilesi'ni düşün. Sen onların *Kehanni*'sisin. Seni kaybedemezler. Bunu istemem-"

"Altı sene bizimleydin Elias," dedi Mamie. "Seninle oyun oynadık, seni kucağımızda taşıdık, ilk adımlarını izledik ve ilk kelimelerini dinledik. Seni sevdik. Ama sonra seni bizden aldılar. Seni incittiler. Acı çekmene neden oldular. Seni öldürmeye zorladılar. Kimin kanını taşıdığın umurumda değil.

Sen Kabileler'in çocuğuydun *ama bizden koparıldın*. Ve *hiçbir şey* yapmadık. Şimdi Saif Kabilesi bunu yapmalı. *Ben* bunu yapmalıyım. Bunu yapmak için on dört sene bekledim. Ne sen ne de bir başkası bunu benden alabilir."

Mamie dışarı çıktı ve bu sırada Afya başıyla çadırın arkasına işaret etti. "Kımıldayın," dedi. "Ve Kabile'mden bile yüzlerinizi saklayın. Sadece Mamie, Gibran ve ben kim olduğunuzu biliyor ve şehirden çıkana kadar bu böyle kalacak. Sen ve Laia benimle kalacaksınız. Gibran Keenan ve Izzi'yi çoktan alıp götürdü."

"Nereye?" diye sordum. "Nereye gidiyoruz?"

"Hikâyecilerin sahnesine, Veturius." Afya tek kaşını kaldırarak bana baktı. "*Kehanni* sizi bir hikâyeyle kurtaracak."

XIX: Helene

Nur şehri lanet olası bir barut fıçısı, sanki sokaklara saldığım her Savaşçı askeri de yanmayı bekleyen bir fişek gibiydi.

Halkın gözü önünde kırbaçlanmak ve rütbe düşürme tehditlerime rağmen, şimdiden Kabileli adamlarla bir düzine kavgaya karışmışlardı. Daha fazlasının yaşanacağına hiç şüphem yoktu.

Kabileli adamların varlığımıza karşı çıkmaları gülünçtü. Kıyı şeridindeki Barbarlar ile savaşırken İmparatorluk'un desteğini almaktan son derece memnunlardı. Ama bir suçluyu aramak için Kabile şehrine gelince, sanki üzerlerine bir cin sürüsü salmışız gibi davranıyorlardı.

Şehrin batısındaki Savaşçı garnizonunun insanlarla dolup taşan pazara bakan çatı balkonunda dolaştım. Elias herhangi bir yerde olabilirdi.

Tabii buradaysa.

Yanılıyor olma ihtimalim -ben Nur'da vakit kaybederken Elias'ın güneye kaçmış olabileceği- tuhaf bir rahatlık hissetmeme neden oluyordu. Eğer burada değilse, onu yakalayamaz ya da öldüremezdim.

O burada. Ve onu bulmalısın.

Ama Atella Geçidi'ndeki garnizona geldiğimizden beri, her şey ters gidiyordu. Nöbetçi kulübesinde asker yoktu. Nur'u arayacak kadar büyük bir birliği bir araya getirebilmek için civardaki sancaklardan yedek askerler toplamak zorunda kalmıştım. Vadiye vardığımda, buradaki birliklerin de azaldığını gördüm ve adamların geri kalanının nereye gönderildiğine dair hiçbir bilgi yoktu.

Hepsi çoğu yardımcı askerlerden ve bir düzine Maske-

li'den oluşan bin adamım olduğunu söylediler. Yüz bin kişinin bulunduğu bir şehri aramaya yetmezdi bu. Vadinin çevresinde bir kordon oluşturmaktan başka seçeneğim yoktu, böylece hiçbir yük arabası aranmadan çıkamazdı.

"Kızıl Örümcekkuşu." Garnizona giden merdiven boşluğunda birden Faris'in sarı kafası belirdi. "O kadını bulduk. Hücrede."

Faris ve ben dar merdivenlerden zindana inerken korkumu bastırdım. Mamie Rila'yı son gördüğümde, on dört yaşında, maskesiz, uzun bacaklı ve ince bir kızdım. Elias ve ben Beşlikler olarak yılı tamamladıktan sonra Blackcliff'e dönerken iki hafta Saif Kabilesi'yle kalmıştık. Ve bir Beşlik olarak aslında bir Savaşçı casusu olmama rağmen, Mamie bana nazik davranmıştı.

Şimdi nezaketinin karşılığını onu sorgulayarak verecektim.

"Üç saat önce Nur kampına girmiş," dedi Faris. "Dex onu çıkarken yakaladı. Onu takip etmesi için görevlendirilen Beşlik bugün bir düzine Kabileyi ziyaret ettiğini söyledi."

"Beni o Kabileler hakkında bilgilendir," dedim Faris'e. "Boyutları, müttefikleri, ticaret rotaları, her şeyi bilmek istiyorum."

"Harper şu anda Beşlik casuslarla konuşuyor."

Harper. Elias'ın Kuzeyli Adam hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. *On cehennem kadar ürkütücü*, dediğini hayal edebiliyordum. *Pek konuşkan değil*. Arkadaşımın beni hem heyecanlandıran hem de sakinleştiren o tanıdık kalın sesini zihnimde duyabiliyordum. Keşke Elias ve ben burada bir Denizci casusunu ya da Barbar suikastçıyı arıyor olsaydık.

Onun adı Véturius, diye kendime bininci kez hatırlattım. *Ve o bir vatan haini*.

Zindanda, Dex sırtı hücreye dönük şekilde duruyordu, çenesi gergindi. Bir Beşlik olarak Saif Kabilesi'yle o da vakit geçirdiği için vücudundaki gerginlik beni şaşırttı.

"Ona karşı dikkatli ol," dedi ağzının içinden. "Bir şeyler çeviriyor."

Hücrede ise Mamie sert yatak bir tahtmış gibi tek başına oturuyordu, sırtı dimdikti, çenesini yukarıya kaldırmıştı ve cüppesinin yere değmemesi için uzun parmaklı eliyle tutuyordu. Ben içeri girince ayağa kalktı ama elimi sallayarak oturmasını işaret ettim.

"Helene, tatlım-"

"Komutana Kızıl Örümcekkuşu diye hitap edeceksin, *Kehanni*," dedi Dex kısık bir sesle bana imalı bir şekilde bakarken.

"*Kehanni*," dedim. "Elias Veturius'un nerede olduğunu biliyor musun?"

Mamie beni tepeden tırnağa süzerken hayal kırıklığına uğradığı belliydi. O Blackcliff'te zorlanmamam için ay döngümü yavaşlatan otlar veren kadındı. O, sesinde en ufak bir alaycılık olmadan, bana evlendiğim gün şerefime yüz keçi keseceğini ve hayatımı bir *Kehanni* hikâyesine dönüştüreceğini söyleyen kadındı.

"*Onun* peşinde olduğunuzu duydum," dedi. "Çocuk casuslarınızı gördüm. Ama buna inanmadım."

"Soruma cevap ver."

"Haftalar öncesine kadar en yakın arkadaşın olan çocuğu nasıl avlarsın? O senin arkadaşın, Hel- Kızıl Örümcekkuşu. O senin kalkan kardeşin."

"O bir firari ve suçlu." Ellerimi arkama götürüp parmaklarımı kenetledim ve Kızıl Örümcekkuşu yüzüğünü çevirip durdum. "Ve diğer suçlular gibi adaletle yüzleşecek. Onu saklıyor musun?"

"Saklamıyorum." Göz temasını bozmayınca, burun delikleri nefes aldı ve ensesindeki tüyleri diken diken oldu. "Benim masamda yemek yedin, Kızıl Örümcekkuşu." Yatağın kenarını tutarken ellerindeki kaslar kaskatı oldu. "Yalan söyleyerek sana hakaret etmem."

"Ama gerçeği gizleyebilirsin. Arada fark var."

"Onu saklıyor olsam bile, bu konuda ne yapabilirsin? Saif Kabilesi'yle mi savaşacaksın? Hepimizi öldürmen gerekir."

"Bir adam bir Kabileye değmez."

"Ama o bir İmparatorluk'a değerdi, değil mi?" Mamie öne doğru eğildi, kara gözleri acımasızdı, saç örgüleri yüzüne doğru düştü. "Senin özgürlüğüne değer miydi?"

Gökler adına, Elias'ın hayatı karşılığında özgürlüğümü geri aldığımı nereden biliyor?

Bu sözler dudaklarımda asılı kaldı ve eğitimim beni ele geçirirken konuşmaktan vazgeçtim. *Güçsüzler sessizliği doldurmaya çalışırlar. Bir Maskeli bunu kendi avantajı için kullanır.* Kollarımı göğsümde kavuşturup daha fazla şey söylemesini bekledim.

"Elias için birçok şeyden vazgeçtin." Mamie'nin burun delikleri genişledi ve ayağa kalktı, benden birkaç santimetre daha kısaydı ama öfkesi onu daha büyük gösteriyordu. "Neden onun hayatı için kendi hayatımdan vazgeçmeyeyim? O benim *oğlum*. Peki sen üzerinde nasıl bir hak iddia ediyorsun?"

Sadece on dört senelik arkadaşlık ve çiğnenmiş bir kalp.

Ama önemi yoktu, çünkü hiddeti sırasında Mamie bana ihtiyacım olan şeyi vermişti.

Yoksa Elias için neden vazgeçtiğimi nasıl bilebilirdi? Sınavlar hakkında hikâyeler duyduysa bile, onun için neyi feda ettiğimi bilemezdi.

Elias ona söylemediyse tabii.

Bu onu gördüğü anlamına geliyordu.

"Dex, onu yukarı çıkar." Mamie'nin arkasından ona işaret ettim. *Onu takip et.* Dex kafasını sallayıp onu dışarı çıkardı.

Dex'i izledim ve Harper ile Faris'i garnizonun Kara Muhafız kışlasında beni beklerken buldum.

"Bu bir sorgulama değildi," diye hırladı Faris. "Lanet olası bir çay saatiydi. Bundan ne öğrenmiş olabilirsin?"

"Beşlikler'i güdüyor olman gerekiyor Faris, kulak misafiri olman değil."

"Harper bozucu bir etki." Faris koyu renk saçlı adama işaret etti ve dik dik baktığımı görünce omuzlarını silkti.

"Elias burada," dedim. "Mamie ağzından bir şey kaçırdı."

"Özgürlüğünle ilgili bir şey," diye mırıldandı Harper. Açıklaması sinirimi bozdu; hedefi hep on ikiden vurmasından nefret ediyordum.

"Toplantı neredeyse bitmek üzere. Kabileler şafaktan sonra şehirden ayrılmaya başlayacaklar. Saif Kabilesi onu dışarı çıkaracaksa, o zaman yapacaktır. Ve Elias dışarı çıkmak *zorunda*. Kalıp yerinin belirlenmesi riskine girmek istemez - özellikle de ödül bu kadar yüksekken."

Kapı tıklatıldı. Faris üzerinde Kabile giysileri olan, kum içindeki bir Beşlik'e kapıyı açtı.

"Beşlik Melius rapor veriyor, efendim," diye ustalıkla selam verdi çocuk. "Beni Üsteğmen Dex Atrius gönderdi, Kızıl Örümcekkuşu. Sorguladığınız *Kehanni* şehrin doğusundaki hikâyeciler sahnesine gidiyor. Saif Kabilesi'nin geri kalanı da oraya gidiyor. Üsteğmen Atrius bir an önce gelmenizi ve destek getirmenizi söyledi."

"Veda hikâyesi." Faris duvardaki kavisli kılıçlarımı alıp bana verdi. "Kabileler yola çıkmadan önceki son etkinlik."

"Ve binlerce kişi bunu görmeye gelir," dedi Harper. "Bir firariyi saklamak için iyi bir yer."

"Faris, kordonu güçlendir." Garnizonun dışındaki kalabalık caddelere daldık. "Devriye gezen bütün ekiplere haber ver. Hiç kimse Savaşçı kontrol noktasından geçmeden şehri terk etmeyecek. Harper benimle gel."

Hikâyeciler sahnesine doğru akan kalabalığı takip ederek doğuya doğru ilerledik. *Kabililer arasındaki varlığımız fark* edildi - ve bu kez alışık olduğum isteksiz tahammülü bile göstermediler. Biz geçerken, birçok hakaretin homurdandığını duydum. Harper ile ben birbirimize baktık ve arkamızda iki düzine yardımcı asker olana kadar karşılaştığımız ekiplere işaret etti.

"Söylesene, Kızıl Örümcekkuşu," dedi Harper sahneye yaklaşırken. "Gerçekten onu alt edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Veturius'u dövüşte yüzlerce kez alt ettim-"

"Onu yenip yenemeyeceğini kastetmiyordum. O an geldiğinde, neler olacağını bilmene rağmen onu zincire vurup İmparator'a götürebilecek misin?"

Hayır. Lanet olsun, hayır. Aynı şeyi ben de kendime yüzlerce kez sordum. *İmparatorluk için doğru olanı yapacak mıyım? Halkım için doğru olanı yapacak mıyım?* Harper'ın bu soruyu sormasına karşı çıkamadım ama yine de hırlar gibi yanıt verdim.

"Sanırım bunu göreceğiz üsteğmen, değil mi?"

İleride, hikâyeciler sahnesi dik bir yamacın aşağısında, taraçalı bir kâsenin dibine kurulmuştu ve yüzlerce gaz lambasıyla aydınlatılmıştı. Sahnenin arkasından bir suyolu geçiyordu ve onun ötesinde, veda hikâyesinden sonra yola çıkacak olanların yük arabalarıyla dolu geniş bir depo alanı vardı.

Hava beklentiyle çıtırdıyordu, bana eklemlerimin beyazlamasına neden olacak kadar güçlü bir şekilde kılıçlarımı kavratan türde bir beklemeydi bu. Neler oluyordu?

Harper ve ben vardığımızda, tiyatroyu binlerce kişi doldurmuştu. Dex'in neden desteğe ihtiyacı olduğunu hemen anladım. Kâsenin bir düzineden fazla girişi vardı, Kabileli adamlar diledikleri gibi girip çıkabiliyorlardı. Her giriş kapısına topladığım yardımcı askerlerden birkaçını diktim. Dakikalar sonra Dex beni buldu. Yüzü ter içindeydi ve kahverengi derili ön kollarında kan izi vardı.

"Mamie bir iş çeviriyor," dedi. "Görüştüğü bütün Kabileler burada. Yanımda getirdiğim yardımcı askerler şimdiden birçok kavgaya karıştılar."

"Kızıl Örümcekkuşu." Harper, Saif Kabilesi'nin tamamen silahlanmış elli adamıyla etrafı sarılan sahneye işaret etti. "Bak."

Saif savaşçıları gururlu bir figürün geçmesi için kımıldadılar. Mamie Rila'ydı. Sahneye çıktı ve kalabalıktaki insanlar birbirini susturdu. Ellerini havaya kaldırınca, geriye kalan fısıltılar da kesildi - çocuklar bile çıt çıkarmıyorlardı. Çölde esen rüzgârı duyabiliyordum.

Kumandan'ın varlığı da benzer bir sessizliğe sebep olurdu. Ancak, Mamie korkudan ziyade saygıdan sessizliği sağlıyordu.

"Hoş geldiniz kız ve erkek kardeşlerim." Mamie'nin sesi taraçalı kâsede yankılandı. İçimden, bize Sadh dilini öğretmek için altı sene harcayan Blackcliff'teki Dil Komutanları'na teşekkür ettim.

Kehanni arkasındaki karanlık çöle döndü. "Güneş yakında yeni bir güne doğacak ve birbirimize veda etmemiz gerekecek. Ama size bir sonraki yolculuğunuza beraberinizde

kumlara götürmeniz için bir hikâye anlatacağım. Gizli ve kilit altında tutulan bir hikâye. Bir parçası *olacağınız* bir hikâye. Hâlâ anlatılan bir hikâye."

"Size kötü Savaşçılar tarafından Saif Kabilesi'nden *çalınan* oğlum Ilyaas An-Saif'i anlatmama izin verin."

Harper, Dex ve ben orada bulunanların dikkatinden kaçmamıştık. Çıkış noktalarında bekleyen Savaşçılar da. Kalabalık tıslayıp ulumaya başladı, hepsi bize yönelikti. Yardımcı askerlerden bazıları silahlarını çekecekmiş gibi kımıldadılar, ama Dex durmalarını işaret etti. Yirmi bin Kabileli'ye karşı üç Maskeli ve iki birlik yardımcı askerle bir savaş yapılamazdı. Bu sadece bir ölüm emri olurdu.

"Ne yapıyor?" dedi Dex ağzının içinde. "Neden Elias'm hikâyesini anlatıyor?"

"O sessiz sakin, gri gözlü bir bebekti," dedi Mamie Sadh dilinde, "Kabile çölünün sıcağında ölüme terk edilmişti. Öylesine güzel ve güçlü bir çocuğun ahlaksız annesi tarafından terk edildiğini görmek ne kötüydü. Onu kendi oğlum gibi sahiplendim, kardeşlerim ve bundan büyük bir gurur duydum, çünkü o çok ihtiyacım olduğu, ruhumun anlam aradığı ve hiçbir şeyde bulamadığı bir zamanda bana gelmişti. Bu çocuğun gözlerinde teselli ve kahkahasında neşe buldum. Ama bu çok uzun sürmedi."

Mamie'nin *Kehanni* büyüsünün şimdiden işe yaradığını görebiliyordum. Kabile'nin çok sevdiği, bir Kabile çocuğu hakkında bir hikâye anlatıyordu - sanki Elias'ın Savaşçı kanı tesadüfiydi. Çocukluğundan ve götürüldüğü geceden bahsetti.

Bir an için ben de kapıldım. Mamie sınavlardan bahsetmeye başlayınca, merakımın yerini ihtiyat aldı. Kâhinlerden ve kehanetlerinden bahsetti. İmparatorluk'un Elias'a ruhen

ve bedenen uygulattığı şiddeti anlattı. Kalabalık onu dinledi, duyguları Mamie'ninkilerle -şok, anlayış, tiksinti ve dehşet- birlikte yükselip alçalıyordu.

Öfke.

Ancak o zaman Mamie'nin ne yaptığını anladım.

O bir isyan başlatıyordu.

XX: Laia

Mamie'nin güçlü sesi alanda yankılanırken onu dinleyen herkesi büyülüyordu. Sadh dilini anlamasam da vücudunun ve ellerinin hareketleri -ayrıca Elias'ın yüzünün solması- bana bu hikâyenin onunla ilgili olduğunu söylüyordu.

Hikâyeciler tiyatrosunun taraçalarının yarısında yer bulabildik. Nur Kabilesi'nden kadın ve erkeklerin arasında Elias ve Afya'nın ortasına oturdum. Keenan ve Izzi yaklaşık on metre ötede Gibran'la bekliyorlardı. Keenan'ın iyi olduğumdan emin olmak için boynunu uzattığını gördüm ve ona el salladım. Kara gözlerini Elias'a ve sonra bana çevirdi ama Izzi ona bir şey fısıldayınca hemen bakışlarını kaçırdı.

Afya'nın bize verdiği yeşil ve altın rengi giysiler içinde, uzaktan Kabile'nin diğer üyelerinden ayırt edilmemiz imkânsızdı. Artan rüzgâra minnettar olup başlığıma iyice sokuldum. Boğucu tozdan korunmak için neredeyse herkes başlıklarını kafalarına geçirmiş ya da yüzlerine doğru indirmişlerdi.

Sizi doğruca yük arabalarına götüremeyiz, demişti Afya tiyatroya doğru yürürken Kabile'ye katıldığımızda. *Depo alanında devriye gezen askerler var ve herkesi durduruyorlar. O nedenle Mamie küçük bir karmaşa yaratacak.*

Mamie'nin hikâyesi şaşırtıcı bir hal alırken, kalabalık nefesini tuttu ve Elias acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Hayat hikâyesinin bunca kişiye anlatılması yeterince tuhaftı, peki ya bu kadar çok ıstırabın ve ölümün olduğu bir hikâye? Elini tuttum, geri çekecekmiş gibi gerildi ama sonra rahatladı.

"Dinleme," dedim. "Aksine, bana bak."

İstemeye istemeye bakışlarını kaldırdı. Solgun gözlerinin

yoğunluğu kalbimin teklemesine neden oldu, ama bakışlarımı kaçırmadım. Yüreğimi burkan bir yalnızlığı vardı. O ölüyordu. Bunu biliyordu. Belki de, hayat bundan daha yalnız olamazdı.

O anda, tek istediğim o yalnızlığın solmasıydı - bir anlığına olsa bile. O nedenle, neşelenmemi istediğinde Darin'in yaptığı şeyi yapıp aptalca bir ifade takındım.

Elias şaşkınlıkla bana baktıktan sonra yüzünde aydınlık bir gülümseme belirdi - ve sonra o da aptalca bir ifade takındı. Kıs kıs güldüm ve tam ona meydan okumak üzereyken Keenan'ın bizi izlediğini, gözlerinin bastırdığı öfkeyle donuk olduğunu gördüm.

Elias bakışlarımı takip etti. "Benden hoşlandığını sanmıyorum."

"İlk başta kimseden hoşlanmaz o," dedim. "Benimle tanıştığında, beni öldürüp bir mezara tıkmakla tehdit etti."

"Çok hoş."

"O değişti. Aslına bakarsan, çok değişti. Bunun mümkün olacağını sanmazdım ama-" Afya dirseğiyle beni dürtünce suratımı buruşturdum.

"Başlıyor."

Etrafımızdaki Kabileliler fısıldamaya başlarken Elias'ın gülümsemesi kayboldu. Tiyatronun en yakınımızdaki çıkışında duran Savaşçılar'ı süzdü. Birçoğunun eli silahındaydı ve sanki kalkıp onları yutacakmış gibi görünen kalabalığı şüpheyle izliyorlardı.

Mamie'nin hareketleri giderek daha coşkulu ve şiddetli bir hale büründü. Kalabalık sinirlendi ve tiyatronun duvarlarını iterek genişletir gibi oldu. Havayı dolduran gerginlik ona temas eden herkesi değiştiren görünmez bir alev gibi yayıldı. Saniyeler içinde fısıltılar homurdanmalara dönüştü.

Afya gülümsedi.

Mamie kalabalığa işaret etti, sesindeki inanç kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

"*Kisaneh kithiya ke jeehani deka?*"

Elias bana doğru eğilip sözleri kulağıma fısıldadı. "İmparatorluk'un zorbalığının acısını kim çekti?" diye tercüme etti.

"*Hama!*"

"Biz."

"*Kisaneh bichaya ke gima baza?*"

"Ebeveynlerinin kollarından koparılan çocukları kim gördü?"

"*Hama!*"

Birkaç sıra önümüzdeki bir adam, daha önce fark etmediğim bir grup Savaşçı'ya işaret etti. Birinin teni solgundu ve sarı örgüleri taç şeklinde toplanmıştı: Helene Aquilla. Adam onlara bir şey söyledi.

"*Charra! Herrisada!*"

Tiyatronun ilerisinde Kabileli bir kadın ayağa kalkıp aynı sözleri haykırdı. Tiyatronun dibinde başka bir kadın da ayağa kalktı. Çok geçmeden bizden birkaç metre ötedeki tok bir ses ona katıldı.

Birdenbire bu iki kelime her ağızda yankılanmaya başladı ve büyülenmiş kalabalık zifte batırılmış bir meşalenin alev alması kadar hızlı bir şekilde şiddetlendi.

"*Charra! Herrisada!*"

"Hırsızlar," diye tercüme etti Elias duygusuz bir sesle. "Canavarlar."

Nur Kabilesi, Elias ve benim etrafımda ayağa kalktı, aynı şeyi yapan binlerce Kabileli'ye katılmak için seslerini yükselterek Savaşçılar'a küfrediyorlardı.

Dün Kabile pazar alanını dağıtan Savaşçılar'ı düşündüm.

Ve en sonunda, bu şiddetli öfkenin sadece Elias'la ilgisinin olmadığını anladım. Bunca zamandır Nur'da vardı ve Mamie sadece onu serbest bırakmıştı.

Kabileliler'in, isteksizce de olsa hep Savaşçılar'la müttefik olduğunu sanmıştım. Belki de yanılıyordum.

"Yanımdan ayrılmayın." Afya ayağa kalktı, gözlerini bir girişten diğerine çevirdi. "İlk kan döküldüğünde, en yakın çıkışa doğru gideceğiz. Nur'un yük arabaları depoda bekliyor. Aynı anda bir düzine Kabile yola çıkacak ve bu diğer Kabileler'i de yola çıkmaya teşvik edecek."

"Ne zaman olacağını nereden bileceğiz-"

Havada kan donduran bir çığlık yankılandı. Ayak parmaklarımın ucunda yükseldim ve aşağıdaki çıkışların birinde bir Savaşçı askerinin çok yaklaşan bir Kabileli adamı doğradığını gördüm. Kabileli adamın kanı kuma akarken üzerine doğru eğilen ve bedeni titreyen yaşlı kadının çığlığı tekrar duyuldu.

Afya hiç vakit kaybetmedi. Hep birlikte, Nur Kabilesi en yakın çıkışa doğru hücum etti. Birdenbire, nefes alamadığımı fark ettim. Kalabalık baskı yapmaya başladı - dalgalanıyor, itiyor ve aynı anda birçok yöne doğru hareket ediyorlardı. Afya'yı gözden kaybettim ve Elias'a doğru döndüm. Elimi tutup beni yanına çekti, ama çok fazla insan vardı ve birbirimizden koptuk. Kalabalıkta bir boşluk gördüm ve dirseğimle yararak oraya doğru gitmeye çalıştım ama etrafımdaki insan yığınını delip geçemiyordum.

Kendini küçült. Küçücük ol. Gözden kaybol. Kaybolursan nefes alabilirsin. Tenim karıncalandı ve tekrar ileri doğru ittim. İterek yanlarından geçtiğim Kabileli adamlar şaşkınlıkla etraflarına baktılar. Rahatlıkla aralarından geçebildim.

"Elias, haydi!"

"Laia?" Arkasına dönüp kalabalığa baktı ve yanlış yöne doğru ilerledi.

"Bu taraftan Elias?"

Bana doğru döndü ama beni göremiyor gibiydi ve kafasını tuttu. Gökler adına, zehir yine mi etkisini gösteriyordu? Cebini yoklayıp Tellis'ten bir yudum içti.

Yanına varana kadar Kabileli adamları ittim. "Elias, buradayım." Kolunu tutunca birden sıçradı.

İlk zehirlendiğinde olduğu gibi kafasını salladı ve beni tepeden tırnağa süzdü. "Elbette, buradasın," dedi. "Afya- Afya nerede?" Hiçbir yerde göremediğim Kabileli kadına yetişmek için kalabalığı yardı.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Afya yanımızda belirip kolumdan tuttu. "Her yerde sizi arıyordum. Yanımdan *ayrılmayın*! Buradan çıkmalıyız!"

Onu takip ettim ama Elias'ın dikkatini tiyatronun ilerisinde bir şey çekti ve aniden durup kabaran kalabalığa baktı.

"Afya!" dedi. "Nur kafilesi nerede?"

"Deponun kuzeyinde," dedi. "Saif Kabilesi'nden birkaç kafile sonra."

"Laia, Afya'yla kalabilir misin?"

"Elbette, ama-"

"Beni gördü." Elias beni bıraktı ve kalabalığı iterken, Aquilla'nın taç şeklinde topladığı tanıdık gümüşi sarı örgüleri birkaç metre ileride güneşte parladı.

"Dikkatini dağıtacağım," dedi Elias. "Kafilenin yanına git. Seninle orada buluşacağım."

"Elias, lanet olsun-"

Ama o çoktan gitmişti.

XXI: Elias

Kalabalığın içinde Helene'le göz göze geldiğimde -gümüş yüzündeki şoku gördüğümde- ne düşündüm, ne de sorguladım. Sadece harekete geçip Laia'yı Afya'nın kollarına teslim ettim ve sonra kalabalığı yararak onlardan uzaklaşıp Hel'e doğru ilerledim. Onun dikkatini Afya ve Nur Kabilesi'nden ayırmalıydım. Eğer beni ve Laia'yı sahiplenenin Kabile olduklarını anlarsa, binlerce kargaşa bile bizi eninde sonunda ele geçirmesine engel olmazdı.

Dikkatini dağıtacak, sonra kalabalığın içinde gözden kaybolacaktım. Blackcliff'teki odamda gördüğüm yüzünü düşündüm, gözlerimin içine bakarken üzüntüsünü bastırmaya çalışıyordu. *Bundan sonra, ona aidim. Unutma Elias, bundan sonra düşmanız.*

İsyanın karışıklığı sağır ediciydi ama o curcuna içinde, tuhaf, gizli bir düzene tanık oldum. Bütün bağrışmaya ve çığlıklara rağmen, terk edilmiş çocuklar, ezilmiş bedenler, bir anda geride bırakılan eşyalar göremiyordum - gerçek bir kaosun özelliklerinden hiçbiri yoktu.

Mamie ve Afya en ince detayına kadar bu karışıklığı planlamışlardı.

Uzaktan, Savaşçı garnizonunun destek çağıran davullarını duyabiliyordum. Hel davul kulesine bir mesaj göndermiş olmalıydı. Ancak buradaki karışıklığı dindirmek için askerlerin gelmelerini istiyorsa, şehrin etrafındaki kordonu koruyamazdı.

O anda, en başından beri Afya ve Mamie'nin planının bu olduğunu anladım.

Yük arabalarının etrafındaki kordon kalkınca, Afya bizi

güvenli şekilde gizleyerek şehirden çıkarabilirdi. Kafilemiz Nur'dan ayrılan yüzlerce kafileden biri olacaktı.

Helene sahnenin yanından tiyatroya girdi ve bana doğru yolu yarıladı. Ama yalnızdı, insan öfkesiyle kabaran bir denizde zırhlı ve gümüş yüzlü bir ada gibiydi. Dex ortadan kaybolmuştu ve onunla birlikte tiyatroya giren diğer Maskeli -Harper- çıkışlardan birine doğru ilerliyordu.

Yalnız olması Helene'i vazgeçirmedi. Tenim kadar iyi tanıdığım inatçı bir kararlılıkla bana doğru ilerledi. İterek ilerlerken kanlı kurbanına doğru giden bir köpekbalığı gibi vücudu Kabileli adamları yaran acımasız bir güç topladı. Uzanan parmaklar pelerinini ve boynunu tutmaya çalıştı. Biri elini onun omzuna koydu ama Helene dönüp o eli kavradı ve tek nefeste kırdı. Mantığını neredeyse duyabiliyordum: *Hepsiyle dövüşmektense ilerlemek daha hızlı olur.*

Hareketleri engellendi, yavaşladı, durdu. Ancak o zaman kınlarından çekip çıkardığı kavisli kılıçlarının tıslamasını duydum. Artık İmparatorluk'un asık suratlı şövalyesi, Kızıl Örümcekkuşu'ydu ve kılıçları kan sıçratarak ona yol açtı.

Omzumun üzerinden baktım ve Laia ile Afya'nın kapıların birinden geçip tiyatrodan çıktıklarını gördüm. Helene'e baktığımda, kılıçları havada uçuyordu fakat yeterince hızlı değildi. Çok sayıda, belki düzinelerce Kabileli adam ona saldırdı ve bir anda karşılık veremeyeceği kadar çoklardı. Kalabalık kontrol edilemeyecek düzeydeydi ve onun kılıçlarından korkmuyorlardı. Bunu fark ettiği anı -ne kadar hızlı olursa olsun, dövüşemeyeceği kadar çok sayıda olduklarını anladığı anı- gördüm.

Gözlerimin içine baktı, öfkesi yakıcıydı. Sonra etrafındakilerin onu çekmesiyle yere düştü.

Bir kez daha zihnim ne yaptığımı anlamadan vücudum

harekete geçti. Kalabalıktaki bir kadının pelerinini çektim -yokluğunu fark etmedi bile- ve insanları yararak ilerledim, tek düşüncem Helene'e ulaşmak, onu kalabalığın altından çekmek, dayak yemesine ya da ezilerek ölmesine engel olmaktı. *Neden Elias? O artık senin düşmanın.*

Bu düşünce midemi bulandırdı. O benim en iyi dostumdu ve bunu bir kenara atamazdım.

Yere eğilip cüppeler, bacaklar ve silahların arasında ileri doğru atıldım ve pelerini Helene'in üzerine atıp onu çektim. Bir kolumu beline doladım ve diğeriyle kılıçlarının kayışları ile fırlatma bıçaklarının bağlarını kestim. Helene'in silahları düştü ve öksürünce zırhına kan sıçradı. Bacakları gücünü bulmak için mücadele ederken ağırlığını yüklendim. Bir grup Kabileli adamdan sonra başka bir grubu geçtik ve en sonunda Helene'i isyancıların kanını dökmek için uludukları noktadan hızla uzaklaştırdım.

Bırak onu Elias. Onu açıklığa çıkardıktan sonra git. Dikkatini dağıtmayı başardın. İşin bitti.

Ama Helene'i şimdi bırakırsam ve güçlükle yürüyebiliyorken başka Kabileliler'in saldırısına uğrarsa, onu kalabalığın içinden çıkarmış olmam hiçbir işe yaramazdı.

Yürümeye devam ettim ve ayakta durana kadar ona destek oldum. Helene öksürüp titredi, bütün içgüdülerinin nefes almasını, kalp atışlarını sakinleştirmesini - hayatta kalmasını emrettiğini biliyordum. Belki de bu yüzden tiyatronun kapılarından birinden çıkıp ötesindeki boş, tozlu sokağın yarısına ilerleyene kadar bana karşı koymadı.

En sonunda beni itti ve üzerindeki pelerini çıkardı. Pelerini yere atarken yüzünde yüzlerce ifade dolaştı, benden başka kimsenin görmeyeceği ve bilmeyeceği şeyler. Bu bile aramıza giren günleri, haftaları ve mesafeyi söndürmeye yeterdi. Elleri titriyordu, parmağındaki yüzüğü fark ettim.

"Kızıl Örümcekkuşu."

"Sakın." Helene kafasını salladı. "Bana öyle hitap etme. Bana herkes öyle hitap ediyor. Sen yapma." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Sen berbat görünüyorsun."

"Zor birkaç haftaydı." Elleri ve kollarındaki yara izlerini, yüzündeki rengi solan morlukları fark ettim. *Onu sorgulanması için bir Kara Muhafız'a verdim*, demişti Kumandan.

Ve hayatta kaldı, diye içimden geçirdim. *O seni öldürmeden önce git buradan.*

Geri çekildim, ama kolunu uzattı; eli bileğimde soğuktu, demir gibi tutuyordu. Soluk gözlerine baktım, gözlerinde açıkça gördüğüm karmakarışık duygular beni şaşırttı. *Git Elias!*

Kolumu çektim ve bu sırada, bir dakika öncesine kadar açık olan gözlerindeki kapılar sertçe kapandı. İfadesi donuklaştı. Silahlarını almak için arkasına uzandı ama onları sırtından kopardığım için orada değillerdi. Üzerime atlamak için dizlerini gevşettiğini gördüm.

"Tutuklusun!" Helene üzerime atıldı ama kenara kaçtım. "Emir gereği-"

"Beni tutuklamayacaksın." Kolumu beline dolayıp onu birkaç metre öteye savurmaya çalıştım.

"Elbette tutuklayacağım." Helene dirseğini karnıma geçirdi. İki büklüm olduğumda elimden kaçtı. Dizini alnıma doğru kaldırdı.

Dizini tutup geriye ittim ve dirseğimi yüzüne indirerek onu sersemlettim. "Az önce hayatını kurtardım, Hel."

"Sen olmasan da oradan kurtulabilirdim-" Kafamı eğip üzerine doğru yürüdüm ve sırtı duvara çarpınca nefesi kesildi. Beni sakatlamasına engel olmak için bacaklarını kalçalarımın arasında sabitledim ve kafasıyla vurarak beni bayıltmadan boğazına bir bıçak dayadım.

"Lanet olsun sana!" Helene kıvranarak elimden kurtulmaya çalıştıkça bıçağı boynuna daha sert bastırdım. Gözleri kocaman oldu ve kesik kesik solumaya başladı. Ürpererek bakışlarını kaçırdı.

"Seni ezeceklerdi," dedim. "Linç edilirdin."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Marcus halkın gözü önünde idam edilmen için seni Antium'a götürmemi emretti."

Burnundan gülme sırası bendeydi. "Neden ona hâlâ suikast düzenlemedin? Dünyaya bir iyilik etmiş olurdun."

"Ah, defol," diye bana tükürdü. "Anlamanı beklemiyorum."

Caddelerin ötesindeki ara sokak gümbürdemeye başladı - yaklaşan Savaşçı askerlerinin ritmik ayak sesleriydi bu. Helene'i daha fazla tutamazdım. Peşime yarım alay Savaşçı takılmadan burayı terk etmek istiyorsam tabii. *Lanet olsun.*

"Gitmek zorundayım," dedim kulağına. "Ama seni incitmek istemiyorum. İnsanları incitmekten bıktım." Kirpiklerinin yumuşak titremesini yanağımda, sabit bir şekilde alıp verdiği nefesini göğsümde hissettim.

"Elias." Helene adımı fısıldadı, istekle dolu bir kelimeydi.

Geri çekildim. Bir saniye öncesine kadar duman kadar mavi olan gözleri fırtınalı bir menekşeye dönüşmüştü. *Seni sevmek başıma gelen en kötü şeydi.* Bu sözleri haftalar önce bana söylemişti. O anda yaşadığı yıkıma tanık olup sebebinin yine ben olduğumu bilmek kendimden nefret etmeme neden oldu.

"Seni bırakacağım," dedim. "Beni alt etmeye çalışırsan, öyle olsun. Ama gitmeden önce söylemek istediğim bir şey var, çünkü ikimiz de bu dünyada uzun süre kalmayacağımı biliyoruz ve sana bunu söyleyemezsem kendimden nefret ederim." Helene'in yüzünde bir şaşkınlık belirdi ve soru sor-

maya başlamadan sözlerime devam ettim. "Seni özledim." Umarım gerçekten söylemeye çalıştığım şeyi duymuştur. *Seni seviyorum. Üzgünüm. Keşke bunu düzeltebilsem.* "Seni her zaman özleyeceğim. Bir ruh olduğumda bile."

Helene'i bırakıp bir adım geri çekildim. Sonra bir adım daha. Ona arkamı döndüm, çıkardığı boğuk sesi duyunca yüreğim burkuldu ve ara sokaktan dışarı çıktım.

Giderken kendi ayak seslerimden başka bir şey duymadım.

★★★

Depo tam bir curcunaydı, Kabileliler çocukları ve malları yük arabalarına atıyor, hayvanlar şaha kalkıyor ve kadınlar bağrışıyorlardı. Aynı anda yüzlerce kafilenin çöle doğru yola çıkması sonucunda yoğun bir toz dumanı havaya kalktı.

"Göklere şükür!" Afya'nın yüksek cepheli yük arabasının yanında belirdiğim anda Laia beni gördü. "Elias, *neden-*"

"*Seni aptal.*" Afya beni boynumdan tutup, benden otuz santimetre daha kısa boylu olduğu düşünülürse, şaşırtıcı bir güçle Laia'nın yanındaki yük arabasına yapıştırdı. "Ne *düşünüyordun*?"

"Aquilla'nın beni etrafım Nur Kabilesi'nin üyeleriyle sarılmışken görmesi riskine giremezdik. O bir Maskeli, Afya. Kim olduğunu keşfederdi. Kabilen tehlikeye girerdi."

"Yine de aptalsın." Afya bana dik dik baktı. "Başını eğ. Ve burada *kal.*"

Afya arabacı bankına geçip dizginleri aldı. Saniyeler sonra, dört at yük arabasını öne çekti ve Laia'ya döndüm.

"Izzi ve Keenan?"

"Gibran'la birlikteler." Birkaç metre ötedeki açık yeşil yük

arabasına işaret etti. Dizginleri tutan Afya'nın küçük kardeşinin keskin profilini tanıdım.

"İyi misin?" diye ona sordum. Laia'nın yanakları kızardı ve hançerini tutan elinin eklemleri bembeyazdı.

"Geri dönmene sevindim," dedi. "Onunla konuştun mu? Aquila'yla?"

Cevap vermek üzereyken aklıma bir şey geldi. "Saif Kabilesi." Toza boğulan depo alanına göz gezdirdim. "Çıkıp çıkmadıklarını biliyor musun? Mamie Rila askerlerden kaçtı mı?"

"Görmedim." Afya'ya döndü. "Peki ya-"

Kabileli kadın kıpırdandı ve bakışlarını yakaladım. Deponun diğer ucunda, yüzüm kadar iyi tanıdığım gümüş rengi ve yeşillerle süslü yük arabalarını gördüm. Saif Kabilesi'nin renkleri. Saif Kabilesi'nin yük arabaları.

Etrafları Savaşçılar'la çevriliydi.

Kabilenin üyelerini yük arabalarından zorla indirip dizlerinin üzerine çöktürdüler. Ailemi gördüm. Akbi Amca. Hira Teyze. Lanet olsun, manevi kardeşim Shan.

"Afya bir şey yapmak zorundayım," dedim. "Bu benim Kabile'm." Silahlarıma uzandım ve yük arabasıyla arabacı koltuğu arasındaki kapıyı açmak için hareket ettim. *Atla. Koş. Arkalarından yaklaş. Önce en güçlü olanı öldür-*

"Dur." Afya mengene gibi kolumu kavradı. "Onları kurtaramazsın. Kendini ele vermeden bunu yapamazsın."

"Gökler adına, Elias." Laia'nın yüzü perişandı. "Meşaleler."

Yük arabalarından biri -içinde büyüdüğüm güzel, freskle rle süslü Kehanni arabası- alev aldı. Mamie'nin arabayı süsleyen tavus kuşlarını, balıkları ve buz ejderhalarını resmetmesi aylarını almıştı. Bazen onun için kavanozları tutar

ve fırçaları yıkardım. Çok hızlı bir şekilde yandı. Teker teker diğer yük arabalarına da meşaleler tutuldu ve en sonunda bütün kamp yeri gökyüzünün altında kara bir leke olarak kaldı.

"Çoğu kaçtı," dedi Afya kısık bir sesle. "Saif Kabilesi'nin kafilesi neredeyse bin kişi. Yüz elli yük arabaları var. Sadece on ikisi yakalandı. Onlara yetişsen bile, orada en az yüz asker var, Elias."

"Yardımcı askerler," dedim dişlerimi sıkarak. "Onları yenmek kolay. Kılıçları amcalarıma ve Shan'a ulaştırabilirsem-"

"Bunu Saif Kabilesi planladı, Elias." Afya vazgeçmeyi reddetti. Birden ondan nefret ettim. "Askerler Nur'un yük arabalarından geldiğini görürlerse, bütün Kabile'm ölür. Mamie ve benim son iki günde planladığımız her şey -seni buradan çıkarmak için istediği bütün iyilikler- hepsi bir hiç uğruna yapılmış olur. İyiliğin için takas ettin, Elias. Bedeli buydu."

Arkama baktım. Kabile ailem kafalarını eğerek bir araya toplanmıştı. Yenilgiye uğramışlardı.

Biri hariç. Kollarını tutan yardımcı askerleri iterek korkusuzca mücadele ediyordu. Mamie Rila.

İşe yaramaz bir şekilde, Mamie'nin mücadelesini ve bir lejyonerin kılıcının kabzasını onun kafasının yan tarafına indirmesini izledim. Görüş alanımdan kaybolmadan önce gördüğüm son şey kumların üzerine düşmeden önce Mamie'nin savurduğu elleriydi.

XXII: Laia

Nur'dan kaçmanın rahatlığı, Elias'ın Kabilesi'nin başına gelenler yüzünden hissettiğim suçluluk duygusunu dindirmedi. Onunla konuşmaya çalışmadım. Ne söyleyebilirdim ki? *Üzgünüm* kelimesi yetersiz ve duygusuzcaydı. Elias, Afya'nın yük arabasının arkasında sessizce, ailesinin başına gelenleri düşünce gücüyle değiştirebilirmiş gibi, çölde Nur'un olduğu tarafa doğru bakıyordu.

Onu yalnızlığıyla baş başa bıraktım. Çok az insan acılarına tanık olunmasını isterdi ve keder acıların en kötüsüydü.

Ayrıca, hissettiğim suçluluk duygusu neredeyse felç ediciydi. Mamie'nin gururlu figürünün bir tahıl çuvalı gibi yere yıkılmasını tekrar tekrar görüp durdum. Ona ne olduğunu Elias'a sormam gerektiğini biliyordum fakat bunu şimdi yapmak acımasızca geliyordu.

Akşam olduğunda, Nur arkamızda kalan çölün geniş karanlığında uzakta kalan bir ışık kümesi gibiydi. Lambaları bu gece daha loş görünüyordu.

İki yüzden fazla yük arabasından oluşan bir kafileyle kaçmış olmamıza rağmen, Afya o zamandan bu yana Kabile arabalarını on iki kez bölmüştü. Ay yükseldiğinde, beş yük arabası ve Gibran da dahil olmak üzere kendi Kabile'sinin dört üyesi kalmıştı.

"O gelmek istemedi." Afya on metre ileride yük arabasının sırasında oturan kardeşine göz gezdirdi. Ay ışığını yansıtan yüzlerce küçük aynayla kaplı, gıcırdayıp tıngırdayarak ilerleyen bir galaksiydi. "Ama kendisini ya da Nur Kabilesi'ni tehlikeye atmayacağına güvenemiyorum. Aptal çocuk."

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldandım. Gibran, Izzi'yi

yanına oturmaya ikna etmişti ve bütün gün boyunca genç kızın utangaç bir şekilde ona gülümsediğini görmüştüm.

Pencereden Afya'nın yük arabasının içine baktım. Parlak iç duvarları lambaların ışığıyla loştu. Elias kadife kaplı bankların birinde oturmuş pencereden dışarı bakıyordu.

"Aptallardan bahsetmişken," dedi Afya. "Senin ve kızılın arasında ne var?"

Gökler. Kabileli kadının gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Bunu unutmasam iyi olacaktı. Keenan atların su içmesi için en son mola verdiğimiz yerden sonra Afya'nın Kabilesi'nin gümüş saçlı, sessiz bir üyesi olan Ritz'le gitmişti.

"Aramızda ne olduğunu bilmiyorum." Afya'ya gerçeği söylemekten çekiniyordum ama yalan söylersem rahatlıkla anlayabileceğini düşündüm. "Beni bir kez öptü. Bir kulübede. Âlimler'in devrimine yardım etmeye koşmadan önce."

"Çok etkili bir öpücük olmalı," diye homurdandı Afya. "Peki ya Elias? Sürekli ona bakıp duruyorsun."

"Ona bakmıyorum-"

"Seni suçlayamam," diye devam etti Afya sanki hiç konuşmamışım gibi ve arka tarafta oturan Elias'ı süzdü. "O elmacık kemikleri- gökler." Yüzüm kızardı ve kaşlarımı çatarak kollarımı birleştirdim.

"Ah." Afya bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Demek sahiplenicisin?"

"Sahiplenici olmamı gerektiren bir şey yok." Kuzeyden buz gibi bir rüzgâr esince ince Kabile elbiseme sarındım. "Benim rehberim olduğunu ve aramızda başka bir şeyin olmayacağını bana açıkça belirtti."

"Gözleri başka bir şey söylüyor," dedi Afya. "Ama bir Savaşçı ile hatalı yüce yargısı arasına girmek bana düşmez." Kabileli kadın elini kaldırıp ıslık çalarak kafileye yüksek bir

platonun yanında durmalarını emretti. Altında bir ağaç öbeği vardı, bir akarsuyun parıldadığını ve uzaklaşan bir hayvanın ayak izlerini gördüm.

"Gibran, Izzi," diye seslendi Afya kampa doğru. "Bir ateş yakın. Keenan!" Kızıl saçlı adam Riz'in yük arabasından aşağı atladı. "Sen de Riz ve Vana'ya hayvanlar konusunda yardım et."

Riz, kızı Vana'ya Sadh dilinde bir şey söyledi. Vana babası gibi koyu kahverengi tenli ve çok zayıftı, örgü dövmeleri genç bir dul olduğuna işaret ediyordu. Afya Kabilesi'nin son üyesi Darin'in yaşlarındaki genç bir adam olan Zehr'di. Afya, Sadh dilinde ona kükreyerek bir emir verdi ve genç adam hiç tereddüt etmeden yerine getirmeye koyuldu.

"Kız." Afya'nın benimle konuştuğunu fark ettim. "Riz'den bir keçi iste, Elias'a onu kesmesini söyle. Eti yarın takas edeceğim. Ve Elias'la konuş. Onu düştüğü bunalımdan çıkar."

"Onu kendi haline bırakmalıyız."

"Eğer Nur Kabilesi'ni kardeşini kurtarmak için sürüklüyorsan, o halde Elias'ın bunu yapabilmek için sağlam bir plan düşünmesi gerekiyor. Kauf'a varmamıza iki ay var ve bu yeterli bir süre olmalı. Ama üzüntülüyken bunu yapamaz. O yüzden, bunu düzelt."

Söylemesi kolay.

Birkaç dakika sonra, Riz bana bacağı yaralı bir keçi gösterdi ve onu Elias'a götürdüm. Tökezleyen hayvanı kafilenin uzağında ağaçların arasına götürdü.

Yardıma ihtiyacı yoktu ama bir fenerle onu takip ettim. Keçi kederli bir şekilde bana meledi.

"Hayvanları kesmekten hep nefret etmişimdir." Elias bir bileme taşında bıçağı keskinleştirdi. "Sanki ne olacağını biliyorlar."

"Evimizde hayvan kesiminden büyükannem sorumluydu," dedim. "Büyükbabamın hastalarından bazıları tavuklarla ödeme yaparlardı. *Hayatımı sürdürebilmem için hayatını vermene minnettarım,* diye bir sözü vardı."

"Güzel bir düşünce." Elias diz çöktü. "Yine de onun ölümünü izlemeyi kolaylaştırmıyor."

"Ama sakat, gördün mü?" Feneri keçinin yaralı arka bacağına doğru tuttum. "Riz onu geride bırakmamız gerekeceğini ve o zaman susuzluktan öleceğini söyledi." Omuzlarımı silktim. "Her koşulda ölecekse, işe yaraması daha iyi."

Elias bıçağı hayvanın boynu boyunca çekti ve onu devirdi. Kan kuma aktı. Kabileli Shikaat'ı ve kanının yapışkanlığını düşününce kafamı çevirdim. Kanın kokusu Serra demirhaneleri kadar keskindi.

"Gidebilirsin." Elias benimle konuşurken bir Maskeli'nin tonunu takındı. Sırtımıza vuran rüzgârdan daha soğuktu.

Hemen uzaklaştım ve bu sırada söylediklerini düşündüm. *Yine de onun ölümünü izlemeyi kolaylaştırmıyor.* Bir kez daha suçluluk hissettim. Sanırım, keçiyi kastetmiyordu.

Akşam yemeği hazırlamak için gönüllü olan Keenan'ı bularak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. "İyi misin?" diye sordu yanında belirince. Elias'a doğru küçük bir bakış attı.

Kafamı salladım ve Keenan bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama belki de konuşmamayı tercih ettiğimi sezdiği için bana hamur kasesini verdi. "Onu yoğurur musun lütfen?" dedi. "Ekmek yapmayı hiç beceremem."

Yapacak bir şey bulduğum için minnettardım, hemen işe koyuldum. Bu işin basitliğinde ve sadece yuvarlak hamurlar açıp onları dökme demir tavada pişirmenin kolaylığında teselli buldum. Keenan bir tencereye kırmızı biber ve mercimek eklerken mırıldanmaya başladı, bu ses öylesi-

ne beklenmedikti ki duyunca gülümsedim. Büyükbabamın toniklerinden biri kadar yatıştırıcıydı ve bir süre sonra, hep ziyaret etmek istediğim Adisa'nın Büyük Kütüphanesi'nden ve Ayo'da bloklarca uzanan uçurtma pazarlarından bahsetti. Zaman çabuk geçti ve yüreğimdeki ağırlığın bir kısmının kalktığını hissettim.

Elias keçiyi kesmeyi bitirdiğinde, kızarmış, kabarık ekmeklerin son parçasını bir sepete koydum. Keenan kâselere baharatlı mercimek yahnisi doldurdu. İlk lokma içimi çekmeme neden oldu. Büyükannem soğuk sonbahar gecelerinde yahni ve ekmek pişirirdi. Kokusu bile üzüntümü uzaklaştırıyordu.

"Bu inanılmaz, Keenan." Izzi ikinci porsiyon için kâsesini uzattıktan sonra bana döndü. "Aşçı eskiden bundan yapardı. Acaba o-" Kafasını salladı ve bir süre sessiz kaldı. "Keşke gelseydi," dedi arkadaşım en sonunda. "Onu özlüyorum. Davranışları düşünüldüğünde, bunun sana tuhaf geldiğini biliyorum."

"Pek sayılmaz," dedim. "Birbirinizi seviyordunuz. Yıllardır onunlaydın. Seninle ilgilendi."

"Evet, ilgilendi," dedi Izzi kısık bir sesle. "Kumandan bizi satın aldıktan sonra sesi, bizi Antium'dan Serra'ya götüren hayalet yük arabasındaki tek şeydi. Aşçı bana payına düşen yiyeceklerden verirdi. Dondurucu gecelerde bana sarılırdı." Izzi içini çekti. "Umarım onu tekrar görürüm. Orayı aceleyle terk ettim, Laia. Ona onu sevdiğimi hiç..."

"Onu tekrar göreceğiz," dedim. Izzi'nin bunu duymaya ihtiyacı vardı. Kim bilir, belki de görecektik. "Izzi, Aşçı ona söylemediğin şey her neyse biliyor." Uzanıp elini tuttum. "Yüreğinde, bunu bildiğine eminim."

Keenan bize iki fincan çay getirdi ve bir yudum aldım,

gözlerimi kapatarak tadına varıp kakule kokusunu içime çektim. Ateşin diğer tarafında, Afya fincanını dudaklarına götürür götürmez çayını tükürdü.

"Lanet olsun, yanan gökler adına, Âlim. Bütün bal kavanozumu buna mı döktün?" Sıvıyı tiksintiyle yere döktü ama ben parmaklarımı fincanıma dolayıp büyük bir yudum aldım.

"Lezzetli çay bir ayıyı boğacak kadar tatlı olur," dedi Keenan. "Bunu herkes bilir."

Ona kıkırdayıp gülümsedim. "Kardeşim bana çay demlediğinde böyle söylerdi." Darin'i, eski Darin'i düşünürken yüzümdeki gülümseme kayboldu. Artık kardeşim kimdi? Bana tatlı çaylar yapan çocuktan küçük kız kardeşiyle paylaşamayacağı kadar ağır sırlar taşıyan adama ne zaman dönüşmüştü?

Keenan yanıma yerleşti. Kuzeyden uluyan rüzgâr ateşimizin alevleriyle çarpıştı. Ona sokulup sıcaklığının tadını çıkardım.

"İyi misin?" Keenan başını bana yasladı. Yüzümün önünde uçuşan bir tutam saçımı tutup kulağımın arkasına soktu. Parmağı ensemde oyalanınca nefesim kesildi. "Sonra..."

Bakışlarımı kaçırıp tekrar mesafeli davrandım ve kolluğumu tuttum. "Buna değer miydi Keenan? Gökler adına, Elias'ın annesi, kardeşi, Kabilesi'nin düzinelerce üyesi." İçimi çektim. "Önemi olacak mı? Ya Darin'i kurtaramazsak? Ya ..." *O öldüyse?*

"Aile ölmeye ve öldürmeye değerdir. Onlar için savaşmak herkes gittiğinde bizi ayakta tutar." Keenan başlığıyla kolluğuma işaret etti. Yüzünde üzgün bir özlem vardı. "Güç bulmak istediğinde ona dokunuyorsun," dedi. "Çünkü aile bize güç verir."

Elimi kolluğumdan çektim. "Bazen bunu yaptığımın farkında bile değilim," dedim. "Bu aptalca."

"Onlara bu şekilde tutunursun. Bunun aptalca bir yanı yok." Keenan başını geriye atıp aya baktı. "Ailemden geriye kalan hiçbir şeyim yok. Keşke olsaydı."

"Bazı günler Lis'in yüzünü hatırlayamıyorum," dedim. "Sadece annem gibi saçlarının açık renk olduğunu anımsıyorum."

"Annen gibi asabiydi." Keenan gülümsedi. "Lis benden dört yaş büyüktü. Gökler adına, emretmeyi severdi. Beni kandırıp bütün işlerini bana yaptırırdı..."

Uzun zaman önce ölen ablamın anılarından bahsederken gece birden daha az ıssız oldu. Diğer tarafımda ise Izzi ve Gibran birbirlerine sokuldular, arkadaşım Kabileli çocuğun söylediği bir şeye kıkırdıyordu. Riz ve Vana udlarını aldılar. Melodilerine çok geçmeden Zehr sesiyle eşlik etmeye başladı. Şarkının sözleri Sadh dilindeydi ama sevdikleri ve kaybettikleri kişileri hatırladıklarını düşündüm, çünkü sadece birkaç notadan sonra boğazımda bir yumru belirdi.

Hiç düşünmeden, karanlıkta gözlerim Elias'ı aradı. Pelerinini sıkıca etrafına dolamış, ateşten biraz uzakta oturuyordu. Dikkati benim üzerimdeydi.

Afya imalı bir şekilde boğazını temizledikten sonra başıyla Elias'a işaret etti. *Konuş onunla.*

Elias'a baktım ve ona her baktığımda hissettiğim o baş döndürücü heyecanı duydum.

"Birazdan dönerim," dedim Keenan'a. Fincanımı bırakıp pelerinime sarındım. Bu sırada, Elias tek bir hareketle ayağa kalkıp ateşten iyice uzaklaştı. O kadar hızlı gözden kayboldu ki, çember oluşturan yük arabalarının ötesinde hangi yöne gittiğini bile göremedim. Mesajı netti: *Beni yalnız bırak.*

Kendimi bir aptal gibi hissedip duraksadım. Bir dakika sonra, Izzi yanımda belirdi.

"Konuş onunla," dedi. "Buna ihtiyacı var. Farkında değil. Sen de değilsin."

"O kızgın," diye fısıldadım.

Arkadaşım elimi tutup sıktı. "O üzgün," dedi. "Bunu anlamalısın."

Yük arabalarının ötesine doğru yürüdüm ve çöle göz gezdirip en sonunda platonun aşağısına yakın bir yerde zırhlarından birinin parlaklığını gördüm. Aramızda birkaç metre kalınca, içini çekip bana doğru döndüğünü duydum. Ay, tatsız bir nezaket gördüğüm yüzünü aydınlatıyordu.

Unut gitsin Laia.

"Üzgünüm," dedim. "Olanlar yüzünden. Ben- Darin'in hayatı karşılığında Saif Kabilesi'nin acı çekmesinin doğru olup olmadığını bilmiyorum. Özellikle de Darin'in yaşayıp yaşamayacağı garanti değilken." Anlayış gösterdiğimi belirten özenle seçilmiş ağırbaşlı birkaç kelime etmeyi umuyordum ama bir kez konuşmaya başlayınca durmakta zorlandım. "Ailenin feda ettiği şey için teşekkür ederim. Tek istediğim bir daha böyle bir şeyin olmaması. Ama- ama bunu garanti edemem ve bu beni üzüyor, çünkü aileni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu *biliyorum*. Her neyse, üzgünüm-"

Gökler adına. Şimdi de saçmalıyordum.

Derin bir nefes aldım. Kelimeler birden bayat ve işe yaramaz göründü, o nedenle öne doğru bir adım atıp büyükbabamı hatırlayarak Elias'ın ellerini tuttum. *Dokunuş iyileştirir, Laia.* Onu sıkıca tutup hissettiğim her şeyi o dokunuşa aktarmaya çalıştım. *Umarım ailen iyidir. Umarım Savaşçılar'dan sağ kurtulurlar. Gerçekten çok üzgünüm. Bu yeterli değil. Ama elimden bu kadarı geliyor.*

Bir süre sonra, Elias nefesini verip alnını alnıma yasladı.

"Blackcliff'te odamda geçirdiğin gece bana söylediklerini söyle," diye mırıldandı. "Büyükannenin eskiden sana söylediği şeyi."

"Yaşamda umut vardır." Bunu söylediğimde büyükannemin sıcak sesini duyabilmiştim.

Elias kafasını kaldırıp bana baktı, gözlerindeki sakinliğin yerinde saf, söndürülemez bir ateş vardı. Nefes almayı unuttum.

"Sakın unutma," dedi. "Asla."

Kafamı salladım. Saniyeler geçti ama ikimiz de geri çekilmedik, aksine gecenin serinliğinde ve yıldızların sessiz eşliğinde teselli bulduk.

XXIII: Elias

Uykuya dalar dalmaz, Bekleme Alanı'na girdim. Nefesim yüzümün önünde buhar oluşturdu ve kendimi dökülen yapraklardan oluşan bir yığının üzerinde sırtüstü yatarken buldum. Tepemdeki ağaç dallarının ördüğü ağa, loş ışıkta bile parlak görünen sonbaharın kırmızı yapraklarına baktım.

"Kan gibi." Tristas'ın sesini duyar duymaz tanıdım ve güçlükle ayağa kalktığımda, onu ağaçlardan birine yaslanmış halde, bana dik dik bakarken buldum. Haftalar önce Bekleme Alanı'na ilk girdiğim andan beri onu hiç görmemiştim. Yoluna devam etmiş olmasını umuyordum.

"*Benim* kanım gibi." Kafasını kaldırıp bitki örtüsüne bakarken yüzünde acı bir gülümseme vardı. "Bilirsin. Dex beni bıçakladığında dökülen kanım."

"Üzgünüm, Tristas." Konuşurken meleyen akılsız bir koyundan farksızdım. Ama gözlerindeki öfke öylesine garipti ki, onu dindirmek için ne gerekiyorsa söyleyebilirdim.

"Aelia daha iyi," dedi Tristas. "Hain kız. En azından birkaç ay yas tutacağını sanıyordum. Aksine, onu ziyarete gittiğimde tekrar yemeye başladığını gördüm. *Yemek yemeye*." Bir ileri bir geri yürümeye başladı ve yüzü kararıp tanıdığım Tristas'ın daha çirkin ve vahşi bir versiyonuna dönüştü. Ağzının içinden söylendi.

Lanet olsun. Bu yaşarken tanıdığım Tristas'tan öylesine farklı biriydi ki, kötü niyetli bir varlığın etkisi altında olup olmadığını merak ettim. Bir ruh başka bir varlığın etkisine girebilir miydi? Genellikle ruhlar başkalarına musallat olmaz mıydı?

Bir an için ona sinirlendim. *Sen ölüsün. Aelia yaşıyor*. Ama

bu his çabucak geçti. Tristas nişanlısını bir daha asla görmeyecekti. Çocuklarına asla sarılamayacak ve arkadaşlarıyla birlikte gülemeyecekti. Artık sahip olduğu tek şey anılar ve üzüntüydü.

"Aelia seni seviyor." Tristas yüzünü öfkeyle buruşturarak bana doğru dönünce, ellerimi havaya kaldırdım. "Ve sen de onu seviyorsun. Gerçekten de açlıktan ölmesini mi istiyorsun? Sebebinin sen olduğunu bilerek onu burada görmek ister misin?"

Gözlerindeki vahşilik dindi. Eski Tristas'ı, hayattayken tanıdığım Tristas'ı düşündüm. Ulaşmam gereken Tristas oydu. Ama fırsatım olmadı. Sanki ne istediğimi biliyormuş gibi dönüp ağaçların arasında gözden kayboldu.

"Ölüyü yatıştırabilirsin." Ruh Yakalayıcı tepemde konuştu ve yukarı baktığımda onu ağaçların birinde otururken buldum; kocaman, boğumlu dallarına bir çocuk gibi kıvrılmıştı. Kırmızı yapraklardan bir halka taç gibi kafasını çevreliyordu ve siyah gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu.

"Kaçtı," dedim. "Buna yatıştırmak diyemem."

"Seninle konuştu." Ruh Yakalayıcı aşağı atlarken yaprak örtüsü inişinin sesini bastırdı. "Birçok ruh yaşayanlardan nefret eder."

"Neden beni buraya geri getirip duruyorsun?" Ona baktım. "Bunu eğlenmek için mi yapıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Bu kez seni ben getirmedim, Elias," dedi. "Kendin geldin. Ölümün hızla yaklaşıyor. Belki de zihnin olacakları daha iyi anlamak istiyor."

"Hâlâ vaktim var," dedim. "Dört- şanslıysam, belki de beş ay."

Ruh Yakalayıcı bana acıyarak baktı. "Bazıları gibi geleceği göremiyorum." Dudağını bükünce Kâhinler'den bahsettiği-

ni anladım. "Ama gücüm önemsiz değil. Seni buraya ilk getirdiğim gece kaderini yıldızlarda aradım, Elias. Rathana'dan sonrasını görecek kadar yaşamayacaksın."

Rathana –Gece- Kabile tatili olarak başlamış ama bütün İmparatorluk'a yayılmıştı. Savaşçılar için bu bir şenlik günüydü. Kabileliler için atalarını onurlandırma günüydü.

"Bu iki ay sonra." Ağzım burada, her şeyin donuk olduğu ruhlar dünyasında bile kuruydu ve korku beni ele geçirdi. "Şanslıysak, o zamana kadar Kauf'a ancak varmış oluruz."

Ruh Yakalayıcı omuzlarını silkti. "İnsan dünyanın küçük fırtınalarını bilmiyorum. Kaderin seni bu kadar perişan ediyorsa, kalan vaktini en iyi şekilde değerlendir. Git." Parmağını şıklattı ve kocaman bir kancayla bir tünelden aşağı çekiliyormuşum gibi göbeğimde bir sarsılma hissettim.

Geceyi geçirmek için uzandığım ateşin loş bir şekilde parlayan korlarının yanında uyandım. Riz yük arabalarının oluşturduğu çemberin dışında bir ileri bir geri yürüyordu. Gibran ve Keenan benim gibi ateşin yanında, Laia ve Izzi Gibran'ın yük arabasında uyuyordu.

İki ay. Bu kadar kısa süre içinde Kauf'a varıp Darin'i nasıl hapisten kurtaracaktım? Afya'yı daha hızlı gitmeye teşvik edebilirdim, ama bu oraya planladığımızdan en fazla birkaç gün önce varmamızı sağlardı.

Nöbet değişti. Keenan Riz'in yerini aldı. Gözlerim daha önce kestiğim keçiyi paketlememi istediği Afya'nın yük arabasının altında asılı soğuk hava kasasına takıldı.

Eğer ölecekse, işe yaraması daha iyi. Laia'nın sözleri.

Aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu fark ettim.

Kauf bin beş yüz kilometreden daha uzaktaydı. Yük arabalarıyla oraya varmamız iki ay sürerdi. Öte yandan, İmparatorluk'un habercileri bu yolculuğu düzenli olarak iki haftada yapıyorlardı.

Haberciler gibi her yirmi kilometrede bir dinç atlara erişimim olmayacaktı. Ana yolları kullanamazdım. Birdenbire saklanmam ya da dövüşmem gerekebilirdi. Tüketmem gereken her şeyi avlamam ya da çalmam gerekecekti.

Bütün bunlara rağmen, Kauf'a tek başıma gidersem, yolu yük arabalarından iki kat daha hızlı alabilirdim. Laia'yı bırakmak istemiyordum - sesinin ve yüzünün yokluğunu her gün hissedecektim. Bunu şimdiden biliyordum. Ama eğer bir ayda hapishaneye ulaşabilirsem, Darin'i dışarı çıkarmak için Rathana'dan önce yeterince vaktim olurdu. Tellis özü yük arabaları yaklaşana kadar kasılmaları uzak tutardı. Laia'yı tekrar *görebilirdim.*

Kalkıp yer yatağımı topladım ve Afya'nın yük arabasına doğru ilerledim. Arka kapıyı tıklatınca, gecenin geç vakti olmasına rağmen bir dakika içinde yanıt verdi.

Bir fener tutuyordu ve beni görünce kaşlarını kaldırdı.

"Gece yarısı ziyaretçilerimi arabama davet etmeden önce biraz tanımayı tercih ederim, Elias," dedi. "Ama senin için..."

"Gelmemin sebebi bu değil," dedim. "Bir ata, biraz parşömene ve ağzını sıkı tutmana ihtiyacım var."

"Hâlâ kaçabilecekken kaçacak mısın?" Bana içeri girmemi işaret etti. "Aklının başına gelmesine sevindim."

"Darin'i tek başıma dışarı çıkaracağım." Yük arabasına binip sesimi alçalttım. "Böylesi daha hızlı ve herkes için daha güvenli olur."

"Aptal. Yük arabalarım olmadan kuzeye nasıl sızacaksın? İmparatorluk'un en çok aranan suçlusu olduğunu unuttun mu?"

"Ben bir Maskeli'yim, Afya. İdare ederim." Gözlerimi kısarak Kabileli kadına baktım. "Bana verdiğin söz hâlâ geçerli. Onları Kauf'a ulaştıracaksın."

"Ama o çocuğu hapisten tek başına dışarı çıkaracaksın? Nur Kabilesi'nin yardımına ihtiyacın olmayacak?"

"Hayır," dedim. "Hapishanenin güneyindeki tepelerde bir mağara var. Ana kapılardan bir günlük yürüyüş mesafesinde. Sana bir harita çizeceğim. Her şey yolunda giderse, Darin iki ay sonra vardığınızda sizi orada bekliyor olacak. Gitmezse-"

"Onları dağlarda terk etmem, Elias." Afya içerlemiş gibi sinirlendi. "Gökler adına, aynı masada yemek yedik." Beni tepeden tırnağa süzerken bakışlarındaki keskinlikten hiç hoşlanmadım, sanki isterse bunu neden yaptığıma dair gerçeği öğrenebilirmiş gibi bakıyordu.

"Neden fikrini değiştirdin?"

"Laia bunu birlikte yapmamızı istedi. O nedenle bunu tek başıma yapmak hiç aklıma gelmemişti." En azından bu kısmı doğruydu ve Afya'nın bunu yüzümde görmesine izin verdim. "Laia'ya benim için bir şey vermeni istiyorum. Ona söylersem, tartışma çıkarır."

"Gerçekten de çıkarır." Afya bana bir parşömen ve tüy kalem verdi. "Ve sadece bunu kendi yapmak istediği için de değil, gerçi ikiniz de bu şekilde kendinizi kandırabilirsiniz."

Bu sözü hakkında düşünmemeyi seçtim. Birkaç dakika sonra, mektubu yazmayı bitirdim ve hapishanenin ve Darin'i saklamayı planladığım mağaranın detaylı bir haritasını çizdim.

"Bundan emin misin?" Afya ayağa kalkarken kollarını kavuşturdu. "Birden ortadan kaybolmamalısın, Elias. Laia'ya ne istediğini sormalısın. Ne de olsa, onun erkek kardeşi." Gözlerini kıstı. "Kızı yüzüstü bırakmayacaksın, değil mi? Söz verdiğim adamın onursuz olduğunu düşünmek istemem."

"Bunu asla yapmam."

"Öyleyse, Riz'in doru atı Trera'yı al. İnatçıdır ama kuzey-

den esen bir rüzgâr gibi hızlı ve kurnazdır. Ve başarısızlığa uğramamaya çalış, Elias. O hapishaneye girmeye hiç niyetim yok."

Sessizce onun yük arabasından Riz'inkine doğru ilerledim ve Trera'nın uysal kalması için yatıştırıcı bir tonla ona fısıldadım. Vana'nın yük arabasından ekmek, meyve, kuruyemiş ve peynir aşırıp atı kamptan uzaklaştırdım.

"Onu tek başına hapishaneden çıkarmaya çalışacaksın, öyleyse?"

Keenan lanet olası bir hayalet gibi karanlığın içinden çıkınca irkildim. Onu duymamıştım, hissetmemiştim bile.

"Sebeplerini duymama gerek yok." Mesafesini koruduğunu fark ettim. "Bunu birçok insanın iyiliği için yapmak istediğini biliyorum."

Yüzeysel bakınca, sözleri neredeyse anlayışlıydı. Ama gözleri cilalanmış taşlar kadar donuktu ve arkamı döndüğüm anda beni sırtımdan bıçaklayacakmış gibi ensemdeki tüyler hoş olmayan bir şekilde dikleşti.

"İyi şanslar." Keenan elini uzattı. Temkinli şekilde elini sıktım ve neredeyse farkında olmadan diğer elimi bıçaklarıma götürdüm.

Keenan bunu fark etti ve hafif gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Hemen elimi bırakıp karanlığa karıştı. Silkelenerek üzerime çöken huzursuzluktan kurtuldum. *Ondan hoşlanmıyorsun, Elias.*

Gökyüzüne baktım. Yıldızlar hâlâ parlıyordu, ama şafak yaklaşıyordu ve o zamana kadar yeterince uzaklaşmış olmalıydım. Peki ya Laia? Ona sadece bir notla veda edip mi gidecektim?

Çıt çıkarmadan Gibran'ın yük arabasına gidip arka kapıyı açtım. Ellerini yanağının altına koyan Izzi bir bankta hor-

luyordu. Laia diğer bankta kıvrılmıştı, bir eli kolluğunda ve derin uykudaydı.

"Sen benim tapınağımsın," diye yanında diz çöküp mırıldandım. "Sen benim rahibemsin. Sen benim duamsın. Sen benim kurtuluşumsun." Büyükbabam çok sevdiği dizelere gölge düşürdüğümü duysa kaşlarını çatardı. Ama böylesini tercih ettim.

Oradan ayrılıp kampın kenarında beni bekleyen Trera'nın yanına gittim. Ben eyerine tırmanırken at burnundan soludu.

"Uçmaya hazır mısın, oğlum?" At kulaklarını hareket ettirdi ve bunu evet olarak algıladım. Kampa tekrar bakmadan kuzeye doğru döndüm.

XXIV: Helene

O kaçtı. O kaçtı. O kaçtı.

Bir ileri bir geri yürüyerek garnizonun ana odasının taş zemininde bir oluk açtım, Faris'in kılıçlarını keskinleştirirken çıkardığı kulak tırmalayan sesi, bir grup lejyonere mırıldanarak emir veren Dex'i ve beni izlerken parmaklarıyla zırhında ritim tutan Harper'ı duymamaya çalışıyordum.

Elias'ın izini sürmenin bazı yolları olmalıydı. *Düşün*. O tek başınaydı. Bütün İmparatorluk'un gücü arkamdaydı. *Daha fazla asker yolla. Daha fazla Maskeli çağır. Kara Muhafızlar'ın üyeleri - sen onların komutanısın. Onları Mamie'nin ziyaret ettiği Kabileler'in peşine gönder.*

Bu yeterli olmayacaktı. Elias'ın elimden kaçmasına *izin verdikten* sonra sahte bir isyanı bastırırken, binlerce yük arabası şehri terk etmişti. O yük arabalarından herhangi birinde olabilirdi.

Gözlerimi kapattım, içimden çaresizce bir şey kırmak geliyordu. *Sen tam bir aptalsın, Helene Aquilla.* Mamie Rila bir şarkı çalmış ve ben kollarımı havaya kaldırıp aklını kaçırmış bir kukla gibi dans etmiştim. Mamie hikâyeciler tiyatrosuna gitmemi istemişti. Elias'ın orada olduğunu bilmemi, kargaşayı görmemi, destek güçler çağırmamı ve kordonu zayıflatmamı *istemişti*. O kadar aptaldım ki çok geç olana kadar bunu anlamamıştım.

En azından, Harper'ın aklı başındaydı. İki birlik askerle isyanı bastırmak yerine Saif Kabilesi'nin yük arabalarının etrafını sarmıştı. Mamie Rila da dahil olmak üzere aldığı esirler Elias'ı bulmak için tek umudumuzdu.

Elimdeydi. Lanet olsun. Avucumun içindeydi. Gitmesine izin

vermiştim. Çünkü ölmesini istemiyordum. Çünkü o benim arkadaşımdı ve onu seviyordum.

Çünkü ben lanet olası bir aptaldım.

Uykusuz geçirdiğim gecelerde, kendi kendime zamanı geldiğinde güçlü olmam *gerektiğini* söyleyip duruyordum. Onu alt etmeliydim. Elias'ı tekrar görünce, bütün bunlar anlamını yitirmişti. Sesini tekrar duyunca, ellerini tenimde tekrar hissedince...

Elias çok farklı görünüyordu, sadece kas ve tendondu, Teluman kılıçlarından biri canlanmış gibiydi. Ama en büyük değişiklik gözlerindeydi - altındaki gölgeler ve içindeki üzüntü, sanki bana söylemeye dayanamadığı bir şeyi biliyor gibiydi. Onun gözlerindeki ifade beni endişelendiriyordu. Elime fırsat geçmişken onu yakalayıp öldürememekten daha çok endişelendiriyordu. Beni korkutuyordu.

İkimiz de bu dünyada uzun süre kalmayacağımı biliyoruz. Bu sözüyle ne demek istemişti? Onu ikinci sınavda iyileştirdiğimden beri Elias'la aramda bir bağ olduğunu hissediyordum - düşünmemeye çalıştığım korumacı bir histi bu. İyileştirici sihirden doğmuştu, bundan emindim. Elias bana dokunduğunda, o bağ bana arkadaşımın iyi olmadığını söyledi.

Serra'da bana, "*Bizi unutma*," demişti. Gözlerimi kapatıp bir dakikalığına başka bir dünyayı hayal etmeme izin verdim. O dünyada, Elias Kabileli bir çocuktu ve ben hukukçunun kızıydım. Pazarda tanışmıştık ve Blackcliff ya da kendisi hakkında nefret ettiği onca şey aşkımıza gölge düşürememişti. Bir saniyeliğine bile olsa kendimi o dünyada tuttum.

Sonra serbest bıraktım. Elias'la aramdaki şey bitmişti. Artık sadece ölüm vardı.

"Harper," dedim. Dex lejyonerlere çekilmelerini söyledikten sonra dikkatini bana verdi ve Faris kılıçlarını kınlarına soktu. "Saif Kabilesi'nin kaç üyesini esir aldınız?"

"Yirmi altı erkek, on beş kadın ve on iki çocuk, Kızıl Örümcekkuşu."

"Onları idam edin," dedi Dex. "Hemen. İmparatorluk'un firarisini saklayanların başına ne geldiğini herkese göstermeliyiz."

"Onları öldüremezsin." Faris, Dex'e öfkeyle baktı. "Onlar Elias'ın tek ailesi-"

"O insanlar İmparatorluk'un düşmanına yardım ve yataklık ettiler," diye çıkıştı Dex. "Emir aldık-"

"Onları idam etmek zorunda değiliz," dedi Harper. "İşimize yarayabilirler."

Harper'ın niyeti dikkatimden kaçmadı. "Onları sorgulamalıyız. Mamie Rila elimizde, değil mi?"

"Baygın," dedi Harper. "Onu ele geçiren yardımcı asker kılıcının kabzasıyla fazla hevesli davranmış. Bir-iki güne kadar kendine gelir."

"Veturius'u buradan kimin kaçırdığını biliyor olmalı," dedim. "Ve nereye gittiğini de."

Üçüne baktım. Harper'a benimle birlikte kalması emredilmişti, o nedenle Mamie ve ailesini sorgulamak için Nur'da kalamazdı. Ama Dex de esirlerimizi öldürebilirdi. Ve Âlim isyanı bütün gücüyle devam ederken, daha fazla ölü Kabileli İmparatorluk'un en son ihtiyacı olan şeydi.

"Faris," dedim. "Sorgulamalarla sen ilgilen. Elias'ın şehri nasıl terk ettiğini ve nereye gittiğini bilmek istiyorum."

"Peki ya çocuklar?" diye sordu Faris. "Herhalde onları serbest bırakabiliriz. Hiçbir şey bilmiyor olmalılar."

Yerimde olsaydı, Kumandan'ın Faris'e ne söyleyeceğini biliyordum. *Merhamet zayıflıktır. Düşmana merhamet göstermek, kendi kılıcınızın üzerine düşmekten farksızdır.*

Çocuklar Kabileliler'in bize doğruyu söylemelerinde güç-

lü bir sebep olacaktı. Bunu biliyordum. Ama onları kullanma -incitme- düşüncesi beni huzursuz ediyordu. Cain'in bana gösterdiği Serra'daki harabeye dönen evi düşündüm. O evi yakan Âlim isyancıları orada yaşayan Savaşçı çocuklarına hiç merhamet göstermemişlerdi.

Bu Kabileli çocukları çok mu farklılardı? Sonuçta, onlar da çocuktu. Bunun bir parçası olmayı istememişlerdi.

Faris'le göz göze geldim. "Kabileliler zaten huzursuzlar ve başka bir isyanı bastıracak kadar adamımız yok. Çocukları serbest bırakacağız-"

"Sen aklını mı kaçırdın?" Dex önce Faris'e, sonra bana dik dik baktı. "Gitmelerine izin verme. Lanet olası yanıtları almazsan onları hayalet yük arabalarına atmakla ve köle tacirlerine satmakla tehdit et."

"Üsteğmen Atrius." Dex'e hitap ederken duygusuz bir ton kullandım. "Artık burada bulunmana ihtiyaç yok. Gidip askerleri üç gruba ayır. Birini alıp Veturius'un Özgür Topraklar'a kaçmış olma ihtimaline karşı doğuda onu ara. Birini güneye gönder. Biri şehri zaptetmek için burada kalsın."

Dex'in çenesi seğirdi; çekilebileceğini söylememe olan kızgınlığı hayatı boyunca kıdemli subayların emrine itaat etmiş olmasıyla savaşıyordu. Faris içini çekti ve Harper bu iletişimi ilgiyle izledi. En sonunda, Dex odadan çıkıp kapıyı arkasından sertçe çarptı.

"Kabileliler çocuklarına her şeyden daha çok değer verirler," dedim Faris'e. "Onları koz olarak kullan ama sakın incitme. Mamie ve Shan hayatta kalsınlar. Elias'ın izini süremezsek, yanımıza çekmek için onları kullanabiliriz. Herhangi bir şey öğrenirsen, davullarla mesaj gönder."

Atımı eyerlemek için kışladan çıktığımda, Dex'i ahırın duvarına yaslanmış halde buldum. Bana saldıramadan, ona doğru döndüm.

"Orada ne yaptığını sanıyordun?" diye sordum. "Kumandan'ın casuslarından birinin her hareketimi sorgulaması yeterli değil mi? Seninle de mi uğraşmam gerekiyor?"

"Yaptığın her şeyin raporunu veriyor," dedi Dex. "Ama seni sorgulamıyor. Sorgulaması gerektiğinde bile. Dikkatsizsin. İsyanın çıkacağını görmen gerekirdi."

"Sen de göremedin bunu." Kendi kulaklarıma bile, huysuz bir çocukmuşum gibi geliyordu.

"Ben Kızıl Örümcekkuşu değilim. Sensin." Dex sesini yükseltti ve ölçülü bir nefes aldı. "Onu özlüyorsun." Sesindeki şiddet kayboldu. "Onu ben de özlüyorum. Hepsini özlüyorum. Tristas'ı. Demetrius'u. Leander'i. Ama gittiler. Ve Elias firari. Artık elimizde İmparatorluk'tan başka bir şey yok, Örümcekkuşu. Ve İmparatorluk'a bu vatan hainini yakalayıp idam etmeyi borçluyuz."

"Bunu *biliyorum*-"

"Öyle mi? Öyleyse isyanın ortasında neden on beş dakika ortadan kayboldun? Neredeydin?"

Sesimin titremediğinden emin olana kadar uzunca bir süre ona baktım. Çizgiyi aştığını düşünmesine neden olacak kadar uzun bir süreydi.

"Avına başla," dedim kısık bir sesle. "Aranmayan tek bir yük arabası bile kalmasın. Onu bulursan bana getir."

Arkamızdan gelen bir ayak sesi konuşmamızı böldü: Harper elinde mühürleri kırılmış iki parşömen tutuyordu.

"Baban ve kız kardeşinden." Mektupları okuduğu açıkça ortada olmasına rağmen özür dilemedi.

Kızıl Örümcekkuşu,

Annen ve kız kardeşlerin sonbaharın serinliğinden hoşlanmasalar da, hepimiz Antium'da çok iyiyiz. İmparator'un ittifaklarını güç-

lendirmeye çalışıyorum ama kendimi engellenmiş gibi hissediyorum. Sisellia ve Rufia Soyları taht için kendi adaylarını ortaya koydular. Diğer Soyları kendi bayrakları altında bir araya getirmeye çalışıyorlar. Çatışma başkentte elli kişinin ölümüne neden oldu ve her şey yeni başlıyor. Vahşiler ve Barbarlar sınır saldırılarını artırdılar ve cephedeki generaller daha fazla askere ihtiyaç duyuyorlar.

En azından, Kumandan Âlimler'in isyan ateşini biraz olsun bastırdı. İşi bittiğinde, Rei Nehri'nin Âlimler'in kanıyla kıpkırmızı aktığını duydum. Silas'ın kuzeyindeki topraklarda temizliğe devam ediyor. Zaferleri İmparator'umuzu iyi gösteriyor ama daha da iyisi kendi Soyu'nu iyi gösteriyor.

Umarım yakında vatan haini Veturius'un izini sürmekte başarılı olduğun haberini alırım.

Sonuna kadar sadık,

Baba Aquillus

Not: Annen sana yemek yemeyi hatırlatmamı istedi.

Livvy'nin notu daha kısaydı.

Sevgili Hel,

Sen uzaklardayken Antium çok ıssız. Hannah da bunu hissediyor - ama bunu asla itiraf etmez. Majesteleri onu neredeyse her gün ziyaret ediyor. İyi olup olmadığımı da soruyor, çünkü ateşim olduğu için hâlâ odamda izole durumdayım. Bir keresinde, muhafızları geçip beni ziyaret etmeye bile kalktı. Kardeşimiz ailemize kendini bu kadar adayan bir adamla evleneceği için çok şanslıyız.

Amcalarım ve babam eski ittifakları güçlü tutmaya çalışıyorlar. Ama Çizerler Majesteleri'nden olması gerektiği gibi korkmuyorlar. Keşke babam Avamlar'ın yardımına başvursa. Majesteleri'nin en büyük destekçilerinin onlar olabileceğini düşünüyorum.

Babam acele etmemi söyledi, yoksa biraz daha yazardım. Kendine dikkat et, kardeşim.

Sevgilerle,

Livia Aquilla

Parşömeni katlarken ellerim titredi. Keşke mesajı birkaç gün önce alsaydım. Belki de, başarısızlığın bedelini anlar ve Elias'ı tutuklardım.

Babamın korktuğu şey başlamıştı. Soylar birbirlerine karşı cephe almışlardı. Hannah Yılan'la evlenmeye çok yakındı. *Ve* Marcus Livia'ya ulaşmaya çalışıyordu - kardeşim önemli olduğunu düşünmese bundan asla bahsetmezdi.

Mektupları parçaladım. Babamın mesajı gayet netti. *Elias'ı bul. Marcus'a bir zafer ver.*

Bize yardım et.

"Üsteğmen Harper," dedim. "Adamlara beş dakika içinde harekete geçeceğimizi söyle. Dex-"

Kaskatı bir şekilde bana dönmesinden hâlâ kızgın olduğunu görebiliyordum. Kızmaya hakkı vardı.

"Sorgulamalarla sen ilgilen," dedim. "Çölün doğusunu Faris aramaya çıkacak. Bana yanıtları getir, Dex. Yem olarak onlara ihtiyacımızın olması ihtimaline karşı Mamie ve Shan'ı hayatta tut. Bunun dışında, yapman gerekeni yap. Çocuklar... Çocuklar konusunda bile."

Dex kafasını salladı ve konuşurken karın boşluğumda oluşan tiksinti verici duyguyu bastırdım. Ben Kızıl Örümcekkuşu'ydum. Gücümü göstermenin zamanı gelmişti.

★★★

"Hiçbir şey yok mu?" Üç birliğin lideri de dikkatli bakış-

larım altında kıvrandılar. Biri ayağını kuma gömdü, hapsedilmiş bir aygır gibi huzursuzdu. Arkasında karargahımızdaki diğer askerler gizlice izliyorlardı. "Bu lanet olası çölü altı gün boyunca aradık ve hiçbir şey bulamadık mı?"

Cezalandırır gibi esen çöl rüzgârına karşı aramızda gözlerini kısmayan tek kişi olan Harper boğazını temizledi. "Çöl geniş, Kızıl Örümcekkuşu," dedi. "Daha fazla adama ihtiyacımız var."

Haklıydı. Binlerce yük arabasını aramamız gerekiyordu ve bunu yapmaları için sadece üç yüz adamım vardı. Atella Geçidi'ne haber yolladım, Taib ve Sadh garnizonlarına da destek istediğimizi bildirdim - ama hiçbirinin ödünç verebileceği askeri yoktu.

Askerlerin önünde bir ileri bir geri yürürken saç tutamlarım yüzüme vuruyordu. Adamları hava kararmadan bir an önce gönderip bulabildikleri bütün yük arabalarını aramalarını istiyordum. Ama hepsi çok yorgunlardı.

"Gentirum'dan yarım günlük mesafede bir garnizon var," dedim. "Biraz zorlarsak, hava kararana kadar oraya varabilir ve destek birlikler alabiliriz."

Garnizona yaklaşırken akşam olmak üzereydi, yarım kilometre kuzeydeki bir tepenin üzerinden geliyorlardı. İleri karakol bölgedeki en büyük olanlardan biriydi ve hem İmparatorluk'un iç kısmında ormanlık alana hem de Kabile çölüne yakındı.

"Kızıl Örümcekkuşu." Avitas eliyle alnını sildi ve garnizon görüş alanımızda belirince atını yavaşlattı. "Kokuyu sen de alıyor musun?"

Batıdan esen rüzgâr burnuma tanıdık ve ekşi bir koku getirdi. Ölüm. Elimi kılıcıma götürdüm. Garnizon saldırıya mı uğramıştı? Âlim isyancılar tarafından mı? Yoksa her taraftaki

karışıklık yüzünden fark edilmeden İmparatorluk'a sızan bir Barbar grubu muydu?

Adamlara ilerlemelerini emrederken, bedenim gerildi, kanım kaynamaya başladı ve savaşma arzusu hissettim. Belki de önden bir izci göndermeliydim ama garnizonun yardımımıza ihtiyacı varsa, keşif yapmaya vaktimiz yoktu.

Tepeyi geride bıraktık ve adamlara yavaşlamalarını söyledim. Garnizona giden yol ölüler ve ölmek üzere olanlarla doluydu. Âlimler'di, Savaşçılar değil.

Çok ileride, garnizonun kapısının yanında altı Âlim'in diz çökmüş olduklarını gördüm. Önlerinde ufak tefek bir figür dolaşıyordu, uzakta olmama rağmen onu görür görmez tanıdım.

Keris Veturia.

Atımı ilerlemesi için dürttüm. Kumandan'ın burada ne işi vardı? İsyan buraya kadar sıçramış mıydı?

Adamlarım ve ben gelişigüzel yığınlar halinde bırakılan cesetlerin arasında dikkatle ilerledik. Bazılarının üzerinde Direniş savaşçılarının kara giysileri vardı. Ama çoğunda yoktu.

Çok fazla ölüm vardı ve hepsi başlamadan kaderine terk edilmiş bir devrim uğrunaydı. Cesetlere bakarken öfkem arttı. Âlim isyancılar başkaldırdıklarında neyi serbest bıraktıklarını anlamamışlar mıydı? İmparatorluk'un onlara yağdıracağı ölüm ve korkunun farkında değiller miydi?

Kumandan'ın esirlerini gözlemlediği yerden birkaç metre ötede, garnizon kapısında atımdan indim. Zırhına kan sıçramış olan Keris Veturia bana aldırmadı. Âlim esirlerin her iki yanını saran adamları da bana aldırış etmediler.

Onları azarlamak için kendimi hazırlarken, Keris Veturia kılıcını ilk Âlim esire geçirdi ve kadın en ufak bir inilti bile çıkarmadan yere serildi.

Bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tuttum.

"Kızıl Örümcekkuşu." Kumandan dönüp beni selamladı. Vakit kaybetmeden adamları da onu izledi. Sesi yumuşaktı ama yüzünü ve ifadesini duygusuz tutarken her zamanki gibi unvanımla alay etti. Harper'a baktı ve üsteğmen belli belirsizce kafasını eğerek Kumandan'ı selamladı. Sonra bana hitap etti. "Güney topraklarında Veturius'u araman gerekmiyor mu?"

"Rei Nehri kıyısında Âlim isyancıları avlaman gerekmiyor mu?"

"Rei kıyısındaki isyan bastırıldı," dedi Kumandan. "Adamlarım ve ben kırsal bölgeyi Âlimler'in tehdidinden arındırdık."

Karşısında korkuyla titreyen esirlere göz gezdirdim. Üçü babamdan iki kat daha yaşlıydı. İkisi çocuklardı.

"Bu siviller bana isyancı savaşçıları gibi görünmüyorlar."

"İsyancıları bu tür düşünceler teşvik eder, Örümcekkuşu. Bu *siviller* Direniş isyancılarını barındırdılar. Sorgulanmak için garnizona getirildiklerinde, isyancılarla birlikte kaçmaya teşebbüs ettiler. Savaşçıların Nur'da bozguna uğratıldıkları söylentisinin isyanı cesaretlendirdiğine hiç şüphem yok."

İmalı sözü karşısında yüzüm kızardı ve bir şekilde karşılık vermek istesem de ne söyleyeceğimi bilemedim. *Başarısızlığın İmparatorluk'u zayıflattı.* Kelimeler dile getirilmedi. Ama yanlış değildi. Kumandan dudağını büküp omzumun üzerinden adamlarıma baktı.

"Perişan bir ekip," dedi Kumandan. "Yorgun adamlar başarısız işler çıkarırlar, Kızıl Örümcekkuşu. Blackcliff'te bu dersi öğrenmedin mi?"

"Daha fazla alanı kontrol altına almak için birliklerimi bölmek zorundaydım." Sesimin onunki kadar duygusuz çık-

masına özen göstersem de, kulağa zayıf savaş stratejisini bir Komutan'a savunan suratsız bir Subay Adayı gibi geldiğimin farkındaydım."

"Vatan haininin peşinde bir sürü adam var," dedi Kumandan. "Ama şans sizden yana olmadı. İnsanın aklına Veturius'u bulmayı gerçekten istemiyor olabileceğin geliyor."

"Yanlış bir düşünce." Çenemi sıkarak yanıt verdim.

"Umarım öyledir," dedi Kumandan, yanaklarının sinirden kızarmasına neden olan yumuşak bir küçümsemeyle. Esirlerine döndü. Sırada çocuklardan biri vardı, burnu çilli koyu renk saçlı bir erkek çocuğuydu. Havaya keskin bir idrar kokusu yayıldı ve Kumandan kafasını yana eğerek çocuğa baktı.

"Korktun mu ufaklık?" Sesi neredeyse nazikti. Sesindeki sahtelik öğürmeyi istememe neden oluyordu. Önündeki kana bulanan toprağa bakan çocuk titredi.

"Dur." Bir adım öne çıktım. *Lanet olsun, ne yapıyorsun Helene?* Kumandan hafif bir merakla bana baktı.

"Kızıl Örümcekkuşu olarak," dedim, "sana emre-"

Kumandan'ın ilk kavisli kılıcı havada ıslık çalarak ilk çocuğun kafasını kopardı. Aynı anda, ikinci kavisli kılıcını çekip onu ikinci çocuğun kalbine sapladı. Sonra bıçakları ellerinde belirdi ve onları teker teker kalan üç esirin boğazlarına sapladı.

İki nefeste hepsini idam etti.

"Evet, Kızıl Örümcekkuşu?" Bana doğru döndü. İlk bakışta sabırlı ve dikkatliydi. İçinde fokurdadığını bildiğim delilikten hiç iz yoktu. Adamlarına göz gezdirdim - yüzü aşkın asker soğuk bakışlarla tartışmayı izliyorlardı. Ona şimdi meydan okursam, ne yapacağını kestirmemin imkânı yoktu. Muhtemelen saldırırdı. Ya da adamlarımı doğrardı. Eleştirilmeye razı olmayacağı kesindi.

"Cesetleri gömün." Duygularımı bastırıp sesimi düzleştirdim. "Cesetlerin garnizonun su rezervini kirletmelerini istemiyorum."

Kumandan kafasını salladı, yüzü ifadesizdi. Tam bir Maskeli'ydi. "Elbette, Örümcekkuşu."

Adamlarıma garnizona girip boş Kara Muhafız kışlasına çekilmelerini emrettim ve duvarların kenarındaki bir düzine sert yataktan birine yığıldım. Bir haftadır yolda olduğum için kirliydim. Yıkanmalı, yemek yemeli ve dinlenmeliydim.

Ancak kendimi iki saat boyunca tavana bakarken buldum. Kumandan'ı düşünüp duruyordum. Bana açıkça hakaret etmişti ve karşılık verememem zayıflığımı gözler önüne sermişti. Ama bu beni öfkelendirse de esirlere, o çocuklara yaptığı şeye daha çok sinirlenmiştim.

İmparatorluk buna mı dönüşmüştü? *Yoksa hep mi böyleydi?* diye sordu içimdeki kısık bir ses.

"Sana yiyecek getirdim."

Aniden doğrulunca kafamı yukarıdaki yatağa çarpıp küfrettim. Harper çantasını yere bırakıp kapının yanındaki bir masaya koyduğu dumanı üstünde altın rengi pilav ve baharatlı et tabağına başıyla işaret etti. Lezzetli görünüyordu ama o an ne yersem yiyeyim tadının kül gibi olacağını biliyordum.

"Kumandan bir saat önce gitti," dedi Harper. "Kuzeye doğru ilerliyor."

Harper zırhını çıkarıp kapının yanına düzgünce serdikten sonra temiz üniforma bulmak için dolabı karıştırdı. Bana arkasını dönüp üzerini değiştirdi. Gömleğini çıkarınca onu görememem için gölgeye girdi. Utancına gülümsedim.

"Yemek kendiliğinden boğazından geçmeyecek, Örümcekkuşu."

Şüpheli bir şekilde tabağa bakınca, Harper içini çekti, ya-

lın ayak masaya gitti ve tabağı bana vermeden önce yemeğin tadına baktı. "Ye," dedi. "Annen yemeni söylemiş. İmparatorluk'un Kızıl Örümcekkuşu bir savaşın ortasında açlıktan ölürse, bu nasıl görünür?"

İstemeye istemeye tabağı alıp kendimi birkaç kaşık yemeye zorladım.

"Eski Kızıl Örümcekkuşu'nun çeşnicileri vardı." Harper karşımdaki yatağa oturup omuzlarını geriye attı. "Genellikle isimsiz bir Avam ailesinden gelen yardımcı bir asker olurdu."

"Örümcekkuşu'nu öldürmeye çalışan insanlar mı vardı?"

Harper saf bir Çaylak'mışım gibi bana baktı. "Elbette. İmparator ona güvenirdi ve Kauf'un müdürünün birinci dereceden kuzeniydi. Muhtemelen İmparatorluk'ta bilmediği çok az sır vardı."

Ürpertimi dindirmek için dudaklarımı bastırdım. Hapishane müdürünü Beşlik olduğum günlerden hatırlıyordum. Sırlarını nasıl elde ettiğini hatırlıyordum: sapkın deneyler ve akıl oyunları aracılığıyla.

Harper, Güney Toprakları'nın soluk yeşimtaşı gibi parlayan gözlerini bana çevirdi. "Bana bir şey söyler misin?"

Yarısını çiğnediğim lokmayı yuttum. Sesindeki uysallığın anlamını öğrenmiştim. Darbeyi indirmek üzereydi.

"Neden gitmesine izin verdin?"

Lanet olsun. "Kimin gitmesine izin verdim?"

"Beni yanlış yönlendirmeye çalıştığında bunu anlarım, Örümcekkuşu," dedi Harper. "Sorgu odasında seninle beş gün geçirdim, unuttun mu?" Yatağında öne doğru eğilip meraklı bir kuş gibi kafasını hafifçe eğdi. Beni kandıramazdı; gözleri şiddetle parlıyordu. "Nur'da Veturius'u ele geçirdin. Gitmesine izin verdin. Onu sevdiğin için mi? O da diğerleri gibi bir Maskeli değil mi?"

"Buna nasıl cüret edersin!" Tabağı yere fırlatıp ayağa kalktım. Harper kolumu tuttu ve ondan kurtulmaya çalışınca bırakmadı.

"Lütfen," dedi. "Niyetim sana zarar vermek değil. Yemin ederim. Ben de sevdim, Örümcekkuşu." Gözlerinde eski bir acı yanıp söndü ve kayboldu. Orada yalan yoktu. Sadece merak vardı.

Kolunu ittim, onu incelemeye devam ederken yatağa oturdum. Kışlanın açık penceresinden ötedeki bodur tepelere baktım. Ay odayı zar zor aydınlatıyordu ve karanlık teselli vericiydi.

"Veturius hepimiz gibi bir Maskeli, evet," dedim. "Cesur, yiğit, güçlü, hızlı. Ama bunlar onun için sonradan aklıma gelen düşünceler." Parmağımda Kızıl Örümcekkuşu yüzüğünün ağırlığını hissettim ve arkama döndüm. Elias'tan kimseye bahsetmemiştim. Kime bahsedebilirdim ki? Blackcliff'teki arkadaşlarım benimle dalga geçerlerdi. Kız kardeşlerim beni anlamazlardı.

Onun hakkında konuşmak *istediğimi* fark ettim. Bunu çok istiyordum.

"Elias insanları olmaları gerektiği gibi görür," dedim. "Oldukları gibi değil. Kendisiyle dalga geçer. Fedakârlık yapar - sahip olduğu her şeyle."

"Birinci sınavda olduğu gibi." Hatırlayınca ürperdim. "Kâhinler zihinlerimizle oynadılar. Ama Elias bocalamadı. Ölümün yüzüne baktı ve beni geride bırakmayı aklından bile geçirmedi. Benden vazgeçmedi. O olamadığım şey. O iyi. Kumandan'ın o esirleri öldürmesine asla izin vermezdi. Özellikle de çocukları."

"Kumandan İmparatorluk'a hizmet eder."

Kafamı iki yana salladım. "Yaptığı şey İmparatorluk'a hiz-

met etmiyor," dedim. "En azından, uğruna savaştığım İmparatorluk'a değil."

Harper rahatsızlık verici, sabit bakışlarla beni izliyordu. Bir an için çok fazla şey söyleyip söylemediğimi merak ettim. Ama sonra ne düşündüğünün umurumda olmadığını fark ettim. Arkadaşım değildi ve eğer söylediklerimi Marcus'a ya da Kumandan'a rapor edecekse, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

"Kızıl Örümcekkuşu!" Bağrış hem Harper'ın hem de benim irkilmemize neden oldu ve bir saniye sonra kapı açılınca karşımızda, nefes nefese kalmış ve üzerine yolun tozu sinmiş bir yardımcı haberci bulduk. "İmparator Antium'a dönmenizi emrediyor. Hemen."

Lanet olsun. Antium'a gidersem Elias'ı asla yakalayamayacaktım. "Bir görevin ortasındayım, asker," dedim. "Ve yarım bırakmaya niyetim yok. Bu kadar önemli olan şey ne?"

"Savaş, Kızıl Örümcekkuşu. Çizer Soyları birbirlerine savaş ilan etmişler."

İKİNCİ BÖLÜM

KUZEY

XXV: Elias

İki hafta boyunca, saatler gece vakti ata binerek, çalarak ve gizlenerek geçip gitti. Savaşçı askerleri çekirgeler gibi kırsal kesime akın etmişlerdi, beni ararken bütün köyleri ve çiftlikleri, bütün köprüleri ve kulübeleri talan ediyorlardı.

Ama ben yalnızdım ve bir Maskeli'ydim. Atımı hızla sürdüm ve çölde doğup büyüyen Trera kilometreleri yuttu.

İkinci haftanın ardından, dolunayın altında gümüş rengi yassı bir kılıcın kıvrımı gibi ışıldayan Taius Nehri'nin doğusuna ulaştık. Gece sessiz ve parlaktı, rüzgâr esmiyordu, Trera'yı geçebileceğimiz bir yer bulana kadar nehir kıyısında sürdüm.

Sığ suya girince yavaşladı ve toynakları kuzey kıyısına dokununca çılgınca kafasını sallayıp gözlerini devirdi.

"Sakin ol- sakin ol, oğlum." Suya atlayıp onu kıyıya çıkarmak için dizgininden çektim ama o kişneyip kafasını çekti. "Isırıldın mı? Bakalım."

Eyer çantalarından birinden bir battaniye alıp bacağını hafifçe ovuşturdum ve battaniye ısırıldığı yere değdiğinde irkilmesini bekledim. Ama Trera bacağını ovuşturmama izin verdikten sonra güneye döndü.

"Bu taraftan." Trera'yı kuzeye gitmeye teşvik etmeye çalıştım ama beni dinlemedi. Tuhaftı. Şimdiye kadar çok iyi anlaşıyorduk. Büyükbabamın atlarından çok daha zeki ve dayanıklıydı. "Endişelenme, oğlum. Korkacak bir şey yok."

"Bundan emin misin Elias Veturius?"

"Lanet olsun!" Birkaç metre ötedeki bir kayada oturduğunu görene kadar onun Ruh Yakalayıcı olduğuna inanamadım.

Suçunu inkâr eden bir çocuk gibi, "Ölmedim," dedim hemen.

"Ölmediğin çok açık." Ruh Yakalayıcı ayağa kalktı ve siyah saçlarını geriye atıp kara gözlerini bana dikti. Bir yanım ne kadar gerçek olduğunu anlamak için onu dürtmek istiyordu. "Ama artık benim bölgemdesin." Ruh Yakalayıcı başıyla doğuya, ufuktaki yoğun, karanlık çizgiye işaret etti. Alacakaranlık Ormanı.

"Bekleme Alanı *orası* mı?" Ruh Yakalayıcı'nın ininin kasvetli ağaçlarını kendi dünyamdaki hiçbir şeyle bağdaştırmamıştım.

"Nerede olduğunu hiç merak etmedin mi?"

"Genellikle vaktimi oradan nasıl çıkacağımı düşünerek geçirdim." Trera'yı tekrar nehirden çıkarmayı denedim ama yerinden kımıldamadı. "Ne istiyorsun Ruh Yakalayıcı?"

Ruh Yakalayıcı, Trera'nın kulaklarının arasını okşayınca rahatladı. Dizginlerini benden alıp iki haftadır atla birlikte olan *kendisiymiş* gibi rahatça onu kuzeye doğru çekti. Hayvana dik dik baktım. *Hain.*

"Bir şey istediğimi söyleyen kim Elias?" dedi Ruh Yakalayıcı. "Ben sadece seni topraklarıma girmeden önce hoşça karşılıyorum."

"Tabii." Ne saçmalıktı ama. "Oyalanacağımı düşünme. Gitmem gereken bir yer var."

"Ah." Sesindeki gülümsemeyi duydum. "Bu bir sorun olabilir. Bilirsin, bölgeme bu kadar yakın olunca ruhları rahatsız ediyorsun, Elias. Bunun için bir bedel ödemelisin."

Gerçekten de beni hoşça karşılıyor. "Ne bedeli?"

"Sana göstereceğim. Yeterince hızlı olursan, bu toprakları at sırtında geçebileceğinden daha hızlı geçmene yardım ederim."

İstemeye istemeye Trera'ya bindim ve Ruh Yakalayıcı'nın dünyevi olmayan bedeninin bedenime bu kadar yakın olması fikri kanımı dondursa da ona elimi uzattım. Ama o bana aldırmayıp koşmaya başladı, Trera'nın hızına rahatlıkla uyum sağlarken ayakları adeta uçuyordu. Batıdan esen rüzgârı bir uçurtma gibi yakaladı ve tüyden yapılmış gibi vücudu onun üzerinde uçtu. Doğal olamayacak kadar çabuk bir şekilde Alacakaranlık Ormanı'nın ağaçları bir duvar gibi karşımızda yükseldi.

Beşlik görevleri beni ormanın bu kadar yakınına hiç getirmemişti. Komutanlar sınırlarından uzak durmamız için bizi uyarırlardı. Dinlemeyenler ortadan kayboldukları için, hiçbir Beşlik'in çiğneyecek kadar aptal olmadığı birkaç kuraldan biriydi.

"Atı bırak," dedi Ruh Yakalayıcı. "Onunla ilgilenildiğinden emin olurum."

Ormana adımımı attığım anda fısıltılar başladı. Duyularım bilinçsizlik haliyle donuklaşmadığı için kelimeleri daha net bir şekilde duyabiliyordum. Yaprakların kırmızısı daha parlaktı, bitki özlerinin tatlı kokusu daha keskindi.

"Elias." Ruh Yakalayıcı'nın sesi hayaletlerin fısıltısını bastırdı ve ağaçların arasındaki bir ruhun bir ileri bir geri yürüdüğü yere başıyla işaret etti. Tristas'tı bu.

"Neden hâlâ burada?"

"Beni dinlemiyor," dedi Ruh Yakalayıcı. "Belki seni dinler."

"Ölmesinin sebebi benim."

"Kesinlikle. Onu buraya bağlayan nefreti. Kalmayı isteyen ruhlar benim için sorun değil, Elias ama diğer ruhları rahatsız etmelerinden hoşlanmam. Onunla konuşmalısın. Yoluna devam etmesine yardım etmelisin."

"Peki ya yardım edemezsem?"

Ruh Yakalayıcı omuzlarını silkti. "Burada kalabildiğin kadar kalırsın."

"Kauf'a gitmeliyim."

Ruh Yakalayıcı bana sırtını döndü. "O halde işe koyulsan iyi olur."

***

Tristas benimle konuşmayı reddetti. Önce bana saldırmaya çalıştı, ama bilinçsiz olduğum zamanın aksine, yumrukları somut bedenimin içinden geçiyordu. Canımı yakamayacağını anlayınca, küfrederek uzaklaştı. Ona seslenerek onu takip etmeye çalıştım. Akşam olduğunda sesim kısılmıştı.

Ormana tamamen karanlık çökünce Ruh Yakalayıcı yanımda belirdi. Beceriksizliğimi izleyip izlemediğini merak ettim. "Gel," dedi kısaca. "Yemek yemezsen, zayıf düşer ve yine başarısız olursun."

Akarsu boyunca yürüyerek açık renk ahşap eşyalar ve el örgüsü kilimlerle dolu bir kulübeye vardık. Bir düzine farklı renkten oluşan çok yüzlü Kabile lambaları ortamı aydınlatıyordu. Masada dumanı tüten bir kâse yahni vardı. "Konforlu," dedim. "Burada mı yaşıyorsun?"

Ruh Yakalayıcı gitmek üzere arkasını döndü ama önüne doğru bir adım atınca benimle çarpıştı. Hayaletlere dokunduğumda olduğu gibi soğuğun beni sarsmasını bekledim. Ama o sıcaktı. Neredeyse ateşi var gibiydi.

Ruh Yakalayıcı irkilerek çekilince kaşlarımı kaldırdım. "Canlı mısın?"

"İnsan değilim."

"Bunun farkındayım," dedim umursamazca. "Ama ruh

değilsin. Ve görünüşe bakılırsa, senin de ihtiyaçların var." Eve, köşedeki yatağa, ocakta kaynayan bir tencere yahniye baktım. "Yemek. Barınacak bir yer."

Bana dik dik baktı ve doğal olmayan bir hızla etrafımdan dolaştı. Serra'nın yeraltı mezarlarındaki yaratığı hatırladım. "Sen bir ifrit misin?"

Kapıya uzanınca bıkkınlıkla nefesimi verdim. "Benimle konuşmanın ne zararı var?" dedim. "Burada yalnız olmalısın, sana sadece ruhlar arkadaşlık ediyor."

Üzerime yürümesini ya da kaçmasını bekledim. Ama Ruh Yakalayıcı'nın eli kapının kolunda dondu. Kenara çekilip masaya işaret ettim.

"Otur. Lütfen."

Ruh Yakalayıcı odaya geri döndü, kara gözleri temkinliydi. O donuk bakışların derinliklerinde meraklı bir pırıltı gördüm. En son ne zaman henüz ölmemiş biriyle konuştuğunu merak ettim.

"Ben ifrit değilim," dedi karşıma yerleştikten sonra. "Onlar düşük elementlerden doğan daha zayıf yaratıklar. Kum ya da gölge gibi. Kil, rüzgâr ya da su gibi."

"Öyleyse, nesin?" diye sordum. Yaşlanmayan gözleri hariç, aldatıcı insan biçimine baktım "Ya da *neydin?*"

"Bir zamanlar bir kızdım." Ruh Yakalayıcı, Kabile lambalarından birinin elinin üzerine düşürdüğü desene baktı. Sesi neredeyse düşünceliydi. "Aptalca bir şey yapan, aptal bir kız. Ama bu başka bir aptalca şeye sebep oldu. Aptalca şey tehlikeli, tehlikeli şey öldürücü ve öldürücü şey lanetli oldu." İçini çekti. "Ve şimdi burada çakılıp kaldım, hayaletlerin bir diyardan diğerine geçmelerine eşlik ederek suçumun bedelini ödüyorum."

"Büyük bir ceza."

"Büyük bir suçtu. Ama sen suçu bilirsin. Ve pişmanlığı da." Ruh Yakalayıcı ayağa kalktı, yine sertti. "Dilediğin yerde uyuyabilirsin. Seni rahatsız etmem. Ama unutma, kurtulmayı istiyorsan Tristas'a yardım etmenin bir yolunu bulmalısın."

Günler birbirine geçti - zaman burada daha farklıydı. Tristas'ı hissediyordum ama onu görmüyordum. Günler geçerken, onu bulmak için telaşım giderek artarken ağaçların derinliklerine doğru ilerledim. En sonunda, ormanın yıllardır günışığı görmemiş gibi görünen bir bölümünü keşfettim. Yakınlarda bir nehir şırıldıyordu ve ileride kızgın bir kırmızı parlaklık gördüm. *Yangın mıydı?*

Parlaklık arttı ve Ruh Yakalayıcı'ya seslenmeyi düşündüm. Ama duman kokusu almıyordum ve yaklaşınca gördüğüm şeyin yangın değil, kocaman, birbirlerine bağlı ve *yanlış* bir koruluk olduğunu anladım. Boğumlu gövdeleri cehennem ateşiyle içten yanıyormuş gibi parlıyordu.

Yardım et bize, Shaeva. Ağaçların içinden sesler haykırdı, kulakları tırmalayan ve sert bir sesti. *Bizi yalnız bırakma.*

En büyük ağacın dibinde elini yanan ağaç gövdesine koyan bir figür diz çökmüştü. Bu Ruh Yakalayıcı'ydı.

Ağaçların ateşi ellerinden boynuna ve sonra karnına yayıldı. Bir anda, vücudu alev aldı, dumansız kırmızı ve siyah alevler onu sardı. Haykırarak ona doğru koştum ama yandığı kadar çabuk bir şekilde alevler söndü ve tekrar bir bütün oldu. Ağaçlar hâlâ parlıyordu ama alevleri daha donuktu. Uysaldı.

Ruh Yakalayıcı yere çöktü ve onu tutup kaldırdım. Bir çocuk kadar hafifti.

"Bunu görmemen gerekirdi," diye fısıldadı onu koruluktan uzağa taşırken. "Ormanın bu kadar derinlerine ilerleyeceğini bilmiyordum."

"Bu cehenneme giden yol mu? Kötü ruhlar oraya mı gidiyorlar?"

Ruh Yakalayıcı kafasını iki yana salladı. "İyi ya da kötü, ruhlar sadece yollarına devam ederler, Elias. Ama orası bir tür *cehennem*. En azından, içinde kısılıp kalanlar için."

Kulübenin içindeki bir sandalyeye yığıldı, yüzü griydi. Omuzlarının etrafına bir battaniye sardım ve karşı çıkmadığını görünce rahatladım.

"Bana ifritlerin daha düşük elementlerden doğduklarını söylemiştin." Karşısına oturdum. "Daha yüksek elementler var mı?"

"Sadece bir tane," diye fısıldadı Ruh Yakalayıcı. Düşmanlığı o kadar azalmıştı ki, farklı bir yaratığa benziyordu. "Ateş."

"Sen bir cinsin." Birden anladım ama anlam veremiyordum. "Öyle değil mi? Uzun zaman önce bir Âlim kralının gaipten gelen diğer yaratıkları senin türünü aldatmaları ve yok etmeleri için ikna ettiğini sanıyordum."

"Cinler yok edilmediler," dedi Ruh Yakalayıcı. "Sadece kapana kısıldılar. Ve bizi aldatan gaipten gelen yaratıklar değillerdi. Genç, gururlu bir cin kızdı."

"Sen miydin?"

Battaniyeyi kenara itti. "Seni buraya getirerek hata ettim," dedi. "Seninle konuşmak için nöbetlerinden faydalanmak hataydı. Beni bağışla."

"Öyleyse, beni Kauf'a götür." Özrünü değerlendirdim, çünkü buradan gitmeliydim. "Lütfen. Şimdiye kadar oraya ulaşmam gerekirdi."

Ruh Yakalayıcı soğuk bir bakışla beni süzdü. *Lanet olsun, beni burada tutacak. Gökler bilir daha ne kadar.* Ama sonra, bir kez kafasını salladığını görünce rahatladım. "Sabah olduğunda." Tökezleyerek kapıya doğru ilerledi ve yardım etmeye çalışınca elini sallayarak beni tersledi.

"Bekle," dedim. "Ruh Yakalayıcı. Shaeva."

Adını duyunca bedeni kaskatı kesildi.

"*Neden* beni buraya getirdin? Sakın bana bunun sadece Tristas için olduğunu söyleme, çünkü bu hiç mantıklı değil. Ruhları teselli etmek benim değil, senin işin."

"Arkadaşına yardım etmeni istedim." Sesinden yalan söylediğini anlayabiliyordum. "Hepsi bu."

Bunun üzerine kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve onu anlamaya onunla ilk tanıştığımda olduğu kadar uzak olduğum için küfrettim. Ama Kauf -Darin- bekliyordu. Tek yapabileceğim özgürlüğümü geri alıp gitmekti.

Söz verdiği gibi, Shaeva beni sabah Kauf'a teslim etti - her ne kadar imkânsız olsa da. Kulübesinden çıkıp yürümeye başladık ve dakikalar sonra tepemizdeki ağaçlar çıplaktı. On beş dakika sonra Nevennes Geçidi'nin gölgeleri arasında, yeni yağmış karın içinde güçlükle ilerliyorduk.

"Burası benim diyarım, Elias," dedi Shaeva, dile getirmediğim sorularıma karşılık olarak. Artık daha az tedirgindi, sanki ismini söylemem uzun zaman önce gömülen bir nezaketin kilidini açmıştı. "Sınırları içindeyken dilediğim yere dilediğim şekilde seyahat edebilirim." İlerideki ağaçların arasındaki bir boşluğa işaret etti. "Kauf oradan geçince. Başarmak istiyorsan, hızlı olmalısın, Elias. *Rathana* sadece iki hafta sonra."

Alacakaranlık Nehri'nin karanlık şeridine bakan yüksek bir geçide doğru yürüdük. Ama doğru düzgün göremedim. Ağaçlardan kurtulduğum anda, geri dönüp kendimi onların arasında kaybetmekten başka bir şey istemedim.

Önce kokuyu aldım; cehennem böyle kokuyor olmalıydı. Sonra, işkence ve acı çekmekten başka hiçbir şey bilmeyen kadınlar ve erkeklerin tüyleri diken diken eden çığlıklarını

taşıyan rüzgârdaki çaresizliği hissettim. Çığlıklar ölülerin huzurlu fısıltılarına o kadar zıttı ki, ikisinin aynı dünyada nasıl var olabildiklerini merak ettim.

Gözlerimi vadinin kuzey ucundaki dağdan fırlayan soğuk demir ve oyulmuş kasvetli kayanın gaddarlığına çevirdim. Kauf Hapishanesi.

"Gitme, Elias," diye fısıldadı Shaeva. "Kendini o duvarların ardında kapana kısılmış bulursan, kaderin gerçekten çok karanlık olacak."

"Kaderim zaten karanlık." Arkama uzanıp kınlarındaki kavisli kılıçlarımı gevşettim ve ağırlıklarından teselli buldum. "En azından bu şekilde, bir hiç uğruna olmayacak."

XXVI: Helene

Harper ve benim Antium'a ulaşmamız üç hafta sürdü. Başkente sonbahar gelmişti, kırmızı ve altın rengi bu örtünün kenarları beyaz karla kaplıydı. Havaya kabak ile tarçın kokusu sinmişti ve yoğun ahşap dumanı kıvrılarak gökyüzüne yükseliyordu.

Ama rengârenk bitki örtüsünün altında ve sağlam meşe kapıların ardında, bir Çizer isyanı fokurduyordu.

"Kızıl Örümcekkuşu." Harper şehrin dışına kondurulan Savaşçı garnizonundan dışarı çıktı. "Kara Muhafız refakatçisi kışladan yola çıktı," dedi. "Garnizon çavuşu sokakların, özellikle de senin için tehlikeli olduğunu söyledi."

"Bir an önce içeri girmem için daha büyük bir sebep." Cebimdeki düzinelerce mesajın üzerine elimi koydum - hepsi babamdandı ve her biri bir öncekinden daha acildi. "Beklemeyi göze alamayız."

"İmparatorluk'un en kıdemli infazcısını olası bir iç savaşın arifesinde kaybetmeyi de göze alamayız," dedi Harper her zamanki dürüstlüğüyle. "İmparatorluk önce gelir, Kızıl Örümcekkuşu."

"Kumandan önce gelir demek istedin, sanırım."

Avitas'ın telaşsız duruşunda ince bir çatlak belirdi. Ama sonra içindeki duyguyu bastırdı.

"İmparatoruk önce gelir, Kızıl Örümcekkuşu. Her zaman. Bekleyeceğiz."

Karşı *çıkmadım*. Hayaletler peşimizdeymiş gibi hızla Antium'a doğru ilerlediğimiz yolculuk sırasında onunla birlikte haftalar geçirdikten sonra, bir Maskeli olarak Harper'ın becerilerine yeni bir saygıyla bakıyordum. Blackcliff'te o ve ben

asla karşılaşmamıştık. Benden dört yıl öndeydi - ben Çaylak olduğumda o bir Beşlik'ti, ben Beşlik olduğumda o bir Subay Adayı'ydı, ben Subay Adayı olduğumda o bir Kafatası'ydı. Bu süre içinde asla sivrilmemişti, yoksa onun hakkında bir şeyler duyardım.

Ama şimdi Kumandan'ın onu neden müttefiki yaptığını anlayabiliyordum. Onun gibi, Harper da duygularını demir bir yumrukla kontrol ediyordu.

Garnizonun ardından gelen toynak gümbürtüsü bir anda atımın sırtına atlamama neden oldu. Saniyeler sonra bir grup asker belirdi, zırh göğüslüklerinde benim adamlarım olduğunu belirten çığlık atan örümcekkuşu sembolleri vardı.

Beni görünce birçoğu ustalıkla selam verdi ama bir kısmı daha gönülsüzdü.

Dimdik durup ters ters baktım. Bunlar benim adamlarımdı ve bana itaat etmelilerdi.

"Üsteğmen Harper." Bir adam -yüzbaşı ve birlik komutanı- öne çıkması için atını dürttü. "Kızıl Örümcekkuşu."

Harper'a benden önce hitap etmesi yeterince rencide ediciydi. Beni tepeden tırnağa süzerken yüzündeki tiksinti dolu ifade yumruğumun çenesiyle buluşması için can atmama neden oldu.

"Adın ne asker?" dedim.

"Yüzbaşı Gallus Sergius."

Yüzbaşı Gallus Sergius, efendim, diye düzeltmek istedim.

Onu tanıyordum. Blackcliff'te benden iki yaş küçük bir oğlu vardı. Çocuk iyi bir savaşçıydı. Ama çenesi düşüktü. "Yüzbaşı," dedim, "neden bana karını baştan çıkarmışım gibi bakıyorsun?"

Yüzbaşı çenesini yukarı kaldırıp bana tepeden baktı. "Buna nasıl cüret-"

Ona elimin tersiyle vurdum. Ağzından kan sıçradı ve gözleri parladı, ama dilini tuttu. Ekibindeki adamlar huzursuzca kıpırdanırken asi bir şekilde fısıldaştılar.

"Bir dahaki sefere sıranı beklemeden konuşursan," dedim, "seni kırbaçlatırım. Sıraya dizilin. Geç kaldık."

Kara Muhafızlar'ın geri kalanı sıraya girip saldırıya karşı bir kalkan oluştururken, Harper atını benimkinin yanına sürdü. Etrafımdaki yüzleri çaktırmadan inceledim. Onlar Maskeliler'di, üstüne üstlük Kara Muhafızlar'dı. En iyilerin en iyisi. Ama yüzeyin altında kaynayan öfkeyi hissedebiliyordum. Saygılarını kazanamamıştım.

Nevennes Sıradağları arkasında kalacak şekilde şehrin kuzey sınırında yer alan beyaz kireçtaşından yapılmış devasa İmparatorluk sarayına yaklaşırken bir elimi belimdeki kılıcımda tuttum. Mazgallı siperlerde ok çıtaları ve nöbet kuleleri diziliydi. Taia Soyu'nun kırmızı ve altın rengi bayrağının yerini Marcus'un bayrağı almıştı: siyah zemin üzerinde bir balyoz.

Sokaklardan geçen birçok Savaşçı bizi izlemek için durmuştu. Kalın, kürklü şapkaları ve örgü boyunluklarının altından bize baktılar ve beni, yeni Kızıl Örümcekkuşu'nu süzerken korku ve merak yüzlerinde birbirine karıştı.

"*Küçük şarkıcı...*"

İrkildim ve atım sinirli bir şekilde kafasını salladı. Yanımda atını süren Avitas birden bana baktı ama ona aldırmayıp kalabalığı taradım. Gözüme beyaz bir parlaklık takıldı. Çöp kutusunda yaktıkları ateşin etrafında toplanan sokak çocukları ile serserilerin arasında, çirkin bir yara izi olan çenesini ve onu saklamak için üzerine attığı beyaz saçlarını gördüm. Kara gözleri gözlerimle buluştu. Sonra gitti, sokaklarda kayboldu.

Aşçı neden Antium'daydı?

Daha önce Âlimler'i düşman olarak görmemiştim. Düşman korkulan kişidir; sizi yok edebilecek biri. Ama Âlimler Savaşçılar'ı asla yok edemezler. Okuma yazma bilmezler. Savaşamazlar. Çeliği işlemeyi bilmezler. Onlar köle sınıfına, düşük bir sınıfa aittir.

Ama Aşçı farklıydı. Onda fazla olan bir şey vardı.

Sarayın kapısına varıp bizi kimin beklediğini görünce yaşlı yarasayı aklımdan çıkarmak zorunda kaldım. Kumandan. Her nasılsa benden önce davranmıştı. Sakin duruşu ve düzgün görünüşüne bakılırsa, en az bir gün önce gelmişti.

Kara Muhafızlar'ın hepsi onu görür görmez selamlayıp bana gösterdiklerinden daha fazla saygı gösterdiler.

"Kızıl Örümcekkuşu." Kelimeler dilinden yavaşça döküldü. "Yol seni yorgun düşürmüş. Dinlenmen için sana fırsat verirdim, ama İmparator seni hemen içeri götürmem için ısrar etti."

"Dinlenmeye ihtiyacım yok, Keris," dedim. "Kırsal bölgede hâlâ Âlimler'in peşinde olacağını sanıyordum."

"İmparator'un tavsiyelerime ihtiyacı vardı," dedi Kumandan. "Elbette, karşı çıkamazdım. Ama buradayken tembellik etmediğimden emin olabilirsin. Şu anda Antium'daki hapishaneler Âlim hastalığından temizleniyorlar ve adamlarım bu temizliği güneye taşıyacak. Gel, Örümcekkuşu. İmparator bekliyor." Adamlarıma baktı. "Beraberindekilere gerek yok."

Hakareti barizdi: *Neden birilerinin sana eşlik etmesine ihtiyaç duydun, Kızıl Örümcekkuşu? Yoksa korkuyor musun?* Karşılık vermek için ağzımı açtım ama fikrimi değiştirip dilimi tuttum. Beni daha fazla utandırmak için muhtemelen beni sinirlendirmek *istiyordu*.

Keris'in beni saray mensuplarıyla dolu taht odasına götür-

mesini bekliyordum. Hatta, orada babamı görmeyi umuyordum. Ama aksine, İmparator Marcus bizi yumuşak koltuklar ve alçak lambalarla dolu misafir odasında bekliyordu. İçeri girer girmez neden orayı seçtiğini anladım. Pencere yoktu.

"Nihayet." Ben içeri girince tiksintiyle ağzını buruşturdu. "Lanet olsun, karşıma çıkmadan önce yıkanamaz mıydın?"

Eğer bana biraz daha yaklaşmayı istemene sebep oluyorsa, hayır.

"İç savaş meselesi hijyenimden daha önemli, İmparator Hazretleri. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İmparatorluk'un en çok aranan firarisini yakalamak dışında mı?" Marcus'un alaycılığı sidik sarısı gözlerindeki nefretin gölgesinde kaldı.

"Onu yakalamak üzereydim," dedim. "Ama beni geri çağırdın. Ava geri dönebilmem için ihtiyacın olan şeyi hemen söylemeni öneririm."

Yumruğunun yaklaştığını gördüm ama çeneme indirdiğinde yine de nefesim kesildi. Ağzımın içi bir anda sıcak kanla doldu. Kendimi onu yutmaya zorladım.

"Beni sinirlendirme." Marcus yüzüme tükürdü. "Sen *benim* Kızıl Örümcekkuşu'msun. *İrademi* yerine getiren kılıç." Bir parça parşömen alıp onu yanımızdaki masanın üzerine yapıştırdı.

"On Soy," dedi. "Bütün Çizerler. Dördü Rufia Soyu'yla bir araya geldi. İmparator olarak yerimi alması için bir Çizer aday öneriyorlar. Diğer beşi kendi aile reislerinin tahta çıkmasını öneriyor. Hepsi peşime suikastçılar gönderdiler. Halkın gözü önünde idam edilmelerini ve yarın sabah sarayın önünde hepsinin kafalarının mızraklara geçirilmiş olmasını istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Elinde kanıt var-"

"Kanıda ihtiyacı yok." Kapının yakınında Harper'ın ya-

nında sessizce duran Kumandan sözümü kesti. "Bu Soylar imparatorluk malikânesinin yanı sıra Veturia Soyu'na saldırdılar. Açıkça İmparator'un devrilmesi çağrısında bulunuyorlar. Onlar vatan hainleri."

"Sen de mi yeminini bozuyorsun?" diye sordu Marcus bana. "Seni Cardium Kayalıkları'ndan atıp beş nesil boyunca adını lekelememi ister misin Örümcekkuşu? Kayalıkların vatan hainlerinin kanına susadığını duydum. Ne kadar içerse, İmparatorluk o kadar güçlenir."

Cardium Kayalıkları dibinde kemik yığınlarının olduğu, sarayın yakınındaki bir uçurumdu. Orada sadece tek tür suçlular idam edilirdi: tahta ihanet edenler.

Listedeki isimleri inceledim. Soylardan bazıları Aquilla Soyu kadar güçlüydü. Hatta, birkaçı daha güçlüydü. "Majesteleri, belki de konuşarak-"

Marcus aramızdaki mesafeyi hızla kat etti. Son saldırısı yüzünden ağzım hâlâ kanıyor olmasına rağmen, yerimden kımıldamadım. Beni sindirmesine izin vermeyecektim. Kendimi gözlerinin içine bakmaya zorladım ama orada gördüğüm şey karşısında ürpermemek için kendimi zor tuttum: gözlerinde bir tür kontrollü delilik, büyük bir yangın çıkarmak için sadece küçük bir kıvılcımın yeterli olduğu bir öfke vardı.

"Baban onlarla müzakerede bulunmaya çalıştı." Sırtımı duvara verene kadar Marcus üzerime yürüdü. Kumandan sıkılmış gibi bizi izliyordu. Harper bakışlarını kaçırdı. "Bitmek bilmeyen saçmalıkları hain Soylar'a müttefik bulmaları ve daha fazla suikasta teşebbüs etmeleri için zaman verdi. Bana müzakerelerden bahsetme. Blackcliff cehenneminden müzakere etmek için kurtulmadım. O lanet olası sınavları müzakere etmek için geçmedim. Kardeşimi-"

Sustu. Sanki başka bir kişilik derinliklerinden dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi bedenini güçlü ve beklenmedik bir üzüntü sardı. Karın boşluğumda bir korku filizlendi. Bu muhtemelen o ana kadar Marcus'ta gördüğüm en korkutucu şeydi. Çünkü onu insan kılıyordu.

"Tahttan inmeyeceğim, Kızıl Örümcekkuşu," dedi kısık bir sesle. "Bunun için çok fazla şeyden vazgeçtim. Bana verdiğin sözü tutarsan, bu İmparatorluk'a düzen getiririm. Bana ihanet edersen, onun yanışını izlersin."

İmparatorluk her şeyden önce gelmeli - tutkuların, dostlukların ve isteklerinden önce. Babam onu son gördüğümde katı bir şekilde bu sözleri söylemişti. Artık neyi kastettiğini biliyordum. *Biz Aquilla'yız kızım. Sonuna kadar sadık.*

Marcus'un isteğini yerine getirmeliydim. Bu iç savaşı durdurmalıydım. Yoksa İmparatorluk Çizerler'in açgözlülüğünün ağırlığının altında ufalanacaktı.

Marcus'u başımı eğerek selamladım. "Olmuş bilin, Majesteleri."

XXVII: Laia

Laia,

Ruh Yakalayıcı, Afya'nın kafilesinde kalırsam Darin'i Kauf'tan çıkarmak için yeterli zamanım olmayacağını söyledi. Tek başıma gidersem iki kat daha hızlı hareket edebilirim ve Kauf'a vardığınızda, Darin'i dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmuş olacağım. Biz -en azından, o- Afya'ya bahsettiğim mağarada sizi bekliyor olacağız.

İşler planladığım gibi gitmezse, çizdiğim Kauf haritasını kullan ve bu arada kendi planını yap. Seni hayal kırıklığına uğratırsam, başarılı olmalısın - kardeşin ve halkın için.

Ne olursa olsun, bana söylediğini hatırla: Yaşamda umut vardır.

Umarım seni tekrar görürüm.

-EV

Yedi cümle.

Haftalarca birlikte seyahat ettikten, birbirimizi kurtardıktan, dövüşüp hayatta kaldıktan sonra yedi lanet olası cümle. Yedi cümle ve sonra o kuzey rüzgârındaki bir duman gibi ortadan kaybolmuştu.

Gittikten dört hafta sonra, şimdi bile, düşündükçe sinirleniyordum ve öfke görüş alanımı kırmızıya boyuyordu. Elias'ın veda etmemesi bir yana, kararına karşı çıkmama fırsat bile vermemişti.

Bunu yapmak yerine bana bir not bırakmıştı. Acınacak halde kısa bir not.

Çenemi kastığımı, yayı kavrayan eklemlerimin beyazladığını fark ettim. Kollarını göğsünde birleştirerek açıklıktaki bir ağaca yaslanan Keenan yanımda içini çekti. Artık beni ye-

terince iyi tanıyordu. Aklımdan geçen ve beni bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu biliyordu.

"Odaklan, Laia."

Elias'ı zihnimden uzaklaştırıp Keenan'ın söylediğini yapmaya çalıştım. Hedefime baktım -kırmızı yapraklı bir akçaağaçtan sallanan eski bir kovaydı- ve okumu fırlattım.

Iskaladım.

Açıklığın ötesinde, rüzgârın çevrelerinde uğuldadığı Kabile yük arabaları gıcırdıyordu; kanımı donduran ürkütücü bir sesti. *Sonbahar şimdiden şiddetli. Ve yakında kış gelecek.* Kış kar demekti. Kar dağ geçitlerinin kapanması anlamına geliyordu. Ve kapalı dağ geçitleri ilkbahara kadar Kauf'a, Darin'e ya da Elias'a ulaşamamak anlamına geliyordu.

"Endişelenmeyi bırak." Yayı tekrar gerdiğimde Keenan sağ kolumu sıkı duracak şekilde çekti. Ondan yayılan ısı buz gibi soğuğu bastırdı. "Omuzlarını geride tut."

"Bu kadar erken durmamalıydık." Kaslarım sızlıyordu ama en azından ilk birkaç seferde olduğu gibi on dakika içinde yayı bırakmamıştım. Yük arabalarının oluşturduğu çemberin dışında duruyorduk ve güneş batıdaki ormanın üzerinde batmadan önce son günışığını değerlendiriyorduk.

"Henüz hava kararmadı," diye ekledim. "Nehri geçebilirdik." Batıya, ormanın ötesine, kare biçimli kuleye baktım - Savaşçı garnizonuna. "Her neyse, onlarla aramızda nehrin olmasını isterdim." Yayı indirdim. "Afya'yla konuşacağım-"

"Yerinde olsam konuşmazdım." Izzi birkaç metre ötemde kendi yayını gererken dilini ağzının kenarından dışarı çıkardı. "Aksiliği üstünde." Izzi'nin hedefi alçak bir dala bağlı eski bir bottu. Gerçek oklar kullanmaya başlamıştı. Ben ise birini yanlışlıkla öldürmemek için hâlâ küt uçlu çıtalar kullanıyordum.

"İmparatorluk'un bu kadar içinde olmaktan hoşlanmıyor. Ormanın yakınlarında olmaktan da." Izzi'nin yanındaki bir ağaç kökünde oturan Gibran, başıyla yaşlı ağaçlarla dolu alçak yeşil tepelerin uzandığı kuzeydoğuya işaret etti. Alacakaranlık Ormanı, Marinn'ın batı sınırında bir gözcüydü - o kadar etkiliydi ki Savaşçılar'ın beş yüz yıllık genişlemeleri sırasında, İmparatorluk bile bu ormana girememişti.

"Göreceksiniz," diye devam etti Gibran. "Buranın kuzeydoğusuna geçtiğimizde, her zamankinden daha huysuz olacak. Kız kardeşim batıl inançlıdır."

"Ormandan korkuyor musun Gibran?" Izzi uzaktaki ağaçlara merakla göz gezdirdi. "Oraya hiç yaklaştın mı?"

"Bir kez," dedi Gibran ve her zamanki neşeli ifadesi kayboldu. "Tek hatırladığım şey, oradan ayrılmak istediğimdi."

"Gibran! Izzi!" Afya kamptan onlara seslendi. "Yakacak odun toplayın!"

Gibran homurdanıp kafasını geriye attı. O ve Izzi kafilenin en genç üyeleri olduğu için Afya onlara -ve genellikle bana- en basit işleri verirdi: ateş için odun toplamak, bulaşıkları ve çamaşırları yıkamak gibi.

"Bize köle kelepçeleri taksa iyi olur," diye homurdandı Gibran. Sonra yüzünde sinsi bir ifade belirdi.

"O hedefi vurursan bir hafta yetecek kadar odun toplarım." Gibran Izzi'ye ışıl ışıl gülümsedi ve yanakları kızardı. "Iskalarsan, odun toplama işi senin."

Izzi yayını gerdi, hedefe baktı ve botu daldan rahatlıkla aşağı indirdi. Gibran küfretti.

"Mızmızlanma," dedi Izzi. "Bütün işi yaparken sana eşlik edeceğim." Izzi yayını sırtına taktı ve ayağa kalkmasına yardım etmek için Gibran'a elini uzattı. Gibran küstahça konuşmasına rağmen, Izzi'nin elini olması gerektiğinden bir süre

daha uzun tuttu ve genç kız önünde yürürken gözleri ondaydı. Izzi'nin birkaç gece önce yatmaya çekildiğimizde bana söylediklerini düşünürken gülümsememek için kendimi zor tuttum. "*İyi niyetli birinin hayranlığını kazanmak güzel bir şey Laia. Güzel bulunmak hoş bir şey.*"

Onları dürten Afya'nın yanından geçtiler. Dişlerimi kenetleyip bakışlarımı Kabileli kadından kaçırdım. Bir tür zayıflık hissine kapıldım. Ona yola devam etmemiz gerektiğini söylemek istiyordum, ama beni dinlemeyeceğini biliyordum. Elias'ın gitmesine izin vererek hata ettiğini ona söylemek *istiyordum* ama umursamayacaktı. Ve benim ya da Keenan'ın bir at alıp Elias'ın peşinden gitmemize izin vermediği için ona haykırmak istiyordum, ama gözlerini devirip bana Elias'ın gittiğini öğrendiğimde söylediği şeyi söyleyecekti: *Görevim seni sağ salim Kauf'a ulaştırmak. Ama peşinden aceleyle gitmeye kalkman buna engel olur.*

Görevini şaşırtıcı bir kurnazlıkla yerine getirdiğini kabul etmem gerekirdi. İmparatorluk'un kalbinde, kırsal alanlar Savaşçı askerleriyle kaynıyordu. Afya'nın kafilesi birçok kez aranmıştı. Bir kaçakçı kadar uyanık olması sayesinde hayatta kalmıştık.

Yayı yere indirdim, dikkatim dağınıktı.

"Akşam yemeğini hazırlamama yardım eder misin?" Keenan bana üzgün bir gülümsemeyle baktı. Yüzümdeki ifadeyi çok iyi biliyordu. Elias gittiğinden beri bıkkınlığıma sabırla dayanmıştı ve tek çaresinin zihnimi meşgul tutmak olduğunu anlamıştı. "Yemek pişirme sırası bende," dedi. Onunla birlikte yürümeye başladım, zihnim o kadar dalgındı ki Izzi seslenene kadar bize doğru koştuğunu fark etmedim.

"Hemen gelin," dedi. "Âlimler'den oluşan bir aile İmparatorluk'tan kaçıyor."

Keenan ve ben kampa doğru Izzi'yi takip ettik ve Afya'nın Riz ve Vana'yla hızla Sadh dilinde konuştuğunu gördük. Küçük bir grup tedirgin Âlim bize baktı, giysileri yırtıktı, yüzleri toz ve gözyaşı içindeydi. Kız kardeşlere benzeyen iki kara gözlü kadın yan yana duruyorlardı. Biri kolunu altı yaşlarında bir kıza dolamıştı. Yanlarındaki adam en fazla iki yaşında olabilecek bir erkek çocuğu taşıyordu.

Afya her ikisinin yüzünde de benzer, öfkeli ifadeler olan Riz ve Vana'dan uzaklaştı. Zehr mesafesini korudu, ama o da memnun görünmüyordu.

"Size yardım edemeyiz," dedi Afya Âlimler'e. "Kabilemin Savaşçılar'ın gazabına uğramasına izin veremem."

"Herkesi öldürüyorlar," dedi kadınlardan biri. "Hayatta kalan kimse olmadı, hanımefendi. Âlim esirleri bile öldürüyorlar, onları hücrelerinde katlediyorlar-"

Zemin ayaklarımın altından kaymış gibi hissettim. "Ne?" Keenan ve Afya'yı iterek önlerine geçtim. "Âlim esirler hakkında ne söyledin?"

"Savaşçılar onları katlediyorlar." Kadın bana doğru döndü. "Her bir esiri. Serra'dan Silas'a ve bizim şehrimiz Estium'a kadar, buranın seksen kilometre batısındaki herkesi. Sırada Antium'un ve ardından Kauf'un olduğunu duyduk. O kadın, Kumandan dedikleri Maskeli hepsini öldürüyor."

XXVIII: Helene

"Yüzbaşı Sergius hakkında ne yapacaksın?" diye sordu Harper, Antium'un Kara Muhafız kışlasına doğru ilerlerken. "Marcus'un listesindeki Soylar'dan bazıları Sergia Soyu'yla müttefik. Kara Muhafızlar'ın arasında güçlü desteğe sahip."

"Birkaç kez kırbaçlanmanın düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Hepsini kırbaçlatamazsın. Bariz bir görüş ayrılığı olursa, ne yapacaksın?"

"Ya yola gelirler Harper ya da onları pişman ederim. O kadar zor değil."

"Aptal olma, Örümcekkuşu." Sesindeki öfke beni şaşırttı, ona baktığımda yeşil gözleri parlıyordu. "Onlar iki yüz kişiden fazlalar ama biz sadece iki kişiyiz. Bize karşı cephe alırlarsa, ölürüz. Marcus'un düşmanlarını ortadan kaldırmaları için neden onlara emir vermediğini sanıyorsun? Kara Muhafızlar'ı kontrol edemeyeceğini biliyor. Ona doğrudan meydan okumaları riskini göze alamaz. Ama sana meydan okumaları riskine girebilir. Ona bu tavsiyeyi Kumandan vermiş olmalı. Başarısız olursan, ölürsün. İstediği tam olarak bu."

"Senin de istediğin bu."

"Ölmeni isteseydim, neden sana bunları söyleyeyim ki?"

"Lanet olsun, bilmiyorum Harper. Neden bunu yapıyorsun? Hiç mantıklı davranmıyorsun. Hiçbir zaman mantıklı olmadın." Sinirden kaşlarımı çattım. "Buna ayıracak vaktim yok. İmparatorluk'un en iyi korunan on Soyu'nun reislerini nasıl öldüreceğimi düşünmeliyim."

Harper karşılık vermek üzereydi ki kışlaya vardık. Burası eğitim alanının etrafına inşa edilen kocaman kare biçimli bir

binaydı. İçerdeki adamların çoğu ya zar atıyor, ya kâğıt oynuyor ya da biralarını içiyorlardı. Tiksintiyle dişlerimi sıktım. Eski Kızıl Örümcekkuşu gideli birkaç hafta olmuştu ama disiplin çoktan kaybolmuştu.

Eğitim alanından geçerken, adamlardan bazıları merakla bana baktılar. Diğerleri gözlerini oymayı istememe neden olan terbiyesiz bir şekilde beni süzdüler.

"Sergius'u etkisiz hale getireceğiz," dedim kısık bir sesle. "Ve en yakın dostlarını da."

"Baskı işe yaramaz," diye mırıldandı Harper. "Onları kurnazlıkla alt etmelisin. Sırlara ihtiyacın var."

"Yılanlar sırları kullanarak iş yaparlar."

"Ve yılanlar hayatta kalır," dedi Harper. "Eski Kızıl Örümcekkuşu sırları takas ederdi ve bu yüzden Taia Soyu için çok değerliydi."

"Hiç sır bilmiyorum, Harper." Ama bunu söylerken bile, doğru olmadığını anladım. Sergius, örneğin. Oğlu muhtemelen hakkında konuşmaması gereken birçok şey söylemişti. Blackcliff'te dedikodular çabuk yayılırdı. Küçük Sergius'un söylediklerinden herhangi biri doğruysa...

"Dostlarıyla ben ilgilenirim," dedi Harper. "Muhafızların arasındaki diğer Avamlar'dan yardım alırım. Ama hızlı hareket etmeliyiz."

"Hallet," dedim. "Sergius'la konuşacağım."

Yüzbaşını kışlanın yemekhanesinde ayaklarını masaya yaslamış ve etrafı arkadaşlarıyla çevrili halde buldum.

"Sergius." Ayağa kalkmamış olmasına değinmedim. "Bir konuda fikrine danışmak istiyorum. Özel olarak." Arkamı dönüp Kızıl Örümcekkuşu'nun odasına giderken hemen peşimden gelmemesine çok sinirlendim.

Nihayet içeri girdiğinde, "Yüzbaşı," diye söze başladım ama sözümü kesti.

"Bayan Aquilla," deyince, neredeyse kendi tükürüğümle boğulacaktım. Altı yaşımdan beri kimse bana Bayan Aquilla diye hitap etmemişti.

"Tavsiye ya da iyilik istemeden önce," diye sözlerine devam etti, "bir şeyi açıklamama izin verin. Kara Muhafızlar'ı asla kontrol edemeyeceksiniz. En iyi ihtimalle, güzel bir sembolik lider olacaksınız. O nedenle, o Avam köpeği İmparator size ne tür bir emir vermiş olursa olsun-"

"Karın nasıl?" Bu kadar direkt olmayı beklemiyordum, ama bir pislik gibi davranacaksa, onu kontrol altına almak için aynı seviyeye inmek zorundaydım.

"Karım haddini bilir," dedi Sergius temkinli bir şekilde.

"Senin aksine," dedim, "sonuçta onun kız kardeşiyle yattın. Ve kuzeniyle de. Ortalıkta dolaşan kaç evlilik dışı çocuğun var? Altı mı? Yedi mi?"

"Beni tehdit etmeye çalışıyorsan işe yaramaz." Yüzündeki alaycı gülümseme üzerinde çalışmış olduğu belliydi. "Karımın, birlikte olduğum kadınlardan ve evlilik dışı doğan çocuklarımdan haberi var. Gülümseyip işine bakar. Sen de aynı şeyi yapmalısın: Üzerine bir elbise geçir, soyunun iyiliği için evlen ve varisler doğur. Aslına bakarsan, bir oğlum var-"

Evet, seni salak. Oğlunu tanıyorum. Subay Adayı Sergius babasından nefret ederdi. *Keşke biri ona söylese,* demişti çocuk bir keresinde annesini kastederek. *Büyükbabama söyleyebilir. Büyükbabam babamın kıçına tekmeyi basar.*

"Belki de eşinin haberi yoktur." Sergius'a tekrar gülümsedim. "Ya da *belki* oynaşmalarını ondan saklamışsındır ve onları duymak karını yıkar. Belki babasına söyler ve hakarete uğradığını düşünüp öfkelenerek onu koruması altına alır ve ufalanan Çizer malikâneni ayakta tutan parayı geri çeker. Para olmadan Sergia Soyu'nun aile reisi olamazsın, değil mi Üsteğmen Sergius?"

"*Yüzbaşı* Sergius!"

"Rütben indirildi."

Sergius önce bembeyaz oldu, sonra sıradışı bir mora dönüştü. Şokun etkisi geçince, yerini oldukça tatmin edici bulduğum çaresiz bir öfke aldı.

Sırtını dikleştirdi, selam verdi ve kıdemli bir subaya hitap ederken uygun olan bir tonla konuşmaya başladı. "Kızıl Örümcekkuşu," dedi. "Size nasıl hizmet edebilirim?"

Sergius emirlerimi dalkavuklarına yağdırırken, Kara Muhafizlar'ın geri kalanları, istemeye istemeye de olsa, hizaya geldiler. Komuta merkezine geldikten bir saat sonra, Kara Muhafiz harekât odasında saldırıyı planlıyordum.

"Her birinde otuz adam bulunan beş ekip." Listedeki Soylar'a işaret ettim. "Babalar, Anneler ve on üç yaşından büyük çocukların zincirlenerek şafağa kadar Cardium Kayalıkları'na getirilmelerini istiyorum. Küçük çocuklar silahlı muhafizların gözetiminde kalacaklar. İçeri sessizce girip çıkın ve temiz çalışın."

"Diğer beş Soy ne olacak?" diye sordu Üsteğmen Sergius. "Rufia Soyu ve müttefikleri?"

Rufia Soyu'nun reisi Baba Rufius'u tanıyordum. Tipik önyargıları olan alışılagelmiş bir Çizer'di. Ve bir zamanlar babamın dostuydu. Babamın mektubuna göre, Baba Rufius Aquilla Soyu'nu bu hain koalisyona çekmek için birçok kez uğraşmıştı.

"Onları bana bırak."

★★★

Üzerimde beyaz, altın rengi ve oldukça rahatsız eden bir elbise vardı - muhtemelen dört yaşındayken bir düğüne ka-

tılmaya zorlandığımdan beri elbise giymediğim içindi. Oysa daha önce giymem gerekirdi ve sadece Hannah'nın yüzündeki ifade bile, buna değerdi.

Yemek salonuna girerken, "Güzel görünüyorsun," diye fısıldadı Livvy. "O aptallar bunu asla beklemeyecekler. Ama kendini dizginleyebilirsen." Mavi gözlerini kocaman açıp bana uyarırcasına bir bakış attı. "Baba Rufius iğrenç olsa da zeki biridir. Şüphelenebilir."

"Aptalca bir şey yaptığımı görürsen beni çimdikle." Nihayet odaya bakabilmeyi akıl ettim ve ağzım açık kaldı. Annem kendisini aşmış, masayı kar beyaz porselenler ve kış güllerinin olduğu uzun, berrak vazolarla donatmıştı. Krem rengi ince mumlar odayı hoş bir şekilde aydınlatıyordu ve köşedeki bir kafeste beyaz bir ardıçkuşu tatlılıkla ötüyordu.

Hannah, Livvy ve benim peşimden odaya girdi. Elbisesi benimkine benzerdi, saçlarını buzdan bukleler halinde toplamıştı. Tepesinde küçük bir altın taç vardı - yaklaşan evliliğini ima eden bariz bir işaretti.

"Bu işe yaramaz," dedi. "Neden muhafızlarını alıp hainlerin evlerine gizlice girerek onları öldürmediğini anlamıyorum. İyi olduğun şey bu değil mi?"

"Elbiseme kan bulaşmasını istemedim," dedim ilgisizce.

Hannah gülümseyince şaşırdım ama gizlemek için hemen elini yüzüne doğru götürdü.

Yüreğim hafifledi ve tıpkı küçükken şakalaştığımızda olduğu gibi ona sırıttığımı fark ettim. Ama bir saniye sonra suratını astı. "Onları tuzağa düşürmek için buraya davet ettiğimizi öğrendiklerinde insanların ne düşüneceklerini gökler bilir."

Benden uzaklaştı ve sinirim tepeme çıktı. Gerçekten bunu yapmak istediğimi mi sanıyordu?

"Marcus'la evlenip eline kan bulaşmasından kaçınacağını düşünme, kardeşim," diye ona tısladım. "Buna alışsan iyi olur."

"İkiniz de şunu kesin." Livvy bir ona bir bana baktı, yemek odasının dışında ön kapılar açıldı ve babam misafirlerimizi selamladı. "Asıl düşmanın kim olduğunu unutma."

Saniyeler sonra, her birinin yanlarında bir düzine koruması olan bir grup Çizer adamla birlikte babam içeri girdi. Aile reislerinin içeri girmelerine izin vermeden önce pencerelerden masalara ve perdelere kadar her yeri güvence altına aldılar.

Rufia Soyu'nun reisi önden ilerledi, sarı ve mor ipek cüppesi koca göbeğinin üzerinde gerilmişti. Ordudan ayrıldıktan sonra güçten düşen şişman bir adamdı ama hâlâ bir sırtlan kadar sinsiydi. Beni görünce eli belindeki kılıcına gitti - sarkık kollarına bakılırsa, nasıl kullanacağını hatırladığından emin değildim.

"Baba Aquillus," dedi. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Babam şaşkınlıkla bana baktı. Bir an için o kadar içtendi ki, beni bile kandırdı.

"Bu benim en büyük kızım," dedi babam. "Helene Aquilla." Bilerek ismimi kullandı. "Ama sanırım ona artık Kızıl Örümcekkuşu demeliyiz, değil mi tatlım?" Küstah bir şekilde yanağıma hafifçe vurdu. "Konuşmalarımızdan birkaç şey öğrenmesinin iyi olabileceğini düşündüm."

"O İmparator'un Kızıl Örümcekkuşu." Baba Rufius elini kılıcından çekmedi. "Bu bir tuzak mı Aquillus? Bir tuzağa mı çağrıldık?"

"O İmparator'un Kızıl Örümcekkuşu," dedi babam. "Ve bu nedenle, konumunu nasıl kullanacağına dair hiçbir fikri olmasa da bizim için faydalı. Ona öğreteceğiz, elbette. Gel,

Rufius, beni senelerdir tanıyorsun. İstersen adamlarına evi aratabilirsin. Tedirgin eden bir şey görürsen, sen ve diğerleri gidebilirsiniz."

Baba Rufius'a açıkça gülümsedim ve Livvy'nin ona bilgi vermesini istediği biri olduğunda hoş görünmek için yaptığı gibi sıcak ve sevimli bir ses tonu takındım. "Kalın, efendim," dedim. "Bana layık görülen yeni unvanı onurlandırmak istiyorum ve ancak sizin gibi deneyimli adamların çalışmalarını izleyerek bunu yapabilirim."

"Blackcliff fareler için değildir, kızım." Adam tuğlayı andıran elini kılıcından çekmedi. "Nasıl bir oyun oynuyorsun?"

Şaşırmış gibi babama baktım. "Oyun oynamıyorum, efendim," dedim. "Her şeyden önce, ben Aquilla Soyu'nun bir kızıyım. Blackcliff'e gelince, orada... Hayatta kalmanın bazı *yolları* vardır, özellikle de bir kadınsanız."

Gözlerinde şaşkınlık belirirken, yüzünde tiksinti ve merak dolu bir ifade görünüp kayboldu. Bu ifadesi tüylerimi diken diken etti ama metin oldum. *Haydi, seni yarım akıllı. Beni hafife al.*

Homurdanarak oturdu. Diğer dört Baba -Baba Rufius'un müttefikleri- onu izlediler ve çok geçmeden Anneler içeri girdi ve onları bir çeşnici ile yiyeceklerle dolu tepsiler taşıyan bir dizi köle takip etti.

Annem istediğim gibi beni Baba Rufius'un karşısına oturttu. Yemek boyunca tiz kahkahalar attım. Saçımla oynadım. Sohbetin en can alıcı noktalarında sıkılmış gibi yaptım. Livvy'yle kıkırdadım. Hannah'ya baktığımda, bir başka aile reisiyle sohbet ettiğini ve dikkatini dağıttığını gördüm.

Akşam yemeği bitince babam ayağa kalktı. "Çalışma odama çekilelim, beyler," dedi. "Hel, kızım, bize şarap getir."

Babam karşılık vermemi beklemeden adamları yemek odasından çıkardı ve korumalar da onları takip ettiler.

"İkiniz de odalarınıza gidin," diye fısıldadım Livvy ve Hannah'ya. "Ne duyarsanız duyun, babam yanınıza gelene kadar oradan çıkmayın."

Birkaç dakika sonra şarap ve kadehlerle dolu bir tepsiyle çalışma odasına yaklaşırken, Soy reislerinin çok sayıdaki koruması dışarıda diziliydi. Alan hepsinin rahatlıkla sığamayacağı kadar küçüktü. Kapının iki yanındaki adamlara gülümseyince bana sırıttılar. *Aptallar.*

Odaya girdikten sonra, babam kapıyı arkamdan kapatıp elini omzuma koydu. "Helene iyi bir kızdır ve Soyu'na sadıktır." Sorunsuz bir şekilde beni sohbete dahil etti. "Ne istersek yapar ve bu bizi İmparator'a yaklaştırır."

Onlar olası ittifaklar hakkında konuşurken, tepsiyi masada dolaştırdım ve belli belirsiz duraksayarak pencerenin önünden geçtim. Bu arazide bekleyen Kara Muhafızlar için bir işaretti. Yavaşça şarabı servis ettim. Babam her kadehten acelesizce birer yudum aldıktan sonra onları aile reislerine uzattım.

Son kadehi Rufia Soyu'nun reisine uzattım. Domuz gözlerini bana dikti ve parmağını bilerek avucuma değdirdi. Tiksintimi gizlemek yeterince kolaydı, özellikle de çalışma odasının önünden gelen hafif patırtıyı duyduktan sonra.

Onları öldürme Helene, diye kendime hatırlattım. *Halk önünde idam edilmeleri için hayatta kalmaları gerekiyor.*

Rufia Soyu'nun reisine özel küçük, gizli bir gülümsemeyle elimi elinden yavaşça çektim.

Sonra, elbisemin yanlarındaki kesiklerden kavisli kılıçlarımı çekip çıkardım.

***

Şafak olduğunda, Kara Muhafızlar Çizer hainleri ve ailelerini toplamıştı. Şehir tellalları Cardium Kayalıkları'nda yaklaşan infazı duyuruyorlardı. Binlerce insan kayalıkların dibindeki kemik çukurunun etrafında uzanan meydanda toplanmışlardı. Kalabalıktaki Çizerler'e ve Tüccarlar'a aynı kaderi paylaşmamaları için hainlere olan nefretlerini dile getirmeleri emredilmişti. Avamlar'ın teşvik edilmeye ihtiyaçları yoktu.

Kayalıkların üst kısmı aşağı doğru üç taraça halinde eğimliydi. Ailem de dahil olmak üzere Çizer mensupları en yakın taraçada duruyorlardı. Daha az güçlü Soylar'ın liderleri en tepede duruyorlardı.

Uçurumun kenarından Marcus kalabalığa göz gezdirdi. Savaş zırhını giymişti ve başında demir bir taç vardı. Yanında duran Kumandan kulağına bir şey mırıldandı. Kafasını salladı ve güneş doğarken toplananlara hitap etti, tellallar sayesinde sözleri kalabalığa ulaştı.

"On Çizer Soyu, Kâhinler'in seçtiği İmparator'unuza karşı koymayı seçtiler," diye kükredi. "On Çizer reisi yüzyıllardır bizlere rehberlik eden kutsal Kahinler'den daha akıllı olduklarına inandılar. Bu Soy reisleri vatanlarına ihanet ederek kendi ailelerini utandırdılar. Vatan hainleri için sadece bir ceza vardır."

Marcus başını eğerek işaret verdi ve kıvranan, ağzı tıkalı Rufia Soyu reisinin her iki tarafında duran Harper ve ben adamı ayağa kaldırdık. Hiç vakit kaybetmeden, Marcus Rufia Soyu reisi Baba Rufius'u gösterişli cüppesinden tutup uçurumun kenarından aşağı attı.

Adamın vücudu yere çarptığında çıkan ses aşağıda tezahürat eden kalabalığın gürültüsünde kayboldu.

Diğer dokuz Soy reisi de hızla onu takip ettiler ve uçuru-

mun dibinde kırık kemik ve parçalanmış kafatası yığınından başka bir şey kalmadığında, Marcus varislerine döndü - hepsi Antium'un görebileceği şekilde diz çöktürülmüş ve zincirlenmişlerdi.

"Eşlerinizin, oğullarınızın ve kızlarınızın hayatları üzerine," dedi Marcus, "bağlılık yemini edeceksiniz. Yoksa göklere yemin ederim ki, Kızıl Örümcekkuşu'm, Çizer olsun ya da olmasın, hepinizi teker teker öldürür."

Yemin etmek için birbirlerini ezdiler. Ölen Soy reislerinin çığlıkları kafalarında yankılanırken, elbette bağlılık yemini ederlerdi. Edilen her yeminle birlikte, kalabalık tekrar tezahürat etti.

Yemin etme işi bittiğinde Marcus tekrar toplananlara döndü. "Ben sizin İmparator'unuzum," dediğinde sesi meydanda gürledi. "Kâhinler'in öngördüğü. Ve ben düzeni *sağlayacağım*. Sadakati *sağlayacağım*. Bana karşı koyanlar bunu hayatlarıyla öderler."

Kalabalık tekrar tezahürat etti ve Rufia Soyu'nun yeni reisi yanındaki Soy reislerinden biriyle konuşurken sesi gürültünün içinde neredeyse kayboldu.

"Peki ya Elias Veturius?" diye tısladı adam. "İmparator o pislik elinden kaçarken, en iyi adamlarını ölüme gönderiyor."

Kalabalık bu sözleri duymadı ama Marcus duydu. Yılan yavaşça yeni Soy reisine döndü ve adam sinip gözlerini uçurumun kenarından korkuyla kaçırdı.

"Doğru bir noktaya değindin, Baba Rufius," dedi Marcus. "Buna Elias Veturius'un *Rathana*'ya kadar halkın önünde idam edileceğini söyleyerek karşılık verebilirim. Kızıl Örümcekkuşu'mun adamları onu yakalamak üzere. Öyle değil mi Örümcekkuşu?"

Rathana mı? Bu sadece birkaç hafta sonraydı. "Ben-"

"Umarım," dedi Kumandan, "daha fazla mazeretle Majesteleri'nin canını sıkmazsın. Sadakatinin az önce idam ettiğimiz vatan hainleri kadar şüpheli olduğunu öğrenmek istemeyiz."

"Buna nasıl cüret-"

"Sana bir görev verildi," dedi Marcus. "Başarılı olamadın. Cardium Kayalıkları vatan hainlerinin kanına susar. Eğer bu susuzluğu Elias Veturius'un kanıyla gidermezsek, belki de Aquilla Soyu'nun kanıyla giderebiliriz. Ne de olsa, vatan hainleri vatan hainleridir."

"Beni öldüremezsin," dedim. "Cain bunu yaparsan kendi sonunu getireceğini söyledi."

"Aquilla Soyu'nun tek üyesi sen değilsin."

Ailem. Sözlerinin etkisini hissederken, Marcus'un gözleri birini avuçlarına aldığında olduğu gibi meşum bir neşeyle parladı.

"Hannah'la nişanlısın." *Güce duyduğu arzuya karşı çık*, diye çaresizce içimden geçirdim. *Bunun ona senden daha çok zarar vereceğini görmesini sağla, Helene.* "Aquilla Soyu tek müttefikin."

"Veturia Soyu da onun yanında," dedi Kumandan.

"Ve görebildiğim kadarıyla, beni destekleyecek yaklaşık on Soy daha var." Marcus birkaç metre ötedeki yeni Çizer Aile Reislerine göz gezdirdi. "Bu arada, bu hediye için teşekkürler. Kız kardeşine gelince evlenecek başka bir soylu fahişe bulabilirim." Omuzlarını silkti. "Ne de olsa, kıtlık yok."

"Tahtın yeterince güçlü değil-"

Marcus'un sesi tıslamadan ibaretti. "Soyluların önünde tahtım –müttefiklerim- hakkında bana meydan okumaya nı cesaret ediyorsun? Asla benden daha fazla şey bildiğini düşünme, Kızıl Örümcekkuşu. Asla. Hiçbir şey beni bundan daha çok sinirlendiremez."

Gözlerindeki kurnaz ifadeyi görünce vücudum kurşun kadar ağırlaştı. Bana doğru bir adım attı, kötülüğü hareket etme becerimi zayıflatan bir zehir gibiydi.

"Ah." Çenemi yukarı kaldırıp yüzüme baktı. "Panik, korku ve çaresizlik. Bunu seveceğini düşünüyorum, Kızıl Örümcekkuşu." Dudağımı ısırdı, ani ve acı vericiydi ve bu sırada gözleri açıktı. Kendi kanımın tadını aldım.

"Şimdi, Örümcekkuşu," diye ağzıma doğru nefesini verdi. "Git yakala."

XXIX: Laia

O kadın, Kumandan dedikleri Maskeli hepsini öldürüyor.

Bütün Âlimler'i. Bütün Âlim esirleri.

"Gökler adına, Keenan," dedim. O da benim gibi hemen anladı. "Darin."

"Savaşçılar kuzeye doğru hareket ediyorlar," diye fısıldadı Keenan. Âlimler onu duymadılar, dikkatleri kaderlerine henüz karar veremeyen Afya'nın üzerindeydi. "Kauf'a varmış olamazlar. Kumandan sistemlidir. Güneyden kuzeye gidiyorsa, planını şimdi değiştirmez. Kauf'a ulaşmadan önce Antium'dan geçmesi gerekiyor."

Elinde küçük dürbünü olan Zehr, "Afya," diye kampın kenarından seslendi. "Savaşçılar geliyor. Kaç kişi olduklarını göremiyorum ama çok yakınlar."

Afya küfretti ve Âlim adam onu tuttu. "Lütfen. Bari çocukları alın." Çenesini kenetledi ama gözleri dolmuştu. "Ayan iki yaşında. Sena altı yaşında. Savaşçılar onları bağışlamazlar. Onları güvende tut. Kız kardeşlerim ve ben kaçacağız, askerleri sizden uzaklaştırırız."

"Afya." Izzi Kabileli kadına tiksintiyle baktı. "Onları reddedemezsin-"

Adam bize doğru döndü. "Lütfen, hanımefendi," dedi bana, "adım Miladh. Halatçıyım. Hiçbir şeyim. Kendimi umursamıyorum. Ama oğlum- o akıllı, çok akıllı-"

Gibran arkamızda belirip Izzi'nin elinden tuttu. "Çabuk," dedi. "Yük arabasına bin. Savaşçılar onların izini sürüyordu ama gördükleri bütün Âlimler'i öldürüyorlar. Sizi saklamalıyız."

"Afya, lütfen." Izzi çocuklara baktı ama Gibran korku dolu gözlerle onu yük arabasına doğru çekti.

"Laia saklanmalıyız," dedi Keenan.

"Onları yanımıza almalıyız," dedim ve Afya'ya döndüm. "Hepsini. Kaçakçı bölmelerinde bulundum. Hepsine yetecek kadar yerin var." Miladh'a döndüm. "Savaşçılar seni ve aileni gördüler mi? *Özellikle* mi peşinizdeler?"

"Hayır," dedi Miladh. "Bir düzine insanla birlikte kaçtık. Sadece birkaç saat önce onlardan ayrıldık."

"Afya, bir yerlerde köle kelepçelerin olmalı," dedim. "Nur'da yaptığımız şeyi yap-"

"Kesinlikle olmaz." Afya'nın sesi tıslar gibi çıktı ve kara gözleri hançerlere dönüştü. "Sizinle Kabile'mi zaten riske attım," dedi. "Şimdi çenenizi kapayıp yük arabalarındaki yerlerinizi alın."

"Laia," dedi Keenan, "gel-"

"*Zaldara*." Zehr'in sesi sertti. "Bir düzine adam. İki dakikalık mesafedeler. Yanlarında bir Maskeli var."

"Lanet olsun, gökler adına." Afya kolumdan tutup beni yük arabasına doğru itti. "O arabaya bin," diye hırladı. "*Hemen*."

"Sakla onları Afya." Öne doğru atıldım ve Miladh oğlunu kollarıma verdi. "Yoksa hiçbir yere gitmiyorum. Savaşçılar gelene kadar burada dururum ve kim olduğumu anladıklarında, bir firariyi barındırdığın için ölürsün."

"Yalan," diye tısladı Afya. "O çok değerli erkek kardeşinin boynunu bunun için riske atmazsın."

Ona doğru yaklaştım, burnum Afya'nınkinden iki santimetre uzaktaydı ve geri çekilmeyi reddettim. Annemi düşündüm. Büyükannemi düşündüm. Darin'i düşündüm. Savaşçılar'ın kılıçları altında yok olan bütün Âlimler'i düşündüm.

"Dene ve gör."

Afya bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra hırlama ve bağırma arasında bir şey homurdandı. "Bu yüzden ölürsek," dedi, "sana bunun bedelini ödetene kadar cehennemde yakanı bırakmayacağım."

"Vana," diye kuzenine seslendi. "Kız kardeşleri ve kızı al. Riz'in yük arabasını ve kilim arabasını kullan." Miladh'a döndü. "Laia'ylasın."

Keenan omzumu tuttu. "Emin misin?"

"Onları ölüme terk edemeyiz," dedim. "Savaşçılar buraya gelmeden git." Zehr'in yük arabasındaki saklanma yerine doğru koştu ve saniyeler sonra Miladh, Ayan ve ben Afya'nın yük arabasının içindeydik. Zemindeki döşeme kapağını gizleyen kilimi kenara ittim. Kapak çelikle güçlendirilmişti ve bir fil kadar ağırdı. Miladh homurdanarak onu kaldırmama yardım etti.

Ghas ve barutla dolu, sığ ama geniş bir yere açıldı. Afya'nın hileli bölmesiydi bu. Son birkaç haftadır kafileyi arayan Savaşçılar her defasında bu yasadışı zulasını bulunca memnun olmuş ve tembellik edip daha fazla aramamışlardı.

Gizli bir kolu çektim ve bir tıkırtı duydum. Zemin yatay şekilde kenara kayınca birinci bölmenin altındaki yer ortaya çıktı. Bir tarafa ben girdim, diğer tarafa Miladh yerleşti ve gözleri kocaman olan Ayan aramıza uzandı.

Afya yük arabasının kapısında belirdi. Hâlâ öfkeliydi ve bölmenin tuzak kapısını üzerimize örterken imalı bir şekilde sessizdi. Üzerindeki kilimi düzeltirken hışırdadığını duydum. Sonra ayak sesleri uzaklaştı.

Bölmedeki suntaların arasından burunlarından soluyan atları ve şıngırdayan koşum takımlarını duyabiliyordum. Bir Savaşçı'nın kesik sesi net bir şekilde duyuluyordu ama söy-

lediklerini anlayamıyordum. Bölmenin üzerinden bir gölge geçince kendimi hareket etmemeye ve ses çıkarmamaya zorladım. Aynı şeyi şimdiye kadar birçok kez yapmıştım. Bazen burada yarım saat beklerdim, bir keresinde neredeyse yarım gün bekledim.

Kıpırdama Laia. Sakin ol. Yanımda, Ayan kıpırdandı ama sessizliğini korudu, belki de bölmenin dışındaki tehlikeyi sezmişti.

"...bir grup Âlim isyancı bu tarafa doğru koşuyorlardı," dedi duygusuz bir ses. Konuşan Maskeli'ydi. "Onları gördün mü?"

"Bir-iki köle gördüm," dedi Afya. "İsyancı görmedim."

"Her koşulda yük arabanı arayacağız, Kabileli kadın. *Zaldar*'ın nerede?"

"Ben *Zaldara*'yım."

Maskeli duraksadı. "İlginç," dedi ürpermeme neden olan bir şekilde. Riz'in ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hayal edebiliyordum. "Belki de, bunu sen ve ben daha sonra konuşabiliriz, Kabileli kadın."

"Belki de." Afya'nın sesi mırıltıyı andırıyordu, o kadar pürüzsüzdü ki son birkaç haftayı onunla dar bir alanda geçirmemiş olsaydım, yüzeyin hemen altındaki gizli öfkesi dikkatimden kaçabilirdi.

"Yeşilden başla." Maskeli'nin sesi uzaklaştı. Kafamı çevirip bir gözümü kapattım ve diğerini suntaların arasındaki boşluğa yaklaştırdım. Gibran'ın aynalarla süslü yük arabasını ve Keenan'ın saklandığı onun yanındaki erzak arabasını zar zor seçebiliyordum.

Keenan'ın benimle birlikte saklanmak isteyeceğini düşünmüştüm ama Savaşçılar ilk kez geldiklerinde, Afya'nın bölmesine bakıp kafasını sallamıştı.

Ayrı kalırsak, demişti, *Savaşçılar birimizi keşfederse, diğerimiz gizli kalabilir.*

Çok geçmeden, bir at burnundan soludu ve bir asker sırtından aşağı atladı. Gözüme gümüş bir yüz ilişti ve nefes almaya çalıştım. Yanımda, Miladh elini oğlunun göğsüne koydu.

Afya'nın yük arabasının ucundaki basamaklar aşağı indi ve askerin botlarının ağırlığı üzerimizde gümbürdedi. Ayak sesleri durdu.

Bu hiçbir anlama gelmez. Zemindeki bağlantı yerlerini görmeyebilir. Döşeme kapağı öylesine zekice tasarlanmıştı ki, tuzak bölmeyi saptamak bile neredeyse imkânsızdı.

Asker bir ileri bir geri yürüdü. Yük arabasından indi ama rahatlayamadım, çünkü saniyeler sonra etrafında daire çizmeye başladı.

"*Zaldara*," diye Afya'ya seslendi. "Yük araban çok tuhaf inşa edilmiş." Kulağa neredeyse eğleniyormuş gibi geliyordu. "Dışarıdan bakınca, bu yük arabasının zemini yerden sadece otuz santimetre yükseklikte. Ama içerisi oldukça yüksek."

"Kabileliler yük arabalarının sağlam olmasını isterler, lordum," dedi Afya. "Yoksa yoldaki ilk çukurda paramparça olurlar."

"Yardımcı asker," diye Maskeli başka bir askere seslendi. "Buraya gel. *Zaldara*, sen de." Botlar Afya'nın arabasının basamaklarından çıktı ve onu daha hafif ayak sesleri izledi.

Nefes al, Laia. Nefes al. Hiçbir şey olmayacak. Bu daha önce de oldu.

"Kilimi kaldır, *Zaldara*."

Kilim kaydı. Bir saniye sonra, döşeme kapısının tıkırtısını duydum. *Gökler adına, hayır.*

"Yük arabanın sağlam olmasını istiyorsun, öyle mi?" dedi Maskeli. "Anlaşılan, o kadar sağlam değil."

"Belki de bunu konuşabiliriz," dedi Afya düzgünce. "Görmezden gelirseniz, küçük bir hediye vermekten memnun olurum-"

"Ben bir kalıp ghas'ı rüşvet olarak verebileceğin İmparatorluk'un vergi tahsildarı değilim, Kabileli kadın." Maskeli'nin sesi artık neşeli değildi. "Bu madde yasak, el koyulup yok edilecek, barut için de aynı şey geçerli. Asker, kaçak malları topla."

Pekâlâ, onları buldun. Şimdi yoluna devam et.

Asker ghas kalıplarını teker teker kaldırdı. Bu daha önce de olmuştu ama şimdiye kadar Afya birkaç kalıp ghas'tan daha fazlasını aramamaları için Savaşçılar'ın akıllarını çelmişti. Bu Maskeli bölmedeki her şey toplanana kadar kıpırdamadı.

"Pekâlâ," dedi Afya yardımcı askerin işi bitince. "Mutlu musun?"

"Pek sayılmaz," dedi Maskeli. Bir saniye sonra Afya küfretti. Ağır bir gümbürtünün ardından Kabileli kadının nefesinin kesildiğini ve çığlık atmaya çalıştığını duydum.

Kaybol, Laia, diye içimden geçirdim. *Görünmezsin. Gittin. Küçüksün. Bir çizikten bile daha küçük. Toz zerresinden bile daha küçük. Kimse seni göremez. Kimse burada olduğunu bilmiyor.* Kan bir anda tenime hücum etmiş gibi vücudum karıncalandı.

Bir dakika sonra, bölmenin ikinci kısmı açıldı. Bir eli hızla moraran boynunda olan Afya kendi bölmesinin yan tarafına doğru yığılmıştı. Maskeli'yle aramda birkaç santimetre vardı ve korkudan felç olmuş gibi yüzüne bakıyordum.

Beni tanımasını bekledim. Ama sadece Miladh ve Ayan'a baktı. Çocuk karşısındaki canavarı görünce ağlamaya başladı. Çaresizce onu susturmaya çalışan babasına ellerini uzattı.

"Âlim pislik," dedi Maskeli. "Saklanmayı bile beceremiyorsunuz. Kalk, sıçan. Sustur şu çocuğunu."

Miladh'ın yattığım yere çevirdiği gözleri kocaman oldu. Hemen kafasını çevirip hiçbir şey söylemedi. Beni görmezden geldi. Hepsi beni görmezden geldiler. Sanki orada değildim. Sanki beni göremiyorlardı.

Tıpkı Serra'da Kumandan'a sinsice yaklaştığın gibi, Yağmacı Tüneği'nde o Kabileli adamdan saklandığında olduğu gibi. Elias'ın seni Nur'daki kalabalıkta kaybettiği gibi. Gözden kaybolmayı istediğinde, kayboluyorsun.

İmkânsızdı. Maskeli'nin tuhaf bir oyunu olduğunu düşündüm. Ama Afya, Miladh ve Ayan'ı önünden iterek yük arabasından dışarı çıktı ve tek başıma kaldım. Kendime bakınca nefesimi tuttum. Vücudumu görebiliyordum ama aynı zamanda vücudumun üzerinden ahşabın desenini de görebiliyordum. Temkinli şekilde kaçakçı bölmesinin kenarlarına uzanırken, hikâyelerde hayaletlerin ellerinin olduğu gibi elimin içinden geçmesini bekledim. Ama vücudum her zamanki gibi katıydı; sadece gözüme daha şeffaf görünüyordu - ve başkalarına görünmezdi.

Nasıl? Nasıl? Nasıl? Bunu Serra'daki ifrit mi yapmıştı? Bunlar yanıtlamam gereken sorulardı - ama daha sonra. Şimdilik, Darin'in kılıcını, hançerimi ve çantamı alıp parmak uçlarıma basarak yük arabasından indim. Gölgelerden ayrılmadım, ama meşalelerin önünde de yürüyebilirdim, çünkü kimse beni görmüyordu. Zehr, Riz, Vana ve Gibran elleri arkalarında bağlı şekilde yerde diz çökmüşlerdi.

"Yük arabalarını arayın," diye hırladı Maskeli. "Burada iki Âlim pisliği varsa, daha fazlası olmalı."

Bir dakika sonra, askerlerden biri yaklaştı. "Efendim," dedi. "Başka kimse yok."

"Belki de, yeterince iyi aramadınız." Maskeli meşalelerden birini alıp Gibran'ın yük arabasını ateşe verdi. Izzi!

"Hayır," diye bağırdı Gibran ellerindeki ipleri çözmeye çalışarak. "*HAYIR!*"

Kısa bir süre sonra, Izzi dumandan öksürerek yük arabasından çıktı. Maskeli gülümsedi.

"Gördünüz mü?" dedi yanındaki askerlere. "Sıçan gibiler. Onları dışarı çıkarmak için tek ihtiyacınız olan şey duman. Yük arabalarını yakın. Gidecekleri yerde onlara ihtiyaçları olmayacak."

Gökler adına. Harekete geçmeliydim. Savaşçıları saydım. Bir düzinelerdi. Maskeli, altı lejyoner ve beş yardımcı asker. Yük arabasını ateşe vermelerinden saniyeler sonra, Miladh'ın kız kardeşleri küçük Sena'yla birlikte saklandıkları yerden çıktılar. Kız korku dolu gözlerini Maskeli'den ayıramıyordu.

"Bir tane daha buldum!" diye seslendi yardımcı askerlerden biri kampın diğer tarafından ve Keenan'ı sürükleyerek dışarı çıkardı.

Maskeli sırıtarak Keenan'a baktı. "Şu saçlara bak," dedi. "Kızıllardan hoşlanan birkaç arkadaşım var, evlat. Ne yazık ki, bütün Âlimler'i öldürme emri aldım. Yoksa seni satıp karşılığında bolca altın alırdım."

Keenan çenesini kenetledi ve açıklıkta gözleri beni aradı. Beni göremeyince rahatladı ve Savaşçılar onu bağlarken karşı koymadı.

Herkesi bulmuşlardı. Yük arabaları yanıyordu. Dakikalar içinde bütün Âlimler'i idam edecek ve muhtemelen Afya ile Kabile'sini hapse götüreceklerdi.

Hiçbir planım yoktu, ama yine de Darin'in kılıcına uzanıp harekete geçtim. Kılıç görünüyor muydu? Görünüyor olamazdı. Giysilerim görünmüyordu, çantam da. Keenan'a doğru ilerledim.

"Kıpırdama," diye kulağına fısıldadım. Keenan bir an için

nefes almayı bıraktı. Ama daha sonra kılını bile kıpırdatmadı. "Önce ellerindeki bağları keseceğim," dedim. "Sonra ayaklarındakileri. Sana bir kılıç vereceğim."

Keenan'ın beni duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Ellerini bağlayan deriyi keserken, lejyonerlerden biri Maskeli'ye yaklaştı.

"Yük arabaları yakıldı," dedi. "Elimizde altı Kabileli, beş yetişkin Âlim ve iki çocuk Âlim var."

"Güzel," dedi Maskeli. "Biz- ah- "

Keenan ayağa fırlayıp Darin'in kılıcıyla Savaşçı'nın boğazını keserken kan Maskeli'nin boynundan fışkırdı. Öldürücü bir darbe olmalıydı, ama bu bir Maskeli'ydi ve hemen geri çekildi. Elini yarasına götürdü, yüz hatları öfkeden çarpıldı.

Afya'nın yanına koşup ellerini kestim. Sırada Zehr vardı. Riz, Vana ve Âlimler'e ulaştığımda, açıklıkta kıyamet kopuyordu. Keenan onu yere yatırmaya çalışan Maskeli'yle boğuşuyordu. Zehr üç lejyonerin kılıçlarının etrafında dans ediyordu ve oklarını o kadar hızlı atıyordu ki, yayı görmek imkânsızdı. Bir çığlık duyunca, arkamı döndüm ve babası sopa kullanarak iki yardımcı askerle dövüşürken, Vana'yı kanayan kolunu tutarken buldum.

"Izzi! Geri çekil!" Gibran bir başka lejyonere kılıcını savururken arkadaşımı arkasına doğru itti.

"Öldürün onları!" diye Maskeli adamlarına kükredi. "Hepsini öldürün!"

Miladh, Ayan'ı kız kardeşlerinden birinin eline tutuşturdu ve yük arabalarından birinden fırlayan yanan tahta parçasını aldı. Onu yaklaşan bir yardımcı askere doğru savurdu ve asker temkinli bir şekilde geri sıçradı. Diğer tarafında, kılıcını çeken başka bir yardımcı asker Âlimler'in üzerine yürüyordu ama ileri atıldım. Keenan'ın bana öğrettiği gibi hançerimi as-

kerin sırtının boşluğuna saplayıp yukarı doğru çektim. Adam yere serildi ve toprağın üzerinde kıvranmaya başladı.

Miladh'ın kız kardeşlerinden biri diğer yardımcı askerle uğraşıyordu ve askerin dikkati dağılınca, Miladh yanan tahta parçasıyla ona vurup giysilerini ateşe verdi. Asker haykırdı ve ateşi söndürmek için yere yatıp çılgınca yuvarlandı.

"Sen- sen kayboldun." Miladh bana bakarak kekeledi ama açıklama yapmak için zaman yoktu. Eğildim ve yardımcı askerin vücudundaki bıçakları aldım. Birini Miladh'a ve diğerini kız kardeşine attım. "Saklanın," diye onlara bağırdım. "Ağaçların arasına! Çocukları alın!"

Kız kardeşlerden biri gitti ama diğeri Miladh'ın yanında kaldı ve birlikte üzerlerine yürüyen lejyonere saldırdılar.

Kampın diğer tarafında Keenan Maskeli'yle mücadele ediyordu ve iri adamın boynundan fışkıran kan hiç şüphesiz işini kolaylaştırıyordu. Afya'nın kısa kılıcı ateşin ışığında uğursuzca parladı ve yardımcı askeri etkisiz hale getirdikten sonra hemen bir lejyonerle savaşmaya başladı. Zehr saldırganlarından ikisini öldürmüştü ve sonuncusuyla acımasızca mücadele ediyordu. Son lejyoner ise Izzi ve Gibran'ın etrafında daire çiziyordu.

Arkadaşımın elinde bir yay vardı, ona bir ok yerleştirip Zehr'le dövüşen lejyoneri hedef aldı ve oku Savaşçı'nın boğazına sapladı.

Birkaç metre ötesinde, Riz ve Vana hâlâ yardımcı askerlerle savaşıyorlardı. Riz askerlerden birinden kurtulmaya çalışırken kaşlarını çattı. Adam Riz'in karnına yumruk attı. Gümüş saçlı Kabileli adam iki büklüm oldu ve ne yazık ki, bir saniye sonra sırtına bir kılıcın saplandığını gördüm.

"Baba!" diye haykırdı Vana. "Gökler adına, baba!"

"Riz?" Gibran güçlü bir darbeyle lejyonerlerden birini yere serip kuzenine doğru atıldı.

"Gibran!" diye çığlık attım. Etrafında daire çizen lejyoner ona doğru hamle yaptı. Gibran kılıcını kaldırdı ama paramparça oldu.

Sonra çelik parladı - rahatsız edici bir kütürtü duyuldu.

Göğsünden şiddetli bir şekilde kan fışkıran Izzi geriye doğru sendelerken Gibran'ın rengi soldu. *O ölmedi. Bunu atlatabilir. O güçlü.* Onlara doğru koştum, Izzi'yi bıçaklayan lejyoner Gibran'ın üzerine atılırken aklımı kaçırmış gibi haykırdım.

Kabileli çocuğun boynu öldürücü darbe için savunmasızdı ve onlara doğru atılırken, Gibran ölürse, Izzi'nin kalbinin tekrar kırılacağından başka bir şey düşünemiyordum. O bundan daha fazlasını hak ediyordu.

"Gib!" Afya'nın korku dolu çığlığı tüylerimi diken diken etti ve hançerim Gibran'ın boynundan birkaç santimetre uzaktaki lejyonerin kılıcına çarparken sesi kulaklarımda yankılandı. Askeri geri püskürtmek için ani, adrenalinle dolu bir güç patlaması kullandım. Lejyoner bir an için dengesini yitirdikten sonra beni boğazımdan kavradı ve elinin tersiyle vurarak silahımı düşürmeme sebep oldu. Onu tekmeledim, dizimle kasığına vurmaya çalıştım ama beni yere sabitledi. Gözümün önünde yıldızlar uçuştu, sonra her şey kırmızıya bulandı. Birden yüzüme sıcak kan döküldü ve ölen lejyoner üzerime yığıldı.

"Laia!" Keenan adamı üzerimden itip beni ayağa kaldırdı. Arkasında, ölen Maskeli yerde yatıyordu - diğer Savaşçılar da aynı kaderi paylaşmışlardı.

Vana ölen babasının yanında hıçkırıyordu ve Afya onun yanındaydı. Sena ölen annesini sarsarak uyandırmaya çalışırken Ayan da Miladh'a sarılmıştı. Zehr topallayarak Âlimler'in yanına gitti, vücudundaki kesiklerden kan akıyordu.

"Laia." Keenan'ın sesi boğuktu, arkama döndüm. *Hayır. Hayır, Izzi.* Gözlerimi kapatmak ve gördüğüm şeyden kaçmak istedim. Ama ayaklarım beni ona götürdü ve Gibran'ın kollarına aldığı Izzi'nin yanında diz çöktüm.

Arkadaşımın gözü açıktı ve beni arıyordu. Kendimi göğsündeki kocaman yaraya bakmamak için zorladım. *Lanet olası İmparatorluk. Bunun için onu yakıp kül edeceğim. Onu yok edeceğim.*

Çantamı karıştırdım. *Dikiş atılmasına ihtiyacı vardı -cadı fındığı lapası- çay, bir tür çay.* Ama şişelere göz gezdirirken bile, buna iyi gelecek hiçbir ilaç ve bitki özü olmadığını biliyordum. En fazla birkaç dakikası vardı.

Arkadaşımın küçük ve soğuk elini tuttum. Adını söylemeye çalıştım ama sesim gitmişti. Gibran kalması için hıçkırarak ona yalvardı.

Keenan yanımda duruyordu ve elini omuzlarıma götürüp sıktığını hissettim.

"L-Laia-" Izzi'nin ağzının kenarından bir kan baloncuğu oluşup patladı.

"Iz." Nihayet sesim çıktı. "Benimle kal. Beni bırakma. Sakın. Aşçı'ya söylemen gereken onca şeyi düşün."

"Laia... Korkarım-" diye fısıldadı.

"Izzi." Onu incitmek istemediğim için hafifçe sarstım. "Izzi!"

Canlı kahverengi gözü gözlerimle buluştu ve bir an için iyileşeceğini sandım. Orada çok fazla hayat, çok fazla Izzi vardı. Bir saniyeliğine bana baktı; içime, sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi.

Ve sonra o gitti.

XXX: Elias

Kauf'un dışındaki köpek kulübeleri dışkı ve iğrenç hayvan postu kokuyordu. Yüzümü örttüğüm bez bile kokuyu bastırmaya yetmiyordu. Berbat koku yüzünden öğürdüm.

Binanın güney duvarı boyunca karda ilerlediğim yerden, köpeklerin gürültüsü sağır ediciydi. Ama girişe çaktırmadan bakınca, nöbetteki Beşlik'in kulübenin ateşinin yanında -son üç gündür olduğu gibi- uyuduğunu gördüm.

Köpek kulübesinin kapısını açtım ve hâlâ şafak öncesi gölgelerin hâkim olduğu duvarların dibinden ayrılmadım. Üç günlük plan -bekleme ve izleme- beni bu noktaya ulaştırmıştı. Her şey yolunda giderse, yarın sabah bu saatlerde Darin'i Kauf'tan çıkarmış olacaktım.

Önce köpek kulübeleri.

Köpek Kulübesi Sorumlusu alanını günde bir kez, ikinci çan çaldığında ziyaret ediyordu. Üç Beşlik dönüşümlü olarak görev alıyordu ama her vardiyada sadece bir tanesi nöbetteydi. Her birkaç saatte bir, bir dizi yardımcı asker hapishaneden çıkıp bölmeleri temizliyor, hayvanları besleyip onlara egzersiz yaptırıyor, tamir edilmesi gereken kızaklar ve dizginlerle ilgileniyorlardı.

Yapının gölgeli ucunda, üç köpeğin bana Gecegetiren'mişim gibi havladıkları bir ağılın yanında durdum. Üniformamın bacakları ve pelerinimin arkası çok kolay yırtılıyordu – şimdiden aşınmışlardı. Nefesimi tuttum ve bir sopa kullanarak pantolonumun diğer bacağını köpek pisliğiyle kirlettim.

Pelerinimin başlığını kaldırdım. "Oy!" diye bağırdım, gölgelerin Kauf üniforması olmadığı açıkça görülen kılığımı gizleyecek kadar derin olmasını umuyordum. Beşlik ir-

kilerek uyandı ve arkasını döndü, çılgınca bakıyordu. Beni gördü ve kendisini savunmak için anlamsız sesler çıkarıp en sonunda korku ve saygıdan bakışlarını yere çevirdi. Ona ağzını açtırmadım.

"Lanet olası işinin başında uyuyorsun," diye ona kükredim. Yardımcı askerleri, özellikle de Avamlar'ı Kauf'taki herkes küçümserdi. Birçoğu Kauf'ta patronluk taslayabilecekleri tek insanlar olan Beşlikler'e ve mahkûmlara oldukça kötü davranırlardı. "Seni Köpek Kulübesi Sorumlusu'na rapor etmeliyim."

"Efendim, lütfen-"

"Mızmızlanmayı kes. Köpeklerin gürültüsü yetiyor. Dışarı çıkarmaya çalıştığım hayvanlardan biri saldırdı. Giysilerimi parçaladı. Bana başka bir üniforma getir. Bir pelerin ve bir çift bot da - üzerimdekiler köpek pisliğine bulandı. Senin iki katının, üzerime uyduğundan emin ol. Ve Köpek Kulübesi Sorumlusu'na söylemeyi aklından geçirme. İhtiyacım olan en son şey o pisliğin payıma düşeni kesmesi."

"Emredersiniz efendim, hemen getiriyorum efendim!"

Kulübeden çıktı, nöbette uyuyakaldığını rapor etmemden o kadar korkmuştu ki, dönüp bana bir kez daha bakmadı. O yokken köpekleri besleyip kulübelerin pisliğini temizledim. Bir yardımcı askerin her zamankinden daha erken gelmesi tuhaf olabilirdi ama Köpek Kulübesi Sorumlusu'nun düzensizliği düşünüldüğünde, kayda değer değildi.

Beşlik geri döndüğünde, üzerimde sadece binici pantolonum kalmıştı ve ona üniformayı bırakıp dışarıda beklemesini emrettim. Eski giysilerimi ve ayakkabılarımı ateşe attım ve zavallı çocuğa bir süre daha bağırdıktan sonra kuzeye, Kauf'a doğru döndüm.

Hapishanenin yarısı arkasındaki dağın karanlığında ka-

lıyordu. Diğer yarısı hastalıklı bir uzantı gibi kayadan fırlamıştı. Devasa ön kapısından aşağı doğru kıvrılan geniş yol Alacakaranlık Nehri boyunca kapkara kandan bir dere gibi uzanıyordu.

Blackcliff'in duvarlarından iki kat daha yüksek olan hapishanenin duvarları kabartmalar, sütunlar, açık gri kayadan yontulmuş oluklarla süslüydü. Mazgallı siperlerde devriye gezen yardımcı okçular ve dört gözetleme kulesinde bulunan lejyonerler hapishaneye gizlice girmeyi ve oradan kaçmayı imkânsız kılıyorlardı.

Tabii haftalarca bunu planlayan bir Maskeli değilseniz.

Tepede, soğuk gökyüzü dalgalanan ışık tayflarıyla yeşil ve mordu. Onlara Kuzey Dansçıları diyorlardı -ölülerin ruhları gökyüzünde sonsuza kadar savaşıyorlardı- en azından Savaşçı inanışına göre öyleydi.

Shaeva'nın bu konudaki düşüncelerini merak ettim. *Belki iki hafta sonra öldüğünde ona bunu sorabilirsin*. Cebimdeki Tellis stokunu yokladım; iki hafta yetecek kadar kalmıştı - *Rathana*'yı görebileceğim kadar.

Tellis, maymuncuk ve göğsüme bağlı fırlatma bıçaklarım dışında, Teluman kavisli kılıçlarım da dahil olmak üzere bütün eşyalarım Darin'i saklamayı planladığım mağarada gizliydi. Mağara hatırladığımdan daha ufaktı, toprak kayması nedeniyle yarı çökmüş ve döküntülerle örtülmüştü. Ama hiçbir yırtıcı orayı sahiplenmemişti ve kamp yapacak kadar genişti. Darin ve ben Laia gelene kadar orada dikkat çekmeden kalabilirdik.

Dikkatimi Kauf'un geniş kale kapısına verdim. Dağ geçitleri karla kapanmadan kışlık yiyecekleri getiren erzak arabaları hapishaneye giden yolda kıvrılarak ilerliyordu. Ama güneş henüz doğmadığı ve her an muhafız değişikliği olabi-

leceği için, teslimat işi karışmıştı ve muhafız astsubay köpek kulübelerinden kimin içeri girip çıktığına dikkat etmiyordu.

Ana yoldan kafileye yaklaşıp kaçak mal olup olmadığını kontrol eden kapı muhafızlarının arasına yanaştım.

Su kabağı kasasına bakarken bir asa koluma çarptı. "Bu çoktan kontrol edildi, seni ahmak," dedi bir ses arkamdan ve arkamı döndüğümde suratsız, sakallı bir lejyonerle karşılaştım.

"Özür dilerim, efendim," dedim ve hemen sonraki yük arabasına koştum. *Takip etme. Adımı sorma. Birlik numaramı sorma.*

"Adın ne asker? Seni daha önce görmedim."

BOOM-boom-BOOM-BOOM-boom.

İlk kez, davulları duyduğuma bu kadar sevindim, muhafiz değişikliğini haber veriyorlardı. Bir an için dikkati dağılan lejyonerler döndüler ve hapishaneye doğru giden yardımcı askerlerin arasına girdim. Arkamı döndüğümde, lejyoner bir sonraki yük arabasını incelemeye başlamıştı.

Ucuz atlattın, Elias.

Yardımcı asker birliğinin biraz gerisinde kaldım, kapüşonum kafamdaydı ve bir kumaşı yüzüme iyice sarmıştım. Adamlar aralarında fazladan bir asker olduğunu anlarlarsa, bu ölüm anlamına gelirdi.

Vücudumdaki gerginliği hafifletmeye, yürüyüşümün sabit ve yorgun görünmesine özen gösterdim. *Sen onlardan birisin, Elias. Gece vardiyasından sonra çok yorgunsun ve bir içki içip yatmaya hazırsın.* Blackcliff eğitim alanının iki katı büyüklüğünde karla kaplı hapishane avlusunu geçtim. Meşaleler -mavi ateş ve zift- alanın her yerini aydınlatıyordu. Hapishanenin iç kısımlarının da benzer şekilde aydınlatıldığını biliyordum; Hapishane Müdürü tek işleri meşalelerin asla

sönmediğinden emin olmak olan iki düzine yardımcı asker görevlendirirdi. Kauf'taki hiçbir mahkûm gölgeleri bile müttefiki olarak görmezdi.

Birlikte ilerlediğim adamlar tarafından fark edilme riskini alsam da, yanlarında iki Maskeli'nin durduğu hapishanenin ana girişine yaklaşırken grubun ortasına doğru ilerledim.

Maskeliler içeri giren adamlara göz gezdirirken parmaklarım silahlarıma doğru seğirdi. Kendimi yardımcı askerlerin kısık sesle yaptıkları konuşmaları dinlemeye zorladım.

"...çukur müfrezesinin yarısı yemeklerden zehirlendiği için çift vardiya..."

"...dün yeni mahkûmlar geldi, bir düzine..."

"...neden onları işlemden geçirdiğimizi anlamıyorum. Yüzbaşı, Kumandan'ın yolda olduğunu söyledi. Yeni İmparator buradaki bütün Âlimler'in öldürülmesini emretmiş..."

Bu sözleri duyunca kaskatı kesilip gözeneklerimden fışkıran öfkeyi kontrol etmeye çalıştım. Kumandan'ın kırsal bölgeleri Âlimler'den temizlediğini biliyordum ama onları tamamen ortadan kaldırmayı hedeflediğinin farkında değildim.

Bu hapishanede binden fazla Âlim vardı ve onun emriyle öleceklerdi. *Lanet olsun*. Keşke onları serbest bırakabilseydim. Çukurlara dalıp muhafızları öldürerek bir isyan başlatabilirdim.

Hayal. Şu anda, Âlimler için yapabileceğim en iyi şey Darin'i buradan çıkarmaktı. Bildiği şeyler en azından halkına savaşma fırsatı verecekti.

Tabii, Hapishane Müdürü onun zihnini ya da bedenini mahvetmediyse. Darin genç, güçlü ve anlaşılan akıllıydı. Tam olarak Hapishane Müdürü'nün üzerinde deneyler yapmaktan hoşlandığı türde bir mahkûmdu.

Hapishaneye girdim, Maskeliler farketmemişti ve diğer muhafızlarla doğruca ana koridorda ilerledim. Hapishane altı uzun koridoruyla dev bir çark gibi düzenlenmişti. Savaşçılar, Kabileliler, Denizciler ve İmparatorluk sınırlarının ötesinden gelenler hapishanenin doğusundaki iki blokta kalıyorlardı. Âlimler batıdaki iki blokta kalıyorlardı. Son iki blokta kışlalar, yemekhane, mutfaklar ve depolar bulunuyordu.

Çarkın merkezinde ise iki merdiven vardı. Biri müdürün ofisine ve Maskeliler'in bölgesine çıkıyordu. Diğeri sorgulama hücrelerinin olduğu alt katlara iniyordu. Ürperdim ve o küçük iğrenç cehennemi aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Etrafımdaki yardımcı askerler kapüşonlarını ve ağızlarına sardıkları kumaşları indirince geride kaldım. Son birkaç haftada uzattığım kirli sakalım kimse dikkatle bakmadığı sürece yeterli bir maskeydi. Ama bu adamlar kapıda onlarla birlikte görevde olmadığımı anlarlardı.

Kımılda Elias. Darin'i bul.

Laia'nın kardeşi değerli bir mahkûmdu. Hapishane Müdürü Spiro Teluman'ın çocuğun demircilik becerileriyle ilgili yaydığı dedikoduları duymuş olmalıydı. Onu Kauf'un geri kalanından ayrı tutmak istemiş olabilirdi. Darin Âlim çukurlarında ya da diğer büyük hapishane bloklarında olamazdı. Mahkûmlar o sorgu hücrelerinde bir günden fazla kalmazlardı - kalırlarsa, dışarıya tabutta çıkarlardı. Geriye sadece hücre hapsi seçeneği kalıyordu.

Farklı görev yerlerine giden diğer muhafızların yanında hızla geçtim. Âlim çukurlarının girişinin önünden geçerken, berbat kokan bir sıcak hava dalgası yüzüme çarptı. Kauf'un büyük bir bölümü o kadar soğuktu ki, insanın nefesinin çıkardığı dumanları görmesi mümkündü. Ama çukurları cehennem gibi sıcak tutmak için Hapishane Müdürü dev ocak-

lar kullanırdı. Çukurlarda giysiler haftalar içinde parçalanır, iltihaplar azar ve yaralar çürürdü. Zayıf mahkûmlar buraya getirildikten günler sonra ölürlerdi.

Buraya atanmış bir Beşlik'ken, bir Maskeli'ye Hapishane Müdürü'nün neden soğuğun mahkumları öldürmesine izin vermediğini sormuştum. *Sıcak daha fazla acı çekmelerine neden oluyor*, demişti.

Bir iblisin şarkısı gibi hapishanede yankılanan çığlıklarda o acının kanıtını duyabiliyordum. Onları duymamaya çalıştım ama zihnime işliyorlardı.

Yürü, lanet olsun.

Kauf'un ana salonuna yaklaşırken, artan hareketlilik dikkatimi çekti: Askerler hızla merkez merdivenlerden uzaklaşıyorlardı. Siyahlara bürünmüş zayıf bir figür merdivenlerden indi, maskeli yüzü ışıldıyordu.

Lanet olsun. Hapishane Müdürü. Bu hapishanede beni görür görmez tanıyacak tek adamdı. Her şey ve herkes hakkında her detayı hatırlamakla gurur duyardı. İçimden küfrettim. Altıncı çanın ardından on beş dakika geçmişti ve sorgu hücrelerine hep bu saatte girerdi. Hatırlamam gerekirdi.

Yaşlı adam benden birkaç metre ötede, yanındaki Maskeli'yle konuşuyordu. Uzun, ince parmaklarından bir çanta sallanıyordu. Deney aletleriydi. Boğazımda yükselen tiksintiyi güçlükle bastırıp yürümeye devam ettim. Ondan birkaç metre ötedeki merdivenlere ilerledim.

Arkamdan gelen bir çığlık havayı yırttı. Çukurlardan getirdikleri bir mahkûma eşlik eden iki lejyoner yanımdan geçti.

Âlim'in alt bedenini kirli bir bez parçası örtüyordu ve çıplak olan zayıf bedeni iltihaplarla doluydu. Sorgu bloğuna giden demir kapıyı görünce, adamın çığlıkları çılgınca bir hal

aldı ve kaçmaya çalışırken kolunu kıracağını düşündüm. Bir kez daha kendimi mahkûmların perişan haline şahit olan ve işe yaramaz bir nefretle kaynamak dışında elinden hiçbir şey gelmeyen bir Beşlik gibi hissettim.

Adamın bağrışlarından bıkan lejyonerlerden biri onu bayıltmak için yumruğunu kaldırdı.

"Hayır," diye merdivenlerden seslendi Hapishane Müdürü uğursuz, tiz sesiyle. "*Çığlıklar ruhun en saf şarkısıdır*," diye alıntı yaptı. "*Barbar sesler bizi basit hayvanlara ve yeryüzünün aşağılık şiddetine yaklaştırır.*" Hapishane Müdürü duraksadı. "Onuncu Taius'un filozofu Tiberius Antonius'tan. Bırak mahkûm şarkı söylesin," diye açıklık getirdi, "böylece arkadaşları onu dinleyebilir."

Lejyonerler adamı demir kapıdan içeri sürüklediler. Hapishane Müdürü onları takip etmek için harekete geçti ama sonra yavaşladı. Neredeyse ana salonu geçmek üzereydim, hücre hapsindeki mahkûmların bulunduğu koridora yakındım. Hapishane Müdürü dönüp beş koridora göz gezdirdikten sonra benim girmek üzere olduğum koridorda duraksadı. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Yürümeye devam et. Huysuz görünmeye çalış. Seni altı senedir görmedi. Sakalın var. Seni tanımaz.

Yaşlı adamın bakışlarının uzaklaşmasını beklemek celladın baltasını indirmesini beklemek gibiydi. Ama uzun gelen saniyelerin ardından, en sonunda kafasını çevirdi. Sorgu hücrelerinin kapısı arkasından sertçe kapanınca tekrar nefes alabildim.

Girdiğim koridor ana salondan daha boştu ve hücre hapsindeki mahkûmların bulunduğu yere giden taş merdivenler daha da tenhaydı. Hapishane hücrelerine açılan üç kapıdan biri olan bloğun girişindeki kapıda tek bir lejyoner duruyordu.

Selam verdim ve adam homurdanarak karşılık verdi ama gözlerini keskinleştirdiği bıçağından ayırmaya tenezzül etmedi. "Efendim," dedim. "Bir mahkûmu transfer etmek için buradayım-"

Kafasını kaldırıp gözleri kocaman olduğu anda yumruğum şakağıyla buluştu. Düşüşüne engel oldum, anahtarları ve üniforma ceketini aldıktan sonra onu yere yatırdım. Saniyeler içinde ağzını tıkadım, ellerini ve ayaklarını bağlayıp onu yakındaki bir erzak dolabına soktum.

Kimsenin o dolabı açmamasını umdum.

Günün transfer listesi kapının yanındaki duvara çivilenmişti ve hemen ona göz attım. Sonra ilk kapıyı, ikinciyi ve sonuncuyu açtım, sonunda kendimi tek bir mavi meşalenin aydınlattığı nemli, uzun bir koridorda buldum.

Kayıtlardan sorumlu sıkılmış görünen lejyoner şaşkınlıkla kafasını masasından kaldırdı.

"Onbaşı Libran nerede?" diye sordu.

"Midesini bozan bir şey yemiş," dedim. "Ben yeniyim. Dün firkateynle geldim." Çaktırmadan yaka etiketine baktım. *Onbaşı Cultar.* Bir Avam'dı, öyleyse. Elimi uzattım. "Onbaşı Scribor," dedim. Bir avam adına sahip olduğumu duyunca Cultar rahatladı.

"Görev yerine dönmelisin," dedi. Duraksadığımı görünce imalı bir şekilde sırıttı. "Eski görev yerini bilmiyorum, ama buradaki Hapishane Müdürü adamların hücre hapsindeki mahkûmlara dokunmalarına izin vermez. Eğlenmek istiyorsan, çukurlara atanana kadar beklemek zorundasın."

Tiksintimi belli etmedim. "Hapishane Müdürü yedinci çan çaldığında bir mahkûmu getirmemi söyledi," dedim. "Ama transfer listesinde adı yok. Bu konuda herhangi bir şey biliyor musun? Âlim çocuk. Genç. Sarı saçlı, mavi gözlü."

Daha fazlasını söylememek için kendimi zorladım. *Yavaş yavaş Elias.*

Cultar kendi transfer listesine baktı. "Burada bir şey yok."

Biraz sinirli bir ton takındım. "Emin misin? Hapishane Müdürü çok ısrarcıydı. Çocuk çok değerli. Bütün ülke ondan bahsediyor. Serra çeliğini yapabildiğini söylüyorlar."

"Ah, şu çocuk."

Sıkılmış gibi görünmeye çalıştım. *Lanet olsun.* Cultar Darin'in kim olduğunu biliyordu. Bu çocuğun hücre hapsinde *olduğu* anlamına gelirdi.

"Hapishane Müdürü neden onu istesin ki?" Cultar kafasını kaşıdı. "Çocuk öldü. Haftalar oldu."

Mutluluğum kayboldu. "*Öldü mü?*" Cultar yan gözle bana bakınca sesimi duygusuzlaştırdım. "Nasıl öldü?"

"Sorgu hücrelerine götürüldü ve bir daha dönmedi. Hak ettiğini buldu. Kendini beğenmiş küçük sıçan. Sayım sırasında numarasını söylemezdi. Hep o pis Âlim ismini söylerdi. *Darin.* Sanki bundan gurur duyuyormuş gibi."

Ağırlığımı Cultar'ın masasına verdim. Sözlerini yavaş yavaş idrak ettim. Darin ölmüş olamazdı. Olamazdı. Laia'ya ne söyleyecektim?

Buraya daha hızlı gelmen gerekirdi, Elias. Bir yolunu bulmalıydın. Başarısızlığımın boyutu sarsıcıydı ve Blackcliff'te duygularımı belli etmemem için eğitilmiş olsam da, o anda bunu unuttum.

"Lanet olası Âlimler duyduklarında haftalarca sızlandılar," Hiçbir şeyin farkında olmayan Cultar kendi kendine kıkırdadı. "Büyük kurtarıcıları gitti-"

"Onun için *kendini beğenmiş*, dedin." Lejyoneri yakasından tutup kendime doğru çektim. "Senin gibi, burada herhangi bir Beşlik'in yapabileceği bir işi yapıyor ve durmadan anla-

madığın şeyler hakkında konuşuyorsun." Kafamla ona sertçe vurup onu ittim, öfkem ve bıkkınlığım vücudumdan patlarcasına çıktı ve mantığımı bir kenara ittim. Adam geriye doğru uçup mide bulandıran bir gümbürtüyle duvara çarparken gözleri devrildi. Kayıp yere düşünce ona son bir tekme attım. Yakın zamanda uyanmayacaktı. Hatta hiç uyanmayabilirdi.

Çık buradan Elias. Laia'yı bul. Ona olanları anlat. Darin'in ölüm haberine hâlâ kızgınken Cultar'ı boş hücrelerden birine sürükleyip içeri attım ve kilidi çevirdim.

Ama bloktan dışarı açılan kapıya doğru ilerlerken, sürgü tıkırdadı.

Kapı tokmağı. Anahtar kilitte. Kilit dönüyor. Saklan. Zihnim bu kelimeleri bana haykırdı. *Saklan!*

Ama Cultar'ın masasının arkası dışında saklanabileceğim bir yer yoktu. Yere çöküp yusyuvarlak oldum, kalbim gümbürdüyordu ve bıçaklarım hazırdı.

Gelen kişinin yemek getiren bir Âlim köle olmasını umdum. Ya da kendisine verilen bir emri yerine getiren bir Beşlik. Susturabileceğim biri. Kapı açılıp taşların üzerinde ilerleyen hafif ayak seslerini dinlerken alnımda ter damlaları belirdi.

"Elias." Hapishane Müdürü'nün ince sesini duyunca kıpırdayamadım. *Hayır, lanet olsun. Hayır.* "Çık oradan. Seni bekliyordum."

XXXI: Helene

Ailem ya da Elias.

Ailem. Ya da Elias.

Cardium Kayalıkları'ndan ayrılırken Avitas beni takip etti. Duyduklarıma inanamadığım için vücudum uyuşmuştu. Antium'un kuzey kapısına giden yolu yarılayana kadar peşimde olduğunu fark etmedim.

"Beni rahat bırak." Umursamazca ona elimi salladım. "Sana ihtiyacım yok."

"Görevim-"

Birden ona doğru dönüp bıçağımı boğazına dayadım. Ellerini yavaşça havaya kaldırdı ama temkinli değildi, onu gerçekten öldüreceğimi düşünmüyordu. Her nedense bu beni daha çok sinirlendirdi.

"Umurumda değil. Yalnız kalmak istiyorum. O yüzden benden uzak dur, yoksa vücudun yakında kendisine yeni bir kafa arayacak."

"Saygısızlık etmek istemem, Örümcekkuşu, ama en azından nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söyle. Bir şey olursa-"

Onu dinlemeden yanından uzaklaştım. "O zaman hanımının çok hoşuna gider," diye seslendim. "Beni rahat bırak, Harper. Bu bir emirdir."

Dakikalar sonra, Antium'dan ayrılıyordum. Kendimi, *Kuzey kapısında yeterince adam yok*, diye düşünürken buldum. Marcus'un kısa bir süre önce bana söylediklerini düşünmemek için çaresiz bir çabaydı. *Şehir muhafızının yüzbaşısıyla bu konuda konuşmalıyım.*

Kafamı kaldırdığımda, nereye gittiğimi fark ettim. Bede-

nim zihnimden önce biliyordu. Antium, Kâhinler'in kayalık inlerinde gizlendiği Videnns Dağı'nın gölgesine kurulmuştu. Mağaralarına giden patika aşınmıştı; her gün şafaktan önce yolcular yola çıkar, kırmızı gözlü bu adamlara saygı göstermek için Nevennes'e tırmanırlardı. Nedenini anladığımı sanıyordum. Elias'ın Kâhinler'e olan öfkesinin çocukça olduğunu düşünüyordum. Hatta, kutsal değerlere saygısızlık olarak görüyordum.

İşbirlikçi hilekârlar, demişti. *Mağaralarda yaşayan şarlatanlar.* Belki de, bunca zamandır haklıydı.

Dağa tırmanan birkaç yolcunun yanından geçerken, içim öfke ve tanımlamayı umursamadığım bir şeyle doluydu. En son Marcus'a bağlılık yemini ettiğimde böyle hissetmiştim.

Helene, çok aptalsın. Şimdi, bir yanımın Elias'ın kaçmayı başaracağını umduğunu anlıyordum - sonucunda İmparatorluk'un başına ne gelirse gelsin. Ne zayıflıktı. O yanımdan nefret ettim.

Artık böyle bir umut besleyemezdim. Ailem benim kanım, benim akrabalarım ve Soy'umdu. Ama yılın on bir ayını onlarla birlikte geçirmemiştim. İlk kez birini öldürdüğümde ya da Blackcliff'in lanetli, tehlikeli koridorlarında dolaşırken onlar yanımda değillerdi.

Patika kıvrılarak altı yüz metre yükseldikten sonra çakıl taşlarının saçıldığı düz bir alana açılıyordu. Gezginler bu alanın ucunda, göze çarpmayan bir mağaranın yanında toplanıyorlardı.

Birçoğu mağaraya yaklaşmayı denese de bilinmeyen bir güç, girişine birkaç metre kala onları durduruyordu.

Beni durdurmayı deneyin, diye içimden Kâhinler'e haykırdım. *Neler olacağını görün.*

Öfkem beni, bir araya toplanan gezginlerin yanından ge-

çip mağaranın girişine doğru ilerlemeye itti. Bir Kâhin orada ellerini önünde birleştirerek karanlıkta bekliyordu.

"Kızıl Örümcekkuşu." Kapüşonunun altında kırmızı gözleri parladı, onu duymakta zorlandım. "Gel."

Mavi ateş lambalarıyla aydınlanan bir koridorda onu takip ettim. Lambaların ışıkları tepemizdeki damlataşlarını ışıldatarak kobalt gibi gösteriyordu.

Uzun koridordan yüksek, kusursuz kare biçimli bir mağaraya çıktık. Tam ortasında durgun geniş bir su birikintisi vardı ve mağaranın tavanında bulunan bir açıklık sayesinde aydınlanıyordu. Birikintinin yanında duran yalnız figür suyun derinliklerine bakıyordu.

Refakatçim yavaşladı. "Seni bekliyor." Başıyla figüre işaret etti. *Cain*. "Öfkeni yatıştır, Kızıl Örümcekkuşu. Çeliğin keskinliğini teninde hissettiğin gibi, öfkeni kanımızda hissedebiliyoruz."

Kılıcımı sıkıca tutarak Cain'e doğru yürüdüm. *Seni öfkemle ezeceğim. Seni dümdüz edeceğim.* Dudaklarımda pis bir lanetle önünde durdum. Sonra sakin gözlerinin içine baktım ve ürperdim. Gücüm beni terk etti.

"Bana onun iyi olacağını söyle." Kulağa bir çocuk gibi geldiğimin farkındaydım. Ama kendime engel olamadım. "Daha önceki gibi. Bağlılık yeminime sadık kalırsam, ölmeyeceğini söyle."

"Bunu yapamam, Kızıl Örümcekkuşu."

"Kalbime karşı dürüst olursam, İmparatorluk'a iyi hizmet etmiş olacağımı söyledin. Bana inancımı yitirmememi söyledin. O ölecekse, inancımı korumamı nasıl beklersin? Onu öldürmek zorundayım, yoksa ailemi kaybedeceğim. Birini *seçmek* zorundayım. Bunu anlıyor musun?"

"Kızıl Örümcekkuşu," dedi Cain. "Bir Maskeli nasıl yapılır?"

Soruma soruyla karşılık verdi. Felsefe hakkında tartışırken babam da bunu yapardı. Beni hep sinirlendirirdi.

"Bir Maskeli eğitim ve disiplin sonucunda ortaya çıkar."

"Hayır. Bir Maskeli nasıl yapılır?"

Cain elleri cüppesinin içinde, kara kalın başlığının altından beni izleyerek etrafımda daire çizdi.

"Blackcliff'te zorlu bir eğitimden geçirilerek."

Cain kafasını sallayarak bana doğru bir adım attı. Ayaklarımın altındaki kayalar titredi. "Hayır, Kızıl Örümcekkuşu. Bir Maskeli nasıl *yapılır*?"

Öfkem parladı ve sabırsız bir atın dizginlerini çeker gibi onu zaptettim.

"Ne istediğini anlamıyorum," dedim. "Acıyla yapılırız. Acı çekerek. İşkence, kan ve gözyaşlarıyla."

Cain içini çekti.

"Bu hileli bir soru, Aquilla. Bir Maskeli yapılmaz. Baştan yapılır. Öncelikle, yok edilir. Özünde yaşayan titreyen çocuğa kadar soyulur. Ne kadar güçlü olduğunu düşündüğünün önemi yoktur. Blackcliff onu küçültür, aşağılar ve gururunu kırar.

"Ama hayatta kalırsa, yeniden doğar. Başarısızlık ve çaresizliğin karanlık dünyasından yükselir, böylece onu yok eden şey kadar korku verici olabilir. Böylece karanlığı tanır ve onu İmparatorluk'a hizmet ederken kılıcı ve kalkanı gibi kullanır."

Cain yeni doğan çocuğunu okşayan bir baba gibi elini yüzüme koydu, ince parmaklarının soğukluğunu tenimde hissettim. "Sen bir Maskeli'sin, evet," diye fısıldadı. "Ama henüz tamamlanmadın. Sen benim başyapıtımsın, Helene Aquilla ama yeni başlıyorum. Hayatta kalırsan, bu dünyada dikkate alınması gereken bir güç olacaksın. Ancak öncelikle yok edilmelisin. Önce, parçalanacaksın."

"Öyleyse, onu öldürmek zorundayım, değil mi?" Bu başka ne anlama gelebilirdi? Beni parçalamanın en iyi yolu Elias'tı. O her zaman beni parçalamanın en iyi yolu olmuştu. "Sınavlar, sana ettiğim yemin. Hepsi bir hiç uğrunaydı."

"Bunda sevgiden daha fazlası var, Helene Aquilla. Görev var. İmparatorluk. Aile. Soylar. Liderlik ettiğin adamlar. Verdiğin sözler. Baban bunu biliyor. Son gelmeden, sen de bileceksin."

Çenemi kaldırırken gözleri son derece üzgündü. "Birçok insan," dedi Cain, "zamanın engin karanlığında küçük birer pırıltıdır. Ama sen, Helen Aquilla, hızla yanan bir kıvılcım değilsin. Sen karanlıkta parlayan bir meşalesin - yanmaya cesaret edebilirsen."

"*Söyle* bana-"

"Güvence arıyorsun," dedi Kâhin. "Sana güvence veremem. Sadakat yeminini bozmanın sonuçları olacak, sadık kalmanın olduğu gibi. Bu sonuçları ancak sen tartabilirsin."

"Ne olacak?" Neden sorduğumu bilmiyordum. Anlamsızdı. "Geleceği görüyorsun, Cain. Söyle bana. Bilmem daha iyi."

"Bilmenin bunu kolaylaştıracağını sanıyorsun, Kızıl Örümcekkuşu," dedi Kâhin. "Ama bilmek daha kötüdür." Üzerine bin yıllık bir üzüntü çöktü, öylesine şiddetliydi ki, bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Çok hafif bir sesle fısıldadı ve bedeni kayboldu. "Bilmek lanettir."

Kâhin tamamen kaybolana kadar onu izledim. Yüreğim, Cain'in uyarısı ve sarsıcı korku dışında her şeyden yoksun, geniş bir uçurumdu.

Ama önce parçalanacaksın.

Elias'ı öldürmek beni mahvederdi. Bu gerçeği iliklerimde hissedebiliyordum. Elias'ı öldürmek benim parçalanmam demekti.

XXXII: Laia

Afya bana veda etmek, yas tutmak için zaman tanımadı. Izzi'nin göz bandını çıkardım ve yüzüne bir pelerin örtüp aceleyle uzaklaştım. En azından çantamı ve Darin'in kılıcını alıp kaçabilmiştim. Diğerlerinin sadece üzerlerindeki giysiler ve atların eyer çantalarına doldurdukları eşyaları vardı.

Atlar çoktan gitmişlerdi, Taius Nehri'ne varır varmaz batıya doğru dört nala koşmalarına izin vermiştik. Afya masrafları yüzünden öfkeli bir şekilde homurdanarak hayvanlara veda etti.

Bir balıkçı iskelesinden çaldığı tekneye de veda etmek zorunda kaldı. Sığındığımız küflü ahırın bel veren kapısından Keenan'ın nehrin kenarında durmuş, teknenin batışını izlediğini görebiliyordum.

Gök gürledi. Bir damla sulu kar ahırın çatısındaki delikten geçip burnuma düştü. Şafağa hâlâ saatler vardı.

Afya'ya baktım, Vana'yla kısık bir sesle konuşurken yere doğru tuttuğu loş lambanın ışığında toprağa bir harita çiziyordu.

"...ve ona eski borçları tahsil ettiğimi söyle." *Zaldara* Vana'ya bir iyilik parası verdi. "Sizi Aish'e ulaştırıp bu Âlimler'i Özgür Topraklar'a götürecek."

Âlimler'den biri -Miladh- Afya'ya yaklaştı ve onun yakıcı öfkesinin karşısında dimdik durdu. "Üzgünüm," dedi. "Eğer günün birinde yaptıklarının karşılığını ödeyebilirsem, yüz katıyla öderim."

"Hayatta kal." Afya'nın gözleri biraz yumuşadı ve başıyla çocuklara işaret etti. "Onları koru. Başkalarına mümkün

olduğunda yardım et. Bundan başka bir karşılık beklemiyorum."

Bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında, bir parça bezden askı yapmaya çalışan Miladh'a yaklaştım. Ona bezi nasıl bağlaması gerektiğini gösterirken beni gergin bir merakla süzdü. Afya'nın yük arabasında gördüğü şeyi merak ediyor olmalıydı.

"Nasıl ortadan kaybolduğumu bilmiyorum," dedim en sonunda. "Bunu yaptığımı ilk kez fark ettim."

"Bir Âlim kızı için iyi bir numara," dedi Miladh. Ahırın diğer tarafında sessizce konuşan Afya ve Gibran'a baktı. "Teknede, çocuk Serra çeliği hakkında bir şeyler bilen bir Âlim'i kurtarmaktan bahsediyordu."

Ayağımı yere sürttüm. "Bahsettiği kişi kardeşim," dedim.

"Ondan bahsedildiğini ilk kez duymuyorum." Miladh oğluna askıyı nasıl takacağını gösterdi. "Ama umut etmek için ilk kez nedenim var. Onu kurtar, Serralı Laia. Halkımızın ona ihtiyacı var. Ve sana da."

Kollarının arasındaki küçük çocuğa baktım. Ayan'a. Alt kirpiklerinin altında küçük kara hilaller belirdi. Gözlerini gözlerime dikti ve yumuşak, yuvarlak yanağına dokundum. Masum olması gerekirdi. Ama hiçbir çocuğun görmemesi gereken şeyler görmüştü. Büyüdüğünde kim olacaktı? Bütün bu vahşet onu neye dönüştürecekti? Hayatta kalacak mıydı? *Adı unutulan başka bir unutulmuş çocuk olmasın,* diye yalvardım. *Bir Âlim daha ölmesin.*

Vana seslendi ve Zehr'le birlikte, Miladh kız kardeşini ve çocuklarını geceye çıkardı. Ayan bana bakmak için kıpırdandı. Ona gülümsedim - büyükbabam bir bebeğe ne kadar gülümsersek gülümseyelim yeterli olmayacağını söylerdi. Karanlıkta hepsi gözden kaybolmadan önce gördüğüm son şey Ayan'ın hâlâ beni izleyen kara gözleriydi.

Afya'ya döndüm, kardeşiyle sohbet ediyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, konuşmalarını bölmek çeneme bir yumruk yemekle sonuçlanabilirdi.

Ne yapacağıma karar veremeden Keenan ahıra girdi. Sulu kar daha hızlanmıştı ve kafasına yapışan kızıl saçları karanlıkta neredeyse siyah görünüyordu.

Elimdeki göz bandını görünce durdu. Sonra bana doğru iki adım atıp hiç tereddüt etmeden beni göğsüne doğru çekip kollarını etrafıma doladı. Savaşçılardan kaçtığımızdan beri birbirimize bakmak için ilk kez fırsatımız oluyordu. Ama Keenan beni göğsüne bastırırken uyuşmuş gibiydim, ona sokulamadım ya da Izzi'nin göğsünün yarıldığını gördüğümden beri iliklerime işleyen soğuğu sıcaklığıyla uzaklaştırmasına izin veremedim.

"Onu öylece orada bıraktık," dedim omzuna doğru. "Onu..." *Çürümeye terk ettik. Leşçil hayvanların kemiklerini sıyırması için ya da isimsiz bir mezara atılması için onu terk ettik.* Kelimeler söyleyemeyeceğim kadar korkunçtu.

"Biliyorum." Keenan'ın sesi çatladı ve yüzü bembeyaz oldu. "Gökler, biliyorum-"

"Bana bunu yaptıramazsın!"

Kafamı ahırın diğer tarafına çevirdim, Afya elindeki lambayı paramparça etmek üzere gibi görünüyordu. Bu sırada, Gibran hiç olmadığı kadar kız kardeşine benziyordu.

"Bu senin görevin, seni ahmak. Geri dönmezsem birinin Kabile'nin kontrolünü devralması gerekiyor ve o kişinin aptal kuzenlerinden birinin olmasına izin veremem."

"Bunu beni yanına almadan önce düşünmen gerekirdi." Gibran Afya'yla burun buruna duruyordu. "Eğer Laia'nın kardeşi Savaşçılar'ı yenilgiye uğratacak çeliği işleyebiliyorsa, o halde onu kurtarmayı Riz'e -ve Izzi'ye- borçluyuz."

"Savaşçıların acımasızlığıyla daha önce de uğraştık."

"Bu şekilde değildi," dedi. "Bize saygısızlık ettiler, bizi soydular, evet. Ama bizi asla katletmediler. Âlimler'i öldürüyorlar ve bu onları cesaretlendiriyor. Sırada biz varız. Bütün Âlimler'i öldürürlerse, nereden köle bulacaklar?"

Afya'nın burun delikleri genişledi. "Öyle olursa," dedi, "onlarla Kabile topraklarında savaşırız. Bunu Kauf Hapishanesi'nde yapamayacağımız kesin."

"Dinleyin," dedim, "hiç sanmıyorum-"

Kabileli kadın sesim saatlerdir biriken bir patlamayı ateşlemiş gibi birden bana doğru döndü. "Sen," diye tısladı. "Bu pisliğe bulaşmamızın sebebi sensin. Sen *ortadan kaybolurken*, geri kalanımızın kanı aktı." Öfkeden seğiriyordu. "O kaçakçı bölmesine girdin ama Maskeli kapağı açtığında, yoktun. Yanımda bir cadı taşıdığımı bilmiyordum-"

"Afya." Keenan'ın sesi uyarı doluydu. Görünmezliğim hakkında hiçbir şey söylememişti. Şimdiye kadar fırsat olmamıştı.

"Bunu yapabildiğimi bilmiyordum," dedim. "Bu ilk kez oldu. Çaresizdim. Belki de, bu yüzden işe yaradı."

"Senin için çok işe yarar olmalı," dedi Afya. "Ama geri kalanımız kara büyü yapmayı bilmiyor."

"O halde gitmelisiniz." Karşı koymaya çalışırken elimi havaya kaldırdım. "Keenan kalabileceğimiz güvenli yerleri biliyor. Daha önce de teklif etti, ama dinlemedim." Gökler adına, keşke onu dinleseydim. "O ve ben tek başımıza Kauf'a gidebiliriz. Yük arabaları olmadan daha hızı hareket ederiz."

"Yük arabaları sizi korudu," dedi Afya. "Söz verdim-"

"Uzun zaman önce giden bir adama." Keenan'ın sesindeki soğukluk bana onunla ilk tanıştığım anı hatırlattı. "Onu güvenli bir şekilde Kauf'a götürebilirim. Yardımınıza ihtiyacımız yok."

Afya dikleşti. "Bir Âlim ve isyancı olarak, onurun ne demek olduğunu anlamıyorsun."

"Boşu boşuna ölmenin nesi onurlu?" diye sordum ona. "Darin hayatını kurtarmak için bu kadar çok kişinin öldüğünü bilmekten nefret eder. Size beni bırakmanızı emredemem. Sadece önerebilirim." Gibran'a döndüm. "Savaşçıların eninde sonunda Kabileliler'i hedef alacaklarını düşünüyorum. Darin ve ben Marinn'e ulaşabilirsek, size haber göndereceğimize yemin ederim."

"Izzi bunun için ölmeye razıydı."

"Onun gidebilecek bir yeri yoktu." Arkadaşımın bu dünyadaki yalnızlığının çıplak gerçeği beni sarstı. Üzüntümü içime attım. "Onu yanıma almamalıydım. Bu benim kararımdı ve yanlıştı." Bunu söylemek içimde bir boşluk hissetmeme neden oldu. "Ve aynı kararı tekrar vermeyeceğim. Lütfen, gidin. Hâlâ Vana'ya yetişebilirsiniz."

"Bundan hoşlanmadım." Kabileli kadın Keenan'a beni şaşırtan bir güvensizlikle baktı. "Bundan hiç hoşlanmadım."

Keenan gözlerini kıstı. "Ölmekten daha az hoşlanırsın."

"Onurum sana eşlik etmemi gerektiriyor, kızım." Afya lambayı söndürdü. Ahır olması gerektiğinden daha karanlık görünüyordu artık. "Ama onurum bir kadının kendi kaderiyle ilgili kararına engel olmamayı da gerektiriyor. Gökler biliyor, bu kahrolası dünyada yeterince onurluyum." Duraksadı. "Elias'ı gördüğünde, benim yerime ona bunu söyle."

Bundan başka bir veda sözcüğü duymadım. Gibran ahırdan hışımla çıktı, Afya da gözlerini devirip onu izledi.

Keenan ve ben yalnız kaldık, sulu kar sabit bir şekilde etrafımızdaki toprağı dövüyordu. Gözlerine bakarken zihnimde bir düşünce belirdi: *Bu doğru. Böyle olması gerekiyor. Başından beri böyle olmalıydı.*

"Buradan on kilometre ötede güvenli bir ev var." Keenan beni düşüncelerimden koparmak için elime dokundu. "Hızlı olursak, şafaktan önce oraya varabiliriz."

Bir yanım ona doğru kararı verip vermediğimi sormak istedi. Birçok hatadan sonra, bir kez daha her şeyi berbat etmediğimi duymak istiyordum.

Elbette, Keenan doğru kararı verdiğimi söyleyecekti. Beni teselli eder ve böylesinin en iyisi olduğunu söylerdi. Ama şu anda doğru şeyi yapmak, bu zamana kadar yaptığım bütün hataları silmiyordu.

O nedenle, sormadım. Kafamı sallayıp onu izlemekle yetindim. Çünkü olanlardan sonra, teselli edilmeyi hak etmiyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KARA HAPİSHANE

XXXIII: Elias

Hapishane Müdürü'nün incecik gölgesi üzerime düştü. Uzun, üçgen biçimli kafası ve zayıf parmakları bana peygamber böceğini hatırlatıyordu. Onu net bir şekilde görebiliyordum ama ellerimi bıçaklarımdan çektim. Tuttuğu şeyi görünce, onu öldürme düşüncesi aklımdan uçup gitti.

Elinde dokuz ya da on yaşında bir Âlim çocuğu vardı. Yeterince beslenmemiş, kirli ve bir ceset kadar sessizdi. Bileklerindeki kelepçeler mahkûm değil, köle olduğunu gösteriyordu. Hapishane Müdürü çocuğun boğazına bir bıçak batırdı. Çocuğun boynuna ve kirli geceliğine kan damlaları süzüldü.

Hapishane Müdürü'nün peşinden bloğa altı Maskeli girmişti. Her birinde Hapishane Müdürü'nün dahil olduğu Sisellia Soyu'nun sembolü vardı. Her biri oklarıyla kalbime nişan almıştı.

Oklara rağmen hepsini alt edebilirdim. Yeterince hızlı bir şekilde yere çöküp masayı kalkan olarak kullanırsam-

Ama o sırada yaşlı adam solgun elini ürkütücü bir şefkatle çocuğun omuz hizasındaki cılız saçlarının üzerinde gezdirdi.

"*Hiçbir yıldız parlak gözlü çocuk kadar zarif değil; onun için canımı veririm.*" Hapishane Müdürü düzgün görünümüne uyan tiz bir sesle alıntı yaptı. "O küçük ama son derece dayanıklı. İstersen saatlerce kanını akıtabilirim."

Bıçağı bıraktım.

"Büyüleyici," dedi Hapishane Müdürü. "Veturius'un gözbebeklerinin nasıl genişlediğini, nabzının nasıl hızlandığını, ölümle yüz yüze olduğunda bile bir kurtuluş yolu ararken nasıl sağa sola baktığını görüyor musun Drusius?"

"Evet, efendim." Maskeliler'den biri -Drusius olduğunu düşündüğüm- duygusuz bir sesle karşılık verdi.

"Elias," dedi Hapishane Müdürü. "Drusius ve diğerleri silahlarını alacaklar. Karşı koymamanı öneririm. Bu çocuğu incitmek istemem. En sevdiğim numunelerimden biri."

Lanet olsun. Maskeliler etrafımı sardılar ve saniyeler içinde silahlarımı, botlarımı, maymuncuğu, Tellis özünü ve giysilerimin çoğunu çıkardılar. Karşı koymadım. Buradan çıkmak istiyorsam, gücümü korumam gerekecekti.

Ve çıkacaktım. Hapishane Müdürü'nün beni öldürmemiş olması benden bir şey istediğini gösteriyordu. İstediğini elde edene kadar beni hayatta tutacaktı.

Maskeliler bana pranga takıp bir duvara yaslarken Hapishane Müdürü izledi, mavi-beyaz gözlerinde gözbebekleri kapkara iğneler gibiydi.

"Zamanlaman hoşuma gitti, Elias." Yaşlı adam çocuğun boynundan yaklaşık iki santimetre ötede bıçağı gevşek bir şekilde tutuyordu. "Soylu bir özellik ve buna saygı duyuyorum. Ama itiraf etmeliyim ki, *neden* burada olduğunu anlamadım. Aklı başında genç bir adam şimdiye kadar Güney Toprakları'nda olurdu." Beklentili bir şekilde bana baktı.

"Sana bunu söylememi beklemiyorsun, değil mi?"

Çocuk iniltiler çıkarınca, Hapishane Müdürü'nün bıçağı yavaşça boynunun yan tarafına bastırdığını fark ettim. Ama o sırada yaşlı adam gülümseyip sararan küçük dişlerini gözler önüne serdi. Çocuğu bıraktı.

"Elbette, beklemiyorum," dedi. "Aslına bakarsan, söylememeni umuyordum. İçimde kendini bile ikna edene kadar yalan söyleyeceğine dair bir his var ve yalanlardan hoşlanmam. Senden gerçeği zorla öğrenmeyi tercih ederim. Uzun zamandır bir Maskeli üzerinde deney yapmamıştım. Araştırmalarımın çağdışı olmasından korkuyorum."

Tenim karıncalandı. *Yaşamda umut vardır*, diyen Laia'nın sesini zihnimde duydum. Üzerimde deneyler yapabilirdi. Beni kullanabilirdi. Ama yaşadığım sürece buradan çıkma şansım vardı.

"Beni beklediğini söylemiştin."

"Doğru. Küçük bir kuş bana geleceğini haber verdi."

"Kumandan," dedim. Kahrolası. Nereye gittiğimi çözebilen tek kişi o olmalıydı. Ama neden Hapishane Müdürü'ne bunu söylesin ki? Ondan nefret ederdi.

Hapishane Müdürü tekrar gülümsedi. "Olabilir."

"Onu nereye götürmemizi istersiniz, efendim?" diye sordu Drusius. "Herhalde, diğerlerinin yanma değil?

"Elbette, değil," dedi Hapishane Müdürü. "Ödül düşük rütbeli muhafızları onu teslim etmeye teşvik eder ve öncelikle üzerinde inceleme yapmak istiyorum."

Drusius arkamızdaki tek kişilik hücrelere işaret ederek, "Bir hücreyi boşalt," diye diğer Maskeliler'den birine emretti.

"Hayır," dedi Hapishane Müdürü. "Yeni mahkûmumuz için aklımda başka bir yer var. Daha önce bir denek üzerinde *oranın* uzun süreli etkilerini hiç incelemedim. Özellikle de, bu kadar..." Âlim çocuğa baktı. "...empati gösteren birinin."

Kanım dondu. Hapishanenin hangi kısmından bahsettiğini çok iyi biliyordum. Havaya ölüm kokusunun sindiği o uzun, karanlık koridorlar. İnlemeler ve fısıltılar, kazınan duvarlar, insanların yardım için haykırdıklarını duyduğunuzda bile hiçbir şey yapamama hissi...

"Oradan hep nefret ederdin," diye mırıldandı Hapishane Müdürü. "Hatırlıyorum. İmparator'dan bana bir mesaj getirdiğinde yüzünü hatırlıyorum. Bir deneyin ortasındaydım. Yüzün bir balığın karnı kadar beyazladı ve koşarak koridora çıktığında, bir kovaya kustuğunu duydum."

Lanet olsun.

"Evet." Hapishane Müdürü memnuniyetle kafasını salladı. "Evet, sorgu bloğunun senin için çok iyi olacağını düşünüyorum."

XXXIV: Helene

Kara Muhafız kışlasına döndüğümde Avitas beni bekliyordu. Gece yarısı yaklaşıyordu ve zihnim çok yorgundu. Kuzeyli adam bitkin görünüşüm hakkında yorum yapmadı, ama gözlerimdeki perişanlığı okuyabildiğinden emindim.

"Senin için acil bir mesaj var, Örümcekkuşu." Çökük yanaklarından onun da hiç uyumadığı belli oluyordu. Ben geri dönene kadar uyanık kalmasından hiç hoşlanmadım. *O bir casus. Casuslar böyle yapar.* Bana mührüne dokunulmamış bir zarf uzattı. Ya casuslukta daha iyiye gidiyordu ya da bir kez olsun zarfı açmamıştı.

"Kumandan'dan yeni emirler mi?" diye sordum. "Bana gönderilen mektupları okumayarak güvenimi mi kazanmaya çalışıyorsun?"

Ben mektubu yırtarak açarken Avitas'ın dudakları gerildi. "Alacakaranlıkta bir haberci getirdi. Nur'dan altı gün önce ayrıldığını söyledi."

Kızıl Örümcekkuşu,

Birkaç Kabileli adamı öldürmeme rağmen Mamie konuşmayı reddediyor. Oğlunu yedekte bulunduruyorum - öldüğünü sanıyor. Ağzından tek bir şey kaçırdı. Elias'ın güneye ya da doğuya değil, kuzeye gittiğini düşünüyorum ve bana kalırsa, kız hâlâ onunla.

Kabileliler'in sorgudan haberleri var ve iki kez ayaklanarak karşılık verdiler. En az yarım tümen lejyonere ihtiyacım var. Yüz altmış kilometrelik alan içindeki her garnizona bu talebimi ilettim ama kimsenin elinde yeterince adam yok.

Görev Önce Gelir, Ölüme Kadar,

Üsteğmen Dex Atrius

"Kuzeye mi?" Mektubu Avitas'a verdim ve dikkatle onu okudu. "Veturius neden kuzeye gitsin ki?"

"Büyükbabası?"

"Veturia Soyu'nun toprakları Antium'un batısında. Serra'dan kuzeye gitseydi, oraya daha hızlı varırdı. Özgür Topraklar'a gidiyorsa, Navium'dan bir gemiye binebilirdi."

Lanet olsun, Elias, neden kahrolası İmparatorluk'u terk etmedin? Buradan mümkün olduğunca hızla uzaklaşmak için aldığı eğitimden faydalansaydı, izini asla süremezdim ve seçimim benim yerime yapılmış olurdu.

Ve ailen öldürdü Helene. Lanet olsun, benim neyim vardı böyle? Bunu o *seçti.*

Bu kadar yanlış olan ne yaptı? Özgür olmayı diledi. Öldürmeye son vermek istedi.

"Bunu şimdi çözmeye kalkma." Avitas peşimden odama girdi ve Dex'in mesajını masama bıraktı. "Yemek yemelisin. Uyu. Buna sabah başlarız."

Silahlarımı asıp pencereye doğru gittim. Yıldızlar gizlenmişti, mora dönük kara gökyüzü kar yağacağına işaret ediyordu. "Ailemin yanına gitmeliyim." Marcus'un söylediklerini duymuşlardı - o lanet olası kayalığın tepesinde duran herkes duymuştu ve Çizerler'den daha dedikoducu kimse olamazdı. Bütün şehir Marcus'un ailemi nasıl tehdit ettiğini biliyor olmalıydı.

"Baban uğradı." Avitas kapının yanında oyalandı, Maskeli yüzünde birden rahatsız bir ifade belirdi. Suratımı buruşturmamaya çalıştım. "Şimdilik mesafeni korumanı önerdi. Anlaşılan kız kardeşin Hannah... Kızgınmış."

"Kanımı içmek istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Gözlerimi kapattım. Zavallı Hannah. Geleceği en az güvendiği kişinin ellerindeydi. Annem onu yatıştırmaya çalışacaktı,

Livia da. Babam dil dökecek, sonra ona baskı yapacak ve en sonunda ona histeri krizine son vermesini emredecekti. Ama sonuçta hepsi aynı şeyi merak ediyor olacaklardı: Ailemi ve İmparatorluğu mu yoksa Elias'ı mı seçecektim?

Dikkatimi görevime verdim. Dex, kuzeye gittiğini söylemişti. *Ve kız hâlâ yanında.* Neden onu İmparatorluk'un derinlerine götürsün? Savaşçı bölgesinde kalmasını gerektiren acil bir sebep olsa bile, neden kızı riske atsın?

Sanki bu kararları o almıyordu. Ama başka kim alabilirdi ki? Kız mı? Neden Elias kararları onun almasına izin versin? O kız İmparatorluk'tan kaçmak hakkında ne biliyor olabilirdi?

"Kızıl Örümcekkuşu." Sıçradım. Avitas'ın odada olduğunu unutmuştum - çok sessizdi. "Sana biraz yiyecek getirmemi ister misin? Bir şeyler yemelisin. Mutfak kölelerine senin için sıcak yemek ayırmalarını söyledim."

Yiyecek-yemek-köleler-Aşçı.

Aşçı.

Kız - Laia. Sakın ona dokunma, demişti yaşlı kadın.

Kölelikleri sırasında yakınlaşmış olmalıydılar. Belki de Aşçı bir şeyler biliyordu. Ne de olsa, Laia ve Elias'ın Serra'dan nasıl kaçtıklarını keşfetmişti.

Tek yapmam gereken onu bulmaktı.

Ama aramaya başlarsam, biri kaçınılmaz olarak Kızıl Örümcekkuşu'nun yüzü yaralı, beyaz saçlı bir kadını aradığını ağzından kaçırırdı. Kumandan duyar ve bu Aşçı'nın sonu olurdu. Yaşlı cadının kaderini umursadığımdan değil ama Laia hakkında bir şey biliyorsa, hayatta kalmasına ihtiyacım vardı.

"Avitas," dedim. "Kara Muhafızlar'ın Antium'un yeraltında bağlantıları var mı?"

"Karaborsa mı? Elbette-"

Kafamı iki yana salladım. "Şehrin görünmeyenleri. Sokak çocukları, dilenciler, kısa süreli kalanlar."

Avitas kaşlarını çattı. "Çoğu Âlim onların ve Kumandan köleleştirilmeleri ya da idam edilmeleri için onları güdüyor. Ama birkaç kişi biliyorum. Ne düşünüyorsun?"

"Bir mesaj yollamalıyım." Dikkatle konuştum. Avitas, Aşçı'nın bana yardım ettiğini bilmiyordu - bu bilgiyi doğrudan Kumandan'la paylaşırdı.

"Şarkıcı yemek arıyor," dedim en sonunda.

"Şarkıcı yemek arıyor," diye tekrarladı Avitas. "Mesaj bu kadar mı?"

Aşçı biraz çılgın olabilirdi ama anlayacağını umuyordum.

"Bu kadar. Bunu bir an önce olabildiğince insana yay," dedim. Avitas şaşkınlıkla bana baktı.

"Bir an önce yapmanı istediğimi söylemedim mi?"

Hafifçe kaşlarını çattı adam ve sonra gitti.

O gittikten sonra Dex'in mesajını elime aldım. Harper onu okumamıştı. Peki ama neden? Kötü niyetli olduğunu hissetmemiştim ve hatta onun hakkında hiçbir şey hissetmemiştim. Ve Kabile topraklarından ayrıldığımızdan beri, o... Tam olarak arkadaşça olmasa da biraz daha netti. Bu kez ne tür bir oyun oynadığını merak ediyordum.

Dex'in mesajını dosyalayıp botlarımı çıkarmadan karyolama uzandım. Yine de, uyuyamadım. Avitas'ın mesajı yayması ve Aşçı'nın mesajı duyması saatler sürecekti - tabii duyarsa. Bunu bilmeme rağmen yaşlı kadının bir hayalet gibi aniden belirmesini beklediğim için her seste irkiliyordum. En sonunda, ağır ağır masama gittim ve eski Kızıl Örümcekkuşu'nun dosyalarını -İmparatorluk'taki en kıdemli adamlar hakkında topladığı bilgileri- okudum.

Raporların çoğu anlaşılırdı. Bir kısmı o kadar açık değildi. Örneğin, Cassia Soyu'nun kendi mülklerinde öldürülen bir Avam hizmetkâr olayını ört bas ettiklerini bilmiyordum. Ya da Aurelia Soyu'nun Anne'sinin her biri önde gelen Çizer hanesi Baba'sı olan dört aşığı olduğunu bilmiyordum.

Eski Kızıl Örümcekkuşu Kara Muhafızlar hakkında da dosyalar tutmuştu ve Avitas'ın dosyasını görünce, hiç tereddüt etmeden parmaklarım ona doğru gitti. Kendisi gibi ince bir dosyaydı, içinde küçük bir parça parşömen vardı.

Avitas Harper: Avam

Baba: Dövüş Komutanı Arius Harper (Avam). Yirmi sekiz yaşında hizmet sırasında öldürüldü. Öldüğünde, Avitas dört yaşındaydı. Blackcliff için seçilene kadar Jeilum'da annesi Renatia Harper (Avam) ile birlikte kaldı.

Jeilum Antium'un batısında, Nevennes tundrasının derinliklerinde bir şehirdi. Cehennem kadar izole bir yerdi.

Anne: Renatia Harper. Otuz iki yaşında öldü. Öldüğünde, Avitas on yaşındaydı. Annesinin ölümünün ardından, okul tatillerinde baba tarafından büyükannesinin ve büyükbabasının yanında kaldı.

Blackcliff Kumandan'ı Horatio Laurentius'un gözetiminde dört sene geçirdi. Kalan Blackcliff eğitimini Kumandan Keris Veturia'dan aldı.

Çaylak olarak büyük bir potansiyel gösterdi. Kumandan Keris Veturia'nın görev süresi boyunca ortalama performans sergiledi. Birçok kaynak erken yaştan itibaren Veturia'nın Harper'la ilgilendiğini belirtiyor.

Kâğıdın arkasını çevirdim ama başka bir şey yazmıyordu.

Saatler sonra, şafaktan hemen önce, irkilerek uyandım - masamda uyuyakalmıştım. Bıçağım elimde, beni rahatsız eden gıcırtının kaynağını bulmak için odaya göz gezdirdim.

Kapüşonlu bir figür pencerede çömelmişti, parlak gözleri safirleri andırıyordu. Omuzlarımı geriye atıp bıçağımı kaldırdım. Yaralı ağzında pis bir gülümseme belirdi.

"O pencere yerden on metre yükseklikte ve onu kilitlemiştim," dedim. Elbette, bir Maskeli içeri girebilirdi. Ama bir Âlim büyükanne?

Dile getirmediğim sorumu umursamadı. "O çocuğu şimdiye kadar bulman gerekirdi," dedi. "Tabii onu bulmak *istiyorsan*."

"O lanet olası bir Maskeli," dedim. "İzini süren insanları yanıltmak için eğitildi. Bana kızdan bahsetmeni istiyorum."

"Kızı unut," diye hırladı Aşçı bütün ağırlığıyla odama atlarken. "*Onu* bul. Bunu haftalar önce yapman gerekirdi, böylece buraya dönebilirdin ve gözün *kızın* üzerinde olurdu. Yoksa, Blackcliff Sürtüğü'nün bir şeyler planladığını göremeyecek kadar aptal mısın? Bu kez mesele büyük, kızım. Taius'un peşine düşmesinden bile büyük."

"Kumandan mı?" Burnumdan güldüm. "İmparator'un peşine düşmesi mi?"

"Sakın bana Direniş'in her şeyi kendiliğinden akıl ettiğini sandığını söyleme."

"Direniş Kumandan ile *işbirliği* mi yapıyorlar?"

"O olduğunu bilmiyorlar, öyle değil mi?" Aşçı'nın sesindeki alay kılıcım kadar keskindi. "Bana kız hakkında bilmek istediklerini söyle."

"Elias mantıklı kararlar vermiyor ve düşünebildiğim tek şey kızın-"

"Kız hakkında daha fazla şey bilmek istemiyorsun." Aşçı

neredeyse rahatlamış gibiydi. "Sadece Elias'ın nereye gittiğini bilmek istiyorsun."

"Evet, ama-"

"Sana nereye gittiğini söylerim. Bir bedel karşılığında."

Bıçağımı kaldırdım. "Şuna ne dersin: Ya bana söylersin ya da içini dışına çıkarırım."

Kadının keskin çığlığı bir tür kriz geçirdiğini düşünmeme neden oldu - ta ki bu şekilde kahkaha attığını anlayana kadar.

"Biri senden önce davrandı." Aşçı bluzunu kaldırdı. Uzun zaman önce gördüğü işkenceler yüzünden biçimsizleşen teni kocaman, çürüyen bir yarayla iyice bozulmuştu. Kokusu bir yumruk gibi yüzüme çarptı ve öğürdüm.

"Lanet olsun."

"Cehennem gibi kokuyor, değil mi? Eski bir arkadaşım yaptı - onu öldürmeden önce. İyileştir beni, Küçük Şarkıcı, karşılığında sana bilmek istediklerini söylerim."

"Bu ne zaman oldu?"

"Kız kardeşlerin mahvolmadan önce Elias'ı yakalamak istiyor musun, yoksa yatmadan önce bir hikâye mi dinlemek istiyorsun? Acele et. Güneş neredeyse doğmak üzere."

"Laia'dan beri kimseyi iyileştirmedim," dedim. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

"Öyleyse, vaktimi boşa harcıyorum." Aşçı bir adımda pencereye ulaştı ve homurdanarak kenarına çıktı.

Ona doğru yaklaşıp omzundan tuttum ve kadın yavaşça aşağı indi.

"Bütün silahlarını masaya koy," dedim. "Ve sakın herhangi bir şey saklamaya çalışma, çünkü üzerini arayacağım."

Aşçı isteğimi yerine getirdi ve herhangi bir yerine küçük, çirkin bir sürpriz saklamadığından emin olunca, eline uzandım. Hemen geri çekti.

"Sana dokunmak zorundayım, seni kaçık yaşlı yarasa," diye çıkıştım. "Yoksa işe yaramaz."

Kadın hırlar gibi dudağını büktü ve istemeye istemeye elini uzattı. Titrediğini görünce şaşırdım.

"Canını çok fazla yakmayacak." Sesim umduğumdan daha nazikti. Gökler adına, neden ona güven vermeye çalışıyordum? O bir katil ve şantajcıydı. Kaba bir şekilde onu sabit tutup gözlerimi kapattım.

Karın boşluğumda bir korku belirdi. Bunun hem işe yaramasını hem de yaramamasını istiyordum. Laia'yı iyileştirdiğimde hissettiğim duyguyla aynıydı. Bir kez yarayı gördüğüm ve Aşçı yardımımı istediği için durduramadığım bir tik gibi onu iyileştirmemin gerektiğini düşünüyordum. Kendimi kontrol edememek, bütün vücudumun buna doğru yönelmesi beni korkuttu. Bu ben *değildim*. Yapmak için eğitildiğim ya da yapmayı istediğim bir şey değildi.

Elias'ı bulmak istiyorsan, bunu yap.

Kulaklarımı bir ses doldurdu: uğultuydu - kendi uğultum. Ne zaman başladığını bilmiyordum.

Aşçı kadının gözlerine bakıp o mavi karanlığa daldım. Kemiklerini, cildini ve etini iyileştirmek istiyorsam onu özüne kadar anlamak zorundaydım.

Elias gümüş gibiydi, soğuk, berrak bir şafağın altında bir adrenalin patlamasıydı. Laia farklıydı, bana üzüntüyü ve yeşilimsi-altın rengi bir tatlılığı düşündürmüştü.

Ama Aşçı... İçi yılan balığı gibi kıpırdıyordu. İrkilerek onlardan uzak durdum. Bulanan karanlığın ötesinde bir yerde, bir zamanlar olduğu kişiyi gördüm ve ona uzandım. Ama bunu yaptığım sırada, uğultum birden ahenksizleşti. İçindeki o iyilik sadece bir anıydı. Artık kalbinin yerinde yılan balıkları vardı ve çılgınca bir intikam duygusuyla kıpırdanıyorlardı.

Özündeki gerçeği yakalamak için melodiyi değiştirdim. Aniden içinde bir kapı açıldı. Kapıdan içeri girip tuhaf bir şekilde tanıdık gelen uzun bir koridorda ilerledim. Zemin ayaklarımı çekiyordu ve bir mürekkep balığının dokunaçlarını bana doladığını görmeyi umarak yere baktım.

Ama sadece karanlık vardı.

Aşçı kadının gerçeğini yüksek sesle mırıldanmaya cesaret edemedim, o yüzden zihnimdeki kelimeleri haykırdım ve bu sırada gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Neyse ki, bakışlarını kaçırmadı. İyileşme başladığında, özünü yakalamamla birlikte bedeni sağlıklı bir şekilde kendisini örmeye başladığında, hiç kıpırdamadı.

Vücudumun yan tarafında bir ağrı hissettim. Üniformamın bel kısmından aşağı kan damlamaya başladı. Nefesim kesilene kadar ona aldırmadım, ama en sonunda Aşçı'yı bırakmak zorunda kaldım. Ondan aldığım yarayı hissediyordum. Yaşlı kadının yarasından çok daha küçüktü ama yine de canımı çok acıtıyordu.

Aşçı'nın yarası biraz kanlı ve hassastı, ama geride kalan ölüm kokusu dışında enfeksiyona dair bir belirti yoktu.

"Onunla ilgilen," dedim güçlükle. "Eğer odama girebilirsen, bir yara lapası hazırlamak için birkaç şifalı ot bulabilirsin."

Aşçı önce yarasına, sonra bana baktı. "Kızın Di-direniş'le bağlantılı bir erkek kardeşi var," diye kekeledi bir süre, sonra sözlerine devam etti. "Savaşçılar onu aylar önce Kauf'a yolladılar. Onu oradan çıkarmaya çalışıyor. Senin çocuk ona yardım ediyor."

Aklımdan geçen ilk düşünce, *O benim değil*, oldu.

O aklını kaçırmış ise ikinci düşünceydi.

Kauf'a gönderilen bir Savaşçı, Denizci ya da Kabileli ku-

lağı çekilmiş ve arındırılmış bir şekilde, bir daha İmparatorluk'a meydan okuma olasılığı olmadan eninde sonunda oradan çıkabilirdi. Ama Âlimler'in yerin dibinde bir delik olmadan oradan çıkmaları imkânsızdı.

"Bana yalan söylüyorsan-"

Buna karşılık, en son Serra'da gördüğüm bir çeviklikle pencereye tırmandı Aşçı. "Unutma: Kızı incitirsen, buna pişman olursun."

"O sana ne ifade ediyor?" diye sordum. İyileştirme sırasında bu kadının içinde bir şey görmüştüm - bir aura, ya da gölge, bana Laia'yı düşündüren bir tür eski müzik. Kaşlarımı çatarak hatırlamaya çalıştım. On senelik bir rüyayı hatırlamaya çalışmak gibiydi.

"O bana *hiçbir şey* ifade etmiyor." Aşçı Laia'yı düşünmek iğrenç bir şeymiş gibi konuştu. "Umutsuz bir hedefin peşinde koşan aptal bir çocuk o."

Ona tereddütle bakarken, kadın kafasını iki yana salladı.

"Orada durup şaşkın bir inek gibi ağzın açık bir şekilde bana bakma," dedi. "Git ve aileni kurtar, seni aptal kız."

XXXV: Laia

"Yavaşla." Yanımda nefes nefese koşan Keenan elime uzandı. Dondurucu gecede tenime değen teni hoş bir sıcaklıktı.

"Soğukta kendini ne kadar zorladığını fark etmezsin. Dikkatli olmazsan yığılıp kalabilirsin. Ve dışarısı çok aydınlık, Laia. Biri bizi görebilir."

Gideceğimiz yere varmak üzereydik - bir hafta önce Afya'dan ayrıldığımız yerin kuzeyinde uzanan bir çiftlik arazisindeki güvenli yerdi. Burada güneyde olduğundan daha fazla devriye vardı, hepsi buranın kuzeyi ve batısındaki şehirlerde Kumandan'ın acımasız saldırılarından kaçan Âlimler'i avlıyorlardı. Ancak devriyelerin çoğu Âlimler'i gündüz avlıyorlardı.

Keenan'ın araziyi tanıyor olması gece ilerlememizi ve özellikle de birçok kez at çalabildiğimiz için zaman kazanmamızı sağlıyordu. Kauf artık sadece dört yüz seksen kilometre ötedeydi. Ama lanet olası hava işbirliği yapmazsa dört bin sekiz yüz kilometre ötede olmaktan farksız olacaktı. Yerdeki ince kar tabakasını tekmeledim.

Keenan'ın elini tutup onu ilerlemeye teşvik ettim. "Yarın dağ geçitlerine ulaşmak istiyorsak, bu gece güvenli yere varmalıyız."

"Ölürsek, hiçbir yere varamayız," dedi Keenan. Kara kirpiklerinde kar birikiyordu ve yüzü yer yer morumsu maviydi. Soğuğa dayanıklı giysilerimizin hepsi Afya'nın yük arabasıyla birlikte yanmıştı. Elias'ın bana haftalar önce verdiği pelerin üzerimdeydi ama tenimin altına girip bufa balığı gibi yapışan bu yakıcı soğuğa göre değil, Serra kışına göreydi.

"Yorgunluktan hastalanırsan," dedi Keenan, "bir gece

dinlenerek iyileşemezsin. Ayrıca, dikkatli olmuyoruz. Son devriyeyle aramızda sadece metreler vardı - neredeyse içine adımımızı atacaktık."

"Talihsizlik." İlerlemeye başladım. "O zamandan beri iyi durumdayız. Umarım o güvenli yerde lamba vardır. Elias'ın bize verdiği haritaya bakmalı ve fırtına şiddetlenirse, o mağaraya nasıl ulaşacağımızı planlamalıyız."

Kar kalın taneler halinde yere düşüyordu ve yakınlarda bir yerde bir horoz öttü. Toprak sahibinin evi dört yüz metre öteden görülüyordu ama ondan uzaklaşıp kölelerin yaşadıkları yerin yakınındaki bir ek binaya doğru ilerledik. Uzakta, kamburunu çıkarmış iki figür ellerinde kovalarla ahıra gidiyorlardı. Çok yakında, arazi köleler ve onların idarecileriyle kaynıyor olacaktı. Saklanmalıydık.

En sonunda bir ambarın arkasındaki kiler kapısına ulaştık. Kapının sürgüsü soğuktan kaskatıydı ve Keenan onu açmaya çalışırken inledi.

"Acele et." Yanında diz çöktüm. Otuz metre ötedeki kölelerin harap evinden duman yükseldi ve bir kapı gıcırdadı. Başı bağlı bir Âlim kadın dışarı çıktı.

Keenan hançerini sürgüye geçirdi. "Lanet olası şey- ah." Kilit nihayet açılınca arkasına yaslandı.

Ses yankılanınca Âlim kadın aniden arkasına döndü. Keenan ve ben donup kaldık - bizi görmemiş olması mümkün değildi. Ama elini sallayarak kilere girmemizi işaret etti.

"Çabuk olun!" diye tısladı kadın.

Loş kilere girdik, nefesimiz tepemizde buhar oluşturuyordu. Ben içeriye göz gezdirirken, Keenan kapıyı arkadan sürgüledi. Üç buçuk metre genişliğinde, iki metre yüksekliğindeydi ve fıçılar ve şarap raflarıyla doluydu.

Ama çatıdaki bir zincirden bir lamba sallanıyordu ve he-

men altında meyveler, kâğıda sarılı bir somun ekmek ve büyük bir çorba kâsesi olan bir masa vardı.

"Bu çiftliği işleten adam bir Tüccar," dedi Keenan. "Annesi Âlim ve babası Savaşçı. Tek varisti, o nedenle saf kan Savaşçı süsü verdiler. Ama annesiyle daha yakın olmalı, çünkü geçen sana babası öldükten sonra kaçak kölelere yardım etmeye başladı." Keenan yiyeceklere işaret etti. "Anlaşılan, hâlâ yardım ediyor."

Çantamdan Elias'ın haritasını çıkarıp dikkatle serdim ve zeminde yer açtım. Açlıktan karnım gurulduyordu ama aldırmadım. Güvenli yerlerde, görebilecek kadar ışık bir yana genellikle hareket edecek kadar alan olmazdı. Keenan ve ben günün her saatini uyuyarak ya da kaçarak geçirdik. Bu olacaklar hakkında konuşmak için nadir bir fırsattı.

"Bana Kauf'tan bahset." Soğuktan ellerim titriyordu - parmaklarımın arasındaki parşömeni zar zor hissedebiliyordum. "Elias kaba bir taslak çizdi, ama başarısız olur ve içeri girmek zorunda kalırsak, bu-"

"Öldüğünden beri Izzi'nin adını söylemedin." Keenan dudaklarımdan hızla dökülen kelimelerin arasına girdi. "Farkında mısın?"

Ellerim şiddetli bir şekilde titremeye başladı ve o karşıma otururken ellerimi sabit tutmaya çalıştım.

"Sadece bir sonraki güvenli yerden bahsediyorsun. İmparatorluk'tan nasıl çıkacağımızdan ya da Kauf'tan bahsediyorsun. Ama Izzi ya da olanlar hakkında konuşmuyorsun. O tuhaf gücün hakkında konuşmuyorsun-"

"Güç." İçimden gülmek geldi. "Faydalanamadığım bir güç." Gökler biliyordu ki, denemiştim. Her boş anımda, *kaybol* kelimesini düşünmekten aklımı kaçıracak gibi olana kadar görünmez olmaya çalışmıştım. Her defasında, başarısız olmuştum.

"Belki bu konuda konuşursan, faydası olabilir," diye önerdi Keenan. "Ya da bir iki lokma bir şey yersen. Ya da birkaç saatten daha fazla uyursan."

"Aç değilim. Ve uyuyamıyorum."

Keenan gözlerini titreyen parmaklarıma çevirdi. "Gökler, şu haline bak." Parşömeni kenara itip ellerimi ellerinin arasına aldı. Sıcaklığı içimdeki boşluğu doldurdu. İçimi çektim, birkaç dakikalığına bile olsa o sıcaklığa sokulmayı -olacakları düşünmemek için etrafıma dolanmasına izin vermeyi- istiyordum.

Ama bu bencilceydi. Ve her an Savaşçı askerleri tarafından yakalanabileceğimiz düşünüldüğünde, aptalcaydı. Ellerimi geri çekmeye çalıştım, ama Keenan ne düşündüğümü biliyormuş gibi beni yanma çekip parmaklarımı karnının sıcaklığına bastırdı ve ikimizin etrafına bir pelerin doladı. Kabaca örülmüş gömleğinin altında, sert ve pürüzsüz kaslarının çıkıntılarını hissedebiliyordum. Keenan kafasını eğip ellerimize bakarken kızıl saçları gözlerini gizliyordu. Yutkunup bakışlarımı ondan kaçırdım. Haftalardır birlikte seyahat ediyorduk ama daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştık.

"Bana Izzi'yle ilgili bir şey anlat," diye fısıldadı. "İyi bir şey."

"Hiçbir şey bilmiyordum." Sesim çatladı ve boğazımı temizledim. "Onu haftalardır, belki de aylardır tanıyordum. Ama ailesi ya da küçükken hayatının nasıl olduğu - ya da ne istediği, ne umduğuna dair hiçbir şey sormadım. Çünkü vaktimiz olacağını sanıyordum."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve elimi ondan çekip yüzümü sildim. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim. "Biz-"

"Hiç var olmamış gibi davranmadan daha iyisini hak edi-

yor," dedi Keenan. Şoke olmuş bir şekilde kafamı kaldırdım, kızgınlık görmeyi bekliyordum ama kara gözleri anlayışlıydı. Her nedense bu durumu daha kötü kıldı. "Üzüldüğünü biliyorum. Herkesten daha iyi anlıyorum. Ama acı onu sevdiğini bilmeni sağlıyor."

"Hikâyeleri severdi," diye fısıldadım. "Gözünü bana dikerdi ve ona anlatırken söylediklerimde kendini kaybettiğini görürdüm. Her şeyi zihninde hayal edebiliyordu. Ve daha sonra, bazen günler sonra, sanki o süre boyunca o dünyalarda yaşamış gibi bana o hikâyeler hakkında sorular sorardı."

"Serra'dan ayrıldıktan sonra," dedi Keenan, "saatlerce yürüdük, daha doğrusu koştuk. Nihayet durup geceyi geçirmek için yataklarımıza yerleştiğimizde Izzi kafasını kaldırıp, 'Özgürken yıldızlar daha farklı görünüyor,' dedi." Keenan kafasını salladı. "Bütün gün koşup doğru düzgün bir şey yemedikten ve bir adım daha atamayacak kadar yorgun düştükten sonra, gökyüzüne gülümseyerek uykuya daldı."

"Keşke hatırlamasaydım," diye fısıldadım. "Keşke onu sevmeseydim."

Keenan derin bir nefes aldı, gözleri hâlâ ellerimizdeydi. Kiler artık soğuk değildi, vücut ısımız ve tepedeki kapıya vuran güneş sayesinde ısınmıştı.

"Sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Kendi kendime hiçbir şey hissetmemeyi öğrettim. Sonra seninle tanıştım..." Keenan ellerimi sıkıca tuttu ama bana bakmadı. Ben de ona bakamadım. Aramızda şiddetli bir şey tutuştu, belki de uzun zamandır yanan bir şeydi.

"Onları inciteceğini ya da seni inciteceklerini düşündüğün için seni önemseyen insanlardan kendini saklama. Herhangi bir şey hissetmene izin vermeyeceksen, insan olmanın ne anlamı var?"

Keenan'ın elleri ellerimin üzerinde bir yol izledi ve ağır bir alev gibi belime doğru ilerledi. Yavaşça beni kendisine doğru çekti. İçimdeki boşluk, suçluluk duygusu, başarısızlık ve üzüntü, vücudumun alt kısmında zonklayan arzuyla birlikte hafifledi ve beni ona doğru ilerlemeye zorladı. Kucağına otururken, belimi sıkıca tutan elleri belkemiğim boyunca bir alev gönderdi. Keenan parmaklarını saçlarıma götürdü ve içindeki tokalar kilerin zeminine düştü. Göğsümde kalp atışlarını hissedebiliyordum ve ağzıma doğru nefesini verirken dudaklarımız arasında çok az mesafe vardı.

Hipnotize olmuş gibi ona baktım. Bir an için yüzünde karanlık bir şey belirdi, bilinmeyen ama belki de beklenmedik olmayan bir gölgeydi. Keenan'ın her zaman karanlık bir yanı vardı. Karın boşluğumda bir huzursuzluk hissettim, bir sinekkuşunun kanatları kadar hızlıydı. Bir saniye sonra gözlerini kapatıp aramızdaki mesafeyi kat ederken unutmuştum bile.

Keenan'ın dudakları nazikti ama sırtımı keşfe çıkan elleri o kadar nazik değildi. Kol ve omuzlarındaki kasların üzerinde gezinen benim ellerim de açtı. Bacaklarımı onun beline sıkıca dolayınca, Keenan dudaklarını çeneme götürdü ve dişleri boynumu çizdi.

"Keenan-" dedim nefes nefese. Kilerin soğuk havası aramızdaki ateşi hiç etkilemiyordu. Gömleğini üzerinden çıkarıp lambanın ışığında açık kahverengi görünen onun tenine baktım. Keenan'ın omuzlarını süsleyen çillerinin, göğsündeki ve karnındaki sert, kusursuz kasların üzerinde parmağımı gezdirdikten sonra kalçasına doğru indim. Elimi tutup dikkatle yüzüme baktı.

"Laia." Keenan bu ses tonuyla söylediğinde kelime tamamen değişiyordu, artık bir isim değil, bir yakarış ve dua oluyordu. "Durmamı istiyorsan-"

Mesafeni korumak istiyorsan... Acını hatırlamak istiyorsan...

Keenan. Keenan. Keenan. Zihnim onunla doluydu. Bana rehberlik etmiş, benim için savaşmış ve yanımda kalmıştı. Ve bu sırada, mesafesi bana her baktığında hissettiğim güçlü ve dile getirilmeyen bir aşka yol vermişti. İçimdeki sesi susturup elini tuttum. Üzerime bir sakinlik, aylardır hissetmediğim bir huzur çökerken bütün düşüncelerim uzaklaştı. Bakışlarımı Keenan'dan kaçırmadan parmaklarını bluzumun düğmelerine götürdüm ve teker teker açmasına izin verirken ona doğru eğildim.

"Hayır," diye kulağına fısıldadım. "Durmanı istemiyorum."

XXXIV: Elias

Etrafımdaki hücrelerden gelen kesintisiz fısıltılar ve inlemeler etobur bir solucan gibi beynimi kemiriyordu. Sorgu bloğunda sadece birkaç dakika geçirdikten sonra, ellerimi kulaklarımdan ayıramadım ve hatta kulaklarımı koparmayı bile düşündüm.

Bloğun koridorundaki meşalenin ışığı kapının üzerindeki üç aralıktan içeri sızıyordu. Hücremin soğuk taş zemininde prangalarımdaki kilitleri açabilmek için kullanabileceğim hiçbir şey olmadığını görmeye yetecek kadar ışık vardı. Zayıf bir halkanın olmasını umarak zincirleri test ettim. Ama Serra çeliğindendi.

Lanet olsun. En fazla yarım gün içinde nöbetlerim yeniden başlayacaktı. Ve başladıklarında, düşünme -hareket etme- becerim büyük ölçüde azalacaktı.

Yakın hücrelerin birinden acı dolu tiz sesler geliyordu ve onları kelimeleri telaffuz etmekte zorlanan zavallı bir adamın saçmalamaları izliyordu.

En azından Kumandan'ın verdiği sorgu eğitiminden faydalanabileceğim. Annemin ellerinde çektiğim onca acının bir hiç uğruna olmadığını bilmek güzeldi.

Bir süre sonra kapıda bir ses duydum ve kilit döndü. *Hapishane Müdürü müydü?* Gerildim ama gelen Hapishane Müdürü'nün koz olarak kullandığı Âlim çocuktu. Çocuğun bir elinde bir kâse su ve diğerinde sert ekmekle küf tutmuş kuru et vardı. Omzundan yamalı bir battaniye sarkıyordu.

"Teşekkür ederim." Suyu bir seferde içtim. Çocuk yiyecekleri ve battaniyeyi erişebileceğim bir yere koyarken gözle-

rini yerden ayırmadı. Topallıyordu - daha önce topalladığını fark etmemiştim.

"Bekle," diye seslendim. Çocuk durdu ama bana bakmadı. "Hapishane Müdürü seni daha fazla cezalandırdı mı..." *Beni kontrol etmek için seni kullandıktan sonra.*

Âlim çocuk bir heykelden farksızdı. Gün gibi ortada olmayan bir şey söylememi bekliyormuş gibi karşımda öylece durdu.

Belki de, diye içimden geçirdim, *karşılık verebilmek için sesimi kesmemi bekliyordur.* Adını sormak istesem de konuşmamak için kendimi tuttum. Saniyeleri saydım. On beş. Otuz. Bir dakika geçti.

"Korkmuyorsun," diye fısıldadı çocuk en sonunda. "Neden korkmuyorsun?"

"Korku ona güç verir," dedim. "Bir lambaya yağ doldurmak gibi. Onu daha parlak bir şekilde yakar. Onu güçlendirir."

Darin'in ölmeden önce korkup korkmadığını merak ettim. Umarım çok acı çekmemiştir.

"Canımı yakıyor." Yumruklarını bacaklarına yaslarken çocuğun eklemleri bembeyaz oldu. Suratımı buruşturdum. Hapishane Müdürü'nün insanların, özellikle de Âlimler'in canını nasıl yaktığını çok iyi biliyordum. Acı verici deneyleri bunun sadece bir parçasıydı. Âlim çocukları hapishanedeki en düşük görevleri yerine getirirlerdi: eziyet seanslarından sonra odaları ve mahkûmları temizlemek, çıplak elleriyle cesetleri gömmek ve kusmuk kovalarını boşaltmak. Buradaki çocukların çoğu on yaşına gelmeden ölmeyi dileyen ölü bakışlı kölelere dönüşürdü.

Bu çocuğun neler yaşadığını, neler gördüğünü hayal bile edemiyordum.

Aynı hücreden acı dolu bir çığlık daha yükseldi. Çocuk ve ben irkildik. Sessizce göz göze geldik ve onun konuşacağını sandım. Ama hücrenin kapısı tekrar açıldı ve Hapishane Müdürü'nün iğrenç gölgesi çocuğun üzerine düştü. Çocuk telaşla dışarı kaçtı, bir kedinin dikkatinden kaçmaya çalışan fare gibi kapının arasından geçip bloğun titreyen meşalelerinin ışığında gözden kayboldu.

Hapishane Müdürü dönüp ona bakmadı bile. Elleri boştu, en azından öyle görünüyordu. Görünmeyen bir yere bir tür işkence aleti gizlediğine emindim.

Şimdilik, kapıyı kapatıp küçük seramik bir şişe çıkardı. Tellis özü. Hapishane Müdürü'ne doğru hamle yapmamak için kendimi zor tuttum.

"Nihayet." Şişeye aldırmıyor gibi göründüm. "Benimle ilgilenmediğini sanıyordum."

"Ah, Elias." Hapishane Müdürü dilini damağında şaklattı. "Burada hizmet ettin. Yöntemlerimi biliyorsun. *Istırap acıda olduğu kadar acı beklentisinde gizlidir.*"

"Bunu kim söyledi?" Burnumdan güldüm. "Sen mi?"

"Oprian Dominicus." Adam erişemeyeceğim bir yerde bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Dördüncü Taius'un hükümdarlığı sırasında buranın Hapishane Müdürü'ydü. Benim zamanımda Blackcliff'te onu okurduk."

Hapishane Müdürü, Tellis özünü havaya kaldırdı. "Neden bununla başlamıyoruz?" Sessizliğim üzerine içini çekti. "Neden bunu taşıyorsun, Elias?"

Sorgulayıcının istediği gerçekleri kullan, diye tısladı Kumandan kulağıma. *Ama azar azar.*

"Yaram kötüleşti." Kolumdaki yara izine dokundum. "Kan temizleyici onu tedavi etmek için bulabildiğim tek şeydi."

"Yalan söylerken sağ işaret parmağın hafifçe seğiriyor,"

dedi Hapishane Müdürü. "Devam et, onu durdurmaya çalış. Başaramayacaksın. *Zihin yalan söylese bile, beden yalan söylemez.*"

"Doğruyu söylüyorum." En azından bir kısmını.

Hapishane Müdürü omuzlarını silkip kapının yanındaki bir kolu çekti. Arkamdaki duvarda bir mekanizma gıcırdadı ve duvara yapışıp vücudum gergin bir X halini alana kadar ellerim ve ayaklarımdaki zincirler giderek gerilmeye başladı.

"Doğru şekilde baskı uygulandığında," dedi Hapishane Müdürü, "tek bir pense takımının insan elindeki bütün kemikleri kırmak için kullanılabileceğini biliyor muydun?"

Hapishane Müdürü'nün Tellis'le ilgili gerçeği benden öğrenmesi dört saat sürdü ve on ezilmiş tırnak ve gökler bilir kaç kırık kemiğe mal oldu. Daha fazla dayanabileceğimi biliyordum ama en sonunda ona istediği bilgiyi verdim. Zayıf olduğumu düşünmesi daha iyiydi.

"Çok tuhaf," dedi Kumandan'ın beni zehirlediğini itiraf edince, sonra yüzü anlayışla aydınlandı. "Ama, ah Keris küçük Örümcekkuşu'nun yolundan çekilmesini istedi, böylece kimse ona engel olmadan istediği kişiye istediğini fısıldayabilecekti. Ama seni hayatta bırakarak riske girmek istemedi. Akıllıca. Bana kalırsa, fazla riskli ama..." Omuzlarını silkti.

Şaşkınlığımı görmemesi için yüzümü acıyla buruşturdum. Haftalardır Kumandan'ın beni öldürmek yerine neden zehirlediğini merak ediyordum. En sonunda, acı çekmemi istediğine karar vermiştim.

Hapishane Müdürü hücrenin kapısını açtı ve zincirlerimi gevşetmek için kolu çekti. Minnettarlıkla yere yığıldım. Dakikalar sonra, Âlim çocuk içeri girdi.

"Mahkûmu temizle," dedi Hapishane Müdürü çocuğa. "Enfeksiyon istemiyorum." Yaşlı adam kafasını eğdi. "Bu

kez, oyununu oynamana izin vereceğim, Elias. Onları büyüleyici buluyorum. Şu üstündeki ben yenilmezim tavrı: Onu parçalamak ne kadar sürecek? Daha fazla fiziksel acı mı gerektirecek, yoksa zihninin zayıflıklarına dalmak zorunda mı kalacağım? Keşfedilmesi gereken çok şey var. Sabırsızlanıyorum."

Gözden kaybolunca, kilden sürahi ve bir kasa dolusu tıngırdayan kavanozların ağırlığıyla çöken çocuk yanıma yaklaştı. Elimi görünce gözleri kocaman oldu. Yanımda çömeldi, yaraları temizlemek için farklı merhemler sürerken parmakları kelebekler kadar hafifti.

"Söyledikleri doğru, öyleyse," diye fısıldadı çocuk. "Maskeliler acıyı hissetmiyorlar."

"Acıyı hissediyoruz," dedim. "Sadece ona dayanmak için eğitildik."

"Ama o- sen saatlerce onun elindeydin." Çocuk kaşlarını çattı. Bana karanlıkta tek başına kalan, tanıdık ya da ona mantıklı gelen bir şey arayan kaybolmuş bir çekirgekuşunu hatırlatıyordu. "Hep ağlıyorum." Suya bir bez batırıp ellerimdeki kanı sildi. "Ağlamamaya çalıştığımda bile."

Lanet olsun sana, Sisellius. Darin'i düşündüm, burada acı çeken, bu çocuk ve benim gibi işkence gören Darin'i düşündüm. Hapishane Müdürü ölmeden önce Laia'nın kardeşine ne tür kötülükler etmişti? Bir kılıç tutmak için ellerim kaşınıyordu, böylece yaşlı adamın böcek kafasını bedeninden kopartabilirdim.

"Küçüksün," dedim boğuk bir sesle. "Senin yaşındayken ben de ağlardım." Elini sıkmak için sağlam elimi uzattım. "Bu arada, adım Elias."

Çocuk küçük olsa da eli güçlüydü. Hemen elimi bıraktı.

"Hapishane Müdürü isimlerin gücü olduğunu söylüyor."

Çocuk gözlerini gözlerime çevirdi. "Buradaki çocukların adı *Köle* olur. Çünkü hepimiz aynıyız. Ama arkadaşımın adı Arı - kendisine bu ismi verdi."

"Sana *Köle* demeyeceğim," dedim. "Bir ismin olmasını ister misin? Kabile topraklarında, aileler bazen çocuklarına doğduktan çok uzun zaman sonra isim verirler. Belki de bir ismin vardır."

"İsmim yok."

Duvara yaslandım ve çocuk elimi ince tahta çubuklara bağlarken suratımı buruşturmamak için kendimi tuttum. "Akıllısın," dedim. "Hızlısın. *Tas*'a ne dersin? Sadh dilinde *hızlı* demek."

"Tas." Çocuk ismi tekrarladı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Tas." Kafasını salladı. "Ve sen sadece Elias değilsin. Sen Elias *Veturius*'sun. Muhafızlar kimsenin dinlemediğini sandıkları zaman senin hakkında konuşuyorlar. Bir zamanlar Maskeli olduğunu söylüyorlar."

"Maskeyi çıkardım."

Tas bir soru sormak istiyordu; cesaretini toplamaya çalıştığını görebiliyordum. Ama sormak istediği her neyse, hücrenin dışından sesler gelince ve Drusius içeri girince vazgeçti.

Çocuk hemen ayağa kalkıp malzemeleri topladı ama yeterince hızlı değildi.

"Acele et, pislik." Drusius iki adımda aradaki mesafeyi kat etti ve Tas'ın karnına kötü bir tekme attı. Çocuk tiz bir ses çıkardı. Drusius kahkaha atıp onu tekrar tekmeledi.

Bir baraja hücum eden su gibi uğultu zihnimi doldurdu. Blackcliff'teki Komutanlar'ın, Çaylak'ken gelişigüzel bir şekilde her gün bizi dövmelerinin bizi nasıl yavaş yavaş tükettiğini düşündüm. Bizi insan olarak değil, sadistliklerini tatmin edecek kurbanlar olarak gören ve bizi sürekli korkutan Kafatasları'nı düşündüm.

Ve birdenbire, çocuğa zarar verirken bana fazla yaklaşan Drusius'un üzerine atladım. Deliye dönmüş bir hayvan gibi hırladım.

"O bir *çocuk*." Sağ elimi kullanarak Maskeli'nin çenesini yumrukladım ve yere serildi. İçimde öfke serbest kaldı ve zincirleri hissetmeden ardı ardına yumruklar indirdim. *O çöp gibi davrandığın bir çocuk, hissetmediğini sanıyorsun ama hissediyor. Ve ölene kadar hissedecek, çünkü sen ne yaptığını anlamayacak kadar hastasın.*

Sırtımı yırtan eller hissettim. Botlar gümbürdedi ve iki Maskeli hücreye girdi. Bir copun havada uçtuğunu hissettim ve eğilerek ondan kaçtım. Ama karnıma indirilen yumruk nefesimi kesti ve her an bilincimi yitirebileceğimi anladım.

"*Yeter.*" Hapishane Müdürü'nün sakin sesi karışıklığı böldü. Maskeliler hemen benden uzaklaştılar. Drusius hırlayarak ayağa kalktı. Kesik kesik soluyordum, Hapishane Müdürü'ne dik dik bakarken ona ve İmparatorluk'a olan bütün nefretimi görmesine izin verdim.

"Zavallı küçük çocuk kaybettiği gençliğinin intikamını alıyor. Zavallı Elias." Hapishane Müdürü hayal kırıklığına uğramış gibi kafasını salladı. "Bu tür düşüncelerin ne kadar mantıksız ve işe yaramaz olduğunu anlamıyor musun? Elbette, şimdi çocuğu cezalandırmalıyım. Drusius," dedi kesin bir şekilde, "bir parşömen ve tüy kalem getir. Çocuğu yan tarafa alacağım. Sen de Veturius'un tepkilerini kaydedeceksin."

Çakal gözleri parlayan Drusius ağzındaki kanı sildi. "Memnuniyetle, efendim."

Hapishane Müdürü köşeye sinen Âlim çocuğu -Tas'ı- tutup hücreden dışarı attı. Çocuk rahatsızlık verici bir gümbürtüyle yere serildi.

"Sen bir canavarsın," diye yaşlı adama kükredim.

"*Doğa zayıf olanları ayıklar*," dedi Hapishane Müdürü. "Bir kez daha, Dominicus. Harika bir adamdı. Zayıfların bazen ortalıkta yalpalamaları, burunlarını çekerek ağlamaları için hayatta kalmalarına izin verildiğini görecek kadar yaşamamış olması belki de iyi bir şey. Ben canavar değilim, Elias. Ben Doğa'nın asistanıyım. Bir tür bahçıvanım. Ve biçme makasını nasıl kullanacağımı çok iyi biliyorum."

Hiçbir işe yaramayacağını bilmeme rağmen zincirlerimde gerildim. "Canın cehenneme!"

Ama Hapishane Müdürü çoktan gitmişti. Pis pis sırıtan Drusius yerini aldı. Kapalı kapının ardından Tas çığlık atarken bütün ifadelerimi kaydediyordu.

XXXVII: Laia

Kilerde uyandığımda, kemiklerimde hissettiğim duygu pişmanlık olamazdı. Ama mutluluk da değildi. Keşke anlayabilseydim. Anlayana kadar içimi kemireceğini biliyordum ve hâlâ seyahat etmemiz gereken onca yol varken, dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Dikkatsizlik hatalara yol açardı. Ve yeterince hata yapmıştım.

Ama Keenan'la aramda geçenlerin o hatalardan biri olduğunu düşünmek istemiyordum. Baş döndürücüydü. Sersemleticiydi. Ve beklemediğim bir duygu derinliğiyle doluydu. *Sevgi. Onu seviyorum.*

Öyle değil mi?

Keenan'ın arkası dönükken, büyükbabamın bana öğrettiği -bir kızın hamile kalmaması için adet döngüsünü yavaşlatan- şifalı ot karışımını yuttum.

Keenan'a baktım, yolculuğun bir sonraki ayağına hazırlanmak için sessizce sıcak tutacak giysiler giyiyordu. Bakışlarımı hissetti ve botlarımı bağladığım yere geldi. Ondan hiç beklemediğim utangaç bir şefkatle yanağımı okşadı. Belirsiz bir gülümseme yüzünü aydınlattı.

Aptal mıyız? diye sormak istedim. Böylesine bir çılgınlığın ortasında teselli bulduğumuz için? Bu sözleri söyleyemedim. Ve sorabileceğim başka biri yoktu.

Kardeşimle konuşmak için şiddetli bir arzu hissettim ve gözyaşlarıma engel olmak için kızgın bir şekilde dudağımı ısırdım. Darin'in Spiro'nun yanında çıraklığa başlamadan önce sevgilileri olduğuna emindim. Bu huzursuzluğun, bu kafa karışıklığının normal olup olmadığını bilirdi.

"Canını sıkan ne?" Keenan ellerimi sıkıca tutarak beni ayağa kaldırdı. "Pişman-"

"Hayır," dedim hemen. "Ben sadece... Her şey düşünüldüğünde... Yaptığımız yanlış mıydı?"

"Böylesine karanlık bir dönemde bir iki saatlik huzur bulmamız mı?" dedi Keenan. "Bu yanlış değil. Mutluluk dolu anlar için yaşamayacaksak, ne için yaşayacağız? Ne için mücadele vereceğiz?"

"Buna inanmak istiyorum," dedim. "Ama kendimi çok suçlu hissediyorum." Haftalarca duygularımı içimde biriktirip bastırdıktan sonra, bir anda patlarcasına dışarı çıktılar. "Sen ve ben burada, hayattayız, ama Izzi öldü, Darin hapiste ve Elias ölüyor-"

Keenan kolunu etrafıma dolayıp başımı çenesinin altına soktu. Sıcaklığı, odunsu, dumansı ve limonumsu kokusu beni hemen sakinleştirdi. "Suçluluk duygunu bana ver. Senin için onu saklarım, olur mu? Çünkü bu şekilde hissetmemelisin." Biraz geri çekilip yüzümü yukarı kaldırdı. "Gerginliğini bir an olsun unutmaya çalış."

O kadar basit değil! "Bu sabah," dedim, "bana hissetmeme izin vermezsem, insan olmanın ne anlamı olduğunu sordun."

"Hoşlanmayı kastettim. Tutkuyu." Keenan'ın yanakları kızardı ve bakışlarını kaçırdı. "Suçluluk duygusu ve korkuyu değil. Onları unutmaya çalışmalısın. Unutmana yardım edebilirim." Kafasını eğdi ve içimde bir sıcaklık hissettim. "Ama devam etmeliyiz."

Hafifçe gülümseyince, beni bıraktı. Farin'in kılıcını aradım ve onu üzerime taktığımda tekrar suratım asıldı. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım yoktu. Aklımdan geçenleri çözmeliydim.

Hislerin seni insan kılıyor, demişti Elias haftalar önce Serra Sıradağları'nda. *En hoş olmayan duygularının bile bir amacı var. Onları kilit altında tutma. Onları görmezden gelirsen, sesleri yükselir ve daha kızgın olurlar.*

"Keenan." Kilerin basamaklarından çıktık ve Keenan kilidi açtı. "Olanlar için pişman değilim. Ama suçluluk duygumdan kurtulamam."

"Neden?" Bana doğru döndü. "Dinle-"

Kilerin kapısı şiddetli bir gıcırtıyla açılınca ikimiz de irkildik. Keenan tek harekette yayına bir ok geçirip nişan aldı.

"Dur," dedi bir ses. Figür elindeki lambayı kaldırdı. Genç, kıvırcık saçlı bir Âlim'di. Bizi görünce küfretti. "Burada birini gördüğümü biliyordum," dedi. "Gitmelisiniz. Efendim, yolda bir Savaşçı devriyesi olduğunu ve buldukları her özgür Âlim'i öldürdüklerini söyledi-"

Geri kalanını dinlememize gerek yoktu. Keenan elimden tutup beni basamaklardan çekerek geceye çıkardı. "Bu taraftan." Kölelerin yaşam alanının ötesinde, doğuda kalan ağaç hattına işaret etti ve nabzım çılgınca atarken koşarak onu takip ettim.

Ağaçların arasından geçip tekrar kuzeye döndük, nadasa bırakılmış uzun tarlalardan geçtik. Keenan bir ahırı görünce beni bırakıp gözden kayboldu. Bir köpek havlıyordu, ama ses aniden kesildi. Birkaç dakika sonra, Keenan yanında bir atla geri döndü.

Köpeğe ne olduğunu sormak üzereydim ki yüzündeki keyifsiz ifadeyi görünce sessiz kaldım.

"İlerideki ormanın içinden bir patika geçiyor," dedi. "Pek aşınmış görünmüyor ve izlerimizi biri iki saat içinde örtecek kadar kar yağıyor."

Keenan beni önüne çekti ve vücudumu ondan ayrı tutunca, içini çekti.

"Neyim var bilmiyorum," diye fısıldadım. "Sanki- sanki dengemi bulamıyorum."

"Çok uzun zamandır üzerinde çok fazla yük taşıyorsun. Bunca zamandır, öncülük ettin, zor kararlar verdin ve belki de hazır değildin, Laia. Bunda utanmanı gerektiren bir şey yok ve aksini söyleyen olursa içini dışına çıkarırım. Sana *yardım etmeme* izin ver. Doğru şeyi yapacağıma güven. Şimdiye kadar seni yanlış yönlendirdim mi?"

Kafamı iki yana salladım. Tedirginliğim geri döndü. *Kendine bundan daha fazla inanmalısın, Laia*, dedi içimden bir ses. *Aldığın her karar kötü değildi.*

Ama bazı kararlar yanlıştı ve yüklerinin altında eziliyordum.

"Gözlerini kapat," dedi Keenan. "Şimdi dinlen. Bizi Kauf'a ulaştıracağım. Darin'i oradan çıkaracağız. Ve her şey yolunda gidecek."

***

Kilerin güvenliğinden ayrıldıktan üç gece sonra, Âlimler'in gömüldüğü yarı kazılmış bir toplu mezara rastladık. Erkekler. Kadınlar. Çocuklar. Sakatat gibi gelişigüzel bir şekilde buraya atılmışlardı. İleride, Nevennes Sıradağları'nın karla kaplı zirveleri gökyüzünün yarısını gizliyordu. Güzellikleri acımasız görünüyordu. Gölgelerinde kötülüğün yürüdüğünü bilmiyorlar mıydı?

Keenan hızla ilerlememizi önerdi, güneş doğduktan sonra bile hareket halindeydik. Mezardan yeterince uzaklaşıp yüksek, ağaçlarla kaplı bir uçurumu tırmanırken, batıda, bulunduğumuz yer ve Antium arasındaki alçak tepelerde gözüme bir şey ilişti. Çadırlara benziyorlardı ve erkeklere, kamp ateşlerine. Yüzlerce vardı.

"Gökler." Keenan'ı durdurdum. "Şunu görüyor musun? Onlar Argent Tepeleri değil mi? Lanet olası bütün ordu oradaymış gibi görünüyor."

"Haydi." Keenan beni öne doğru çekti, endişe sabırsızlığını körüklerken benimkini ateşliyordu. "Hava kararana kadar saklanmalıyız."

Ama gece daha fazla korku getirdi. Saatlerce seyahat ettikten sonra, aniden bir grup askerle karşılaştık ve nefesimi tutarken neredeyse yerimizi belli edecektim.

Keenan hafifçe tıslayarak beni geri çekti. Askerler dört hayalet yük arabasının yanında bekliyorlardı - onlara böyle deniyordu, çünkü bir kez içine girince, ölmüş sayılırdınız. Yük arabaları yüksekti, kara panelleri içinde kaç Âlim olduğunu görmemi engelliyordu. Ama arka pencerenin parmaklıklarını tutan ellerin bazıları küçük bazıları kocamandı. Biz izlerken, son yük arabasına daha fazla mahkûm bindirildi. Geride bıraktığımız toplu mezarı düşündüm. Bu insanlara ne olacağını biliyordum. Keenan ilerlememiz için beni çekmeye çalıştı, ama hareket edemediğimi fark ettim.

"Laia!"

"Onları terk edemeyiz."

"O yük arabalarını koruyan bir düzine asker ve dört Maskeli var," dedi Keenan. "Katlediliriz."

"Ya gözden kaybolursam?" Yük arabalarına baktım. O elleri düşünmeme engel olamıyordum. "Kabile kampında yaptığım gibi. Belki-"

"Ama yapamazsın. O zamandan beri yapamadın..." Keenan uzanıp anlayışla omzumu sıktı. *Izzi öldüğünden beri.*

Bir bağırış duyunca yük arabalarına doğru döndüm. Bir Âlim çocuk onu sürükleyen Maskeli'nin yüzünü tırmalıyordu.

"Bize bunu yapmaya devam edemezsiniz!" diye haykırdı çocuk Maskeli onu yük arabasına atarken. "Biz hayvan değiliz! Bir gün size karşı koyacağız!"

"Neyle?" diye kıkırdadı Maskeli. "Taşlar ve sopalarla mı?"

"Artık sırrınızı biliyoruz." Çocuk kendisini parmaklıklara attı. "Buna engel olamazsınız. Kendi demircilerinizden biri size sırtını döndü ve *biliyoruz*."

Maskeli'nin yüzündeki sırıtış kayboldu, neredeyse düşünceli görünüyordu. "Ah evet," dedi kısık sesle. "Sıçanların büyük umudu. Serra çeliğinin sırrını çalan Âlim. O öldü, evlat."

Nefesimi tutarken Keenan eliyle ağzımı kapattı ve düşerken beni tutup çıt çıkarmamam gerektiğini, hayatlarımızın buna bağlı olduğunu fısıldadı.

"Hapiste öldü," dedi Maskeli. "Zayıf, perişan zihninden işe yarar her türlü bilgiyi aldıktan sonra. Sizler *hayvansınız*, evlat. Hatta hayvanlardan bile basitsiniz."

"O yalan söylüyor," diye fısıldadı Keenan ve ağaçların arasından çekerken. "Bunu o çocuğa işkence etmek için yapıyor. Maskeli'nin Darin'in ölüp ölmediğini bilmesine imkân yok."

"Ya yalan söylemiyorsa?" dedim. "Ya Darin öldüyse? Hakkındaki söylentileri duydun. Giderek daha geniş bir alana yayılıyorlar. Belki onu öldürerek, İmparatorluk bu söylentileri bastırabileceğini düşünüyor. Belki de-"

"Önemi yok," dedi Keenan. "Hayatta olma şansı olduğu sürece denemek zorundayız. Beni duyuyor musun? Yola devam etmeliyiz. Gel. Daha çok yol var."

***

Güvenli kilerden ayrıldıktan neredeyse bir hafta sonra,

Keenan güçlükle yürüyerek kampa döndü - bu kez bir meşe ağacının boğumlu, yapraksız dalları altındaydı. "Kumandan Delphinium'a kadar ulaşmış," dedi. "Bütün özgür Âlimler'i katletmişler."

"Peki ya köleler? Mahkûmlar?"

"Köleleri rahat bırakmışlar - efendileri hiç şüphesiz mal kaybına karşı çıkmış." Keenan bunu söylerken rahatsız görünüyordu. "Hapishaneyi temizlemiş. Şehrin meydanında toplu infaz gerçekleştirmiş."

Gökler. Sanki Ölüm bu ağaçların arasında dolaşıyormuş ve biz hariç bütün canlılar bunun farkındaymış gibi gecenin karanlığı her nasılsa daha koyu ve sessizdi. "Yakında," dedim, "geriye hiç Âlim kalmayacak."

"Laia," dedi Keenan. "Sırada Kauf var."

Birden kafamı kaldırdım. "Gökler, ya Elias Darin'i dışarı çıkaramazsa? Kumandan oradaki Âlimler'i öldürmeye başlarsa-"

"Elias altı hafta önce yola çıktı," dedi Keenan. "Ve kendinden çok emin görünüyordu. Belki de, şimdiye kadar Darin'i hapishaneden çıkarmıştır. Mağarada bizi bekliyor olabilirler."

Keenan şiş çantasının içine uzanıp dumanı tüten bir somun ekmek ve yarım tavuk çıkardı. Bunları çalmak için neler yaptığını gökler bilirdi. Yine de, yiyemedim.

"Yük arabalarındaki o insanları hiç düşünüyor musun?" diye fısıldadım. "Onlara ne olduğunu hiç merak ediyor musun? Umurunda mı?"

"Direniş'e katıldım, değil mi? Ama kara kara düşünemem, Laia. Bu hiçbir işe yaramaz."

Ama bu kara kara düşünmek değil, diye içimden geçirdim. *Bu hatırlamak. Ve hatırlamak faydasız değildir.*

Bir hafta önce olsaydı, bu sözleri yüksek sesle dile getirir-

dim. Ama Keenan liderliği benden devraldığından beri, daha zayıf hissediyordum. Eksilmiştim. Sanki her geçen gün küçülüyordum.

Ona minnettar olmam gerekirdi. Savaşçılarla dolu kırsal kesime rağmen, Keenan her devriye ve arama ekibinden, her garnizon ve gözetleme kulesinden kaçınmayı başarmıştı.

"Donuyor olmalısın." Sözleri yumuşaktı, ama beni düşüncelerimden ayırdı. Şaşkınlıkla aşağı baktım. Üzerimde hâlâ Elias'ın bir ömür kadar uzun gelen bir süre önce Serra'da bana verdiği kalın siyah pelerin vardı.

Pelerini etrafıma sardım. "İyiyim."

Keenan çantasını karıştırdı ve en sonunda kalın, kürk astarlı bir kışlık pelerin çıkardı. Bana doğru eğilip nazikçe pelerinimin kancasını çıkardıktan sonra yere düşmesine izin verdi. Sonra diğerini omuzlarıma yerleştirip çenemin altından bağladı.

Kötü bir niyeti yoktu. Bunu biliyordum. Son birkaç gündür ondan uzaklaşmış olmama rağmen, her zamanki gibi dikkatliydi.

Ama bir yanım kalın pelerini üzerimden atıp Elias'ın verdiği pelerini takmak istedi. Aptallık ettiğimi biliyordum ama her nedense Elias'ın pelerini bana kendimi iyi hissettiriyordu. Belki de, bana onu hatırlatmasının yanı sıra, onun yanındayken nasıl olduğumu hatırlatıyordu. Daha cesur. Daha güçlü. Kusurlu ama kesinlikle korkusuz.

Olduğum o kızı özlüyordum. O Laia'yı. Elias Veturius yanımdayken göz kamaştırıcı bir şekilde yanan o halimi.

Hatalar yapan Laia. Hataları gereksiz ölümlere neden olan Laia.

Nasıl unutabilirdim? Keenan'a kısık bir sesle teşekkür edip eski pelerini çantama soktum. Sonra yenisine sarınıp kendi kendime bunun daha sıcak tuttuğunu söyledim.

XXXVIII: Elias

Kauf Hapishanesi'nin gece sessizliği ürkütücüydü. Çünkü uyku sessizliği değildi, vazgeçen, hayatlarının kayıp gitmesine izin veren, en sonunda sönüp bir hiç olana kadar acının üzerlerine çökmesine izin veren insanların ölümünün sessizliğiydi. Şafakta, Kauf'un çocukları geceyi çıkaramayanların bedenlerini sürükleyerek dışarı götüreceklerdi.

Sessizlikte, kendimi Darin'i düşünürken buldum. Benim için hep bir hayalet, bunca zamandır ulaşmaya çalıştığımız bir figürdü ve hiç tanışmamış olmamıza rağmen ona bağlı hissediyordum. Ama artık hayatta olmadığı için yokluğu hissedilen, hayali bir uzuv gibiydi. Gittiğini hatırlayınca, yeniden umutsuzluğa kapıldım.

Bileklerim prangalar yüzünden kanıyordu ve omuzlarımı hissedemiyordum; kollarım bütün gece gerilmişti. Ama acı büyük bir yangın değil, sadece bir ateşti. Daha kötüsünü yaşamıştım. Yine de, bir kefen gibi üzerime çöken nöbetin karanlığı rahatlık vericiydi.

Ama kısa sürdü, çünkü Bekleme Alanı'nda uyandığımda, kulaklarıma -yüzlerce, binlerce- çok sayıda ruhun panik dolu fısıltıları hücum etti.

Gergin görünen Ruh Yakalayıcı elini uzatıp beni ayağa kaldırdı. "Sana orada neler olacağını söylemiştim." Yaralarım burada görünmüyordu, ama bana bakarken onları görebiliyormuş gibi suratını buruşturdu. "Neden beni dinlemedin? Şu haline bak."

"Yakalanmayı beklemiyordum." Fırtınada dönen bir gemi enkazı gibi ruhlar etrafımızda dönüp duruyordu. "Shaeva, neler oluyor?"

"Burada olmamalısın." Sözleri haftalar önce olduğu gibi düşmanca değildi ama katıydı. "Ölene kadar seni görmeyeceğimi sanıyordum. Geri dön, Elias."

Karın boşluğumda o tanıdık çekişi hissettim ama karşı koydum. "Ruhlar huzursuzlar mı?"

"Her zamankinden çok." Gevşedi. "Çok fazlalar. Çoğu Âlimler."

Anlamam biraz zaman aldı. Anlayınca kendimi kötü hissettim. Duyduğum –binlerce- fısıltı Savaşçılar tarafından öldürülen binlerce Âlim'e aitti.

"Birçoğu yardımım olmadan yollarına devam ediyorlar. Ama bazıları çok kederli. Haykırışları cinleri üzüyor." Shaeva elini başına götürdü. "Hiç bu kadar yaşlı hissetmemiştim, Elias. Çok çaresizim. Ruh Yakalayıcı olduğum bin sene içinde çok savaş gördüm. Âlimler'in düşüşünü, Savaşçılar'ın yükselişini izledim. Yine de, daha önce böyle bir şey görmemiştim. Bak." Orman'ın gölgeliğindeki bir açıklıktan görünen gökyüzüne işaret etti.

"Okçu ve savaşçı kadın söndüler." Takımyıldızlara işaret etti. "İnfazcılar ve hainler yükseldiler. Yıldızlar her zaman bilirler, Elias. Son zamanlarda, yaklaşan karanlığı fısıldıyorlar."

Gölgeler toplanıyor, Elias ve bu durdurulamaz. Cain bu sözleri -ve çok daha kötülerini- birkaç ay önce Blackcliff'te bana söylemişti.

"Hangi karanlık?"

"Gecegetiren," diye fısıldadı Shaeva. Korkuya kapıldı ve alıştığım güçlü yaratık kayboldu, artık karşımda korkmuş bir çocuk vardı.

Uzakta, ağaçlar kırmızı bir şekilde parlıyordu. Cin korusu.

"Halkını özgür bırakmanın bir yolunu arıyor," dedi Shae-

va. "Uzun zaman önce onları buraya hapseden silahın etrafa saçılan parçalarını arıyor. Her geçen gün yaklaşıyor. Bunu hissedebiliyorum ama onu *göremiyorum*. Sadece Nevennes rüzgârının dondurucu gölgesine benzeyen kötülüğünü hissedebiliyorum."

"Ondan neden korkuyorsun?" diye sordum. "İkiniz de cinseniz?"

"Benden yüz kat daha güçlü," dedi. "Bazı cinler rüzgârla seyahat edebilir ya da ortadan kaybolabilirler. Bazıları zihinleri, bedenleri ve havayı manipüle edebilirler. Ama Gecegetiren - o bütün bu güçlere sahip. Dahası da var. O bizim öğretmenimiz, babamız, liderimiz, kralımızdı. Ama..." Kafasını çevirdi. "Ona ihanet ettim. Halkımıza ihanet ettim. O bunu öğrenince gökler... Asırlarca yaşamama rağmen, böyle bir korku hissetmemiştim."

"Ne oldu?" diye sordum kısık bir sesle. "Ona nasıl ihanet ettin-"

Korunun havasından bir hırıltı yükseldi. *Ssshhhaeva...*

"Elias," dedi kederle. "Ben-"

Shaeva! Hırlama kırbaç gibiydi ve Shaeva irkildi. "Onları rahatsız ettin. Git!"

Ondan uzaklaştım ve ruhlar etrafımda itişerek toplanmaya başladılar. Biri diğerlerinden ayrıldı, ufak tefek ve kocaman gözlüydü, gözündeki bant ölümde bile onun bir parçasıydı.

"*Izzi?*" dedim dehşete kapılarak. "Ne-"

"*Defol!*" Shaeva beni itti ve yakıcı, acı verici gerçekliğe geri döndüm.

Zincirlerim gevşekti, can acısıyla ve donarak yerde kıvrılmıştım. Kollarımda bir kıpırtı hissettim ve endişeli görünen kocaman bir çift kara göz beni süzdü. Âlim çocuk.

"Tas?"

"Hapishane Müdürü yaralarını temizleyebilmem için askerlere zincirlerini gevşetmeni emretti, Elias," diye fısıldadı Tas. "Kıpırdanmayı kesmelisin."

İhtiyatlı bir şekilde doğruldum. *Izzi.* Evet oydu. Bundan emindim. Ama Izzi ölmüş olamazdı. Kafileye ne olmuştu? Laia'ya? Afya'ya? İlk kez, tekrar nöbet geçirmek istiyordum. Yanıtlar istiyordum.

"Kâbus mu gördün Elias?" Tas'ın sesi kısıktı ve kafamı sallayınca kaşlarını çattı.

"Her zaman."

"Ben de kötü rüyalar görüyorum." Çocuk kısa bir süre benimle göz göze geldikten sonra göz temasını bozdu.

Bundan hiç şüphem yoktu. Birkaç ay önce, boynum vurulmadan önce hücremin önünde duran Kumandan zihnimde belirdi. Beni bir kâbusun ortasında yakalamıştı. *Ben de kâbus görüyorum*, demişti.

Ve şimdi, o günden kilometrelerce ve aylar uzakta, Kauf Hapishanesi'nde mahkûm bir Âlim çocuğun farklı olmadığını görüyordum. Üçümüzün ortak noktasının bu deneyim; zihnimizde sürünen canavarlar olması çok rahatsızlık verici ydi. Bize layık görülen karanlık, yapılan kötülükler ve durduramayacak kadar küçük olduğumuz için kontrol edemediğimiz onca şey - yıllar boyunca bizimle kalmışlardı ve bizi en savunmasız anımızda yakalamak için tetikte bekliyorlardı. Sonra ölmek üzere olan bir kurbanı rahat bırakmayan kötü ruhlar gibi üşüşüyorlardı.

Kumandan'ın karanlıkla çürüyüp gittiğini biliyordum. Kâbusları her neyse, kendisini bin kat daha kötü kılmıştı.

"Korkunun seni ele geçirmesine izin verme, Tas," dedim. "Seni kontrol etmesine izin vermediğin sürece herhangi bir Maskeli kadar güçlüsün. Mücadele ettiğin sürece güçlüsün."

Koridordan bu hücreye atıldığımdan beri duyduğum o tanıdık çığlığı duydum. Bir inilti olarak başladıktan sonra hıçkırığa dönüştü.

"O genç." Tas işkence gören mahkûma doğru başıyla işaret etti. "Hapishane Müdürü vaktinin çoğunu onunla geçiriyor."

Zavallı çocuk. Kulağa delirmiş gibi gelmesine şaşırmamalıydı.

Tas yaralı tırnaklarıma alkol döktü ve canım çok yandı. İnlememek için kendimi zor tuttum.

"Askerler," dedi Tas. "Mahkûma bir isim taktılar."

"Bağıran mı?" diye homurdandım dişlerimi sıkarak.

"Ressam."

Acımı unutup gözlerimi Tas'a çevirdim.

"Neden," diye sordum kısık bir sesle, "neden ona bu ismi taktılar?"

"Daha önce hiç böyle bir şey görmedim." Tas rahatsız olmuş gibi bakışlarını kaçırdı. "Mürekkep yerine kan kullanmasına rağmen duvarlara çizdiği resimler o kadar gerçekçi ki, onların canlanacaklarını düşündüm."

Lanet olsun. Bu doğru olamazdı. Hücre hapsinde bulunan mahkûmların bloğundaki lejyoner onun öldüğünü söylemişti. Ve tam bir aptal gibi ona inanmıştım. Kendime Darin'i unutmak izin vermiştim.

"Neden bana bunu anlatıyorsun?" Birden korkunç bir şüpheye kapıldım. Tas bir casus muydu? "Hapishane Müdürü'nün haberi var mı? Sana bunları o mu söyletiyor?"

Tas hızla kafasını salladı. "Hayır- lütfen dinle." Yumruğuma baktığını görünce onu sıktığımı fark ettim. Bu çocuğun ona vuracağımı düşündüğü için kendimi kötü hissettim ve yumruğumu açtım.

"Burada bile, askerler İmparatorluk'un en büyük vatan hainini avlamak hakkında konuşuyorlar. Ve birlikte seyahat ettiğin kızdan bahsediyorlar: Serralı Laia. Ve- ve Ressam... Bazen kabus görürken o da konuşuyor."

"Ne söylüyor?"

"Onun adını," diye fısıldadı Tas. "*Laia*. Adını haykırıyor ve ona kaçmasını söylüyor."

XXXIX: Helene

Rüzgârın taşıdığı sesler etrafımı sarıp içime huzursuzluk gönderdi. Hâlâ üç kilometre ötede olan Kauf Hapishanesi mahkûmlarının acısıyla varlığını hissettiriyordu.

"Nihayet." Vadinin dışındaki erzak karakolunda bekleyen Faris içeriden çıktı. Kürk astarlı pelerinine sarınıp dondurucu rüzgâra karşı dişlerini sıktı. "Üç gündür buradayım, Örümcekkuşu."

"Argent Tepeleri'nde sel vardı." Yedi gün sürmesi gereken yolculuk iki hafta sürmüştü. *Rathana*'ya bir haftadan biraz daha fazla zaman vardı. *Geç kalmış sayılmazdık.* Aşçı'ya güvenerek hata etmediğimi umuyordum.

"Oradaki garnizondaki askerler etrafından dolaşmamızda ısrarcıydılar," diye Faris'e açıkladım. "Yolu çok uzattık."

Atımdan aşağı inerken Faris dizginleri tuttu. "Tuhaf," dedi. "Tepeler doğu yakasında da kapalı ama bana toprak kayması olduğunu söylediler."

"Sel yüzünden toprak kaymış olabilir. Bir şeyler yiyip erzak depoladıktan sonra Veturius'un izini sürmeye başlayalım."

İleri karakola girerken kükreyen ocaktan gelen sıcak hava dalgası yüzümüze çarptı ve Faris etrafta dolaşıp duran dört yardımcı askerle alçak sesle konuşurken ateşin yanına oturdum. Her ne söylediyse, bana doğru tedirgin bakışlar atıp hep birlikte kafalarını salladılar. İkisi mutfakta gözden kaybolurken, diğer ikisi atlarla ilgilenmeye gittiler.

"Onlara ne söyledin?" diye sordum Faris'e.

"Varlığımızdan herhangi birine bahsederlerse, ailelerinin bağırsaklarını boşaltacağını söyledim." Faris bana sırıttı.

"Hapishane Müdürü'nün burada olduğumuzu bilmesine istemediğini sanıyorum."

"İyi düşünmüşsün." Elias'ın izini sürmek için Hapishane Müdürü'nün yardımına ihtiyacımızın olmamasını umuyordum.

"Bölgeyi keşfe çıkmalıyız," dedim. "Elias buradaysa, henüz içeri girmemiş olabilir."

Faris'in nefesi kesildi ve sonra normal bir şekilde devam etti. Ona baktım, birden yemeğine çok ilgi göstermeye başlamıştı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Faris fazla hızlı konuştu ve fark ettiğimi anlayınca ağzının içinden homurdandı. Tabağını masaya bıraktı.

"Bundan nefret ediyorum," dedi. "Ve Kumandan'ın casusunun bilip bilmemesi umurumda değil." Avitas'a kasvetli bir bakış attı. "Marcus kırbacını sırtımızda şaklatırken, bir avın peşindeki köpekler gibi olmamızdan nefret ediyorum. Elias sınavlar sırasında hayatımı kurtardı. Ve Dex'inkini de. Nasıl bir şey olduğunu biliyordu..." Faris suçlarcasına bana baktı. "Sen üçüncü sınavdan hiç bahsetmedin."

Avitas her hareketimi izlerken, şu an yapılacak en akıllıca hareket İmparatorluk'a olan bağlılığımdan bahsetmek oluydu.

Ama çok yorgundum. Ve midem bulanıyordu.

"Bundan ben de nefret ediyorum." Yarısını yediğim yemeğime baktım, iştahım kaçmıştı. "Gökler adına, bu konuyla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Ama bunun Marcus'la ilgisi yok. İmparatorluk'un ayakta kalmasıyla ilgili. Yardım etmek istemiyorsanız, eşyalarınızı toplayıp Antium'a dönün. Sizi başka bir göreve verebilirim."

Faris dişlerini sıkıp kafasını çevirdi. "Kalacağım."

Sessizce içimi çektim ve çatalımı tekrar aldım. "O halde, Elias'ı bulmak için bölgeyi keşfe çıkmamızı önerdiğimde neden ağzını açmadığını belki bana söyleyebilirsin."

Faris homurdandı. "Lanet olsun, Hel."

"Kauf'ta onunla aynı dönemde hizmet ettin, Üsteğmen Candelan," dedi Avitas Faris'e. "Sen değil, Örümcekkuşu."

Bu doğruydu - Elias ve ben Beşlikken Kauf'ta farklı zamanlarda hizmet etmiştik.

"Hapishanede şiddet çok fazla olduğunda özellikle gittiği bir yer var mıydı?" Avitas'ın nadiren gördüğüm bir yoğunluğu vardı. "Bir kaçış yeri?"

"Bir mağara," dedi Faris bir süre sonra. "Bir kez Kauf'tan ayrıldığında onu takip etmiştim. Sandım ki- gökler, ne düşündüğümü bilmiyorum. Aptalca bir şeydi: ormanda gizlenmiş bir bira zulası bulduğunu sanmıştım. Ama orada oturup duvarlarına bakardı. Sanırım... Sanırım hapishaneyi unutmaya çalışıyordu."

Faris bunu söylediğinde içimde büyük bir boşluk açıldı. Elbette, Elias böyle bir yer bulmuş olmalıydı. Yoksa Kauf'a dayanamazdı. Bu öylesine ondan beklenebilecek bir şeydi ki, içimden aynı anda hem kahkaha atmak hem de bir şey kırmak geldi.

Şimdi değil. Bu kadar yaklaşmışken değil.

"Bizi oraya götür."

***

Önce, mağaranın bir çıkmaz olduğunu düşündüm. Yıllardır terk edilmiş gibi görünüyordu. Ama yine de meşalelerimizi yaktık ve her yanını inceledik. Dışarı çıkmamızı emretmek üzereyken, duvardaki bir çatlağın derinliklerinde

ışıldayan bir şey gördüm. Onu çekip çıkarmaya gittiğimde, neredeyse düşürecektim.

"Lanet olsun." Faris bağı tuttu ve kınları elimden aldı. "Elias'ın kılıçları."

"O burada." Karın boşluğumda biriken korkuya aldırmadım -*onu öldürmen gerekecek!*- ve onu avın getirdiği heyecan olarak gördüm. "Ve kısa bir süre öncesine kadar. Örümcekler diğer her şeyi ağlarıyla örtmüşler." Meşalemi çatlaktaki ağlara doğru tuttum.

Kıza dair herhangi bir iz olup olmadığına baktım. Hiçbir şey göremedim. "O buradaysa, o halde Laia da burada olmalı."

"Ve," diye ekledi Avitas, "eğer her şeyi buraya bıraktıysa, uzun bir süre dönmeyeceğini düşünmüş olamaz."

"Nöbettesin," dedim Faris'e. "Unutma, karşı karşıya olduğumuz kişi Veturius. Mesafeni koru. Onunla çarpışma. Hapishaneye gitmeliyim." Avitas'a döndüm. "Sanırım beni nimle birlikte gelmek için ısrar edeceksin?"

"Hapishane Müdürü'nü senden daha iyi tanıyorum," dedi Avitas. "Hapishaneye paldır küldür dalmak akıllıca olmaz. İçeride Kumandan'ın çok sayıda casusu var. Burada olduğunu duyarsa, seni sabote etmeye çalışır."

Kaşlarımı kaldırdım. "Burada olduğumu bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Ona bildirdiğini sanıyordum."

Avitas hiçbir şey söylemedi ve sessizliği uzadıkça, Faris yanında rahatsız olmuş gibi ağırlığını diğer ayağına verdi. Harper'ın soğuk ifadesinde hafif bir çatlak fark ettim.

"Artık onun casusu değilim," dedi en sonunda. "Olsaydım, şimdiye kadar ölmüştün. Çünkü Elias'ı ele geçirmeye çok yaklaştın ve bu kadar yaklaştığında seni... Kaza süsü vererek öldürmemi emretmişti."

Faris kılıcını çekti. "Seni pis, hain-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım ve Avitas'a devam etmesi için başımla işaret ettim.

Üniformasından ince bir kâğıt çıkardı. "Geceotu," dedi. "İmparatorluk'ta yasak. Keris'in onu nereden bulduğunu gökler bilir. Çok az miktarı yavaşça öldürür. Biraz daha fazlasıyla, kalbin durur. Kumandan görevin baskısına dayanamadığını söylemeyi planlıyordu."

"Beni bu kadar kolay bir şekilde öldüreceğini sandın demek."

"Aslına bakarsan, hayır." Meşalenin ışığı Avitas'ın maskeli yüzünü gölgede bıraktı ve bir an için bana adını çıkaramadığım birini hatırlattı. "Haftalarca kimseye fark ettirmeden bunu nasıl yapacağımı düşündüm."

"Ve?"

"Yapmamaya karar verdim. Buna karar verir vermez, yaptığımız şeyler ve gittiğimiz yerler hakkında ona yanlış bilgiler vermeye başladım."

"Neden fikrini değiştirdin? Görevin neye yola açacağını biliyor olmalısın."

"Görevi ben istedim." Harper geceotunu kaldırdı. "Seni sessizce öldürmek istiyorsa yanında birinin olması gerekeceğini ona ben söyledim."

Faris kılıcını kınına sokmadan öne doğru ilerledi ve iri gövdesi mağaranın yarısını kaplamış gibi görünüyordu. "Neden *bu* görevi istedin? Elias'a karşı bir kinin mi var?"

Avitas kafasını iki yana salladı. "Ben... Bir soruya yanıt arıyordum. Seninle birlikte gelmek bu yanıtı bulmak için en iyi yoldu."

Ona hangi soru diye sormak için ağzımı açmak üzereyken kafasını salladı.

"Sorunun önemi yok."

"Elbette, önemi var," diye çıkıştım. "İttifakın hakkında fikrini değiştiren neydi? Ve fikrini tekrar değiştirmeyeceğini nasıl bilebilirim?"

"Onun casusu olabilirim, Kızıl Örümcekkuşu." Harper gözlerimin içine bakarken, ifadesindeki çatlak iyice genişledi. "Ama *hiçbir zaman* onun müttefiki olmadım. Ona ihtiyacım vardı. Yanıtlara ihtiyacım vardı. Sana sadece bu kadarını söyleyeceğim. Buna dayanamıyorsan, beni gönder ya da cezalandır. Hangisini istersen. Sadece..." Duraksadı. Yüzünde gördüğüm *endişe* miydi? "Hapishane Müdürü'yle konuşmak için Kauf'a girme. Ona bir mesaj gönder. Onu güçlü olduğu kendi bölgesinden dışarı çıkar. O zaman ne istersen yapabilirsin."

Harper'a güvenemeyeceğimi biliyordum. Ona *hiçbir zaman* güvenmemiştim. Ama artık dürüsttü - üstelik yanımda beni destekleyen birinin olduğu ama onun hiçbir müttefikinin olmadığı bir yerde.

Yine de bakışlarımı ona diktim. "Beni aldatıyorsan," dedim, "kalbini ellerimle yerinden sökerim."

Avitas kafasını salladı. "Senden daha azını beklemem, Kızıl Örümcekkuşu."

"Pekâlâ," dedim. "Hapishane Müdürü'ne gelince, artık yatağını ıslatan bir Çaylak değilim, Harper. O canavarın ne takas ettiğini biliyorum: bilim ve mantık kılığında sırlar ve acı."

Ama o canavar kirli, küçük krallığını seviyordu. Onun elinden alınmasına izin vermezdi. Bunu ona karşı kullanabilirdim.

"O yaşlı adama bir mesaj gönder," dedim. "Bu gece onunla kayıkhanede buluşmak istediğimi söyle. Yalnız gelsin."

Harper hemen mağaradan çıktı ve gittiğinden emin olunca, Faris bana doğru döndü. "Lütfen bana birden bizim yanımızda olduğuna inandığını söyleme."

"Bunu çözmek için zamanım yok." Elias'ın eşyalarını toplayıp onları tekrar duvarın arkasındaki çatlağa soktum. "Hapishane Müdürü, Veturius hakkında bir şey biliyorsa, bu bilgiyi karşılıksız vermeyecek. Karşılığında bilgi isteyecek. Ona ne vereceğimi düşünmek zorundayım."

★★★

Gece yarısı, Avitas ve ben Kauf'un kayıkhanesine sızdık. Çatının geniş, çapraz kirişleri mavi meşale ışığında donuk bir şekilde parlıyordu. Arada sırada teknelerin yan tarafına çarpan nehir dışında çıt çıkmıyordu.

Avitas Hapishane Müdürü'ne yalnız gelmesini söylese de, yanında muhafızlarını getirmesini bekliyordum. Gölgelere bakarken, kılıcımı gevşettim ve omuzlarımı geriye attım. Kanoların ahşap gövdeleri birbirine vuruyordu ve dışarıda, kayıkevine demir atan mahkûm transfer teknelerinin uzun gölgeleri pencerelere düşüyordu. Sert bir rüzgâr camı tıngırdattı.

"Geleceğine *emin* misin?"

Kuzeyli Adam kafasını salladı. "Seninle tanışmakla çok ilgileniyor, Örümcekkuşu. Ama-"

"Şimdi sırası değil, Üsteğmen Harper, Örümcekkuşu'muzu eğitmene gerek yok. O bir çocuk değil."

Aşırı gelişmiş bir yeraltı mezarı örümceği kadar cılız ve solgun görünen Hapishane Müdürü, kayıkevinin diğer ucunda karanlığın içinden belirdi. Ne zamandır orada bekliyordu? Kılıcıma uzanmamak için kendimi zor tuttum.

"Sormak istediğim bazı sorular var, Hapishane Müdürü." *Sen bir solucansın. Hasta, zavallı bir parazitsin.* Sesimdeki umursamazlığı duymasını istedim. Benden kıdemsiz olduğunu bilmesini istedim.

Bana birkaç metre kala durdu, ellerini arkasında birleştirmişti. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Son birkaç hafta içinde mahkûmlarından herhangi biri kaçtı mı? Gizlice içeri giren biri ya da hırsızlık oldu mu?"

"Hayır, Örümcekkuşu." Ona dikkatle bakmama rağmen, yalan söylediğine dair bir işaret göremedim.

"Peki ya tuhaf bir hareketlilik? Olmamaları gereken bir yerde görülen muhafızlar? Beklenmedik mahkûmların hapishaneye getirilmeleri?"

"Fırkateynler her zaman yeni mahkûmlar getirir." Hapishane Müdürü uzun parmaklarını düşünceli bir şekilde birbirlerine vurdu. "Kısa bir süre önce birini bizzat kaydettim. Ama hiçbiri beklenmedik değildi."

Tenim karıncalandı. Hapishane Müdürü doğruyu söylüyordu. Ama aynı zamanda bir şey saklıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Yanımda, ters giden bir şey olduğunu hissetmiş gibi Avitas ağırlığını diğer ayağına verdi.

"Kızıl Örümcekkuşu," dedi Hapishane Müdürü. "Bağışla beni, ama neden burada, Kauf'ta böyle bir bilgi arıyorsun? Elias Veturius'u bulmak için acil bir görevde olduğunu sanıyordum."

Dikleştim. "Kıdemli subaylarına her zaman sorular mı sorarsın?"

"Alınma. Ben sadece Veturius'u buraya getirebilecek bir şeyin olup olmadığını merak ediyordum."

Dikkatle vereceğim tepkiyi izlediğini fark ettim ve söyleyeceği bir sonraki şeye hazırlandım.

"Eğer sana onun burada olabileceğini düşündüren şeyin ne olduğunu bana söylersen, belki ben de... İşine yarar bir şey paylaşabilirim."

Avitas bana baktı. Bu bir uyarıydı. *Oyun başlıyor.*

"Örneğin," dedi Hapishane Müdürü, "birlikte seyahat ettiği kız, kim o?"

"Kardeşi senin hapishanende." Bilgiyi rahatça paylaştım; iyi niyet gösterisiydi. *Bana yardım edersen, sana yardım ederim.* "Veturius'un onu hapishaneden çıkarmaya çalışacağını düşünüyorum."

Hapishane Müdürü'nün gözlerindeki ışıltı ona istediği bir şeyi verdiğimi söylüyordu. Bir an için suçluluk hissettim. Çocuk hapishanedeyse, Elias'ın onu dışarı çıkarmasını iyice zorlaştırmıştım.

"Kız ona ne ifade ediyor, Kızıl Örümcekkuşu? Üzerinde ne tür bir etkisi var?"

Gözlerimdeki gerçeği görmesi için yaşlı adama doğru bir adım yaklaştım. "Bilmiyorum."

Kayıkhanenin dışında rüzgâr şiddetlendi. Ölüm çıngırağı kadar ürkütücü bir şekilde saçaklarda uluyordu. Hapishane Müdürü kafasını eğdi, kirpiksiz gözlerini kırpmıyordu.

"Adını söylersen, Helene Aquilla, sana işine yarar bir şey söylerim."

Avitas'a baktım, kafasını salladı. Kılıcımı kavrayınca avuçlarımın kabzasında ıslak olduğunu fark ettim. Bir Beşlik'ken, Hapishane Müdürü'yle en fazla iki kez konuşmuştum. Ama bütün Beşlikler gibi, beni izlediğini biliyordum. O sırada benim hakkımda ne öğrenmişti? Bir çocuktum, sadece on iki yaşındaydım. Hakkımda *ne* öğrenmiş olabilirdi?

"Laia." Sesimin yükselip alçalmasına izin vermedim. Ama Hapishane Müdürü soğuk bir değerlendirme yapar gibi kafasını eğdi.

"Kıskançlık ve öfke," dedi. "Ve... Sahiplik hissi? Bir bağ. Bunun son derece mantıkdışı bir şey olduğuna inanıyorum. Tuhaf..."

Bir bağ. İyileştirme - hissetmek istemediğim koruyuculuk. Gökler adına. Tek bir kelimeden bunları nasıl çıkarmıştı? İfademi kontrol edip hislerimi bilmesini izin vermedim. Yine de, gülümsedi.

"Ah," dedi kısık bir sesle. "Gördüğüm kadarıyla, haklıyım. Teşekkür ederim, Kızıl Örümcekkuşu. Bana çok fazla şey verdin. Ama şimdi gitmeliyim. Hapishaneden uzun süre ayrı kalmaktan hoşlanmıyorum."

Kauf gözünde tüten yeni bir gelinmiş gibi konuşuyordu. "Bana bilgi vereceğine söz verdin, yaşlı adam," dedim.

"Sana bilmen gerekeni çoktan söyledim, Kızıl Örümcekkuşu. Belki de dinlemiyordun. Daha akıllı olacağını sanmıştım." Hapishane müdürü hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Uzaklaşırken Hapishane Müdürü'nün ayak sesleri boş kayıkhanede yankılandı. Onu konuşturmaya kararlı bir şekilde kılıcıma uzanınca, Avitas kolumu tuttu.

"Hayır, Örümcekkuşu," diye fısıldadı. "Sebepsiz yere hiçbir şey söylemez. Düşün, bize bir ipucu vermiş olmalı."

Lanet olası ipuçlarına ihtiyacım yok! Avitas'ın elini itip kılıcımı kınından çıkardım ve Hapishane Müdürü'ne doğru ilerledim. Bu sırada, aklıma bir şey geldi - söyledikleri arasında ensemdeki tüyleri diken diken eden tek şey. *Kısa bir süre önce birini bizzat kaydettim. Ama beklenmedik değildi.*

"Veturius," dedim. "O elinde."

Hapishane Müdürü durdu. Yarı bana doğru dönerken yaşlı adamın yüzünü tam olarak göremedim ama sesindeki tebessümü duydum. "Harika, Örümcekkuşu. Sandığım kadar umutsuz vaka değilsin."

XL: Laia

Keenan ve ben devrilmiş bir kütüğün arkasında çömelip mağarayı gözlemledik. Pek bir şeye benzemiyordu.

"Nehirden sekiz yüz metre uzakta, etrafı katran ağaçlarıyla çevrili ve doğuya bakıyor. Kuzeyinde bir dere ve doksan metre güneyinde yan yatmış bir granit tabaka var." Keenan her birini başıyla işaret etti. "Başka bir yer olamaz."

İsyancı, başlığını aşağı iyice yüzüne indirdi. Omuzlarında küçük birer kar dağı oluşmuştu. Etrafımızda ıslık çalan rüzgâr gözlerimize buz parçaları savuruyordu. Keenan'ın Delphinium'da benim için çaldığı kürk astarlı botlara rağmen ayaklarımı hissedemiyordum. Ama en azından, fırtına izlerimizi silmiş ve hapishaneden gelen rahatsızlık verici inlemeleri örtmüştü.

"Henüz hiç hareket görmedik." Pelerinimi etrafıma sardım. "Ve fırtına şiddetleniyor. Zaman kaybediyoruz."

"Aklımı kaçırdığımı düşündüğünü biliyorum," dedi Keenan. "Ama bir tuzağa adım atmamızı istemiyorum."

"Burada kimse yok," dedim. "Hiçbir iz görmedik, bu ağaçlıkta bizden başka kimse yok. Ya Darin ve Elias oradalarsa ve incinmiş ya da açlıktan ölmek üzerelerse?"

Keenan bir saniye daha mağarayı izledikten sonra doğruldu. "Pekâlâ. Gidelim."

Yaklaşınca, vücudum çekinmeme daha fazla izin vermedi. Hançerimi çıkarıp Keenan'ın yanından geçtim ve temkinli bir şekilde içeri adımımı attım.

"Darin?" diye karanlığa fısıldadım. "Elias?" Mağara terk edilmiş gibiydi. Ama Elias mağaranın orada biri kalmış gibi görünmesine izin vermezdi.

Arkamda bir ışık yandı - Keenan elinde tuttuğu lambayla örümcek ağlarıyla dolu duvarları ve yaprakların saçıldığı zemini aydınlattı. Mağara geniş değildi, ama keşke olsaydı. O zaman boşluğu bu kadar ezici bir şekilde kesin olmazdı.

"Keenan," diye fısıldadım. "Buraya yıllardır kimse uğramamış gibi görünüyor. Elias buraya hiç gelmemiş bile olabilir."

"Bak." Keenan mağaranın arka tarafındaki bir yarığa uzanıp bir çanta çıkardı. Lambayı ondan alırken umutlandım. Keenan çantayı yere bırakıp iyice derinlerine uzandı ve bir çift tanıdık kılıç çıkardı.

"Elias," diye nefesimi verdim. "Buradaydı."

Keenan çantayı açtı ve bir haftalık gibi görünen bir ekmek ve küflenmekte olan bir meyve çıkardı. "Bir süredir buraya uğramamış, yoksa bunu yerdi." Keenan lambayı benden alıp mağaranın geri kalanını aydınlattı. "Ayrıca kardeşinden hiç iz yok. *Rathana* bir hafta sonra. Elias'ın Darin'i şimdiye kadar dışarı çıkarması gerekirdi."

Rüzgâr serbest kalmak için çırpınan kızgın bir ruh gibi sızlanıyordu. "Şimdilik buraya sığınabiliriz." Keenan kendi çantasını yere koydu. "Zaten fırtına kamp yapabilecek başka bir yer bulamayacağımız kadar şiddetli."

"Ama bir şeyler yapmalıyız," dedim. "Elias'ın içeri girip girmediğini, Darin'i çıkarıp çıkarmadığını ya da Darin'in hayatta olup olmadığını bilmiyoruz-"

Keenan omuzlarımı tuttu. "Buraya kadar geldik, Laia. Kauf'a ulaştık. Fırtına diner dinmez, neler olduğunu öğreneceğiz. Elias'ı bulup-"

"Hayır," dedi bir ses mağaranın girişinden. "Bulamayacaksınız. Çünkü o burada değil."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve hançerimin sapını

kavradım. Ama maskenin girişinde duran üç maskeli figürü görünce, bunun pek işime yaramayacağını anladım.

Figürlerden biri öne çıktı, benden on beş santimetre daha uzundu ve gümüşi maskesi kürklü kapüşonunun altında parlıyordu.

"Serralı Laia," dedi Helene Aquilla. Dışarıdaki fırtınanın bir sesi olsaydı, onunki gibi olurdu; soğuk, ölümcül ve son derece duygusuz.

XLI: Elias

Darin yaşıyordu. Benden birkaç metre ötedeki bir hücredeydi.

Ve işkence görüyordu. Aklını kaçıracak noktaya varana kadar.

"O hücreye girmenin bir yolunu bulmalıyım," diye düşüncemi dile getirdim. Bu, muhafız vardiyaları ve sorgu saatlerini öğrenmem anlamına geliyordu. Prangalarım ve Darin'in kapısı için anahtarlara ihtiyacım vardı. Sorgu bloğunun bu kısmından Drusius sorumluydu; anahtarlar ondaydı. Ama onu kontrol altına alabileceğim kadar bana yaklaşmıyordu.

Anahtar yoktu. Öyleyse, kilidi kurcalamak için iğne. İki tane-

"Sana yardım edebilirim." Tas'ın kısık sesi planımı böldü. "Başkaları da var, Elias. Çukurlardaki Âlimler isyan hareketine başladılar. Özellikle Skiritae topluluğu."

Tas'ın sözlerini anlamam biraz zaman aldı ama anladığımda, korkuyla ona baktım.

"Hapishane Müdürü derini yüzer ve sana yardım edenlerinkini de. Kesinlikle olmaz."

Tas hiddetimi görünce dayak yemiş bir hayvan gibi sindi. "Sen- korkunun ona güç verdiğini söylemiştin. Sana yardım edebilirsem..."

Lanet olsun. Ellerimde yeterince ölüm vardı ve o listeye bir de çocuk ekleyemezdim.

"Teşekkür ederim." Gözlerinin içine baktım. "Bana Ressam'dan bahsettiğin için. Ama yardımına ihtiyacım yok."

Tas eşyalarını toplayıp kapıdan dışarı çıktı. Bir an orada durup bana baktı. "Elias-"

"Benim yüzümden," dedim ona, "çok fazla kişi acı çekti. Artık buna izin veremem. Lütfen git. Muhafızlar konuştuğumuzu duyarlarsa, cezalandırılırsın."

O gittikten sonra ayağa kalktım. Ellerim ve ayaklarıma hücum eden ağrı yüzünden irkildim. Kendimi yürümeye zorladım, bir zamanlar düşünmeden yaptığım bu hareket, Tellis'in yokluğunda, neredeyse imkansız olan bir beceriye dönüşmüştü.

Aklımdan her biri diğerinden daha saçma olan bir sürü düşünce geçiyordu. Her biri en az bir kişinin yardımını gerektiriyordu.

Çocuk, dedi içimdeki pratik ses. *Çocuk sana yardım edebilir.*

Onu ben öldürsem daha iyi olur, diye o sese tısladım. *En azından daha hızlı bir ölüm olur.*

Bunu tek başıma yapmalıydım. Sadece zamana ihtiyacım vardı. Ama zaman sahip olmadığım birçok şeyden biriydi. Tas gittikten bir saat sonra, görünürde hiçbir çözüm yokken başım dönmeye ve vücudum seğirmeye başladı. *Lanet olsun, şimdi sırası değil.* Ama bütün küfürlerin ve kendime ettiğim sert sözlerin hiçbir yararı yoktu. Nöbetler beni önce dizlerimin üzerine çöktürdü ve sonra doğruca Bekleme Alanı'na yolladı.

***

"Buraya lanet olası bir ev inşa etmeliyim," diye homurdandım karla kaplı zeminden kalkarken. "Belki birkaç tavuk alırım. Bahçeye bir şeyler ekerim."

"Elias?"

Bir ağacın arkasından Izzi bana bakıyordu, kendisinin mahvolmuş bir versiyonuydu. Onu görünce içim sızladı. "Geri dönmeni umuyordum."

Shaeva'yı görmek için etrafıma baktım ve yoluna devam etmesi için Izzi'ye neden yardım etmediğini merak ettim. Arkadaşımın elini tutunca, sıcaklığıma şaşkınlıkla baktı.

"Yaşıyorsun," dedi boğukça. "Diğer ruhlardan biri söyledi. Bir Maskeli. Yaşayanların ve ölülerin âleminde dolaştığını söyledi. Ama ona inanmadım."

Tristas.

"Henüz ölmedim," dedim. "Ama çok vaktim yok. Nasıl..." Bir hayalete nasıl öldüğünü sormak düşüncesizlik miydi? Özür dilemek üzereydim ama Izzi omuzlarını silkti.

"Savaşçılar baskın yaptılar," dedi. "Sen gittikten bir ay sonra. Gibran'ı kurtarmaya çalışırken bir de baktım ki, o kadın karşımda... Ruh Yakalayıcı, beni ruhlar diyarında karşılıyordu."

"Peki ya diğerleri?"

"Yaşıyorlar," dedi Izzi. "Nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama bundan eminim."

"Üzgünüm," dedim ona. "Orada olsaydım, belki-"

"Sus." Izzi'nin gözü parladı. "Her zaman herkesin senin sorumluluğunda olduğunu düşünüyorsun, Elias. Ama değiliz. Bizler bireyleriz ve kendi kararlarımızı almayı hak ediyoruz." Sesi ondan hiç ummadığım bir öfkeyle titriyordu. "Senin yüzünden ölmedim. Başka birini kurtarmak istediğim için öldüm. Sakın bunu benden almaya çalışma."

Konuşması bitince, öfkesi geçti. Şaşkın görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi zayıf bir sesle. "Burası... Beni etkiliyor. İyi hissetmiyorum, Elias. Diğer ruhlar- tek yaptıkları haykırmak, sızlanmak ve-" Gözleri kardı ve etrafında dönerken ağaçlara hırladı.

"Özür dileme." Bir şey onu zaptediyordu, burada kalmaya zorluyor ve ona acı çektiriyordu. Ona yardım etmek için

kontrol edilemez bir ihtiyaç duydum. "Sen... Yola devam edemiyor musun?"

Dallar rüzgârda hışırdadı ve Izzi'nin ne söyleyeceğini duymak istiyorlarmış gibi ağaçlardaki ruhların fısıltıları kesildi.

"Yola devam etmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Korkuyorum."

Elini tuttum ve ağaçlara karanlık bir bakış atarak yürümeye başladık. Izzi'nin ölü olması, düşüncelerine kulak misafiri olabilecekleri anlamına gelmezdi. Ruhlar bize mahremiyet vermek ister gibi fısıldaşmayı kesince şaşırdım.

"Canını yakmasından mı korkuyorsun?" dedim.

Izzi botlu ayaklarına baktı. "Ailem yok, Elias. Sadece Aşçı vardı. Ve o ölmedi. Ya beni bekleyen biri yoksa? Ya yalnız kalırsam?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedim. Ağaçların arasından suya vuran güneşin ışıldadığını gördüm. "O tarafta yalnız ya da birlikte olmak diye bir şey yok. Bence farklı."

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama ruhlar onları yaşayanlar âlemine bağlayan şey her neyse onu halletmeden yollarına devam edemiyorlar. Aşk ya da öfke, korku ya da aile. Belki de bu duygular o tarafta yok. Her koşulda, buradan daha iyi olacak, Izzi. Burası lanetli. Buraya takılıp kalmayı hak etmiyorsun."

İleride bir patika olduğunu gördüm ve vücudum içgüdüsel bir şekilde oraya doğru ilerledi. Bir zamanlar Quin'in avlusunda yumurtlayan açık renk tüyleri olan bir sinekkuşunu düşündüm, kışın ortadan kaybolup içindeki bilinmez bir pusulanın rehberliğinde ilkbaharda geri dönerdi.

Peki ama henüz ormanın bu tarafında hiç bulunmamış olmana rağmen, bu patikayı nereden biliyorsun Elias?

Soruya aldırmadım. Şimdi sırası değildi.

Izzi, patika kuru yapraklarla dolu bir kıyıya doğru inerken bana doğru yaslandı. Patika aniden eğim kazandı ve bir adım aşağı indik. Ayaklarımızın dibinde yavaşça bir nehir akıyordu.

"Bu mu?" Izzi berrak suya baktı. Bekleme Alanı'nın tuhaf, donuk güneşi sarı saçlarında parlarken neredeyse beyaz görünmesine neden oluyordu. "Buraya mı gideceğim?"

Kafamı salladım, bunu zaten biliyormuşum gibi yanıt içimde belirdi. "Sen hazır olana kadar gitmeyeceğim," dedim. "Seninle kalacağım."

Izzi kara gözünü yüzüme çevirirken, biraz eski haline benzedi. "Sana ne olacak Elias?"

Omuzlarımı silktim. "Ben..." *İyiyim, hayattayım.* "Ben yalnızım," deyiverdim. Bu kelime ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi aptal gibi hissettim.

Izzi başını eğip hayalet elini yüzüme koydu. "Bazen Elias, yalnızlık bir seçimdir," dedi. Kenarları solmaya başladı ve karahindiba çiçeği gibi parça parça kaybolmaya başladı. "Laia'ya korkmadığımı söyle. O çok endişeliydi."

Izzi beni bırakıp nehre adımını attı ve veda etmek için elimi kaldırıp sallayamadan bir anda gözden kayboldu. Gidişi üzerine içimde bir şey hafifledi, sanki içimi kemiren suçluluk duygusu eriyip gitti.

Arkamda başka bir *varlık* hissettim. Havadaki anılar: eğitim kılıçlarının birbirine çarpışı, kumullardaki ayak izleri, Aelia hakkında sataşmalara attığı kahkahalar.

"Sen de rahatlayabilirsin." Bakmak için arkamı dönmedim. "Sen de onun gibi özgür olabilirsin. Sana yardım edebilirim. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Bekledim. Umdum. Ama Tristas sessizlikle karşılık verdi.

***

Sonraki üç gün hayatımın en kötü günleriydi. Nöbetlerim beni Bekleme Alanı'na götürdüyse bile, farkında değildim. Tek bildiğim acı ve beni soru yağmuruna tutan Hapishane Müdürü'nün beyaz-mavi gözleriydi. *Bana annenden bahset, çok büyüleyici bir kadın. Kızıl Örümcekkuşu'yla çok yakın arkadaştın. O da başkalarının acısını senin kadar net bir şekilde hissediyor mu?*

Küçük yüzü endişeli görünen Tas yaralarımı temiz tutmaya çalışıyordu. *Sana yardım edebilirim, Elias. Skiritae yardım edebilir.*

Drusius her sabah Hapishane Müdürü için beni yıpratıyordu - *bir daha asla beni hazırlıksız yakalamana izin vermeyeceğim, seni pislik-*

Ayık oldukça bilgi toplamaya çalışıyordum. *Vazgeçme Elias. Karanlığa düşme.* Muhafızların adım seslerini, konuşma tınılarını dinledim. Kapımın önünden geçen küçük gölgelerden onları ayırt etmeyi öğrendim. Vardiyalarını çözdüm ve sorgulamalarda bir şablon olduğunu belirledim. Sonra fırsat kollamaya başladım.

Hiç fırsat çıkmadı. Aksine, sabırlı bir yırtıcı kuş gibi Ölüm tepemde daireler çiziyordu. Soluduğum dondurucu havada çarpık gövdesinin yaklaştığını hissediyordum. *Henüz değil.*

Sonra bir sabah kapımın önünde ayak sesleri gümbürdedi ve anahtarlar şıkırdadı. Drusius hücreme girip günlük dayağımı attı. Plana sadıktı. Başımın düşmesine ve ağzımın açık kalmasına izin verdim. Kendi kendine kıkırdayıp gelişigüzel bir şekilde ilerledi. Aramızda birkaç santimetre kalınca, beni saçımdan tutup kendisine bakmaya zorladı.

"Zavallı," deyip yüzüme tükürdü Drusius. *Domuz.* "Güç-

lü olduğunu sanıyordum. Yüce Elias Veturius. Sen bir hiçsin-"

Aptal herif, zincirlerimi sıkılaştırmayı unuttun. Dizimi kaldırıp bacaklarının arasına vurdum. Tiz sesler çıkararak iki büklüm oldu ve bu saldırıyı beynini sarsan bir kafa darbesi izledi. Gözleri donuklaştı ve yüzü masmavi olana kadar zincirlerimden birini boynuna doladığımı fark etmedi.

"Sen," diye ona hırladım nihayet bayıldığında, "çok konuşuyorsun."

Drusius'u yere bırakıp anahtarları bulmak için üzerini aradım. Onları buldum ve vaktinden önce uyanması ihtimaline karşı prangalarımı ona taktım. Sonra ağzını tıkadım.

Kapının aralıklarından dışarı baktım. Görevdeki diğer Maskeli henüz Drusius'a bakmaya gelmemişti. Ama yakında gelecekti. Benden yeterince uzak olduğundan emin olana kadar Maskeli'nin botlarının çıkardığı adım sesini saydım. Sonra kapıdan dışarı süzüldüm.

Meşalelerin ışığı gözlerimi sızlattı ve onları kıstım. Hücrem bloğun ana koridorundan ayrılan kısa bir koridorun sonundaydı. Bu koridorda sadece üç hücre vardı ve yanımdakinin boş olduğuna emindim. Geriye kontrol etmem gereken tek bir hücre kalıyordu.

Gördüğüm işkenceler yüzünden parmaklarım işe yaramazdı ve anahtarları kurcalarken geçen uzun saniyeler dişlerimi sıkmama neden oldu. *Acele et Elias, acele et.*

En sonunda doğru anahtarı buldum ve saniyeler sonra kapıyı açtım. Şiddetli bir şekilde gıcırdadı ve içeri sızmak için yan tarafa döndüm. Kapatırken kapı tekrar gıcırdadı ve içimden küfrettim.

Meşale ışığında çok kısa süre kalmama rağmen, karanlığa alışmam zaman aldı. Önce, çizimleri göremedim ve gördü-

ğümde ise nefesim kesildi. Tas haklıydı. Canlı gibi görünüyorlardı.

Hücre sessizdi. Darin uyuyor ya da bilinçsiz olmalıydı. Köşedeki zayıf bedene doğru bir adım attım. Sonra zincirlerinin şıngırtısını ve kesik kesik solduğunu duydum. Karanlıktan bir şey vahşice üzerime atladı, yüzüyle yüzüm arasında sadece birkaç santimetre vardı ve cılız parmaklarını boynuma doladı. Açık renk saçları tutam tutam dökülmüştü, morluklarla dolu yüzündeki yara izleri zikzaklar oluşturuyordu. İki parmağı kısaydı ve gövdesi yanıklarla kaplıydı. *Lanet olsun.*

"Sen de kimsin?" dedi.

Ellerini rahatlıkla boynumdan indirdim ama bir an konuşamadım. Bu oydu. Görür görmez anladım. Laia'ya benzediği için değil. Loş hücrede bile gözlerinin mavi, teninin solgun olduğunu görebiliyordum. Ama gözlerindeki ateş - onu sadece bir kişide görmüştüm. Ve duyduğum sesler yüzünden, bakışlarının çılgınca olmasını bekliyordum ama son derece aklı başında görünüyordu.

"Serralı Darin," dedim. "Ben bir dostum."

Kasvetli bir kıkırtıyla karşılık verdi. "Maskeli bir dost mu? Hiç sanmıyorum."

Omzumun üzerinden kapıya baktım. Vaktimiz yoktu. "Kardeşin Laia'yı tanıyorum," dedim. "Onun isteği üzerine buraya seni çıkarmaya geldim. Gitmeliyiz- *hemen-* "

"Sen bir yalancısın," diye tısladı.

Dışarıdan ayak seslerinin yankısı duyuldu, sonra sessizlik çöktü. Buna ayıracak vaktimiz yoktu. "Sana bunu kanıtlayabilirim," dedim. "Bana onun hakkında istediğini sor. Sana söyleyebilirim-"

"Bana Hapishane Müdürü'ne söylediklerimi, kısacası onun hakkında *her şeyi* söyleyebilirsin. *Hiçbir şeyi atlama*, de-

mişti." Darin bana yakıcı bir nefretle bakıyordu. Hapishane Müdürü'nün zayıf olduğunu düşünmesi için sorgu sırasında çektiği acıyı abartmış olmalıydı, çünkü bakışlarına bakılırsa kolay yem olmadığı belliydi. Normalde bunu onaylardım ama şimdi, bu son derece uygunsuzdu.

"Beni dinle." Sesimin kısık ama şüphelerini giderecek kadar keskin çıkmasına özen gösterdim. "Onlardan biri değilim, olsaydım böyle giyinmezdim ve yaralarım olmazdı." Hapishane Müdürü'nün son sorgusunda edindiğim kesiklerle dolu kollarımı gösterdim. "Ben bir mahkûmum. Seni çıkarmak için içeri gizlice girdim ama yakalandım. Şimdi ikimizi birden dışarı çıkarmalıyım."

"Ondan ne istiyor?" diye hırladı Darin. "Bana kız kardeşimden ne istediğini söylersen, belki sana inanırım."

"Bilmiyorum," dedim. "Muhtemelen kafanın içine girmek istiyor. Sana onun hakkında sorular sorarak seni tanımak istiyor olabilir. Silahlarla ilgili sorularına yanıt vermiyorsan-"

"Lanet olası silahlar hakkında hiç soru sormadı." Darin pençesini kafasında gezdirdi. "Sadece *onu* sordu."

"Bu hiç mantıklı değil," dedim. "Silahlar yüzünden yakalandın. Spiro sana Serra çeliğini dövmeyi öğrettiği için."

Darin kıpırdamadı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sana *söyledim*-"

"Hiç kimseye bunu söylememiştim," dedi. "Bildikleri kadarıyla, ben bir Direniş casusuyum. Gökler adına, Spiro da elinde mi?"

"Bekle." Şaşkınlıkla elimi kaldırdım. "Sana silahlar hakkında *hiç* soru sormadı mı? Sadece Laia'yı mı sordu?"

Darin çenesini ileri doğru çıkarıp burnundan güldü. "Bilgi almak için sandığımdan daha çaresiz olmalı. Gerçekten de Laia'nın bir arkadaşı olduğuna beni ikna edebileceğimi mi

düşündün? O herife kardeşimle ilgili bir şey daha söyle. Laia *asla* bir Maskeli'nin yardımını istemez."

Koridorda ayak sesleri ilerledi. Buradan bir an önce çıkmalıydık.

"Onlara kız kardeşinin annenin verdiği kolluğu tutarak uyuduğunu söyledin mi?" diye sordum. "Ya da yakından, gözlerinin altın rengi, kahverengi, yeşil ve gümüş rengi olduğunu? Ya da ona kaçmasını söylediğin günden beri suçluluk duyduğunu ve tek düşünebildiğinin bir şekilde sana ulaşmak olduğunu? Ya da eğer inanırsa, içinde hiçbir Maskeli'nin boy ölçüşemeyeceği kadar güçlü bir ateşe sahip olduğunu?"

Darin'in ağzı açık kaldı. "Kimsin sen?"

"Sana söyledim," dedim. "Ben bir dostum. Ve şimdi, ikimizi de buradan çıkarmalıyım. Ayakta durabilir misin?"

Darin kafasını sallayıp öne doğru topalladı ve kolunu omuzlarıma doladı. Ayaklarımızı sürterek kapıya doğru ilerledik ve muhafızın yaklaşan adımlarını duydum. Adımlarından bir lejyoner olduğunu anlayabiliyordum - her zaman Maskeliler'den daha gürültülüydüler. Sabırsızca geçmesini bekledim.

"Hapishane Müdürü kız kardeşinle ilgili ne sordu?" dedim beklerken.

"Her şeyi bilmek istedi," dedi Darin karamsar bir şekilde. "Ama bilgi almak için çok uğraştı. Bıkmıştı. Sanki ne sorması gerektiğinden emin değildi. Sanki sorduğu sorular ona ait değildi. Önce yalan söylemeye çalıştım. Ama her defasında anladı."

"Ona ne söyledin?" Muhafız artık iyice uzaklaşmıştı. Kapının koluna uzanıp gıcırdamaması için oldukça yavaş bir şekilde açtım.

"Acıyı durdurmak için ne gerekirse. Aptalca şeyler. Ay

Festivali'ni sevdiğini. Saatlerce uçurtmaları izleyebileceğini. Çayına bir ayıyı bile boğacak kadar bal katmayı sevdiğini."

Midemde bir boşluk hissettim. Bu sözler tanıdıktı. *Neden tanıdık geliyorlar?* Dikkatimi tamamen Darin'e verdim ve bana belirsizce baktı.

"Anlattıklarımın ona yardımcı olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ona ne anlatırsam anlatayım asla memnun görünmedi. Ne söylersem söyleyeyim, daha fazlasını istedi."

Bu bir tesadüf, dedim kendi kendime. Sonra Büyükbabam Quin'in söylediği bir sözü hatırladım: *Ancak bir aptal tesadüfe inanır*. Darin'in sözleri beynimde dönüp durmaya ve istemediğim şeylerle birleşmeye, olmaması gereken yerlere çizgiler çekmeye başladılar.

"Hapishane Müdürü'ne Laia'nın kışın mercimek yahnisi yemekten hoşlandığını söyledin mi?" diye sordum. "Ona bunun kendisini güvende hissettirdiğini? Ya da Adisa'nın Büyük Kütüphanesi'ni görmeden ölmek istemediğini?"

"Ona eskiden kütüphaneden bahsederdim," dedi Darin. "Bunu dinlemeye bayılırdı."

Seyahatimiz sırasında Laia ve Keenan'ın konuşmalarından duyduğum parça parça kelimeler aklımda süzülüyordu. *Çocukluğumdan beri uçurtma uçuruyorum*, demişti bir keresinde. *Onları saatlerce izleyebilirim... Günün birinde Büyük Kütüphaneyi görmeyi çok isterim*. Ve o gece ben yola çıkmadan önce, Keenan'ın ona uzattığı aşırı tatlı çayı gülümseyerek içen Laia. *Lezzetli çay bir ayıyı boğacak kadar tatlıdır*.

Hayır, lanet olsun, hayır. Bunca zamandır aramızda dolaşıyordu. Onu önemsiyormuş gibi davranıyordu. Izzi'yle iyi anlaşıyormuş gibi yapıyordu. Aslında, Hapishane Müdürü'nün bir kuklasıyken, arkadaşmış gibi davranıyordu.

Ve ben gitmeden önceki ifadesi. Laia'ya asla göstermedi-

ği ama en başından beri hissettiğim o sertlik. *Sevdiğin insanlar için bir şeyler yapmanın nasıl olduğunu bilirim.* Lanet olsun, Hapishane Müdürü'ne geleceğimi o haber vermiş olmalıydı, ama davulları kullanmadan bu mesajı yaşlı adama nasıl ilettiğini bilmiyordum.

"Ona önemli şeyler söylememeye çalıştım," dedi Darin. "Düşündüm ki-"

Yaklaşan askerlerin sert seslerini duyunca Darin sessizleşti. Kapıyı kapattım ve onlar geçip gidene kadar Darin'in hücresine döndük.

Ama askerler geçip gitmediler.

Aksine, koridorda bu hücreye doğru döndüler. Kendimi savunacak bir yol bulmak için etrafa bakınırken, kapı ardına kadar açıldı ve Maskeliler sopalarını kaldırarak içeriye daldılar.

Bu bir savaş değildi. Çok hızlılardı ve yaralı, zehirlenmiş ve açlıktan ölmek üzereydim. Yere eğildim - rakiplerim sayıca üstün olduğunda kabul edebilirdim, ayrıca daha fazla ciddi yaraya dayanamazdım. Maskeliler o sopalarla kafama vurmayı çok isteseler de yapmadılar, aksine beni kabaca kelepçeleyip ayağa kaldırdılar.

Hapishane Müdürü elleri arkasında salınarak içeri girdi. Darin ve beni yan yana görünce hiç şaşırmadı.

"Harika, Elias," diye mırıldandı. "Nihayet, ikimizin tartışmaya değer bir şeyi var."

XLII: Helene

Kızıl saçlı Âlim kılıcına uzandı ama kılıfından çıkan iki kılıcın aynı anda tıslamasını duyunca durdu. Ağırlığını verdiği ayağını hafif bir hareketle değiştirerek Laia'nın önüne geçti.

Kız kenara çekilip cesurca baktı. Blackcliff'teki kölelerin yaşam alanında bıraktığım ürkek çocuk değildi. O tuhaf korumacılığa, Nur'da Elias için hissettiğim duyguya kapıldım. Uzanıp yüzüne dokundum. Kız irkildi, Avitas ve Faris birbirlerine baktılar. Hemen elimi geri çektim. Ama o dokunuştan iyi olduğunu çıkardım. İçimi bir rahatlık kapladı - ve öfke.

İyileştirmemin senin için bir anlamı yok mu?

Bu kızın tuhaf bir şarkısı ve ensemdeki tüyleri diken diken eden narin bir güzelliği vardı. Elias'ın şarkısından çok farklıydı. Ama ahenksiz değildi. Livia ve Hannah şan dersleri almışlardı - buna ne derlerdi? *Karşıtmelodi.* Laia ve Elias birbirlerinin karşıtmelodileriydiler. Ben sadece ahenksiz bir notaydım.

"Kardeşin için burada olduğunu biliyorum," dedim. "Seralı Darin, Direniş casusu-"

"O bir casus *değil*-"

İtirazını elimi sallayarak umursamadım. "Umurumda değil. Muhtemelen öleceksin."

"Seni temin ederim ki ölmeyeceğim." Kızın altın rengi gözleri parladı ve çenesini kenetledi. "Bizim peşimizde olmanıza rağmen buraya kadar geldim." Bir adım öne çıktı ama geri çekilmedim. "Kumandan'ın katliamından kurtuldum-"

"İsyancıları toplamak için birkaç devriye-"

"Devriye mi?" Yüzü dehşetle buruştu. "*Binlercesini* öldü-

rüyorsunuz. Kadınlar. Çocuklar. Siz pislikler Argent Tepeleri'ne kocaman vicdansız bir ordu yerleştirdiniz-"

"Yeter," dedi kızıl saçlı sertçe, ama ona aldırmadım, aklım Laia'nın az önce söylediklerindeydi.

...lanet olası kocaman bir ordu-

...Blackcliff Sürtüğü bir şey planlıyor... Bu kez sorun büyük, kızım-

Buradan çıkmalıydım. İçimde bir önsezi belirmişti ve onu düşünmeliydim.

"Veturius için buradayım. Onu kurtarma çaban ölümünle sonuçlanır."

"Kurtarmak," dedi Laia ilgisizce. "O- o hapishanede."

"Evet," dedim sabırsızca. "Seni öldürmek istemiyorum. O yüzden, yolumdan çekil."

Mağaradan hızla yağan kara adımımı attığımda aklımdan birçok düşünce geçiyordu.

"Örümcekkuşu," dedi Faris neredeyse kampımıza vardığımızda. "Kızma, ama yasadışı bir hapishaneden kaçış gerçekleştirmeleri için hayatta kalmalarına izin veremeyiz."

"Kabile topraklarında uğradığımız her garnizonda asker eksikliği vardı," dedim. "Antium'da bile surları koruyacak kadar muhafız yoktu. Sence nedeni ne olabilir?"

Faris şaşkınlıkla omuzlarını silkti. "Adamlar sınırlara gönderildiler. Dex de aynı şeyi duydu."

"Ama babam bana gönderdiği mektubunda sınır garnizonlarının destek güçlere ihtiyacı olduğunu söylemişti. Kumandan'ın da askerler istediğini söyledi. Kimsenin elinde yeterince asker yok. Düzinelerce garnizon, binlerce asker. Bir *ordu* dolusu asker."

"Kızın Argent Tepeleri hakkında söylediklerini mi kastediyorsun?" Faris alay etti. "O bir Âlim, neden bahsettiğini bilmiyor."

"Tepelerde bir orduyu saklayacak kadar geniş bir düzine vadi var," dedim. "Üstelik sadece bir girişi ve çıkışı var. O geçitlerin her ikisi de-"

Avitas küfretti. "Kapalı," dedi. "Hava yüzünden. Ama o geçitler kışın başında asla kapanmaz."

"O kadar acele ediyorduk ki, iki kez düşünmedik," dedi Faris. "Bir ordu varsa, bu ne için?"

"Marcus Kabile topraklarına saldırmayı planlıyor olabilir," dedim. "Ya da Denizcilere." İki seçenek de korkunçtu. İmparatorluk'un büyük ölçekli bir savaşa girmeden halletmesi gereken yeterince çok şey vardı. Kampımıza vardık ve Faris'e atının dizginlerini verdim. "Neler olduğunu öğren. Argent Tepeleri'ni keşfe çık. Dex'e Antium'a dönmesini emrettim. Kara Muhafızları'm hazır tutacak."

Faris gözlerini Avitas'a çevirdi ve başını eğerek bana baktı. *Ona güveniyor musun?*

"Beni merak etme," dedim Faris'e. "Git."

O gittikten dakikalar sonra ağaçların arasından bir gölge çıktı. Kılıcımı yarı çekmişken onun titreyen ve yarı donmuş bir Beşlik olduğunu fark ettim. Sessizce bana bir not uzattı.

Kumandan bu gece Kauf Hapishanesi'nin Âlim nüfusundan arınmasını
izlemek için gelecek. O ve ben gece yarısı çadırında buluşacağız.

Avitas yüzümdeki ifadeyi görünce suratını buruşturdu. "O ne?"

"Hapishane Müdürü," dedim. "Oynamaya geliyor."

★★★

Gece yarısı olduğunda, Kauf'un yüksek dış duvarlarının dibinden hapishaneyi Blackcliff'le kıyaslandığında neredeyse gösterişli yapan kabartmaları süzerek Kumandan'ın kampına doğru sessizce ilerledim. Avitas izlerimizi örterek beni takip ediyordu.

Keris Veturia çadırlarını Kauf'un güneydoğu duvarının gölgesine dikmişti. Adamları çadırların kenarında dolaşıyordu ve Kumandan çadırı kampın ortasındaydı, üç tarafı dört buçuk metrelik açıklıkla çevriliydi. Çadırın sırtı Kauf'un buz kadar kaygan duvarına yaslıydı.

Kampın ucunda durup Avitas'a başımla işaret ettim. Bir tutma kancası çıkarıp onu otuz beş metre yüksekteki bir payandanın tepesindeki kuleciğe attı. Kanca takıldı. Avitas ipi bana verdi ve karda sessizce geri döndü.

Dokuz metre tırmandığımda, karı ezen bot sesleri duydum. Arkamı döndüm, Avitas'ı çok gürültü yaptığı için fısıldayarak azarlamak üzereydim. Ancak çadırların arasından çıkan bir asker, pantolonunun düğmelerini çözüp tuvalet ihtiyacını giderdi.

Bıçağımı kaptım, ama kardan kayganlaşan botlarım halattan kaydı ve bıçağı düşürdüm. Asker sesi duyunca aniden arkasına döndü. Gözleri kocaman oldu ve haykırmak için derin nefes aldı. *Lanet olsun!* Aşağı atlamaya hazırlandım ama o sırada askerin boğazına dolanan bir kol nefesini kesti. Avitas adamla boğuşurken sinirli bir şekilde bana baktı. "*Git!*" dedi ağzını oynatarak.

Hızla, halatı botlarımın arasında sıkıştırarak ellerimle kendimi yukarı çektim. Yukarı ulaşınca, Kumandan'ın çadırının tepesindeki yirmi beş metre ötedeki ikinci kuleciği hedef aldım. Tutma kancasını fırlattım. Sağlam olduğundan emin olunca, halatı belime bağlayıp derin bir nefes alarak atlamaya hazırlandım.

Sonra aşağı baktım.

Yapabileceğin en aptalca şey, Aquilla. Dondurucu rüzgârın yüzüme vurmasına rağmen sırtımdan ter akıyordu. *Öğürme. Kumandan çadırının tepesine kustuğun için sana teşekkür etmez.* Aklıma ikinci sınav geldi. Halatta bana doğru tırmanırken Elias'ın sürekli gülümsemesi ve gümüşi gözleri. *Düşmene izin vermeyeceğim. Söz veriyorum.*

Ağırlıksızlık. Korku. Vücudum duvara yapıştı. Çılgınca sallandım - *sen öldün, Aquilla.* Sonra dengemi sağladım ve Kumandan'ın çadırında beni duymamış olmasını umdum. Belime bağlı ipten yararlanarak inmeye başladım, çadır ve Kauf'un duvarı arasındaki karanlık dar yerden rahatlıkla aşağı kaydım.

"...ve ben, ikimiz de aynı efendiye hizmet ediyoruz, Hapishane Müdürü. Onun vakti geldi. Bana söz ver."

"Efendimiz yardımımı isteseydi, bunu bana söylerdi. Bu senin planın Keris, *onun* değil." Hapishane Müdürü'nün sesi duygusuzdu ama cansız bıkkınlığında derin bir temkinlilik gizliydi. Benimle konuşurken bu kadar dikkatli değildi.

"Zavallı Hapishane Müdürü," dedi Kumandan. "O kadar sadık olmana rağmen, efendimizin planlarını son duyan kişi sen oluyorsun. İradesinin aracı olarak *beni* seçmiş olması içine dert oluyor olmalı."

"Planın uğraşıp durduğumuz her şeyi tehlikeye atarsa içime daha çok dert olacak. Bu riske girme, Keris. Bunun için sana teşekkür etmeyecek."

"İsteğini daha hızlı yerine getirmemiz için çalışıyorum."

"Kendi isteklerine yardımcı oluyorsun."

"Gecegetiren aylardır yok." Kumandan'ın sandalyesi geriye doğru itildi. "Belki de, ilk savaşıyla karşı karşıya kalan Beşlikler gibi emir beklemek yerine işe yarar bir şey yapmanızı

istiyordur. Vaktimiz azalıyor, Sisellius. Örümcekkuşu'nun Cardium Kayalıkları'ndaki gösterisinden sonra Marcus Soylar'da saygı değilse bile korku uyandırdı."

"Anlaşmazlık çıkarma planına engel olmasından sonrasını mı kastediyorsun?"

"Bana yardım etseydin," dedi Keris, "plan başarılı olacaktı. Bu kez aynı hatayı yapma. Örümcekkuşu yolumuzdan çekilirse Marcus savunmasız kalır. Eğer sadece-"

"Sırlar köleler değildir, Keris. Kullanılıp kenara atılamazlar. Onlardan sabırla ve kusursuzca faydalanacağım, yoksa hiç faydalanmam. İsteğini düşünmeliyim."

"Bir an önce düşün." Kumandan'ın sesi adamların korkuyla kaçışmasına neden olan o yumuşak gerginliğe büründü. "Adamlarım üç gün sonra Antium'a doğru yola çıkıp *Rathana*'da oraya varacaklar. Sabah gitmeliyim. Kendi ordumun başında olmazsam, tahtı sahiplenemem."

Çıt çıkarmamak için yumruğumu ağzıma bastırdım. *Adamlarım... Tahtım... Ordum.*

Nihayet, parçalar yerlerine oturuyordu. Askerlere başka yerlerde bulunmaları emredilmiş ve böylece garnizonlar boş kalmıştı. Kırsal kesimde asker yoksunluğu, İmparatorluk'un savunma durumundaki sınırlarında birlik eksikliği; hepsinin sebebi Kumandan'dı.

Argent Tepeleri'ndeki ordu Marcus'a değil, Kumandan'a aitti. Ve bir haftadan kısa bir süre içinde, o orduyu kullanarak Marcus'u öldürüp kendisini İmparatoriçe ilan edecekti.

XLIII: Laia

Kızıl Örümcekkuşu bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca, Keenan'a döndüm. "Elias'ı bırakmayacağım," dedim. "Helene onu ele geçirirse, onu idam etmek için doğruca Antium'a götürür."

Keenan suratını buruşturdu. "Laia," dedi. "Bunun için çok geç olabilir. İçeri girip Elias'ı tutuklaması için ona engel olan hiçbir şey yok." Sesini alçalttı. "Belki de, Darin'e odaklanmalıyız."

"Elias'ı onun ellerinde ölmeye terk etmeyeceğim," dedim. "Özellikle de, Kauf'ta olmasının tek sebebi benken."

"Bağışla beni," dedi Keenan, "ama her koşulda, zehir yakında onu öldürecek."

"Yani onu işkence görmeye ve idam edilmeye terk ediyorsun?" Keenan'ın Elias'tan hiçbir zaman hoşlanmadığını biliyordum, ama düşmanlığının bu kadar derin olduğunu düşünmemiştim.

Lambanın ışığı titredi ve kaşlarını çatan Keenan elini saçlarının arasında gezdirdi. Birkaç ıslak yaprağı kenara itip oturmamı işaret etti.

"Onu da dışarı çıkarabiliriz," dedim. "Sadece hızlı olmalı ve içeri girmenin bir yolunu bulmalıyız. Aquilla'nın öylece içeri girip onu çıkarabileceğini sanmıyorum. Öyle olsaydı, bunu çoktan yapardı. Bizimle konuşmaya tenezzül etmezdi."

Elias'ın haritasını açtım, artık kirli ve rengi solmuştu. "Bu mağara." Elias'ın haritada işaretlediği yeri gösterdim. "Hapis hanenin kuzeyinde ama belki içeri-"

"Bunun için baruta ihtiyacımız var," dedi Keenan. "Elimizde barut yok."

Pekâlâ. Hapishanenin kuzeyinde işaretli başka bir noktayı gösterdim ama Keenan kafasını salladı. "Altı ay önce edindiğim bilgilere göre, o yol kapalı. Elias en son *altı sene* önce buradaydı."

Parşömene baktık ve Elias'ın hapishanenin batısında bir patikayı işaretlediği yeri gösterdim. "Peki ya bu? Orada lağım kanalları var. Göz önünde, evet ama baskın sırasında olduğu gibi kendimi görünmez yapabilirsem-"

Keenan aniden bana baktı. "Yine onun üzerinde mi çalışıyorsun? Dinlenmen gerekirken mi?" Yanıt vermeyince homurdandı. "Gökler adına, Laia, bunu yapabilmek için aklımızın başımızda olması gerekiyor. Anlamadığın, *güvenilmez* bir şeyi kontrol etmeye çalışırken kendini yoruyorsun-"

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Bütün çabalarım bir şeye yararsa, belki bitkin düşme riskine değer olduğunu iddia edebilirdim. Ve evet, birkaç kez, Keenan nöbette ya da keşfe çıktığında, neredeyse, hiç kimsenin beni göremediği anlamına gelen o tuhaf, karıncalanma hissine kapılmıştım. Ama gözlerimi açıp aşağı bakar bakmaz, başarısız olduğumu görüyordum.

Sessizce yemek yedik ve yemeğimiz bittiğinde Keenan ayağa kalktı. Güçlükle doğruldum.

"Hapishanenin etrafını keşfe çıkacağım," dedi. "Birkaç saat dönmeyebilirim. Bakalım neler öğreneceğim."

"Ben de seninle-"

"Tek başıma keşfe çıkmam daha kolay olur, Laia," dedi. Yüzümdeki sinirli ifadeyi görünce, Keenan elimi tutup beni kendisine doğru çekti.

"Güven bana," dedi saçlarıma doğru. Sıcaklığı kemiklerime işleyen soğuğu hafifletti. "Böylesi daha iyi. Ve endişelenme." Geri çekildi, kara gözleri yakıcıydı. "İçeri girmemizin

bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum. Ben yokken dinlenmeye çalış. Önümüzdeki birkaç gün bütün gücümüze ihtiyacımız olacak."

O gittikten sonra, sınırlı eşyalarımızı düzenledim, silahlarımı keskinleştirdim ve Keenan'ın bana öğretme fırsatı bulduğu birkaç şeyi tekrarladım. Gücümü keşfetmek için tekrar deneme arzusu beni kendine çekti. Ama Keenan'ın uyarısı zihnimde yankılandı. *Güvenilmez.*

Yer yatağımı açarken, Elias'ın kavisli kılıçlarının kabzaları gözüme ilişti. Temkinli bir şekilde silahları sakladığı yerden çıkardım. Kılıçları incelerken içim ürperdi. Bu bıçakların kenarları birçok ruhun dünyayı terk etmesine neden olmuştu - ve bazıları benim adımaydı.

Düşünmek ürkütücüydü, yine de kılıçların tuhaf bir tür teselli sunduğunu fark ettim. Elias *gibilerdi.* Belki de, kafasının arkasından o tanıdık V şeklinde fırlamalarına çok alıştığım içindi. En ufak bir tehditte o kılıçları için arkasına uzandığını en son ne zaman görmüştüm? Tok sesiyle beni devam etmeye teşvik etmesinden ya da beni güldürmesinden bu yana ne kadar zaman geçmişti? Sadece altı hafta olmuştu ama bana daha uzun geliyordu.

Onu özlüyordum. Helene'in ellerinde ona olacakları düşündüğümde, öfkeden kanım kaynıyordu. Geceotundan zehirlenip ölmek üzere olan, hapishanede zincirlenmiş, işkence ve ölümle karşı karşıya olan ben olsaydım, Elias bunu kabullenmezdi. Beni kurtarmanın bir yolunu bulurdu.

Kılıçları kınlarına koydum ve onları kayadaki derin çatlağa sakladım. Yatağıma girdim ama uyumaya niyetim yoktu. *Bir kez daha*, diye düşündüm kendi kendime. *İşe yaramazsa, Keenan'ın söylediği gibi vazgeçeceğim. Ama Elias'a en azından bu kadarını borçluyum.*

Gözlerimi kapatıp kendimi unutmaya çalışırken, Izzi'yi düşündüm. Bir bukalemun gibi görünmez ve işitilmez bir şekilde Kumandan'ın odasına nasıl girdiğini düşündüm. Çıt çıkarmadan yürür, kısık sesle konuşur, her şeyi duyar ve görürdü. Belki de, bunun ruh haliyle değil, bedenimle bir ilgisi vardı. Sessiz versiyonumu bulmakla ilgiliydi. Izzi'ye benzer versiyonumu.

Kaybol. Soğuk havaya duman gibi karış, tıpkı saçlarını gözlerinin önüne düşüren Izzi ve gece vakti sinsice dolaşan bir Maskeli gibi. Sessiz ruh, sessiz beden. Zihnim yorulmaya başlasa bile, her kelimeyi belirgin bir şekilde içimden geçirdim.

Ve önce parmak ucumda bir karıncalanma hissettim. *Nefes al. Nefes ver. Vazgeçme.* Karıncalanma hissi kollarıma, bedenime, bacaklarıma ve başıma yayıldı.

Gözlerimi açıp aşağı baktığımda, sevinçten neredeyse bağıracaktım. Çünkü işe yaramıştı. Başarmıştım. Kaybolmuştum.

Saatler sonra Keenan kolunun altına sıkıştırdığı bir çıkınla mağaraya döndü ve ben ayağa fırlayınca içini çekti. "Dinlenmedin, öyleyse," dedi. "Sana hem iyi hem de kötü haberlerim var."

"Önce kötü haberi ver."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum." Çıkını yere koyup açmaya başladı. "Kötü haber: Kumandan geldi. Kauf'un yardımcı askerleri mezarlar kazmaya başladılar. Duyduğum kadarıyla, tek bir Âlim mahkûm bile bağışlanmayacakmış."

Görünmez olabildiğimi keşfetmenin sevinci kayboldu. "Gökler adına," dedim. "Onca insan..." *Onları kurtarmaya çalışmalıyız.* Öylesine çılgınca bir fikirdi ki, Keenan'a söylemek yerine susmayı tercih ettim.

"Yarın akşam başlayacaklar," dedi. "Günbatımında."

"Darin-"

"Ona bir şey olmayacak. Çünkü onu dışarı çıkaracağız. İçeri girmenin bir yolunu biliyorum. Bunları çaldım." Çıkından kara bir giysi yığını çıkardı. Kauf üniformaları.

"Onları bir depodan çaldım. Yakından kimseyi kandıramayız," dedi. "Ama meraklı gözlerden yeterince uzak durursak, içeri girmek için onları kullanabiliriz."

"Darin'in nerede olduğunu nasıl bileceğiz?" diye sordum. "Hapishane çok büyük. Ve içeri girdikten sonra, etrafta nasıl dolaşacağız?"

Çıkından bir başka giysi yığını çıkardı. Bu daha pisti. Köle kelepçelerinin tıngırtısını duydum. "Üzerimizi değiştireceğiz," dedi.

"Yüzüm İmparatorluk'un her yerinde," dedim. "Ya tanınırsam? Ya da-"

"Laia," dedi Keenan sabırla. "Bana güvenmek zorundasın."

"Belki..." Tereddüt ederken, üzülüp üzülmediğini merak ettim. *Aptal olma, Laia.* "Belki, üniformalara ihtiyacımız olmaz. Bana yapmamamı söylediğini biliyorum ama tekrar kaybolmayı denedim. Ve başardım." Tepkisini görmek için duraksadım ama devam etmemi bekledi. "Nasıl olduğunu çözdüm," diye açıklık getirdim. "Kaybolabilirim. Bunu devam ettirebiliyorum."

"Göster bana."

Ondan *bir tepki* beklediğim için kaşlarımı çattım. Belki öfke ya da heyecan. Ama neler yapabildiğimi görmemişti - sadece başarısızlığımı görmüştü. Gözlerimi kapatıp iç sesimin net ve sakin olmasına özen gösterdim.

Ama bir kez daha başarısız oldum. Başladıktan on dakika sonra gözlerimi açtım. Sabırla bekleyen Keenan omuzlarını silkmekle yetindi.

"Arada sırada işe yaradığından hiç şüphem yok." Sesindeki nezaket beni iyice çileden çıkardı. "Ama güvenilir değil. Darin'in hayatını bu şekilde riske atamayız. Darin özgür kaldıktan sonra, bu gücünle istediğin kadar oyna. Şimdilik, onu boş ver."

"Fakat-"

"Son birkaç haftayı düşün." Keenan kıpırdandı ama bakışlarını kaçırmadı. Her ne söylemek üzereyse, kendini buna hazırladı. "Söylediğim gibi Elias ve Izzi'den ayrılsaydık, Elias'ın Kabile'si güvende olurdu. Afya'nın kampına baskın yapılmadan önce- Âlimler'e yardım etmek istemediğimi söylemeye çalışmıyorum. Bunu *istiyordum*. Ama sonucunda neler olabileceğini düşünmeliydik. Düşünmedik ve Izzi *öldü*."

Biz dedi. *Sen* demek istediğini biliyordum. Yüzüm kızardı. Azarlanması gereken küçük bir çocukmuşum gibi başarısızlıklarımı nasıl yüzüme vururdu?

Ama o haklı, değil mi? Her karar vermem gerektiğinde, yanlış olanı seçmiştim. Felaket ardına felaketti. Elimi kolluğuma götürdüm, ama soğuktu... Boştu.

"Laia, uzun zamandır kimseyi önemsemedim." Keenan ellerini kollarıma koydu. "Senin gibi bir ailem yok. Hiç kimsem ya da hiçbir şeyim yok." Parmağını kolluğumda gezdirdi ve hareketlerinde ani bir bitkinlik belirdi. "*Senden* başka kimsem yok. Lütfen, niyetim acımasız olmak değil. Ben sadece sana ya da seni seven insanlara bir şey olmasını istemiyorum."

Keenan yanılıyor *olmalıydı*. Kaybolmak parmaklarımın ucundaydı ve bunu hissediyordum. Keşke beni engelleyen şeyin ne olduğunu keşfedebilseydim. O engeli ortadan kaldırabilirsem, bu her şeyi değiştirirdi.

Kendimi kafamı sallamaya zorladım.

"Nasıl istersen." Getirdiği üniformalara ve gözlerindeki kararlılığa baktım. "Şafakta mı?" diye sordum.

Keenan kafasını salladı. "Şafakta."

XLIV: Elias

Hapishane Müdürü hücreme girdiğinde, sanki deneylerinden hiçbirinin çözemeyeceği bir sorunla karşılaşmış gibi dudaklarını bükmüş ve kaşlarını çatmıştı.

Birkaç kez bir ileri bir geri yürüdükten sonra konuştu. "Sorularıma tamamen ve detaylı bir şekilde yanıt vereceksin." Mavi-beyaz gözlerini gözlerime dikti. "Yoksa teker teker parmaklarını keserim."

Genellikle bu kadar açık sözlü bir şekilde tehdit etmezdi; sırları ortaya çıkarmaktan hoşlanmasının bir sebebi bu sırada oyun oynamasıydı. Benden her ne istiyorsa, bunu çok istiyor olmalıydı.

"Darin'in kız kardeşi ve Serralı Laia'nın aynı kişi olduğunu biliyorum. Söyle bana: Neden onunla birlikte seyahat ediyordun? O kız senin neyin? Neden onu önemsiyorsun?"

Yüz ifademi gizledim ama kalbim rahatsızlık verecek kadar hızlı atıyordu. *Neden bilmek istiyorsun?* diye haykırmak istedim. *Ondan ne istiyorsun?*

Hemen yanıt vermeyince, Hapishane Müdürü üniformasından bir bıçak çıkarıp parmaklarımı duvarda açtı.

"Sana bir teklifim var," dedim hemen.

Kaşlarını kaldırdı, bıçak işaret parmağımdan birkaç santimetre uzaktaydı. "Gerçekleri göz önünde bulundurursan Elias, teklifte bulunacak durumda olmadığını anlarsın."

"El ya da ayak parmaklarına ya da başka bir şeye daha fazla ihtiyacım olmayacak," dedim. "Ölüyorum. O nedenle, anlaşma yapalım: sorularıma cevap verirsen sorularına dürüstçe cevap veririm."

Hapishane Müdürü gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Bir ayağın çukurdayken, bilgi edinmek ne işine yarayacak Elias? Ah." Suratını buruşturdu. "Gökler adına, sakın söyleme. Babanın kim olduğunu mu bilmek istiyorsun?"

"Babamın kim olduğu umurumda değil," dedim. "Her koşulda, bilmediğine eminim."

Hapishane Müdürü kafasını salladı. "Bana hiç güvenmiyorsun. Pekâlâ, Elias. Oyununu oynayalım. Ancak kuralları biraz değiştireceğim: Önce bütün soruları ben soracağım ve yanıtlarından memnun kalırsam, bana sadece bir soru sorabilirsin."

Bu berbat bir anlaşmaydı ama başka seçeneğim yoktu. Kenan Hapishane Müdürü adına Laia'yı kandırıyorsa, nedenini bilmeliydim.

Hapishane Müdürü hücre kapısından dışarı eğilip bir köleye ona bir sandalye getirmesi için bağırdı. Bir Âlim çocuk sandalyeyi içeri taşıdı ve merakla gözlerini bana çevirdi. Onun Tas'ın arkadaşı Bee olup olmadığını merak ettim.

Hapishane Müdürü'nün sorusu üzerine, ona Laia'nın beni idam edilmekten nasıl kurtardığını ve ona yardım etmeye yemin ettiğimi anlattım. Üsteleyince, ona Blackcliff'te onu gördükten sonra kızı önemsemeye başladığımı söyledim.

"Ama *neden*? Tuhaf bir bilgiye mi sahip? Yoksa insan aklının ötesinde bir gücü mü var? Ona değer vermene neden olan şey ne?"

Darin'in Hapishane Müdürü hakkındaki gözlemlerini aklımın bir köşesine not almıştım ve şimdi hatırladım: *Bıkmıştı. Sanki ne sorması gerektiğinden emin değildi. Sanki sorular onun değildi.*

Hapishane Müdürü'nün bu soruları neden sorduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark ettim.

"Kızı sadece birkaç aydır tanıyorum," dedim. "O akıllı, cesur-"

Hapishane Müdürü içini çekip umursamazca elini salladı. "Aptal âşık saçmalamaları umurumda değil," dedi. "*Mantığınla* düşün, Elias. Ona dair sıra dışı bir şey var mı?"

"Kumandan'dan sağ kurtuldu," dedim, artık sabırsızlanıyordum. "Bir Âlim için bu oldukça sıra dışı."

Hapishane Müdürü arkasına yaslanıp dalgın dalgın bakarken çenesini kaşıdı. "Haklısın," dedi. "*Nasıl* hayatta kaldı? Marcus onu öldürmüş olmalıydı." Bana değer biçercesine bir bakış attı. Dondurucu hücre birden iyice soğudu. "Bana sınavdan bahset. Orada tam olarak ne oldu?"

Bu soruyu beklemiyordum ama olanları anlattım. Marcus'un Laia'ya saldırısından bahsederken beni durdurdu.

"Ama hayatta kaldı," dedi Hapishane Müdürü. "Nasıl? Yüzlerce insan onun öldüğünü gördü."

"Kâhinler bizi kandırdılar," dedim. "İçlerinden biri Laia'ya indirilmesi gereken darbenin önüne geçti. Cain de Marcus'u kazanan ilan etti. O karışıklıkta, diğerleri Laia'yı alıp götürdüler."

"Peki sonra?" diye sordu Hapishane Müdürü. "Bana geri kalanını anlat. Hiçbir şeyi atlama."

Tereddüt ettim, çünkü bu konuda tuhaf bir şey yoktu. Hapishane Müdürü ayağa kalkıp hücrenin kapısını açtı ve Tas'a seslendi. Ayak sesleri duyuldu ve bir saniye sonra Tas'ı ensesinden tutup bıçağını çocuğun boynuna yasladı.

"Yakında öleceğini söylerken, yanılmıyordun," dedi Hapishane Müdürü. "Ancak bu çocuk genç ve oldukça sağlıklı. Bana yalan söylersen, Elias, sana onun canlıyken iç organlarını gösteririm. Şimdi, tekrar söylüyorum: Dördüncü sınavdan sonra kızla ilgili olan her şeyi bana anlat."

Sırlarını verirsem beni affet, Laia. Bir hiç uğruna olmadığına yemin ederim. Laia'nın Blackcliff'te sebep olduğu tahribatı, Serra'dan kaçışımızı ve daha sonra olanları anlatırken Hapishane Müdürü'nü dikkatle izledim.

Keenan'dan bahsettiğimde tepki vermesini bekledim ama yaşlı adam isyancı hakkında ona söylediklerimden daha fazlasını bildiğine dair hiçbir belirti göstermedi. Hislerim bana ilgisizliğinin gerçek olduğunu söylüyordu. *Bu da ne demek?* Belki de, Keenan Hapishane Müdürü'ne hizmet etmiyordu. Ama Darin'in bana anlattıklarına bakılırsa, bir şekilde iletişim kurdukları belliydi. İkisi de başka birine rapor veriyor olabilirler miydi?

Yaşlı adam Tas'ı kenara itti ve çocuk yerde kalıp hücreden çıkmasını söylemesini bekledi. Ama Hapishane Müdürü derin düşüncelere dalmıştı, az önce ona verdiğim bilgileri düzenli bir şekilde aklında sıralıyordu. Bakışlarımı hissedince, düşüncelerine ara verdi.

"Bir sorun vardı Elias?"

Bir sorgucu ifadelerden olduğu kadar sorulardan da bilgi edinebilir. Hiç ummadığım anda annemin sözleri yardımıma koştu.

"Darin'e Laia hakkında sorduğun sorular," dedim. "Ne amaçla sorduğunu bilmiyorsun. İplerini başka biri elinde tutuyor." Hapishane Müdürü'nün ağzını izledim, çünkü doğrularını orada, o kuru ve ince dudaklarındaki seğirmelerde gizliyordu. Konuşurken, dudakları belli belirsizce gerildi. *Yakaladım seni.* "Kim o Hapishane Müdürü?"

Hapishane Müdürü o kadar hızlı bir şekilde yerinden kalktı ki, sandalyesi devrildi. Tas hemen sandalyeyi alıp hücreden çıkardı. Hapishane Müdürü duvardaki kolu aşağı indirirken zincirlerim gevşedi.

"Bana sorduğun her soruya yanıt verdim," dedim. Lanet

olsun, neden deniyordum ki? Sözünde duracağını düşünerek aptallık etmiştim. "Anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirmiyorsun."

Hapishane Müdürü hücrenin eşiğinde durup gülümsemeden yüzünü hafifçe bana çevirdi. Koridordaki meşalenin ışığı yanaklarındaki ve çenesindeki kırışıklıkları derinleştirdi. Bir an için altındaki kafatasının sert hatlarını görebildiğimi sandım.

"Çünkü kim olduğunu sordun Elias," dedi Hapishane Müdürü. "*Ne* olduğunu değil."

XLV: Laia

Daha önceki birçok gece gibi bu gece de dinlenmek mümkün değildi. Keenan kolunu kalçamın üzerine atmış, alnını omzuma dayamış bir şekilde yanımda uyuyordu. Sessizce nefes alıp vermesi neredeyse beni de rüyalara daldıracaktı, ama seferinde irkilerek uyanıp tekrar endişelenmeye başlıyordum.

Darin yaşıyor muydu? Yaşıyorsa ve onu *kurtarabilirsem*, Marinn'e nasıl varacaktık? Spiro söz verdiği gibi orada bekliyor olacak mıydı? Darin Âlimler için silah yapmak *isteyecek* miydi?

Peki ya Elias? Helene onu çoktan eline geçirmiş olabilirdi. Ya da vücudunda dolaşıp duran zehir Elias'ı öldürmüş olabilirdi. Yaşıyorsa, Keenan'ın onu kurtarmama yardım edip etmeyeceğini bilmiyordum.

Ama Elias'ı *kurtarmalıydım*. Ve diğer Âlimler'i de kaderlerine terk edemezdim. Kumandan'ın katliamında infaz edilmelerine izin veremezdim.

Yarın akşam başlayacaklar. Günbatımında, demişti Keenan infazı kastederek. Kanlı bir alacakaranlık olacaktı ve alacakaranlık yerini geceye bırakırken daha kanlı olacaktı.

Keenan'ın kolunu kenara itip ayağa kalktım, pelerinimi takıp botlarımı giydim ve soğuk geceye adımımı attım.

İçimi huzursuz eden bir korkuya kapıldım. Keenan'ın planı Kauf'un içi kadar bilinmezlerle doluydu. Özgüveni içimi biraz rahatlatıyordu ama bana başaracağımızı düşündürecek kadar değil. Bu konuda yanlış olan bir şey vardı. Aceleye gelmiş gibiydi.

"Laia?" Keenan mağaradan dışarı çıktı, dağınık kızıl saçları

daha genç görünmesine neden oluyordu. Elini uzattı ve parmaklarımı onunkilere dolayıp dokunuşunda teselli buldum. Birkaç ay onu ne çok değiştirmişti. Serra'da tanıştığım kasvetli görünen savaşçının bu şekilde gülümseyeceğini tahmin etmezdim.

Keenan bana bakıp kaşlarını çattı. "Gergin misin?"

İçimi çektim. "Elias'ı bırakamam." Gökler adına, umarım yine yanılmıyorumdur. Umarım bu konuyu üstelemek, bunun için mücadele etmek bir başka felakete sebep olmaz. Keenan'ın yerde cansız bir şekilde yattığını hayal ettim ve ürpermemek için kendimi zor tuttum. *Elias aynı şeyi senin için yapardı. Ve Kauf'a gitmek, ne olursa olsun büyük bir risk.* "Onu *bırakmayacağım.*"

İsyancı kafasını eğip kara baktı. Nefesimi tuttum.

"O halde onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi. "Ama bu daha uzun zaman alacak-"

"Teşekkür ederim." Keenan'a sokulup rüzgârın, ateşin ve sıcaklığının kokusunu içime çektim. "Bu en doğrusu. Öyle olduğunu biliyorum."

Hep yaptığım üzere, teselli bulmak için kolluğumu avucumda hissettim.

Keenan ise tuhaf bakışlarla beni izliyordu. "Ailene ait bir şeye sahip olmak nasıl bir his?"

"Bana kendimi onlara yakın hissettiriyor," dedim. "Bana güç veriyor."

Keenan uzandı, neredeyse kolluğuma dokunmak üzereyken kendisine hâkim olup elini indirdi. "Kaybedilenleri hatırlamak güzel bir şey. Zor zamanlarda onları hatırlatan bir şeye sahip olmak." Sesi kısıktı. "Bir zamanlar ve hâlâ sevildiğini bilmek güzel olmalı."

Gözlerim doldu. Keenan ailesini kaybettiğini söylemek

dışında onlardan hiç bahsetmemişti. En azından benim bir ailem vardı. Onun hiçbir şeyi ve kimsesi yoktu.

Parmaklarım kolluğumda kenetlendi ve bir anda onu çektim. Önce çıkmak *istemiyor* gibiydi ama onu iyice çekiştirince çıktı.

"Artık senin ailen olacağım," diye fısıldadım ve Keenan'ın ellerini açıp kolluğu avucuna bıraktım, sonra da parmaklarını etrafında kapattım. "Annen, baban, kız ya da erkek kardeşin olmayabilirim, ama yine de ailenim."

Keenan nefesini tutup kolluğa baktı, kahverengi gözleri okunmazdı ve nasıl hissettiğini bilmeyi çok istedim. Ama sessiz kalmasına izin verdim ve o kolluğu saygıyla yavaşça bileğine geçirdi.

Ailemden geriye kalan son parça gitmiş gibi içimde bir uçurum açıldı. Ama Keenan'ın kolluğa ona verilen en değerli şeymiş gibi bakmasında teselli buldum. Bana doğru dönüp ellerini belime koydu ve gözlerini kapatıp kafasını kafama yasladı.

"Neden?" diye fısıldadı. "Neden onu bana verdin?"

"Çünkü seviliyorsun," dedim. "Yalnız değilsin. Ve bunu bilmeyi hak ediyorsun."

"Bana bak," diye mırıldandı Keenan.

Ona bakınca irkildim, gözlerini bu kadar kederli görmek beni üzdü - sanki kabullenemeyeceği bir şey görüyor gibiydi. Ama birkaç saniye sonra, ifadesi değişti. Sertleşti. Kısa bir süre öncesine kadar nazik olan elleri kasıldı ve ısınmaya başladı.

Fazla sıcaktı.

İrisleri parladı. Gözlerinde kendi yansımamı gördüm ve sonra bir kâbusa düştüğümü hissettim. Boğazımı yırtarcasına bir çığlık attım, çünkü Keenan'ın gözlerinde yıkım ve

ölümü gördüm: Darin'in ezilmiş bedenini; bana arkasını dönüp ruhsuz bir şekilde kadim bir ormanda gözden kaybolan Elias'ı, kızgın ve hiddetli bir ordu dolusu yüzün ilerleyişini; tepemde durmuş tek seferde bıçağıyla boğazıma ölümcül hamleyi indiren Kumandan'ı gördüm.

"Keenan," dedim şaşkınlıkla. "Ne-"

"Adım Keenan değil." Konuşurken sesi değişti, sıcaklığı bozulup çirkin ve kulakları tırmalayan bir şeye dönüştü.

Keenan parmaklarını aniden geri çekti ve dünyevi olmayan bir el tarafından kafası geriye çekildi. Sessizce uluyormuş gibi ağzını açarken, ön kollarındaki ve boynundaki kasları şişti.

İkimizin de üzerinde beliren karanlık bir bulut beni geriye devirdi. "Keenan!"

Karın beyazlığını ya da gökyüzünde dalgalanan ışıkları seçemedim. Bize saldıran şeye körü körüne tepki verdim. Hiçbir şey *göremiyordum*. Görüş alanımın kenarlarında karanlık kıvrılmaya başlayana kadar her şey gizlenmişti, yavaşça gözleri yerinde güneşler olan başlıklı bir figür belirdi. Yakındaki bir ağacın gövdesine tutunup hançerimi elime aldım.

Bu figürü tanıyordum. Onu en son gördüğümde, beni en çok korkutan kadına emirler tıslıyordu.

Gecegetiren. Titremeye başladım; kendimi, bir el beni yakalamış ve ne zaman kırılacağımı görmeyi bekleyerek sıkıyormuş gibi hissettim.

"Keenan'a ne yaptın, seni canavar?" Ona bu şekilde haykırmaya cesaret ettiğime göre, aklımı kaçırmış olmalıydım. Ama yaratık kapkara bir denizin altında ezilen kayalar gibi oldukça tok bir sesle kahkaha atmakla yetindi.

"Keenan diye biri yoktu, Serralı Laia," dedi Gecegetiren. "Sadece ben vardım."

"*Yalan.*" Hançerimi tuttum, ama sapı yeni dövülmüş çelik kadar kızgındı ve tiz bir ses çıkararak onu bıraktım. "Keenan yıllardır Direniş'le birlikte."

"Bin yıl yaşayan biri için yılların ne önemi var?" Yüzümdeki aptalca şaşkınlığı görünce, o şey -cin- tuhaf bir ses çıkardı. İçini çekmiş olabilirdi.

Sonra döndü, havaya bir şey fısıldadı ve çekip gidecekmiş gibi yavaşça yükseldi. *Hayır!* Öne doğru atılıp onu yakaladım, çaresizce neler olduğunu anlamak istiyordum.

Cüppenin altında yaratığın bedeni yakıcıydı ve gücünü bir erkeğin kasları yerine bir iblisin çarpık kaslarından alıyordu. Gecegetiren kafasını eğdi. Yüzü yoktu, sadece kızgın gözleri vardı. Yine de, onun alaycı bir şekilde güldüğünü hissedebiliyordum.

"Alı, küçük kız hâlâ meydan okuyor," dedi. "Tıpkı taş kalpli sürtük annesi gibi."

Kurtulmaya çalışırken beni sarstı, ama ona dokunurken hissettiğim tiksintiyi bastırıp sıkıca tuttum. İçimde bilinmeyen bir karanlık, var olduğunu bilmediğim atalarıma özgü bir yanım yükseldi.

Gecegetiren'in artık keyfinin yerinde olmadığını hissettim. Elini sertçe çekti ama kendimi onu tutmaya zorladım.

Keenan'a, tanıdığım Keenan'a ne yaptın? Sevdiğim Keenan'a? diye içimden haykırdım. *Ve neden?* Gözlerinin içine dik dik bakarken karanlık yükselip beni ele geçirdi. Gecegetiren'in tedirgin olduğunu hissedince şaşırdım. *Söyle bana! Hemen!* Birdenbire, Gecegetiren'in zihnindeki kaosa uçarken ağırlıksız olduğumu hissettim. Onun anılarına uçtum.

Önce hiçbir şey göremedim. Sadece... Üzüntü hissettim. Asırlardır süren hayatının derinliklerine gömdüğü bir sızıydı bu. Her yanına sinmişti, bedensiz olmama rağmen zihnim ağırlığı yüzünden neredeyse çökecekti.

Kendimi ilerlemeye zorladım ve sonra Serra'nın Âlimler bölgesindeki soğuk bir ara sokakta duruyordum. Soğuk giysilerime işlerken, boğuk bir haykırış duydum. Kafamı çevirdiğimde, Gecegetiren değişiyor, acıyla çığlık atarak bütün gücüyle beş yaşındaki kızıl saçlı bir çocuğa dönüşüyordu. Ara sokaktan sendeleyerek ötesindeki caddeye çıkıp harap bir evin verandasında yığıldı. Birçok kişi ona yardım etmeye koştu ama kimseyle konuşmadı. Acı verici şekilde tanıdık bu, koyu renk saçlı bir adam durup yanında diz çökünceye kadar.

O adam babamdı.

Babam çocuğu yerden aldı. Anı bir kanyonun derinliklerindeki kamp alanına geçti. Direniş savaşçıları yemek yiyor, sohbet ediyor ve silahlarıyla eğitimden geçiyorlardı. Bir masada iki figür oturuyordu ve onları görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu: annem ve Lis. Babamı ve kızıl saçlı çocuğu hoşça karşıladılar. Ona bir tabak yahni verip yaralarıyla ilgilendiler. Lis ona babamın onun için oyduğu ahşap bir kedi verdi ve korkmaması için yanında oturdu.

Anı tekrar değişirken, aylar önce Aşçı'nın Izzi ve bana Gecegetiren'le ilgili bir hikâye anlattığı Kumandan'ın mutfağındaki soğuk ve yağmurlu günü düşündüm. "*Direnişe gizlice sızdı. İnsan bedenine bürünüp bir savaşçı kılığına girdi. Annene yaklaştı. Onu kullandı. Baban yakalandı. Gecegetiren yardım aldı. Bir hainden.*"

Gecegetiren yardım almamış ve savaşçı kılığına girmemişti. Hain ondan başkası değildi ve bir çocuğun kılığına girmişti. Çünkü küçük, aç bir yetimin casus olabileceği kimsenin aklına gelmezdi.

Zihnimde bir hırıltı yankılandı ve Gecegetiren beni düşüncelerinden atmaya çalıştı. Kendimi bedenime dönerken buldum ama içimdeki karanlık kükreyip karşı koydu ve onu bırakmama izin vermedim.

Hayır. Bana daha fazlasını göstereceksin. Anlamalıyım.

Yaratığın anılarında, kız kardeşimle arkadaş olduğunu gördüm. Arkadaşlıkları beni huzursuz etti - çok gerçekçi görünüyordu. Kardeşimi gerçekten önemsiyor gibiydi. Aynı zamanda, annem ve babam hakkında ondan bilgi alıyordu: nerede oldukları ve ne yaptıklarını öğreniyordu. Annemi sinsice izliyordu, hırslı gözleri kolluğuna odaklanmıştı. Açlıktan gözü dönen bir hayvan gibi o kolluğu arzuluyordu. Kolluğu istemiyordu, ona *ihtiyacı* vardı. Annemi kolluğu ona vermeye ikna etmeliydi.

Ama bir gün, annem kolluğu olmadan Direniş kampına geldi. Gecegetiren başarısız olmuştu. O engin üzüntünün altındaki öfkesini hissettim. Meşalelerin aydınlattığı bir kışlaya gitti ve o tanıdık gümüş yüzlü kadınla konuştu. Keris Veturia.

Keris'e, ailemi nerede bulabileceğini ve onların neyle meşgul olduklarını anlattı.

Hain! Ailemi ölüme gönderdin! Ona öfkeyle haykırıp iyice zihninin derinliklerine ilerledim. *Neden? Neden kolluk?*

Geçmişin derinliklerine, rüzgârlarla birlikte Alacakaranlık Ormanı'na uçtum. Cinin halkı için çaresiz ve paniğe kapılmış olduğunu hissettim. Güçlerini çalmaya kararlı bir Âlim meclisinin ellerinde büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydılar ama onlara yeterince hızlı ulaşamadı. *Çok geç*, diye uludu anısında. *Çok geç kaldım*. Halkının isimlerini haykırırken, ormanın ortasında bir şok dalgası yayılıp onu karanlığa fırlattı.

Cini mahkûm etmek için saf gümüş patlaması -Âlim silahı Yıldız- kullanıldı. Yok olmasını bekledim, çünkü hikâyeyi biliyordum. Ama o yok olmadı. Sadece paramparça olup alana dağıldı. Denizciler ve Âlimler, Savaşçılar ve Kabileliler tarafından toplanan parçalar kolye ya da kolluk, mızrak ucu ya da hançer yapıldı.

Gecegetiren'in öfkesi nefesimi kesti. O parçaları geri alamazdı. Birini bulduğunda, onun özgür iradeyle, sevgi ve güvenle kendisine verildiğinden emin olmalıydı. Çünkü halkını kurtarmak için onları mahkûm eden silahı ancak bu şekilde toplayabilirdi.

Anılarında hızla dolaşıp kendisini bir eşe ya da aşığa, bir kız ya da erkek çocuğa, arkadaşa ve sırdaşa dönüştürmesini -kayıp parçaları bulması için ne gerekiyorsa- izlerken midem bulandı. Dönüştüğü kişi *oluyordu*. Onları o yaratıyordu. Bir insanın hissettiklerini hissediyordu. Ve buna aşk da dahildi.

Sonra beni keşfetmesini izledim.

Kendimi onun gözlerinden gördüm: bir hiçtim, yardım almak için Direniş'e yalvaran saf, küçük bir kızdım. Kim olduğumu ve neye sahip olduğumu fark etmesini izledim.

Beni nasıl kandırdığını izlemek bir işkenceydi. Beni kazanmak, ona güvenmemi ve onu önemsememi sağlamak için kardeşimden edindiği bilgileri kullandığını görmek korkunçtu. Serra'da, beni kendine âşık etmeye yaklaşmıştı - çok yaklaşmıştı. Ama bana sunduğu özgürlüğü Izzi'ye vermiş ve Elias'la ortadan kaybolmuştum. Ve cinin özenle yaptığı plan başarısız olmuştu.

Bu sırada, oluşturması aylarca süren planını başarıyla gerçekleştirebilmesi için Direniş'teki maskesini korumalıydı ve bu yüzden isyancıları İmparator'u öldürüp Âlimler'i ayaklandırmaya ikna etti.

Kumandan'ın halkını dilediği gibi katletmesini sağladı. Bu Âlimler'in asırlar önce halkına yaptıklarının karşılığında Gecegetiren'in intikamıydı.

Gökler adına.

Birden yüzlerce küçük şey mantıklı göründü: Benimle ilk tanıştığında çok soğuk olması. Ona hakkımda hiçbir şey anlatmamış olmama rağmen beni çok iyi tanıyor olması. Beni

yatıştırmak için sesini kullanması. Elias ve ben Serra'dan ilk ayrıldığımızda havanın çok tuhaf olması. O ve Izzi bize katıldıktan sonra doğaüstü yaratıkların saldırılarının kesilmesi.

Hayır, hayır, seni yalancı, seni canavar-

Bunu düşünür düşünmez, her anısının altında yatan derin bir şey hissettim ve bu beni tamamen sarstı: Şiddetli bir fırtınayla uyanıp çılgınlığa dönüşen, saklamaya çalıştığı büyük bir pişmanlığı vardı. Kendi yüzümü ve sonra Lis'in yüzünü gördüm. Kahverengi örgüleri ve eski gümüş kolyesi olan bir çocuk gördüm. Gümüş saplı bir baston tutan, gülümseyen, kambur bir Denizci gördüm.

Lanetli. Gördüğüm şeyi tarif eden tek kelime buydu. Gecegetiren lanetliydi.

Bu yaratığın ne olduğuna dair bütün gerçek üzerime çökerken, nefesimi tuttum ve beni zihninden - ve vücudundan attı. Dört metre geriye uçup bir ağaca çarparak nefes nefese yere yığıldım.

Kolluğum kasvetli bileğinde ışıldadı. Hayatımın büyük bir bölümü boyunca lekelenmiş kara kolluk gümüştü ve yıldız ışığından yapılmış gibi parlıyordu.

"Sen nesin?" diye tısladı. Sözleri bir anımı tetikledi: Serra'daki ifrit de bana aynı şeyi sormuştu. *Ne olduğumu soruyorsun ama sen nesin?*

Dondurucu bir akşam rüzgârı esti ve Gecegetiren onunla birlikte yükseldi. Düşmanca ve meraklı bakışları hâlâ üzerimdeydi. Sonra rüzgâr esip onu beraberinde götürdü.

Ağaçlık alan sessizleşti. Gökyüzü kıpırtısızdı. Kalbim bir Savaşçı davulu gibi çılgınca gümlüyordu. Gözlerimi kapatıp açtım ve bu kâbustan uyanmayı bekledim. Kolluğuma uzandım, onun tesellisine ihtiyacım vardı, bana kim ve ne olduğumu hatırlatıyordu.

Ama kolluk gitmişti. Yapayalnızdım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BOZULMA

XLVI: Elias

"Yaklaşıyorsun, Elias."

Bekleme Alanı'na düştüğümde, Shaeva bana bakıyordu. Onda, sanki burası benim gerçeğimmiş gibi bir canlılık vardı.

Merakla etrafıma baktım - ormanın kalın kütüklerinin arasında uyanmıştım. Ama bu kez, ağaçlara bakan kayalık bir uçurumun tepesinde duruyordum. Alacakaranlık Nehri aşağıda akıyordu, kışın parlak gökyüzünün altında mavi ve beyazdı.

"Zehir neredeyse kalbine ulaşmak üzere," dedi Shaeva.

Yakında öleceğim. "Henüz değil," dedim uyuşmuş dudaklarımla ve beni tehdit eden korkuyu bastırdım. "Sana bir şey sormalıyım. Sana beni dinlemen için yalvarıyorum, Shaeva." *Kendine gel, Elias. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlar.* "Çünkü hazır olmadan önce ölürsem, bu lanet olası ağaçlara sonsuza kadar musallat olacağım. Benden asla kurtulamayacaksın."

Shaeva'nın yüzünde bir şey belirdi, bir saniyeden kısa bir sürede kaybolan anlık bir endişeydi. "Pekâlâ," dedi. "Sor."

Hapishane Müdürü'nün bana söylediklerini düşündüm. Kim *olduğunu sordun*, demişti. Ne *olduğunu değil.*

Hapishane Müdürü'nü kontrol eden bir insan yoktu. O zaman gaipten gelen biri olmalıydı. Ama bir hayalet ya da ifritin Hapishane Müdürü'nü manipüle ettiğini hayal edemiyordum. O tür zayıf yaratıklar bir akıl savaşında kurnaz adamı alt edemezlerdi. Ayrıca, Hapishane Müdürü kendisinden daha düşük seviyede zekâsı olduğunu düşündüğü herkesi küçümserdi.

Ama gaipten gelen her yaratık hayaletler ya da ifritler gibi değillerdi.

"Gecegetiren neden ağabeyini hapishaneden çıkarmak için Kauf'a giden on yedi yaşındaki bir kızla ilgilensin?"

Ruh Yakalayıcı'nın yüzünün rengi soldu. Olmayan bir sipere tutunmaya çalışıyormuş gibi eli titreyerek yanına gitti.

"Neden böyle bir şey sordun?"

"Sadece yanıt ver."

"Çünkü... Ondan istediği bir şey var," diye kekeledi Ruh Yakalayıcı. "Ama kızın ona sahip olduğunu biliyor olamaz. Bu yıllardır gizli. Ayrıca, *o* uykudaydı."

"Sandığın kadar uykuda değildi. Annemle müttefik," dedim. "Ve Hapishane Müdürü'yle de. Yaşlı adam, bizimle birlikte seyahat eden birine Laia hakkında bilgi veriyormuş. Bir Âlim isyancıya."

Shaeva'nın gözleri korkudan kocaman oldu ve bir adım öne çıkıp ellerini uzattı. "Ellerimi tut, Elias," dedi. "Ve gözlerini kapat."

Sesindeki telaşa rağmen tereddüt ettim. Tedirginliğimi görünce, Ruh Yakalayıcı'nın ağzı sertleşti ve beni tutmak için ileri atıldı. Ellerimi geri çektim ama onun refleksleri daha hızlıydı.

Beni tutunca ayaklarımın altındaki zemin titredi. Zihnimdeki bin kapı ardına kadar açıldı ve tökezledim: Laia, Serra'nın dışındaki çölde bana hikâyesini anlatıyordu; Darin Hapishane Müdürü'nden bahsediyordu; Keenan'ın tuhaflıkları, mümkün olmadığı halde izimi sürmesi; çölde Laia ve benim aramdaki ipin kopması...

Ruh Yakalayıcı kara gözlerini bana dikip zihnini açtı. Düşünceleri beyaz bir su gibi zihnime hücum etti ve işi bittiğinde, anılarımı ve kendi bilgilerini alıp bu birlikteliğin meyvesini ayaklarımın dibine bıraktı.

"Lanet olsun." Tökezleyerek ondan uzaklaştım ve bir kayaya tutunarak durabildiğimde nihayet anlamıştım. *Laia'nın kolluğu... Yıldız.* "O- Keenan. O Gecegetiren."

"Görüyor musun Elias?" diye sordu Ruh Yakalayıcı. "İntikamını almak için ördüğü ağı görüyor musun?"

"Neden oyun oynuyor?" Kayadan güç alarak doğruldum ve uçurumun kenarında bir ileri bir geri yürümeye başladım. "Neden Laia'yı öldürüp kolluğunu almıyor?"

"Yıldız bozulamaz kurallara bağlıdır. Yaratılışını sağlayan bilgiler sevgi ve güvenle verildi." Bakışlarını kaçırırken gözlerinde utanç vardı. "Bu Yıldız'ın kullanılabileceği kötülükleri sınırlayan eski bir sihirdir." İçini çekti. "Çok iyiliği oldu."

"Ağaçlığında yaşayan cinler," dedim. "Onları serbest bırakmak istiyor."

Shaeva aşağıdaki nehre bakarken gözleri endişeliydi. "Serbest kalmamalılar, Elias. Cinler bir zamanlar ışığın yaratıklarıydılar. Ama uzun süre hapsolan her canlı gibi, mahkûmiyetleri onları çıldırttı. Bunu Gecegetiren'e anlatmaya çalıştım. Bütün cinler arasında, ikimizden başka bu topraklarda dolaşan yok. Ama beni dinlemedi."

"Bir şeyler yapmalıyız," dedim. "Kolluğu aldığında, Laia'yı öldürecek-"

"Onu öldüremez. Birkaç saniyeliğine olsa bile, Yıldız'ın verildiği kişiler onun gücünden korunurlar. Seni de öldüremez."

"Ama ben..." *Ona hiç dokunmadım*, demek üzereyken, aylarca önce Serra Sıradağları'ndayken Laia'ya onu görüp göremeyeceğimi sorduğumu hatırladım.

"Gecegetiren, Hapishane Müdürü'ne seni öldürmesini emretmiş olmalı," dedi Shaeva. "Ama insan köleleri, muhtemelen, onun istediği kadar itaatkâr değiller."

"Laia, Hapishane Müdürü'nün umurunda değildi," diye fark ettim. "Gecegetiren'i daha iyi anlamak istiyordu."

"Kralım kimseye güvenmez." Ruh Yakalayıcı taze havada ürperdi. Bir an için benden pek yaşlı görünmedi. "Muhtemelen Kumandan ve Hapishane Müdürü'nden başka müttefiki yok - insanlara güvenmez. Bu bilgiyi ona karşı kullanmanın bir yolunu bulma ihtimallerine karşı onlara kolluk ya da Yıldız hakkında hiçbir şey söylediğini sanmıyorum."

"Ya Laia bir şekilde ölseydi?" diye sordum. "O zaman kolluğuna ne olurdu?"

"Yıldız'ın parçalarını üzerinde taşıyanlar kolay kolay ölmezler," dedi Shaeva. "Yıldız onları korur ve o bunu biliyor. Ama ölseydi, kolluk yok olurdu. Yıldız'ın gücü zayıflardı. Bu daha önce de oldu." Başını ellerinin arasına aldı. "İnsanlardan ne kadar çok nefret ettiğini kimse anlamıyor, Elias. Türümüzü serbest bırakırsa, Âlimler'i bulur ve onları ortadan kaldırırlar. Sonra insanlığın geri kalanına dönerler. Kana susamışlıklarının sonu yok."

"Öyleyse, onu durdurmalıyız," dedim. "Kolluğu almadan onu Laia'dan uzaklaştıralım."

"Onu durduramam." Shaeva'nın sesi sabırsızca yükseldi. "Bana izin vermez. Topraklarımdan ayrılamam-"

"*SHAEVA.*"

Orman'da bir titreme hissedildi ve Shaeva arkasına döndü. "Biliyorlar," diye tısladı. "Beni cezalandıracaklar."

"Gidemezsin. Laia'nın iyi olup olmadığını öğrenmeliyim. Bana yardım edebilirsin-"

"Hayır!" Shaeva geri çekildi. "Bu işe karışamam. *Asla.* Görmüyor musun? O-" Boğazına uzanıp suratını buruşturdu. "Ona en son karşı geldiğimde, beni öldürdü Elias. Beni yavaş bir ölümün acısını çekmeye zorladı ve sonra *beni geri*

getirdi. Benden önce ölüler diyarında hükmeden zavallı yaratığı serbest bıraktı ve yaptığım şey yüzünden beni cezalandırmak için beni buraya mahkûm etti. Yaşıyorum, evet ama Bekleme Alanı'nın kölesiyim. Bu *onun* işi. Onu tekrar sinirlendirirsem, bu kez bana neler yapabileceğini gökler bilir. Üzgünüm, hem de tahmin edemeyeceğin kadar. Ama ona karşı gücüm *yok*."

Üzerine atıldım, çaresizce bana yardım etmesini istiyordum ama aniden dönüp ellerimden kurtuldu ve uçuruma doğru koşup saniyeler içinde ağaçların arasında gözden kayboldu.

"Shaeva, lanet olsun!" diye peşinden koştum ama faydasız olduğunu anlayınca küfrettim.

"Henüz ölmedin mi?" Ruh Yakalayıcı gözden kaybolurken Tristas ağaçların arasından belirdi. "Acınası varlığına daha ne kadar tutunmayı planlıyorsun?"

Aynı soruyu ben de sana sormalıyım. Ama sormadım, çünkü Tristas'ın ruhunda görmeye alışık olduğum kötülük yerine, sırtında görünmez bir kaya varmış gibi omuzları çökmüştü. Kafam karışık olsa da, kendimi bütün dikkatimi arkadaşıma vermeye zorladım. Tükenmiş ve son derece mutsuz görünüyordu.

"Yakında orada olacağım," dedim. "*Rathana*'ya kadar vaktim var. Altı gün daha."

"*Rathana*." Tristas düşünceli şekilde alnını kırıştırdı. "Geçen seneyi hatırlıyorum. Aelia o gece bana evlenme teklif etmişti. Eve gidene kadar şarkı söylemiştim. Sen ve Hel Komutanlar'ın duymamaları için ağzımı tıkamışsınız. Faris ve Leander haftalarca benimle alay etmişlerdi."

"Seni gerçekten seven bir kızla tanıştığın için kıskanıyorlardı."

"Beni savunmuştun," dedi Tristas. Arkasında, Bekleme Alanı nefesini tutmuş gibi kıpırtısızdı. "Beni hep savundun."

Omuzlarımı silkip kafamı çevirdim. "Bu yaptığım kötülükleri silmez."

"Sileceğini söylemedim." Tristas'ın öfkesi geri döndü. "Ama *sen* yargıç değilsin, öyle değil mi? *Benim* canımı aldın. Seni affedip affetmemek *benim* tercihim."

Ağzımı açtım, ona beni affetmemesi gerektiğini söylemek üzereydim. Aksine, Izzi'nin sözlerini düşündüm. *Her zaman herkesin senin sorumluluğun olduğunu düşünüyorsun... Bizler bireyleriz ve kendi kararlarımızı almayı hak ediyoruz.*

"Haklısın." Lanet olsun, bunu söylemek zordu. Kendimi buna inandırmak daha zordu. Ama konuştuğum sırada, Tristas'ın gözlerindeki öfke kayboldu. "Bütün tercihlerin senden alındı. Bu hariç. Üzgünüm."

Tristas başını eğdi. "Gerçekten o kadar zor mu?" Uçurumun kenarına yürüyüp Alacakaranlık Nehri'ne baktı. "Bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığımı söylemiştin."

"Tek başına yapmak zorunda *değilsin*."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim." Tristas elini omzuma koydu. "Seni affediyorum, Elias. Kendini affet. Yaşayanların arasında hâlâ vaktin var. Bunu boşa harcama."

Arkasını dönüp kusursuz bir dalışla uçurumdan aşağı atladı, vücudu silikleşti. Nehirdeki hafif dalgalanma gittiğine dair tek işaretti.

Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim. Bu sözler içimde bir kıvılcım yaktı ve ilk kez Izzi'nin sözleriyle parlayan düşünce bu kez iyice alevlendi.

Afya'nın tiz sesi zihnimde yankılandı: *Birdenbire çekip gidemezsin, Elias. Laia'ya ne istediğini sormalısın.* Laia'nın kızgın yalvarışlarını anımsadım: *Kendini kapatıyorsun. Sana yaklaşma-*

mı istemediğin içim beni dışlıyorsun. Peki ya benim isteklerim ne olacak?

Bazen Elias, yalnızlık bir seçimdir, demişti Izzi.

Bekleme Alanı silikleşti. Soğuğu iliklerimde hissedince, Kauf'a döndüğümü anladım.

Aynı zamanda, Darin'i bu lanet olası yerden nasıl çıkaracağımı da biliyordum. Ama bunu tek başıma yapamazdım. Plan kurarak bekledim ve Keenan'la ilgili gerçeği öğrendikten sonraki sabah Tas hücreme girdiğinde hazırdım.

Çocuk kafasını kaldırmadan ürkek bir fare gibi ayaklarını sürterek bana doğru ilerledi. İnce bacaklarında yeni kırbaç izleri vardı. Narin bileğinde kirli bir bandaj sarılıydı.

"Tas," diye fısıldadım. Çocuk bana baktı. "Buradan çıkacağım," dedim. "Ressam'ı yanımda götüreceğim. Ve istersen, seni de. Ama yardıma ihtiyacım var."

Tas sargı bezleri ile merhemlerin olduğu kasasına doğru eğildi ve elleri titreyerek dizimdeki lapayı değiştirdi. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez gözleri parlıyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun, Elias Veturius?"

XLVII: Helene

Kendimi Kauf'un dış duvarına nasıl çektiğimi ya da kayıkhaneye gittiğimi hatırlamıyordum. Sadece görüşümü gölgeleyen öfke ve hayret yüzünden olması gerektiğinden daha uzun sürdüğünü biliyordum. Kumandan hakkında öğrendiklerimin şaşkınlığıyla devasa yapıya vardığımda, Hapishane Müdürü beni bekliyordu.

Bu kez yalnız değildi. Adamlarının kayıkhanenin köşelerinde sinsice beklediklerini hissettim. Mavi meşale ışığı gümüş parıltılarını yakalıyordu - oklarını bana doğrultan Maskeliler'di.

Avitas teknemizin yanında duruyordu ve temkinli gözü yaşlı adamın üzerindeydi. Kasılan çenesi sinirini gösteren tek şeydi. Öfkesi beni sakinleştirdi; en azından bıkkınlık yaşayan tek kişi ben değildim. Yaklaşırken, Avitas benimle göz göze gelip hafifçe kafasını salladı. Hapishane Müdürü onu bilgilendirmişti.

"Kumandan'a yardım etme, Hapishane Müdürü," dedim lafı uzatmadan. "Ona istediği desteği verme."

"Beni şaşırtıyorsun," dedi Hapishane Müdürü. "Keris Veturia'nın İmparatoriçe olmasını reddedecek kadar Marcus'a sadık mısın? Bu çok aptalca olur. Geçiş sorunsuz olmaz, ama zamanla halk onu kabul eder. Ne de olsa, Âlimler'in isyanını bastırdı."

"Kumandan'ın İmparatoriçe olması gerekseydi," dedim, "Kâhinler Marcus yerine onu seçerlerdi. O müzakerede bulunmayı bilmiyor, Hapishane Müdürü. Gücü eline geçirdiği anda, ona karşı çıkmış olan bütün Soylar'ı cezalandırır ve İmparatorluk'ta iç savaş çıkar. Ve birkaç hafta önce neredeyse

bu olacaktı. Ayrıca, seni öldürmek istiyor. Bunu tam önümde söyledi."

"Keris Veturia'nın benden hoşlanmadığının farkındayım," dedi Hapishane Müdürü. "Aynı efendiye hizmet ettiğimiz düşünüldüğünde, bu oldukça mantıksız ama varlığımın onu tehdit ettiğini düşündüğünü sanıyorum." Hapishane Müdürü omuzlarını silkti. "Ona yardım edip etmememin önemi yok. Her koşulda, darbe yapacak. Ve başarılı olması çok olası."

"O halde onu durdurmalıyım." Ve asıl konuya geldik: tartışmamızın en önemli noktasına. Kumandan gerçekten darbe yapmak istiyorsa, hiç vaktim yoktu. "Elias Veturius'u bana ver, Hapishane Müdürü. O olmadan Antium'a dönemem."

"Ah, evet." Hapishane Müdürü parmaklarını birbirlerine vurdu. "Bu bir sorun olabilir, Örümcekkuşu."

"Ne istiyorsun, Hapishane Müdürü?"

Hapishane Müdürü bana adamları ve Harper'dan uzaklaşıp onunla birlikte iskelelerden birine doğru yürümem için işaret etti. Onu takip edince Kuzeyli Adam aniden kafasını salladı ama başka seçeneğim yoktu. Kimsenin bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda, yaşlı adam bana doğru döndü.

"Çok özel bir... Yeteneğin olduğunu duydum, Kızıl Örümcekkuşu." Açlıkla gözlerini bana dikince içim ürperdi.

"Hapishane Müdürü, ne duyduğunu bilmiyorum ama-"

"Zekâma hakaret etme. Blackcliff'in doktoru Titinius eski bir arkadaşım. Kısa bir süre önce okulda geçirdiği zaman içinde tanık olduğu en inanılmaz iyileşme hikâyesini benimle paylaştı. Elias Veturius ölümün kıyısında gezerken bir güney lapası onu kurtarmış. Ama Titinius aynı lapayı başka bir hasta üzerinde kullanınca işe yaramamış. Elias'ın iyileşmesinin başka bir şey -başka biriyle- ilgili olduğundan şüpheleniyor."

"Ne istiyorsun?" dedim, elimi silahımdan çekmeden.

"Gücünü incelemek istiyorum," dedi Hapishane Müdürü. "Onu anlamak istiyorum."

"Deneylerine ayıracak vaktim yok," diye çıkıştım. "Elias'ı bana verirsen, konuşabiliriz."

"Veturius'u sana verirsem, onunla birlikte kaçıp gidersin," dedi Hapishane Müdürü. "Hayır, kalmalısın. Sadece birkaç gün, sonra ikinizi de serbest bırakacağım."

"Hapishane Müdürü, İmparatorluk'u dağıtmak üzere olan lanet olası bir darbe yaklaşıyor. İmparator'u uyarmak için Antium'a dönmeliyim. Ve Elias olmadan dönemem. Onu bana verirsen, kanım ve kemiklerim üzerine yemin ederim ki, durum kontrol altına alınır alınmaz... *Gözlemin* için buraya geri döneceğim."

"Hoş bir yemin," dedi Hapishane Müdürü. "Ama güvenilmez." Düşünceli bir şekilde çenesini okşarken gözlerinde ürkütücü bir ışık belirdi. "Son derece felsefi bir ikilemle karşı karşıyasın, Kızıl Örümcekkuşu. Burada kalıp deneylerime boyun eğersen, yokluğunda İmparatorluk'un Keris Veturia'nın eline geçmesi riskini almış olacaksın. Ama geri döner ve darbeyi durdurup İmparatorluk'u kurtarırsan, aileni kaybetme riskiyle karşı karşıya olacaksın."

"Bu bir oyun değil," dedim. "Ailemin hayatı tehlikede. Lanet olsun, İmparatorluk tehlikede. Eğer bu ikisinin de senin için önemi yoksa, o halde kendini düşün Hapishane Müdürü. Keris İmparatoriçe olduktan sonra burada sinsice dolaşmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Eline geçen ilk fırsatta seni öldürür."

"Ah, bana kalırsa, yeni İmparatoriçe'miz İmparatorluk'un sırlarını oldukça ilginç bulacaktır."

Yaşlı adama bakarken hissettiğim nefret yüzünden kanım

kaynadı. Kauf'a girebilir miydim? Avitas hapishaneyi çok iyi biliyordu, burada yıllar geçirmişti. Ama Hapishane Müdürü'nün bir kale dolusu adamına karşı iki kişiydik.

O sırada, her şey başladığında, Marcus bana Elias'ı ona getirmemi emrettikten hemen sonra Cain'in bana söylediklerini hatırladım.

Elias'ın peşine düşeceksin. Onu bulacaksın. Çünkü o yolculukta kendin, ülken ve düşmanların hakkında öğreneceklerin, İmparatorluk'un bekası için önemli bilgiler olacak. Ve kaderin için de.

Bu. Cain *bunu* kastediyordu. Henüz kendim hakkında ne öğrendiğimi bilmiyordum, ama artık ülkemde, İmparatorluk'ta neler olduğunu anlıyordum. Düşmanımın neler planladığını anlıyordum.

İmparator'un gücünü göstermesi uğruna Elias'ı idam etmesi için Marcus'a götürecektim. Ona zafer vermek için. Ama bunu yapmanın tek yolu Elias'ı öldürmek değildi. İmparatorluk'un en çok korkulan askerlerinin önderliğindeki bir darbeyi bastırmak da aynı şekilde işe yarardı. Marcus ve ben Kumandan'ı devirebilirsek, Çizer Soyları ona karşı gelmeye isteksiz olurlardı. İç savaş önlenirdi. İmparatorluk güvende olurdu.

Elias'a gelince, Hapishane Müdürü'nün elinde olduğunu düşündükçe içim burkuluyordu. Ama artık onun geleceği için endişe edemezdim. Ayrıca, arkadaşımı iyi tanıyordum; Hapishane Müdürü onu uzun süre kapalı tutamazdı.

"İmparatorluk her şeyden önce gelir, yaşlı adam," dedim. "Veturius ve deneylerin senin olsun."

Hapishane Müdürü ifadesiz bir şekilde beni süzdü. "*Acemilik gençliğimizin umududur,*" diye mırıldandı. "*Onlar aptaldır. Hiçbir şey bilmezler.* Serralı Rajin'in *Anılar*'ından, kendisi alıntı yapmaya değer tek Âlim. Sanırım Birinci Taius kafasını ko-

parmadan birkaç dakika önce bunu yazmış olmalı. İmparator'unun kaderinin onunkine benzer olmasını istemiyorsan, yola çıksan iyi olur."

Adamlarına işaret etti ve saniyeler içinde kayıkhanenin kapısı arkalarından sertçe kapandı. Avitas sessizce yanıma geldi.

"Veturius elimizde değil ve durdurmamız gereken bir darbe var," dedi Avitas. "Ne düşündüğünü şimdi mi, yoksa yolda mı açıklamak istersin?"

"Yolda anlatırım." Kanoya binip bir kürek aldım. "Vaktimiz zaten az."

XLVIII: Laia

Keenan Gecegetiren. Bir cin. Bir iblis.

Kelimeleri zihnimde tekrarlamama rağmen anlamakta zorlanıyordum. Soğuk iliklerime işledi ve aşağı baktığımda kendimi karda diz çökmüş bulunca şaşırdım. *Kalk, Laia.* Kımıldayamıyordum.

Ondan nefret ediyordum. Gökler, ondan nefret ediyordum. *Ama onu sevdim. Öyle değil mi?* Koluma dokunmak onu geri getirebilirmiş gibi kolluğuma uzandım. Keenan'ın değişimi gözlerimin önüne geldi ve sonra boğuk sesindeki alaycılığı hatırladım.

O gitti, dedim kendi kendime. *Sen hâlâ hayattasın. Elias ile Darin hapishanedeler ve dışarı çıkmalarının bir yolu yok. Onları kurtarmak zorundasın. Ayağa kalk.*

Belki de yas savaş gibiydi: Onu yeterince tecrübe ettikten sonra içgüdüleriniz devreye giriyordu. Bir Savaşçı ölüm mangası gibi etrafınızı kuşattığında, kendinizi sertleştiriyordunuz. Parçalanan bir kalbin ıstırabına kendinizi hazırlıyordunuz. Ve bütün gücüyle darbeyi indirdiğinde, acı veriyordu ama çok da değil, çünkü zayıflıklarınızı kilitleyip sakladığınız için geriye sadece öfke ve gücünüz kalmış oluyordu.

Bir yanım o *şey*le birlikte geçirdiğim her dakikayı düşünmek istiyordu. Tek başıma ve zayıf olmamı istediği için mi Mazen'le birlik olmama karşı çıkmıştı? Izzi'yi geride bırakırsa onu asla affetmeyeceğimi bildiği için mi onu kurtarmıştı?

Düşünme. Kafa yorma. Harekete geçmelisin. Kımılda. Ayağa kalk.

Doğruldum. İlk başta nereye gittiğimden emin olmasam da, kendimi mağaradan uzaklaşmaya zorladım. Kar dizlerime

geliyordu ve Helene Aquilla ile adamlarının bıraktıkları izi bulana kadar karın içinde titreyerek güçlükle ilerledim. İzleri takip ederek yavaşça akan bir akarsuya ulaştım ve su yolu boyunca yürüdüm.

Nereye gittiğimi bilmeden yürürken ağaçların arasından bir figür karşıma çıktı. Gümüş maskeyi görünce midem bulandı ama kendimi katılaştırıp hançerimi çektim. Maskeli ellerini havaya kaldırdı.

"Barış, Serralı Laia."

Aquilla'nın Maskeliler'inden biriydi. Açık renk saçlı ya da yakışıklı olan değildi. Bu adam bana bir baltanın yeni bilenmiş bıçağını hatırlatıyordu. Nur'da Elias ve benim yanımızdan geçen de oydu.

"Kızıl Örümcekkuşu'yla konuşmalıyım," dedim. "Lütfen."

"Kızıl saçlı arkadaşın nerede?"

"Gitti."

Maskeli gözlerini kırpıştırdı. Bakışlarında soğuk bir acımasızlığının olmamasını tuhaf buldum. Açık yeşil gözleri neredeyse anlayışlıydı. "Peki ya kardeşin?"

"Hâlâ Kauf'ta," dedim temkinli bir şekilde. "Beni onun yanına götürür müsün?"

Adam kafasını salladı. "Kampı topluyoruz," dedi. "Kumandan'ın casuslarını saptamak için keşfe çıkmıştım."

Durdum. "Siz- siz Elias'ı ele geçirdiniz-"

"Hayır," dedi Maskeli. "Elias hâlâ içeride. Bir an önce yetişmemiz gereken bir durum var."

İmparatorluk'un en çok aranan firarisinden daha mı acil? İçimde küçük bir umut ışığı belirdi. Helene Aquilla'ya yalan söylemek zorunda kalacağımı, ona Elias'ı alıp götürmesine karışmayacağımı söylemeyi planlamıştım. Ama o Kauf'tan onunla birlikte ayrılmayı planlamıyordu.

"Elias'a neden güvendin, Serralı Laia?" Maskeli'nin sorusu o kadar beklenmedikti ki şaşkınlığımı gizleyemedim. "Neden onu infaz edilmekten kurtardın?"

Yalan söylemeyi düşündüm, ama bu adam anlardı. O bir Maskeli'ydi.

"Elias birçok kez hayatımı kurtardı," dedim. "Kara kara düşünür ve kendi hayatını tehlikeye atan şaibeli kararlar alır, ama o iyi biri." İfadesizce önüne bakan Maskeli'ye yan gözle baktım. "En iyi insanlardan biri."

"Ama sınavlarda arkadaşlarını öldürdü."

"Öldürmek istemedi," dedim. "Bunu sürekli düşünüyor. Sanırım kendisini hiçbir zaman affetmeyecek."

Maskeli sessizdi ve rüzgâr Kauf'tan gelen inlemeleri kulaklarımıza taşıyordu. Dişlerimi kenetledim. *Oraya girmek zorundasın*, dedim kendi kendime. *O yüzden buna alışsan iyi olur.*

"Babam Elias gibiydi," dedi Maskeli bir süre sonra. "Annem, herkesin aksine, onun iyiliği görebildiğini söylerdi."

"O da bir Maskeli miydi?"

"Evet. Sanırım bir Maskeli için tuhaf bir özellik. İmparatorluk eğitimle bunu ondan almaya çalıştı. Belki de başarısız oldular. Ya da bu yüzden öldü."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve uzakta Kauf'un uğursuz şekli belirene kadar Maskeli de sessiz kaldı.

"İki sene orada yaşadım." Başıyla hapishaneye işaret etti. "Vaktimin çoğunu sorgu hücrelerinde geçirdim. Önce nefret ettim. Haftada yedi gün, günde on iki saat nöbet tutuyordum. Duyduğum şeylere karşı hissizleştim. Bir arkadaşımın olması da iyi bir şeydi."

"Hapishane Müdürü olamaz sanırım." Adamdan biraz uzaklaştım. "Elias bana onun nasıl biri olduğundan bahsetti."

"Hayır," dedi Maskeli. "Hapishane Müdürü ya da asker-

lerden biri değil. Arkadaşım bir Âlim köleydi. Yanağında ziberi meyvesi şeklinde bir yara izi olduğu için kendisine Bee adını veren küçük bir kızdı."

Şaşkınlıkla adama baktım. Bir çocukla arkadaş olabilecek türde birine benzemiyordu.

"Çok zayıftı," dedi Maskeli. "Ona gizlice yiyecek getirirdim. Önce, benden korktu ama ona zarar vermek istemediğimi anlayınca benimle konuşmaya başladı." Omuzlarını silkti. "Kauf'tan ayrıldıktan sonra onu merak ettim. Birkaç gün önce Örümcekkuşu'ndan Hapishane Müdürü'ne bir mesaj götürdüğümde, Bee'yi aradım. Onu buldum."

"Seni hatırladı mı?"

"Hatırladı. Hatta, bana hapishanenin sorgu bloğunda kapalı olan açık renk gözlü Savaşçı'yla ilgili çok ilginç bir hikâye anlattı. Hapishane Müdürü'nden korkmayı reddettiğini söyledi. Dahası Bee'nin arkadaşlarından biriyle dostluk kurmuş. Ona bir Kabileli ismi vermiş: Tas. Çocuklar bu Savaşçı'ya fısıldıyorlarmış - Hapishane Müdürü'nün duymaması için dikkatle, elbette. Çocuklar sır tutmakta iyiler. Bu Savaşçı'nın haberini hapishanedeki Âlim hareketine bir gün kaçabileceklerini uman o kadınlar ve erkeklere iletmişler.

Vay canına.

"Bana neden bunları anlatıyorsun?" Gergin bir şekilde etrafıma baktım. *Bu bir tuzak mıydı? Bir hile mi?* Maskeli'nin Elias'tan bahsettiği belliydi. Ama amacı neydi?

"Sana sebebini söyleyemem." Adam neredeyse üzgündü. "Ama kulağa tuhaf gelse de, günün birinde beni herkesten daha iyi anlayacağını düşünüyorum." Silkelenip gözlerimin içine baktı. "Kurtar onu, Serralı Laia," dedi. "Senin ve Kızıl Örümcekkuşu'nun bana anlattıklarına bakılırsa, o kurtarılmaya değer."

Maskeli beni izledi, anlam veremesem de ona kafamı salladım ve bir Maskeli olmaktan ziyade insan olduğunu görünce rahatladım. "Elimden geleni yaparım."

Kızıl Örümcekkuşu'nun açıklığına vardık. Helene atına bir eyer bağlamakla meşguldü ve ayak seslerimizi duyunca arkasını döndü, gümüşi yüzü gerildi. Maskeli hemen ortadan kayboldu.

"Benden hoşlanmadığını biliyorum," dedim, o bana kaybolmamı söyleyemeden önce. "Ama iki sebepten ötürü buradayım." Ağzımı açtım, doğru kelimeleri bulmaya çalıştım ama basitçe konuşmanın en iyisi olduğuna karar verdim. "Öncelikle, sana teşekkür etmeliyim. Beni kurtardığın için. Bunu daha önce söylemem gerekirdi."

"Rica ederim," diye homurdandı. "Ne istiyorsun?"

"Yardımını."

"Sana neden yardım etmek isteyeyim ki?"

"Çünkü Elias'ı geride bırakıyorsun," dedim. "Ölmesini istemezsin. Bunu biliyorum. O yüzden, onu kurtarmama yardım et."

Kızıl Örümcekkuşu atına döndü, eyer çantalarının birinden bir pelerin çekip üzerine geçirdi.

"Elias ölmeyecek. Şu anda muhtemelen kardeşini dışarı çıkarmaya çalışıyor olmalı."

"Hayır," dedim. "Orada ters giden bir şey oldu." Ona bir adım yaklaştım. Bakışları bir kılıç kadar keskindi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ama sana Blackcliff'te ne söylediğini duydum. *Bizi unutma.*" Genç kız o anı hatırlayınca gözlerinde beliren yıkım ani ve hassastı, suçluluk duygusu karnımda düğümlendi.

"Onu terk etmeyeceğim," dedim. "Sesleri dinle." Helene Aquilla bakışlarını kaçırdı. "Elias orada ölmekten daha iyisini hak ediyor."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Plan, konum ve erzak hakkında birkaç şey."

Alaycı bir şekilde güldü. "Oraya nasıl gireceksin? Köle taklidi yapamazsın. Kauf'un muhafızları Âlim kölelerin yüzlerini tanırlar ve senin gibi bir kız çabucak unutulmaz. Beş dakika bile dayanamazsın."

"İçeri girmenin bir yolunu biliyorum," dedim. "Ve korkmuyorum."

Şiddetli bir rüzgâr Kızıl Örümcekkuşu'nun sarı saç tutamlarını kuşlar gibi gümüş yüzünün etrafında uçuşturdu. Beni tepeden tırnağa süzerken, ifadesi anlaşılmazdı. Ne hissediyordu? O bir Maskeli'den öteydi; beni ölümün eşiğinden geri döndürdüğü gece bunu öğrenmiştim.

"Buraya gel," dedi içini çekerek. Diz çöktü ve karın üzerine çizmeye başladı.

★★★

Keenan'ın eşyalarını dışarı yığıp bir ateş yakmayı çok istiyordum ama duman dikkat çekerdi. Aksine, çantasını hastalıklıymış gibi kendimden uzakta tuttum ve Alacakaranlık Nehri'ne hızla akan bir dere bulana kadar mağaradan birkaç yüz metre yürüdüm. Keenan'ın çantasını dereye fırlattım ve bunu silahları takip etti. Fazladan birkaç bıçak işime yarayabilirdi ama ona ait olan hiçbir şeyi istemiyordum.

Mağaraya dönünce, bağdaş kurarak oturdum ve görünmezliğime iyice hâkim olana kadar harekete geçmemeye karar verdim.

Ne zaman görünmez olmayı başarsam, Keenan'ın etrafta olmadığını ve genellikle uzakta bulunduğunu fark ettim. O yanımdayken kendimden şüphe etmiştim - gücümü bastırmak için bunu bilerek aklıma işlemiş olabilir miydi?

Kaybol! diye içimden haykırdım. Elias, Darin ve kurtarmam gereken diğerlerinin kaderi bu tek şeye, bu güce, içimde yaşadığını *bildiğim* bu sihre bağlıydı.

Vücuduma bir şey hücum etti. Kendimi hazırlayıp aşağıya baktığımda uzuvlarım parlıyordu ve Afya'nın kafilesine baskın yapıldığında olduğu gibi şeffaflardı.

Mağaradaki yankının beni korkutmasına neden olacak kadar yüksek sesle sevinçle haykırdım ve görünmezliğim yok oldu. *Pekâlâ. Bunun üzerinde çalış, Laia.*

Gün boyunca, önce mağarada, sonra karda alıştırma yaptım. Sınırlarımı öğrendim: Görünmezken tuttuğum bir dal da görünmezdi. Ama yaşayan ya da toprağa bağlı her şey havada süzülüyordu.

Düşüncelerime öylesine dalmıştım ki, ilk başta ayak seslerini duymadım. Biri konuşunca, silahıma davranıp arkama döndüm.

"Sakin ol, kız." Başlığını indirmesine gerek kalmadan kibirli sesini tanıdım. Afya Ara-Nur.

"Gökler, çok ürkeksin," dedi. "Ama o gürültüyü dinlemek zorundayken seni suçlayamam." Elini hapishaneye doğru salladı. "Gördüğüm kadarıyla, Elias yok. Kardeşin de yok. Peki... Kızıl saçlı?"

Kaşlarını kaldırıp bir açıklama bekledi ama gerçek olup olmadığını merak ederek ona baktım. Binici giysileri lekeli ve kirliydi, botları kardan ıslanmıştı. Saç örgülerini eşarbının altına sıkıştırmıştı ve günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Afya'yı gördüğüme o kadar sevindim ki onu öpebilirdim.

Afya içini çekip gözlerini devirdi. "Bir söz verdim, tamam mı? Elias Veturius'a bu işin sonunu getireceğime söz verdim. Kabileli bir kadının kutsal bir yemini bozması yeterince kötüdür ama başka bir kadının hayatı tehlikedeyken bunu yap-

ması? Bu affedilemez. Küçük kardeşim de üç gün boyunca her saat bana bunu hatırlattı ve en sonunda izini sürmeyi kabul ettim."

"O nerede?"

"Kabile Toprakları'na ulaşmak üzere." Yakındaki bir taşın üzerine oturup bacaklarına masaj yaptı. "En azından, umarım öyledir. Bana söylediği en son şey, arkadaşın Izzi'nin kızıl saçlıya güvenmediğiydi." Merakla bana baktı. "Haklı mıymış?"

"Gökler," dedim. "Anlatmaya nereden başlasam?"

Afya'ya son birkaç haftada olanları anlatmayı bitirdiğimde hava kararmıştı. Birkaç şeyi atladım - özellikle de kilerdeki geceyi.

"Başarısız olduğumu biliyorum," dedim. Afya ve ben artık mağarada oturuyorduk, yanında getirdiği ekmekle meyveleri yiyorduk. "Aptalca kararlar verdim-"

"On altı yaşındayken," diye sözümü kesti Afya, "ilk ticaretimi yapmak için Nur'dan ayrıldım. En büyük bendim ve babam beni şımarttı. Beni bitmek tükenmek bilmeyen saatler boyunca yemek pişirme, dokuma ve diğer sıkıcı işleri öğrenmeye zorlamak yerine, yanında tutup bana işini öğretti.

"Kabilemizin çoğu bana çok yüz verdiğini düşündü. Ama babamdan sonra Nur Kabilesi'nin *Zaldara*'sı olmayı istediğimi biliyordum. İki yüz yılı aşkın bir süredir kadın Kabile reisi olmaması umrumda değildi. Tek bildiğim, babamın varisi olduğum ve seçilmezsem, *Zaldar* unvanının açgözlü amcalarım ya da işe yaramaz kuzenlerimden birine geçeceğiydi. Beni başka bir Kabile'den biriyle evlendirirlerdi ve bu her şeyin sonu olurdu."

"Çok iyi kıvırmışsın," derken gülümsedim. "Kendine bir bak."

"Yanılıyorsun," dedi. "Ticaret bir felaketti. Gülünçtü. Hem kendimi hem babamı utandırdım. Mal satmayı planladığım Savaşçı dürüst görünüyordu ama beni kandırdı ve malımı değerinden çok düşük bir ücret karşılığında aldı. Ticaretten geri döndüğümde bin marka kaybetmiştim, başım eğik, kuyruğum bacaklarımın arasındaydı. İki hafta içinde babamın beni biriyle evlendireceğine emindim.

"Aksine, babam başımın arkasına vurup dik durmam için bana kükredi. Ne söyledi biliyor musun? *Başarısızlık seni tanımlamaz. Bir lider mi yoksa oksijen israfı mı olduğunu, başarısız olduktan sonra yaptıkların tanımlar.*"

Afya bana dik dik baktı. "Birkaç kötü karar verdin. Ben de kötü kararlar aldım. Elias da. Zor bir şey yapmaya çalışan herkes aynı şeyi yaşar. Bu vazgeçmen gerektiği anlamına gelmez, seni aptal. Anlıyor musun?"

Söylediklerini düşünürken son birkaç ayı hatırladım. Hayatın kötü gitmesi için bir saniye yeterliydi. Karışıklığı düzeltmek için birçok şeyin yolunda gitmesine ihtiyacım vardı. Bir şansla diğerinin arasındaki mesafe, okyanusların arasındaki mesafe kadar engin görünüyordu. Ama o anda, kazanana kadar tekrar tekrar o mesafeyi kapatmayı deneyecektim. Başarısız olmayacaktım.

Afya'ya kafamı salladım. Hemen omzuma hafifçe vurdu. "Güzel," dedi. "Bunu aradan çıkardığımıza göre, planın ne?"

"Bu..." Fikrimin çılgınlık gibi görünmemesini sağlayacak bir kelime aradım ama Afya'yı kandıramayacağımı anladım. "Bu çılgınca," dedim en sonunda. "O kadar çılgınca ki, nasıl işe yarayacağını bilmiyorum."

Afya mağarada yankılanan bir kahkaha attı. Benimle alay etmiyordu - kafasını sallarken yüzünde gerçek bir neşe vardı.

"Gökler," dedi Afya. "Bana hikâyelerden hoşlandığını

söylemiştin. *Hiç* akıllıca planı olan bir maceraperest duydun mu?"

"Şey... Hayır."

"Sence nedeni ne olabilir?"

Ne söyleyeceğimi bilemedim. "Çünkü... Ah, çünkü-"

Afya tekrar kıkırdadı. "Çünkü akıllıca planlar asla işe yaramaz, kız," dedi. "Sadece çılgınca planlar işe yarar."

XLIX: Elias

Koca bir gece ve gün geçtikten sonra Tas geri döndü. Hiçbir şey söylemeden imalı bir şekilde hücremin kapısına baktı. Hücremin ötesinde titreyen meşale ışığında hafif bir hareket gördüm - Hapishane Müdürü'nün Maskeliler'inden biri bizi izliyordu. En sonunda, hücrenin dışındaki Maskeli gitti. Geri dönmesi ihtimaline karşı başımı eğip sesimin bir fısıltı kadar çıkmasına özen gösterdim.

"Bana iyi haberlerin olduğunu söyle, Tas."

"Askerler Ressam'ı başka bir hücreye götürdüler." Tas omzunun üzerinden kapıya baktıktan sonra hücrenin kirli zeminine hızla bir şeyler çizdi. "Ama onu buldum. Blok çember şeklinde, değil mi? Muhafizlar tam ortada ve..." Çemberin tepesine bir X çizdi. "Ressam burada," dedi. Sonra aşağıya bir X daha çizdi. "Sen buradasın. Arada merdivenler var."

"Harika," diye fısıldadım. "Üniformalar?"

"Bee sana bir tane getirebilir," dedi. "Çamaşırhaneye erişimi var."

"Ona güvenebileceğinden emin misin?"

"Hapishane Müdürü'nden nefret ediyor." Tas ürperdi. "Hatta benden daha çok. Bize ihanet etmez. Ama Elias, Skiritae lideri Araj'la konuşmadım. Ve..." Tas'ın özür diler gibi bir hali vardı. "Bee hapishanede Tellis bulabileceği bir yer olmadığını söyledi."

Lanet olsun.

"Ayrıca," dedi Tas, "Âlim katliamı başladı. Savaşçılar onları hapishanenin avlusuna inşa ettikleri ağıla tıkıyorlar. Soğuktan birçoğu öldü ama..." Sesi beklentiyle titredi ve anlatmak

için hazırlandığını hissettim. "Ama bir şey oldu, harika bir şey."

"Hapishane Müdürü onu yavaşça öldürecek şekilde fokurdamaya mı başladı?"

Tas sırıttı. "En az onun kadar iyi bir şey," dedi. "Altın gözlü bir kızdan sana bir mesaj getirdim, Elias."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Bu olamazdı. *Olabilir miydi?*

"Bana her şeyi anlat." Kapıya doğru baktım. Tas on dakikadan daha uzun süre hücremde kalırsa, Maskeliler'den biri bizi kontrol etmeye gelecekti. Çocuk yaralarımı temizleyip sargılarımı değiştirirken elleri hızla çalışıyordu.

"O kız önce Bee'yi buldu." Tas'ı duymakta zorlanıyordum. Birkaç hücre ötede muhafızlar bir sorguya başlamışlardı ve mahkûmun çığlıkları bütün blokta yankılanıyordu.

"Bee onun bir hayalet olduğunu sanmış, çünkü sesi belirli bir yerden gelmiyormuş. Ses onu boş bir kışlaya yönlendirmiş ve kız aniden karşısında belirmiş. Bee'ye seni sorunca, bana haber vermeye gelmiş."

"O- o görünmez miydi?" Tas'ın kafasını sallaması üzerine şaşkınlıkla arkama yaslandım. Ama sonra neredeyse gözümün önünden kaybolduğu anları düşündüm. Bu ne zaman başlamıştı? *Serra'dan sonra*, diye fark ettim. İfrit ona dokunduktan sonra. Yaratık Laia'ya sadece bir saniye dokunmuştu. Ama belki de, o saniye içindeki bir şeyi uyandırmak için yeterliydi.

"Mesajı ne?"

Tas derin bir nefes aldı. "*Kılıçlarını buldum*," diye mesajı aktardı. "*Onları görünce çok sevindim. İçeri girmenin bir yolunu biliyorum ve gözlerden uzak olabilirim. Afya at çalabilir. Âlimler ne durumda? İnfazlar başladı. Çocuk yardımcı olabilecek bir Âlim lider*

olduğunu söyledi. Kardeşimi görürsen burada olduğumu söyle. Ona onu sevdiğimi söyle."

Tas gülümsedi. "Hava karardığında yanıtını almak için döneceğini söyledi."

"Pekâlâ," dedim Tas'a. "Ona şöyle söylemeni istiyorum..."

Üç gün boyunca, Tas Laia ve benim aramda mesajlar taşıdı. Tas'a güvenmeseydim ve getirdiği mesajların Laia'dan olduğu -hoş, biraz resmi ama kararlılığını belirten sözlerinin ardında bir güç vardı- bu kadar bariz olmasaydı, bunun Hapishane Müdürü'nün hasta bir oyunu olduğunu düşünürdüm. *Dikkatli ol, Elias. Daha fazla incindiğini görmeyi istemem.*

Yavaşça, güçlükle kısmen Laia'ya, kısmen bana ve kısmen Tas'a ait çılgınca bir plan kurduk. Her şey Skiritae'ye önderlik eden adam Araj'ın gücüne bağlıydı. Hiç tanışmadığım bir adama.

Rathana günü Kauf'taki diğer günler gibi doğdu: vardiya değiştiren muhafızların sesleri ve vücudumun uyandığına dair duyduğu belli belirsiz bir his dışında, sabah olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Tas bir kâse sulu bulamaçla geldi, onu hemen önüme bırakıp dışarı çıktı. Solgundu, korkuyordu ama gözlerine baktığımda bana hafifçe kafasını salladı.

O gittikten sonra kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Doğrulmak için bütün nefesimi harcadım ve zincirlerim önceki geceden daha ağır gibiydi. Her yanım ağrıyordu, acının altında, yorgunluk iliklerime işlemişti. Bu, sorgunun ya da uzun bir yolculuğun yorgunluğu değildi. Mücadele etmekten neredeyse bıkan bir vücudun yorgunluğuydu.

Sadece günü geçir, dedim kendi kendime. *Sonra huzur içinde ölebilirsin.*

Sonraki birkaç dakika Hapishane Müdürü'nün sorgu se-

anslarından biri kadar acı vericiydi. Beklemekten nefret ediyordum. Ama çok geçmeden, hücreme ümit vaat eden bir koku süzüldü.

Duman.

Bir saniye sonra telaşlı sesler duyuldu. Bir bağırış koptu. Alarm çanları çaldı. Onları davulların yankısı ve çılgınca gümbürtüsü izledi.

Aferin Tas. Kapının önünden botlar gümbürdeyerek geçtiler ve dışarıdaki meşale ışığı arttı. Dakikalar geçti ve sabırsızca zincirlerimi şıngırdattım. Yangın hızla yayılacaktı, özellikle de Tas askerlerin alanına söylediğim kadar çok yakıt döktüyse. Şimdiden hücreme duman dolmaya başlamıştı.

Kapının önünden bir gölge geçti ve durup içeri baktı -hiç şüphesiz hâlâ zincirli olup olmadığımdan emin olmak istiyordu- sonra yoluna devam etti. Saniyeler sonra, kilide giren anahtarın sesini duydum ve kapı açılınca Tas'ın küçük bedenini karşımda buldum.

"Sadece hücre anahtarlarını bulabildim, Elias." Tas telaşla içeri girdi ve bana ince bir bıçakla eğri bir iğne uzattı. "Bunlarla kilitleri açabilir misin?"

Küfrettim. Sol elim Hapishane Müdürü'nün penseleriyle verdiği zarar yüzünden hâlâ sakattı ama kilitleri kurcalamaya başladım. Duman giderek artıyor ve ellerim beceriksizleşiyordu.

"Acele et, Elias." Tas kapıyı gözlüyordu. "Darin'i dışarı çıkarmalıyız."

En sonunda prangalarımın kilitleri açıldı ve bir dakika sonra ayak bileklerimdeki prangaları açtım. Hücremdeki duman öylesine yoğundu ki, nefes almak için Tas ve ben eğilmek zorundaydık, yine de kendimi bana getirdiği muhafız üniformasını giymeye zorladım. Üniforma sorgu hücresi-

nin, kirli saçlarımın ya da yaralarımın kokusunu gizleyemezdi, ama Kauf'un koridorlarında ilerleyip hapishanenin avlusuna çıkmak için yeterli bir kılıktı.

Dumanın yakıcılığını hafifletmek için yüzlerimize ıslak bezler bağladık. Sonra kapıyı açıp hücremden dışarı fırladık. Hızlı bir şekilde hareket etmeye çalıştım, ama her adım acı vericiydi ve Tas hızla gözden kayboldu. Dumanlı taş koridorlar henüz alev almamıştı ama tahta kirişleri çok geçmeden yanmaya başlayacaktı. Ahşap eşyalar ve Tas sayesinde yakıt birikintileriyle dolu olan bloğun ortasındaki askerlerin alanı, hızla bir alev duvarına dönüşüyordu. Dumanın içinde gölgeler hareket ediyor ve bağrışmalar yankılanıyordu. Merdivenleri geçtim, saniyeler sonra bir Maskeli'nin dumanın içinde ellerini savurarak yukarı çıkıp bloğu terk ettiğini gördüm. *Harika.* Muhafızlar beklediğim gibi kaçıyorlardı.

"Elias!" Tas önümde dumanın içinden çıktı. "Acele et! Maskeliler'in üst katta yangının yayıldığını söylediklerini duydum!"

Hapishane Müdürü'nün kullandığı lanet olası meşalelerin hepsi nihayet işe yarıyordu. "Burada bizden başka mahkûm olmadığından emin misin?"

"İki kez kontrol ettim!" Bir dakika sonra, bloğun kuzey ucundaki son hücreye doğru ilerledik. Tas kapıyı açtı ve bir duman bulutuna adım attık.

"Benim," dedim Darin'e boğuk bir sesle, boğazım şimdiden yanıyordu. "Elias."

"Göklere şükür." Darin ayağa fırlayıp kelepçeli ellerini uzattı. "Öldüğünü sanıyordum. Tas'a inanıp inanmamam gerektiğinden emin değildim."

Kilitleri kurcalamaya başladım. Havanın her geçen saniye daha çok ısındığını ve daha zehirli olduğunu hissedebiliyor-

dum, ama kendimi sistemli bir şekilde çalışmaya zorladım. *Haydi, haydi.* Tanıdık tıkırtıyı duydum ve prangalar yere düştü, ikimiz de yere yakın kalarak hücreden dışarı koştuk. Merdivenlere varmak üzereyken dumanların arasında gümüşi bir yüz karşımızda belirdi. *Drusius.*

"Seni sinsi, işbirlikçi melez." Drusius, Tas'ı ensesinden yakaladı. "Bu işte parmağın olduğunu *biliyordum.*"

En azından Drusius'u yere serecek kadar gücümün olması için göklere yalvararak üzerine atladım. Drusius kenara çekilip beni bir duvara itti. Bir ay önce olsaydı onu alt edebilirdim. Ama zehir ve sorgular çevikliğimi benden almıştı. Onu durduramadan, Drusius ellerini boynuma dolayıp bastırdı. Bir tutam kirli sarı saç uçuştu. Darin, Drusius'un karnına hamle yapınca Maskeli sendeledi.

Nefes almak için öksürürken, dizimin üzerine çöktüm. Kumandan'ın kırbaçlamaları ya da Komutanlar'ın katı eğitimleri sırasında bile, dokunulamayacak kadar derinlerde gömülü olan direncimin farkındaydım. Ama şimdi, Drusius'un Darin'i sırtüstü yere yatırıp şakağına attığı yumrukla onu bayıltmasını izlerken, o gücü toplayamadım. O gücü kendimde bulamadım.

"Elias!" Tas yanımda belirip elime bir bıçak tutuşturdu. Kendimi Drusius'un üzerine atılmaya zorladım. Atlayışım sürünme gibiydi, ama hançeri Maskeli'nin kalçasına sokup çevirecek kadar savaşçı içgüdüm hâlâ vardı. Uluyarak beni saçımdan tuttu, ama elleri hareket etmeyi kesene kadar tekrar tekrar bacağını ve karnını bıçakladım.

"Kalk, Elias." Tas telaşlıydı. "Yangın çok hızlı yayılıyor!"

"Ya-yapamam-"

"Yapabilirsin- yapmalısın." Tas bütün ağırlığını kullanarak beni çekiştirdi. "Darin'i kaldır! Drusius onu bayılttı!"

Vücudum zayıf ve çok yavaştı. Nöbetler, yediğim dayaklar, sorgular, zehir ve son birkaç ayın bitmek tükenmek bilmeyen cezaları yüzünden vücudum bitkin düşmüştü.

"Kalk, Elias Veturius." Tas yüzüme tokat atınca, şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Bakışları acımasızdı. "Bana bir isim verdin," dedi Tas. "Bu ismi başkalarının dudaklarında duymak istiyorum. *Kalk*."

İnleyerek doğrulup Darin'e doğru hareket ettim ve diz çöküp onu omuzlarıma attım. Kauf onun boyundaki bir adamın olması gerektiğinden daha zayıf olmasına sebep olsa da ağırlığı yüzünden yalpaladım.

Başka bir Maskeli'nin ortaya çıkmamasını umarak merdivenlere doğru atıldım. Sorgu bloğu artık tamamen alevler içindeydi, çatının kirişleri yanıyordu, duman o kadar yoğundu ki önümü görmekte zorlanıyordum. Taş basamaklardan tökezleyerek çıkarken, Tas kararlı bir şekilde yanımdaydı.

Yapabileceğin parçalara ayır. Bir adım. Bir santimetre. Zihnimde tekrarladığım kelimeler birbirlerine girdi ve zayıf bedenimin haykıran paniğiyle karşı karşıya kaldıklarında giderek hafifledi. Merdivenlerin tepesinde ne olacaktı? Kapıyı açtığımızda karışıklıkla ya da düzenle karşılaşacaktık, her koşulda Darin'i hapishanenin dışına taşıyabileceğimden emin değildim.

Savaş alanı mabedimdir. Kılıcın ucu rahibimdir Ölüm dansı duamdır. Öldürücü darbe kurtuluşumdur. Kurtuluşum için henüz hazır değildim. Henüz değil. *Henüz değil.*

Darin'in bedeni her geçen saniye ağırlaşıyordu ama artık hapishanenin dışına açılan kapıyı görebiliyordum. Kapının koluna uzanıp aşağı indirdim.

Açılmadı.

"*Hayır!*" Tas sıçrayıp kapının kolunu kavradı ve bütün gücüyle itti.

Aç onu, Elias. Darin'i yere bırakıp kapının kocaman kolunu tuttum ve kilit mekanizmasına baktım. Eğreti maymuncuğumla kurcaladım ama bir parçasını kilide sokunca kırıldı.

Dışarı çıkmanın bir yolu olmalıydı. Arkama dönüp Darin'i merdivenlerin yarısına kadar sürükledim. Taşların ağırlığını taşıyan ahşap kirişler alev almıştı. Alevler hızla tepemizde ilerliyordu ve Darin, Tas ve ben hariç dünyanın çekip gittiğinden emindim.

Bir nöbetin titremeleri beni ele geçirdi ve o ana kadar katlandığım her şeyin yanında hafif kaldığı, acımasız bir karanlığın yaklaştığını hissettim. Düştüm, vücudum işe yaramaz olmaktan öteydi. Tas duyamadığım bir şey haykırarak üzerime doğru eğilirken, elimden kekeleyip öksürmekten başka bir şey gelmedi.

Arkadaşlarım da ölüm anlarında bunu mu hissettiler? Onlar da ölüm geleceği ve hiçbir şey onu durdurmayacağı için hiçbir anlamı olmayan bu onur kırıcı, bu işe yaramaz öfkeye mi kapıldılar?

Elias, dedi Tas ağzını oynatarak, yüzü akan gözyaşlarının isiyle lekelenmişti. *Elias!*

Yüzü ve sesi zayıfladı.

Sessizlik. Karanlık.

Sonra tanıdık biri belirdi. Kısık bir ses.

"Kalk." Görüş alanımda netleşti ve Ruh Yakalayıcı'yı üzerime doğru eğilirken buldum. Alacakaranlık Ormanı'nın çıplak, boş dalları parmaklar gibi tepemde uzanıyordu.

"Hoş geldin, Elias Veturius." Yaralı bir çocukla konuşuyormuş gibi sesi son derece nazikti, ama gözleri onu tanıdığımdan beri olduğu gibi bomboş bir karanlığa sahipti. Eski

bir arkadaş gibi koluma girdi. "Ruhlar diyarına, Bekleme Alanı'na hoş geldin. Ben Ruh Yakalayıcı'yım ve öteki tarafa geçmene yardım etmek için buradayım."

L: Helene

Rathana doğarken Avitas ve ben Antium'a vardık. Atlarımız şehrin kapılarından tangırdayarak geçerken, yıldızlar hâlâ tepemizde yanıp sönüyordu ve günışığı şehrin doğusundaki sivri dağlara henüz teşrif etmemişti.

Avitas ve ben başkentin etrafındaki araziyi keşfe çıkmış olsak da, orduya dair bir işaret görmedik. Ama Kumandan akıllıydı, birliklerini şehre sokup onları farklı yerlere saklamış olabilirdi. Belki de saldırıya geçmek için havanın kararmasını bekliyordu.

Şehre girerken, gözetleme kulelerinden birinden yaklaştığımızı gören Faris ve Dex bize katıldılar.

"Selam, Örümcekkuşu." Dex atını benimkinin yanında yürümesi için yönlendirirken elimi sıktı. Bir senedir uyumamış gibi görünüyordu. "Kara Muhafızlar'ın Maskeliler'i mevzilendiler ve emirlerini bekliyorlar. İmparator'u korumaları için üç bölük görevlendirdim. Bir başka bölük orduyu keşfe çıktı. Geri kalanı şehri koruma görevini üstlendi."

"Teşekkür ederim, Dex." Bana Elias hakkında soru sormadığı için rahatladım. "Faris," dedim. "Rapor ver."

"Kız haklıymış," dedi iri arkadaşım. Sabahın köründe Antium'a giren yük arabalarının, adamların ve hayvanların arasında dolaştık. "Bir ordu var. En az dört bin asker-"

"Kumandan'ın ordusu," dedim. "Harper açıklayabilir." Yol temizlendiğinde, dört nala koşması için atımı dürttüm. "Gördüklerini iyi düşün," diye seslendim Faris'e. "İmparator'un karşısında tanıklık etmene ihtiyacım var."

Sokaklar *Rathana* kutlamalarında için en iyi yeri kapmak için Tüccarlar'la dolmaya başlamıştı. Bir Avam bira tüccarı

şehirdeki meyhanelere tedarik etmek için fazladan fıçılarla tıngırdayan arabasını itiyordu. Çocuklar bu özel günü simgeleyen mavi ve yeşil fenerler asıyorlardı. Herkes çok normal görünüyordu. Mutlulardı. Yine de, dört Kara Muhafız'ın sokaklarda dört nala ilerlediklerini görünce yoldan çekildiler. Saraya vardığımızda, atımdan aşağı atlarken dizginleri almak için gelen seyisi neredeyse ezecektim.

"İmparator nerede?" diye kapıda nöbette bekleyen lejyonere bağırdım.

"Maiyetiyle birlikte taht odasında, Örümcekkuşu."

Beklediğim gibiydi. İmparatorluk'un Çizer Soyları liderleri erken kalkarlardı, özellikle de istedikleri bir şey olduğunda. İmparator'a dilekçelerini vermek için saatler önce sıraya girmeye başlamış olmalılardı. Taht odası güçlü adamlarla, tahtı Kumandan'ın yırtıcılığından kurtardığıma tanık olabilecek adamlarla doluydu.

Günlerce konuşmamı planlamıştım ve taht odasına yaklaşırken, onu içimden tekrarladım. Taht odasını koruyan iki lejyoner beni anons etmeye kalktılar, ama Dex ve Faris önüme geçip onları yoldan çektikten sonra bana kapıyı açtılar. Yanlarımda iki şahmerdan yürüyor gibiydi.

Kara Muhafız askerleri aralıklı bir şekilde odada dizilmişlerdi, çoğu eski hükümdarların başarılarını betimleyen büyük duvar kilimlerinin arasında duruyorlardı. Tahta doğru ilerlerken, bana en son buradayken *Bayan Aquilla* diye hitap edecek kadar aptal olan Kara Muhafız Üsteğmen Sergius'u gördüm. Geçerken beni saygıyla selamladı.

Yüzler bana doğru döndüler. Birkaç düzine Tüccar ve Çizer Soyları'nın aile reislerini tanıdım. Dev cam tavandan yerini gün ışığına bırakan son yıldızlar görülüyordu.

Marcus detaylı bir şekilde oyulmuş abanoz tahtında otu-

ruyordu ve yoldan yeni gelmiş gibi görünen habercinin raporunu dinlerken her zamanki küstah ifadesinin yerinde soğuk bir öfke vardı. Blackcliff'in dört köşeli elmasının işlendiği sivri uçlu bir taç kafasını süslüyordu.

"...sınırı geçtiler ve Tiborum'un dışındaki köylere saldırıyorlar. Adamları bir an önce oraya göndermezsek, şehir istilaya uğrayacak, lordum."

"Kızıl Örümcekkuşu." Marcus beni fark etti ve rapor veren lejyonere elini sallayarak çekilmesini belirtti. "Seni tekrar görmek çok güzel." Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra suratını buruşturdu ve parmağını şakağına götürdü. Kafasını çevirince rahatladım.

"Baba Aquillus," dedi dişlerini sıkarak. "Gel ve kızını selamla."

Babam diğerlerinin arasından çıktı, annem ve kız kardeşlerim de onu izliyorlardı. Hannah beni görünce kötü bir koku almış gibi burnunu buruşturdu. Annem başını eğerek beni selamladı, önünde kavuşturduğu ellerinin eklemleri bembeyazdı. Konuşmaya korkuyor gibi görünüyordu. Livvy beni görünce gülümsemeyi başardı ama ağladığını fark etmemek için aptal olmam gerekirdi.

"Selamlar, Kızıl Örümcekkuşu." Babam üzgün gözlerle Avitas, Faris ve Dex'e baktıktan sonra bana döndü. *Elias yok*, der gibiydi. Ona güven verircesine başımı eğdim ve gözlerimle iletişim kurmaya çalıştım. *Korkma baba.*

"Sen gittiğinden beri, ailen beni her gün ziyaret edecek kadar nazikti." Marcus'un dudaklarında bir gülümseme belirdikten sonra imalı bir şekilde arkama baktı. "Ellerin boş döndün, Örümcekkuşu."

"Ellerim boş dönmedim, İmparator," dedim. "Elias Veturius'tan çok daha önemli bir haberle geldim. Şu anda, Keris

Veturia'nın önderliğinde bir ordu Antium'a doğru ilerliyor. Bu hain orduyu oluşturmak için aylar boyunca Kabile topraklarından ve sınır bölgelerinden asker toplamış. Bu yüzden Vahşiler'in ve Barbarlar'ın sınırdaki şehirlere saldırdıklarına dair raporlar alıyorsun." Başımla haberciye işaret ettim. Kızıl Örümcekkuşu ve İmparator arasındaki bir tartışmaya karışmamak için geri çekildi. "Kumandan darbe yapmayı planlıyor."

Marcus kafasını eğdi. "Peki bu sözde orduya dair kanıtın var mı?"

"Onu gördüm, lordum," dedi Faris yanımdan. "İki gün bile olmadı, Argent Tepeleri'ndeydiler. Temsil edilen Soylar'ı görecek kadar yaklaşamadım, ama en az yirmi bayrak dalgalanıyordu." İmparatorluk'ta iki yüz elli Çizer Soyları vardı. Kumandan'ın bu kadar çok Soy'un desteğini almış olması Marcus'un da dikkatini çekmişti. Tahtında kocaman yumruğunu sıktı.

"Majesteleri," dedim. "Kara Muhafızlar'ı Antium'un surlarını kontrol etmeleri ve şehrin ötesini keşfe çıkmaları için görevlendirdim. Kumandan muhtemelen bu gece saldıracak, o nedenle şehri hazırlamak için bir günümüz var. Ama sizi güvenli bir yere götürmeli-"

"Demek Elias Veturius'u bana getirmedin?"

İşte başlıyoruz. "Lordum, ya Veturius'u ya da bu darbenin haberini getirecektim. Zaman ikisini birden yapmama izin vermedi. İmparatorluk'un güvenliğinin bir adamdan daha önemli olduğunu düşündüm."

Marcus uzunca bir süre bana baktıktan sonra bakışları arkamdaki bir şeye kaydı. Tanıdık, nefret dolu adımları, çelik tabanlı botların *tak-tak* sesini duydum.

İmkânsız. Ondan önce yola çıkmıştım. Hiç durmadan yol

almıştım. Ordusuna bizden önce ulaşmış olabilirdi ama Antium'a doğru ilerliyor olsaydı, onu görürdük. Kauf'tan buraya giden sadece birkaç yol vardı.

Taht odasının kuytusundaki bir karanlık dikkatimi çekti: içinde ışıkların parladığı bir başlık. Pelerininin hışırdamasıyla gözden kayboldu. *Gecegetiren. Cin. Onu buraya getirdi.*

"Size söylemiştim, İmparator." Kumandan'ın sesi bir yılanın kıvrılması kadar pürüzsüzdü. "Kız, Elias Veturius'u saplantı haline getirdiği için yalan söylüyor. Onu yakalamaktaki beceriksizliği -ya da isteksizliği- bu gülünç hikâyeyi uydurmasına ve Kara Muhafızlar'ın değerli üyelerini rastgele ve düşüncesizce mevzilendirmesine neden oldu. Gösterişli bir hareket. İddiasını destekleyeceğini umduğundan hiç şüphem yok. Aptal olduğumuzu sanıyor olmalı."

Kumandan etrafımdan dolanıp Marcus'un yanında durdu. Vücudu sakin, yüz hatları telaşsızdı ama gözlerimin içine baktığında, öfkesi boğazımı kuruttu. Blackcliff'te olsaydım, şu anda *son nefesimi* vermek üzere kırbaç direğinden sarkıyor olurdum.

Burada ne arıyordu? Şu anda ordusunun yanında olması gerekirdi. Her an adamlarının kapılardan içeri dolmalarını bekleyerek odayı tekrar gözden geçirdim. Ama taht odasında Veturia Soyu'nun askerlerini görsem de, savaşa hazırlanıyor gibi görünmüyorlardı.

"Kumandan'a göre, Kızıl Örümcekkuşu," dedi Marcus, "Elias Veturius Kauf Hapishanesi'nde mahkûm olmayı başarmış. Ama bunu biliyordun, değil mi?"

Yalan söylersem anlardı. Başımı eğdim. "Biliyorum, Majesteleri. Ama-"

"Buna rağmen, onu yanında getirmedin. Gerçi şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. Bu doğru mu Keris?"

"Doğru, Majesteleri. Çocuk yolculuğu sırasında zehirlendi," dedi Kumandan. "Hapishane Müdürü haftalardır nöbet geçirdiğini söyledi. En son aldığım rapora göre, Elias Veturius'un birkaç saatlik ömrü kalmıştı."

Nöbet mi? Elias'ı Nur'da gördüğümde hasta görünüyordu, ama Serra'dan zorlu kaçışı yüzünden olduğunu sanmıştım.

Sonra söylediklerini hatırladım - o sırada anlam veremediğim ama şimdi karnıma bıçak saplanmış gibi hissettiren sözlerini: *İkimiz de bu dünyada uzun süre kalmayacağımı biliyoruz.*

Ve Elias'ı tekrar göreceğimi söylediğimde Hapishane Müdürü'nün söyledikleri: *Acemilik gençliğimizin umududur.*

Arkamda, Avitas aniden nefesini içine çekti. "Kumandan'ın bana verdiği Geceotu, Örümcekkuşu," diye fısıldadı. "Elinde Elias'ın üzerinde kullanacak kadar olmalıydı."

Her şeyi anlayınca Kumandan'a döndüm. "Sen onu zehirledin. Ama bunu haftalar önce, Serra'da izini bulduğumda yapmış olmalısın. Onunla dövüştüğünde." Öyleyse, arkadaşım ölmüş müydü? Gerçekten ölmüş müydü? *Hayır. Ölmüş olamaz.* Aklım bunu kabul etmiyordu.

"Ölmesinin uzun zaman alacağını *bildiğin* için Geceotu kullandın. Onun peşine düşeceğimi biliyordun. Ve yoluna çıkmadığım sürece, darbene engel olamazdım." *Lanet olsun.* Kendi oğlunu öldürmüştü ve aylardır benimle oyun oynuyordu.

"Buradaki herkesin bildiği gibi, Geceotu İmparatorluk'ta yasadışıdır." Kumandan bana pislikmişim gibi baktı. "Kendini dinle, Örümcekkuşu. Okulumda eğitim aldığını sanıyordum. Senin gibi bir aceminin mezun olmasına izin verdiğime göre, kör olmalıyım."

Taht odası uğuldamaya başladı, ama ben Kumandan'ın önüne adım atınca sessizleşti. "O kadar aptalsam," dedim, "o halde İmparatorluk'taki bütün garnizonlarda neden yeterli asker olmadığını açıkla. Neden yeterince asker yok? Neden sınırlarda yeterince adam yok?"

"İsyanı bastırmak için adamlara ihtiyacım vardı, elbette," dedi. "O transfer emirlerini İmparator verdi."

"Ama daha fazla asker isteyip durdun-"

"Buna tanık olmak utanç verici." Kumandan, Marcus'a döndü. "Blackcliff bu kadar iradesiz bir mezun verdiği için utanıyorum, lordum."

"*Yalan* söylüyor," dedim Marcus'a, ama kulağa nasıl geldiğimi hayal edebiliyordum – Kumandan'ın sakin tavrına kıyasla gergin ve tizdim. "Majesteleri, bana inanmalısınız-"

"Yeter." Marcus bütün odayı sessizleştiren bir tonla konuştu. "Sana Elias Veturius'u *Rathana*'ya kadar bana diri getirmen için emir verdim, Kızıl Örümcekkuşu. Emri yerine getirmekte başarısız oldun. Bu odadaki herkes başarısızlığının cezasının ne olacağını duydu." Kumandan'a başıyla işaret edince, birliklerine işaret verdi.

Saniyeler içinde Veturia Soyu'nun adamları öne çıkıp ebeveynlerimi ve kız kardeşlerimi tuttular.

Ellerim ve ayaklarımın uyuştuğunu hissettim. *Böyle olmamalı. İmparatorluk'a karşı dürüst oldum. Sadakatimi korudum.*

"Yüce ailelerimizin reislerine bir infaz sözü verdim," dedi Marcus. "Ve senin aksine, Kızıl Örümcekkuşu, sözümü tutacağım."

LI: Laia

Rathana Sabahı

Dışarısı hâlâ karanlıkken, Afya ve ben mağaranın sıcaklığından ayrılıp sabahın soğuğunda Kauf'a doğru ilerledik. Kabileli kadın benim için Darin'in kılıcını taşıyordu ve Elias'ın kısa kılıçlarını üzerime bağlamıştım. Gökler biliyor ki, hapishaneden dövüşerek kaçmamız gerektiğinde onlara ihtiyacı olacaktı.

"Sekiz muhafız," dedim Afya'ya. "Sonra yedek tekneleri batırmalısın. Anlıyor musun? Eğer-"

"Gökler adına, kapa çeneni, olur mu?" Afya sabırsızca bana doğru elini salladı. "Aynı melodiyi ötüp duran güneydeki Tibbi kuşları gibisin. Sekiz muhafız, sağlama alınması gereken on mavna ve batırılması gereken yirmi tekne var. Aptal değilim. Bunu halledebilirim. Sen sadece hapishanede güzel bir yangın çıktığından emin ol. Ne kadar çok Savaşçı yakarsak, o kadar azı peşimize düşer."

Ayrılmamız gereken Alacakaranlık Nehri'ne ulaştık. Afya botlu ayak parmaklarını toprağa gömdü. "Kız." Sessizce boğazını temizledi. "Kardeşin. O... Eskisi gibi olmayabilir. Bir keresinde bir kuzenim Kauf'a gönderilmişti," diye ekledi. "Geri döndüğünde, farklıydı. Hazırlıklı ol."

Afya nehrin kıyısına yaklaştı ve karanlığa doğru süzüldü. *Sakın ölme*, diye içimden geçirdikten sonra dikkatimi arkamda duran dev binaya verdim.

Görünmezlik hâlâ, üzerime tanı oturmayan yeni bir pelerin gibi, tuhaf bir histi. Günlerdir alıştırma yapmama rağmen, sihrin nasıl işlediğini anlamıyordum ve içimdeki Âlim

daha fazla öğrenmek, bu konuda kitaplar bulmak ve bunun nasıl kontrol edildiğini bilen başkalarıyla konuşmak için can atıyordu. *Daha sonra, Laia. Hayatta kalırsan.*

En ufak sıkıntıda belirmeyeceğimden emin olunca, Kauf'a giden bir patika buldum ve dikkatle kendi ayak izlerimden daha büyük olan izleri takip ettim. Görünmezlik ne sessizliğimi garantiliyor ne de izlerimi saklıyordu.

Kauf'un kakmalı, çivili kapısı ardına kadar açıktı. Hapishaneye giren yük arabaları görmedim - tüccarlar için mevsim çok geçti. Bir kırbaç sesi duyunca, kapıların neden kapalı olmadığını anladım. Bir çığlık sabahın sessizliğini bozdu ve bir Maskeli'nin acımasız bakışları altında ayaklarını sürterek kapıdan çıkan birkaç bitkin ve kambur figür gördüm. Ellerim hançerime gitti, ama onunla hiçbir şey yapmayacağımı biliyordum. Afya ve ben ağaçların arasından hapishanenin dışında çukurların kazılmasını izlemiştik. Savaşçılar'ın o çukurları ölü Âlimler'le doldurmalarını izlemiştik.

Hapishanedeki Âlimler'in kaçmalarını istiyorsam, konumumu ele veremezdim. Yine de, kendimi izlemeye zorladım. Tanık olmaya ve hayatların unutulmamaları için bu anı hatırlamaya zorladım.

Âlimler Kauf'un duvarlarının doğu kenarında gözden kaybolunca, kapıların arasından içeri süzüldüm. Bu patikayı tanıyordum. Elias ile ben, Tas aracılığıyla günlerdir mesajlaşıyorduk ve her defasında bu yoldan geliyordum. Yine de, Kauf'un giriş kapısında nöbette bekleyen sekiz lejyonerin yanından geçerken kaskatı kesildim. Kürek kemiklerimin arası sancılandı ve okçuların dolaştığı mazgallı siperlere baktım.

Parlak bir şekilde aydınlatılmış hapishane avlusunu geçerken, Savaşçılar'ın Âlim mahkûmları tuttukları iki kocaman ahşap ağıla bakmamaya çalıştım.

Ama en sonunda, buna engel olamadım. En yakın ağılın yanında, yarısı ölülerle dolu iki yük arabası duruyordu. Bir grup genç, maskesiz Savaşçı –Beşlikler- soğuğa daha fazla dayanamayan ölü Âlimler'i yüklediler.

Bee ve diğer birçoğu silah bulabilirler, demişti Tas. *Kovalara ya da paspaslara saklayabilirler. Bıçaklar ya da kısa kılıçlar değil ama mızrak uçları, kırık oklar, muştalar.*

Savaşçılar halkımın yüzlercesini öldürmüş olsalar da o ağıllarda hâlâ bin Âlim ölümü bekliyordu. Hasta, aç ve soğuktan yarı donmuşlardı. Her şey planladığımız şekilde gitse bile, vakit geldiğinde, özellikle de bu kadar ilkel silahlarla, hapishane muhafızlarıyla savaşacak kadar güçleri olup olmadığından emin değildim.

Gerçi, pek fazla seçeneğimiz yoktu.

O saatte, Kauf'un kör edici derecede parlak koridorlarında dolaşan çok az asker vardı. Yine de, duvarların dibinden sinsice ilerleyip nöbetteki birkaç muhafızdan olabildiğince uzak durdum. Gözlerim bir anlığına Âlim çukurlarına giden girişlere kaydı. Buraya ilk geldiğim gün, hâlâ doluyken onların önünden geçtim. Dakikalar sonra, öğürmek için bir yere koşmak zorunda kaldım.

Giriş koridorunda ilerleyip kubbeden geçtim ve Helene Aquilla'ya göre Maskeliler'in ve Hapishane Müdürü'nün bölümüne giden merdivenlerden çıktım. *Yakında sıra sana gelecek.* Kubbe duvarının bir tarafında uğursuzca kocaman çelik bir kapı duruyordu. Sorgu bloğu. Darin orada. *Şu anda. Aramızda sadece metreler var.*

Kauf'un davulları saati bildirdi: sabahın beş buçuğuydu. Savaşçı kışlası, mutfak ve depo dolaplarına giden koridor, hapishanenin geri kalanından daha hareketliydi. Yemekhaneden konuşma ve kahkaha sesleri geliyordu. Burnuma yu-

murta, yağ ve yanık ekmek kokusu geldi. Önümdeki odadan bir lejyoner çıktı ve çok yakınımdan geçerken sesimi çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Ama beni duymuş olmalıydı, çünkü eli kılıcına gitti ve etrafına baktı.

Hareket etmeye devam edene kadar nefes almaya bile cesaret edemedim. *Ucuz atlattın, Laia.*

Mutfağı geç, demişti Helene Aquilla. *Yağ deposu koridorun sonunda. Meşale tutuşturucular durmaksızın gelip giderler, o nedenle her ne planlıyorsan hızlı hareket etmelisin.*

Depoyu bulunca, suratsız bir asker bir fıçı zifti güçlükle çıkarıp koridorda yuvarlarken beklemek zorunda kaldım. Kapıyı aralık bırakınca, deponun içindekileri süzdüm. Zift fıçıları bodur askerler gibi dibine dizilmişlerdi. Üzerlerinde ön kolumun uzunluğunda ve elimin genişliğinde teneke kutular vardı. İmparatorluk'un Marinn'den ithal ettiği yarı saydam sarı madde mavi alev yağıydı. Sülfür ve çürümüş yaprak kokuyordu, ama onu hapishanenin her yerine döktüğümde fark edilmesi zifttten daha zor olacaktı.

Koridorların gerisine ve kubbeye bir düzine teneke kutuyu boşaltmam neredeyse yarım saatimi aldı. Çok geç olana kadar hiç kimsenin fark etmemesi için boşalttığım her tenekeyi tekrar dolaba koydum. Sonra tıka basa dolu çantama üç kutu atıp mutfağa girdim. Sobanın başındaki bir Avam, Âlim köle çocuklara emirler yağdırıyordu. Çocuklar korkudan hızla çalışıyorlardı. Anlaşılan, dışarıdaki ayıklanma işinden muaflardı. Tiksintiyle dudaklarımı büktüm. Hapishane Müdürü'nün buradaki işleri yaptırmayı sürdürmesi için en azından birkaç köleye ihtiyacı vardı.

Bee'yi gördüm, yemekhaneden kirli tabakların bulunduğu tepsiyi taşırken ince kolları titriyordu. Etrafımda koşuşturan bedenlerden kaçınmak için sık sık durarak ona doğru

yaklaştım. Kulağına fısıldayınca irkildi, ama şaşkınlığını hemen gizledi.

"Bee," dedim. "On beş dakika sonra ateşi yak."

Bee belli belirsiz kafasını salladı ve mutfaktan çıkıp kubbeye doğru ilerledim. Davul kulesi saatin altı olduğunu haber verdi. Helene'in söylediğine göre, Hapishane Müdürü on beş dakika sonra sorgu hücrelerine gidecekti. *Vaktin yok, Laia. Kımılda.*

Kubbenin dar merdivenlerinden hızla yukarı çıktım. Bir düzine kapının sıralandığı ahşap kirişli bir koridorda son buluyordu. Maskeliler'in bölümü. İşe koyulduğum sırada, gümüş yüzlü canavarlar odalarından çıkıp merdivenlerden aşağı indiler. Biri yanımdan her geçtiğinde midem kalktı ve hâlâ görünmez olduğumdan emin olmak için kendime baktım.

"Sen de bir koku alıyor musun?" Yanında zayıf bir arkadaşı olan kısa boylu, sakallı bir Maskeli koridorun ilerisinde bana birkaç adım kala duraksadı. Derin bir nefes alarak havayı kokladı. Diğer Maskeli omuzlarını silkip homurdanarak yürümeye devam etti. Ama sakallı Maskeli etrafına bakmaya devam etti ve bir koku yakalayan av köpeği gibi duvarları koklamaya başladı. Adam yağ döktüğüm kirişlerin birini görünce duraksadı, gözlerini dibindeki ışıldayan birikintiye çevirdi.

"Bu da ne..." Diz çökerken, arkasından geçip koridorun sonuna gittim. Keskin kulakları ayak seslerimi duyunca bana doğru döndü. Kılıcı kulak tırmalayan bir sesle kınından çıkarırken görünmezliğimin gücünü kaybettiğini hissettim. Duvardan bir meşale aldım. Maskeli şaşkınlıkla baktı. Görünmezliğimin ahşap ve ziftte etkili, ama alevde etkisiz olduğunu fark ettiğimde çok geçti.

Kılıcını savurdu ve irkilerek geri çekildim. Alnımdan baş-

layıp ayaklarıma doğru dalgalanan tuhaf bir hisle görünmezliğim tamamen kayboldu.

Maskeli'nin gözleri kocaman oldu ve üzerime doğru atıldı. "*Cadı!*"

Önünden kaçıp meşaleyi en yakın yağ birikintisine attım. Gümbürtüyle alev alıp Maskeli'nin dikkatini dağıttı ve o anı ondan kaçarak değerlendirdim.

Kaybol, dedim kendi kendime. *Kaybol!* Ama çok hızlı ilerliyordum ve işe yaramıyordu.

Ama işe yaramalıydı, yoksa bu ölümüm anlamına gelirdi. *Hemen*, diye içimden haykırdım. Uzun boylu, ince bir figür koridora çıkıp üçgen kafasını sallayarak bana doğru gelirken o tanıdık dalgalanma tekrar üzerime çöktü.

Helene'in tarifi sayesinde mi emin değildim, ama onu görür görmez tanıdım. O Hapishane Müdürü'ydü.

Hapishane Müdürü gözlerini kırptı, gözden kaybolduğumu görüp görmediğinden emin değildim. Öğrenmek için beklemek istemiyordum. Mavi alev yağından ayaklarının dibine bir kutu daha döktüm ve duvardan iki meşale alıp birini yere attım. Haykırıp geri sıçrayınca, etrafından dolaşıp merdivenlerden ikişer ikişer indim ve bu sırada elimde kalan son yağ kutusunu da boşaltıp meşaleyi omzumun üzerinden geriye attım. Merdivenlerin tırabzanları alev alırken çıkan kükremeyi duydum.

Arkama bakmak için vaktim yoktu. Askerler kubbeye doğru hücum ettiler, mutfağın olduğu koridordan duman geliyordu. *Evet Bee*! Merdivenlerin arkasına doğru döndüm, Elias'la orada buluşacaktım.

Merdivenlerde şiddetli bir gümbürtü duyuldu. Hapishane Müdürü alevlerin üzerinden kubbeye atlamıştı. Yakınındaki bir yardımcı askeri yakasından yakalayıp ona hırladı: "Davul

kulesine tahliye mesajını ilet. Yardımcı askerler mahkûmları avluya çıkarıp kaçmalarına engel olmak için mızrakçılardan bir kordon oluşturunlar. Çevredeki muhafızları iki katına çıkarın. Geri kalanınız düzenli bir şekilde tahliyeye devam edin. Hapishaneye içeriden saldırı düzenlendi. Düşmanımız karışıklık çıkarma peşinde. Başarılı olmalarına izin vermeyin."

Hapishane Müdürü sorgu hücrelerine döndü ve kapıyı açtığı sırada üç Maskeli dışarı çıktı.

"Orası cehennem gibi, Hapishane Müdürü," dedi biri.

"Peki ya mahkûmlar?"

"Sadece iki tane kaldı, ikisi de hücrelerinde."

"Tıbbi malzemelerim?"

"Drusius'un onu dışarı çıkardığını düşünüyoruz, efendim," dedi başka bir Maskeli. "Veturius'la birlik olan Âlim çocuklarından birinin yangını çıkardığına eminim."

"O çocuklar bitik halde," dedi Hapishane Müdürü. "Hapishaneyi yakma planı kurmak şöyle dursun, konuşabildiklerini bile sanmıyorum. Gidin, kalan mahkûmların işbirliği yapmalarını sağlayın. Birkaç alev yüzünden adamlarımın akıllarını kaçırmalarına izin veremem."

"Oradaki mahkûmlara ne olacak, efendim?" İlk Maskeli başıyla sorgu bloğuna giden merdivenlere işaret etti.

Kapı boşluğundan duman çıkarken Hapishane Müdürü kafasını iki yana salladı. "Şimdiye kadar ölmedilerse," dedi, "birkaç saniye içinde ölecekler. Avludaki bütün adamların mahkûmları kontrol etmelerine ihtiyacımız var. O kapıyı kilitle," dedi. "Yansınlar."

Bunun üzerine, Hapishane Müdürü kara üniformalı askerlerin arasında ilerleyerek yüksek ve anlaşılır bir sesle emirler verdi. Konuştuğu Maskeli sorgu bloğunun kapısını

kapatıp sürgüyü indirdi ve bir asma kilitle güçlendirdi. Sinsice adama arkasından yaklaştım - anahtarlarına ihtiyacım vardı. Ama anahtarlığa uzanırken Maskeli hissetti ve dirseğini geriye savurup karnıma vurdu. İki büklüm olup nefes almaya ve görünmezliğimi korumaya çalışırken, omzunun üzerinden baktı ama hapishaneden telaşla çıkan askerler tarafından çekildi.

Pekâlâ. Kaba kuvvet. Elias'ın kılıçlarından birini sırtımdan çektim ve gürültüyü umursamadan asma kilide vurdum. Yaklaşan alevlerin kükremesinde zar zor fark ediliyordu. Kıvılcımlar uçuştu ama asma kilit yerinden kıpırdamadı. Sabırsızlıkla bağırarak Elias'ın kılıcını tekrar tekrar kilide indirdim. Görünmezliğim gidip geliyordu, ama umurumda değildi. Bu kilidi açmalıydım. Kardeşim ve Elias içeride yanacaklardı.

Buraya kadar gelmiştik. Blackcliff'i, Serra'daki saldırıları, Kumandan'ı ve buraya ulaşmak için yaptığımız yolculuğu atlatmıştık. Bu şekilde bitemezdi. Lanet olası bir kilit yüzünden bitemezdi.

"Haydi!" diye haykırdım. Kilit çatladı ve bütün öfkemi bir sonraki darbeye aktardım. Kıvılcımlar çıktı ve en sonunda açıldı. Kılıcı kınına koydum ve kapıyı ardına kadar açtım.

Anında yere eğildim ve dışarı çıkan duman yüzünden öksürmeye başladım. Sulanan gözlerimi kısarak merdiven olması gereken yere baktım.

Orada alev duvarından başka bir şey yoktu.

LII: Elias

Ruh Yakalayıcı beni ölüler diyarına yolcu etmemiş olsa da, içimde bir boşluk vardı. Ölmüş gibi *hissediyordum.*

"Kurtuluşa birkaç adım kala, bir hapishanenin merdivenlerinde boğularak mı öldüm?" *Lanet olsun!* "Daha fazla zamana ihtiyacım vardı," dedim Ruh Yakalayıcı'ya. "Birkaç saate."

"Öleceğin zamanı ben seçmiyorum, Elias." Ruh Yakalayıcı kalkmama yardım ederken ölümüme gerçekten üzülmüş gibi bir hali vardı. Arkasında, diğer ruhlar ağaçların arasında toplanıp izlemeye başladılar.

"Hazır değilim, Shaeva," dedim. "Laia orada beni bekliyor. Ağabeyi yanımda, ölüyor. Bu şekilde sona erecekse neden o kadar mücadele ettik?"

"Çok az kişi ölüm için hazırdır," diye içini çekti Shaeva. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştı. "Bazen hayatlarını dolu dolu yaşamış yaşlılar bile ölümün soğuk pençeleriyle mücadele ederler. Bunu kabul etmelisin-"

"Hayır." Geri dönmenin bir yolunu bulmak için etrafıma baktım. Kaderimi değiştirmek için bir geçit, silah ya da alet aradım. *Aptal Elias. Geri dönüş yok. Ölüm ölümdür.*

Hiçbir şey imkânsız değildir. Annemin sözleriydi bu. Burada olsaydı, zorbalık eder, tehditler savurur ya da istediği zamanı ona vermesi için Ruh Yakalayıcı'yı kandırırdı.

"Shaeva," dedim, "bin yıldır bu topraklara hükmediyorsun. Ölüm hakkında her şeyi biliyorsun. Geri dönmenin bir yolu olmalı, sadece bir süreliğine."

Shaeva arkasını döndü, sırtı kaskatı ve kararlıydı. Etrafını dolaştım ve ruh formum o kadar hızlıydı ki, gözlerinde beliren gölgeyi gördüm.

"Nöbetler başladığında," dedim, "beni izlediğini söylemiştin. Neden?"

"Bu bir hataydı, Elias." Shaeva'nın kirpikleri ıslandı. "Seni bütün insanları gördüğüm gibi gördüm: basit ve zayıf. Ama *yanılmışım*. Ben seni buraya asla getirmemeliydim. Kapalı kalması gereken bir kapıyı açtım."

"Ama *neden*?" Shaeva gerçeği söylemekten kaçınıyordu. "Neden dikkatini çektim? Bütün vaktini insanların dünyasını dikkatle izleyerek geçirmiyorsun. Ruhlarla çok meşgulsün."

Shaeva'ya uzandım ama ellerim içinden geçince şaşırdım. *Sen artık ruhsun Elias, unuttun mu?*

"Üçüncü sınavdan sonra," dedi Shaeva, "birçok kişiyi ölüme gönderdin. Ama onlar kızgın değillerdi. Bunu tuhaf buldum, ne de olsa cinayet genellikle ruhları huzursuz yapar. Ama bu ruhlar senden öfkeyle bahsetmediler. Tristas hariç, hepsi çabucak yollarına devam ettiler.

"Nedenini anlamadım. İnsan dünyasını görebilmek için gücümü kullandım." Parmaklarını kenetleyip kara gözlerini bana odakladı. "Serra'nın yeraltı mezarlarında, bir mağara ifritiyle karşılaştın. Sana, *Katil*, diye seslendi."

"*Günahların kan olsaydı çocuğum, kendi kanının oluşturduğu bir nehirde boğulurdun*," diye alıntıladım. "Hatırlıyorum."

"Tepkin onun söylediği şeyden daha önemliydi, Elias. Sen..." Shaeva kaşlarını çatarak düşündü. "Dehşete kapıldın. Ölüme gönderdiğin ruhlar huzur içindeydiler, çünkü onların *yasını tuttun*. Sevdiklerine üzüntü ve acı çektiriyorsun, fakat bunu istemiyorsun. Sanki kaderinde geçtiğin yerde yıkım bırakmak var. Benim gibisin. Daha doğrusu, bir zamanlar olduğum gibisin."

Bekleme Alanı birden soğudu. "Senin gibi," dedim ruhsuzca.

"Ağaçlığımda dolaşan tek canlı sen değildin, Elias. Şamanlar arada buraya gelirler. Şifacılar da. Yaşayanlar ya da ölüler için sızlanmalar dayanılmazdır. Ama sen rahatsız olmadın. Ruhlarla iletişim kurmayı öğrenmek yıllarımı aldı. Ama sen birkaç ziyaretten sonra bunu çözdün."

Bir tıslama duyuldu ve cinlerin tanıdık parlaklığının giderek arttığını gördüm. Shaeva ilk kez onlara aldırmadı.

"Seni Laia'dan uzak tutmaya çalıştım," dedi Shaeva. "Yalnız olduğunu hissetmeni istedim. Senden bir şey istiyordum ve bu yüzden korkmanı istedim. Ama Kauf yolundayken seni oyaladıktan sonra, adımı söylediğini duyduğumda içimde bir şey uyandı. İyi yanımdan kalan bir şey. Senden herhangi bir şey istemekte ne kadar hatalı olduğumu anladım. Beni affet. Buradan çok sıkılmıştım. Sadece kurtulmak istiyordum."

Parlaklık artıyordu. Ağaçlar titremeye başladı.

"Anlamıyorum."

"Yerimi almanı istedim," dedi Shaeva. "Ruh Yakalayıcı olmanı."

İlk önce onu yanlış duyduğumu sandım. "Bu yüzden mi Tristas'ın yoluna devam etmesine yardım etmemi istedin?"

Shaeva kafasını salladı. "Sen insansın," dedi. "O nedenle, cinlerin sahip olmadığı sınırların var. Bunu yapıp yapamayacağını görmeliydim. Ruh Yakalayıcı olmak için ölümü yakından tanımalısın, ama ona tapamazsın. Başkalarını korumayı istediğin fakat elinden hayatlarını mahvetmekten başka bir şeyin gelmediği bir hayat yaşamış olmalıydın. Böyle bir hayat pişmanlığa sebep olur. Bu pişmanlık Bekleme Alanı'nın gücünün sana geçebileceğin bir kapı oluşturur."

Shaaeeva...

Shaeva yutkundu. Kendi türünün çağrısını duyduğuna emindim. "Bekleme Alanı duyarlıdır, Elias. Burası var olan

en eski sihirdir. Ve..." Özür dilercesine suratını buruşturdu. "O seni sevdi. Şimdiden, sana sırlarını fısıldamaya başladı."

Bana daha önce söylediği bir şeyi fark ettim. "Ruh Yakalayıcı olduğunda, Gecegetiren'in seni öldürdüğünü ama seni geri getirip buraya mahkûm ettiğini söylemiştin. Ama şimdi, yaşıyorsun," dedim.

"Bu yaşamak değil, Elias!" dedi Shaeva. "Bu yaşarken ölmek. Etrafım sürekli ruhlarla sarılı. Buraya *bağlıyım*-"

"Tam olarak değil," dedim. "Ormanı terk ettin. Beni ele geçirmek için peşimden geldin."

"Sırf topraklarıma yakın olduğun için. Birkaç günden fazla ayrı kalmak benim için bir işkence. Ne kadar uzaklaşırsam, o kadar acı çekiyorum. Ve cinler, Elias, sen mahkum edilen türümle uğraşmanın nasıl olduğunu anlayamazsın."

SHAEVA! Adını haykırdılar ve Shaeva onlara doğru döndü.

Hayır! Kelimeyi içimden haykırdım ve ayaklarımın altındaki zemin titredi. Cinler sessizleştiler. Ve birden, ondan ne istemem gerektiğini anladım.

"Shaeva," dedim. "Beni varisin yap. Gecegetiren'in seni hayata döndürdüğü gibi beni hayata döndür."

"Sen bir aptalsın," diye fısıldadı Shaeva, isteğime şaşırmadan. "Ölümü kabul et, Elias. Arzu, üzüntü ve acıdan kurtulacaksın. Yoluna devam etmene yardım edeceğim, her şey sakin ve huzurlu olacak. Ruh Yakalayıcı olursan, hayatın pişmanlık ve yalnızlık içinde geçecek, çünkü yaşayanlar ormana giremezler. Ruhlar onlara katlanamazlar."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Belki de, lanet olası ruhlara karşı fazla yumuşaksın."

"Buna gücün yetmeyebilir-"

"Yeter. Izzi ve Tristas'ın ilerlemelerine yardım ettim. Be-

nim için bunu yap, Shaeva. Hayata dönerim, Darin'i kurtarıp başladığım şeyi bitiririm. Sonra ölülerle ilgilenirim ve yaptıklarımın bedelini ödemek için bir fırsatım olur." Ona doğru bir adım attım. "Yeterince uzun süredir tövbe ediyorsun," dedim. "Benim devralmama izin ver."

"Yine de sana öğretmem gerekecek," dedi Shaeva, "bana öğretildiği gibi." Büyük bir yanının bunu istediğine emindim, bunu görebiliyordum. Ama o korkuyordu.

"Ölümden korkuyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı Shaeva. "Sırtlanacağın yükü anlamamandan korkuyorum."

"Ne zamandır benim gibi birini bekliyorsun?" diye dil döktüm. Geri *dönmeliydim*. Darin'i Kauf'tan *çıkarmalıydım*. "Bin sene, değil mi? Burada *gerçekten* bin sene daha kalmak istiyor musun Shaeva? Bana bunu bağışla. Teklifimi kabul et."

Bir an için, son bin sene içindeki üzüntü ve acısı ifadesinde belirdi. Karar verdiği, korkunun yerini kabullenmenin aldığı o anı gördüm.

"Acele et," dedim. "Kauf'ta ne kadar zamanın geçtiğini gökler bilir. Çıtır çıtır yanarken bedenime dönmek istemiyorum."

"Bu eski bir sihir, Elias. Cinlerin, insanların ya da ifritlerin sihri değil, yeryüzünün kendisinin sihri. Seni ölüm anına geri döndürecek. Ve canın yanacak."

Shaeva ellerimi tuttuğunda, dokunuşu Serra demir ocaklarından daha yakıcıydı. Çenesini kenetledi ve içimi titreten tiz bir çığlık attı. Vücudu onu tüketen bir ateşle dolup parladı, artık o Shaeva değildi, kıvranan kara alevlerden oluşan bir yaratıktı. Ellerimi bırakıp beni öylesine hızlı bir şekilde etrafımda döndürdü ki, etrafımın kara bir bulutla sarıldığını

düşündüm. Hayalet olmama rağmen, özümün tükendiğini hissedebiliyordum. Dizlerimin üzerine çöktüm ve sesi kafamın içini doldurdu. Altında daha kalın, eski bir ses gürlüyordu, Bekleme Alanı'nın ta kendisiydi, cin bedenini ele geçirip onun aracılığıyla konuşuyordu.

"Gölgenin oğlu, ölümün varisi, beni dinle: Bekleme Alanı'nda hüküm sürmek ölümün ardından zayıfların, yorgunların, düşkünlerin ve karanlıkta unutulanların yollarını aydınlatmak demektir. Karşına seni serbest bırakmaya değer biri çıkana kadar bana bağlı olacaksın. Gitmek görevini terk etmek demektir ve bunun için seni cezalandırırım. Kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum."

Havada bir titreşim oldu - depremden önce yerdeki gergin sessizlik gibiydi. Sonra gökyüzü ikiye bölünmüş gibi bir ses duyuldu. Acı -*lanet olası acı*- binlerce ölümün acısı ruhuma saplandı. Her kalp kırıklığı, her kaçan fırsat, yas tutmaya terk edilenlerin üzüntüsü - bitmek tükenmek bilmeksizin hepsi içime işledi. Bu acının ötesindeydi, kalbime saplandı ve sönen bir yıldız göğsümde patladı.

Artık daha fazlasına dayanamayacağımdan emin olduğumda, acı dindi. Ormanın zemininde titriyordum, birleşerek tamamen farklı bir şey olan ışığın ve karanlığın ikiz nehirleri gibi içim doğruluk ve korkuyla doluydu.

"Bitti Elias."

Shaeva bir kez daha insan formunda yanımda diz çöktü. Yüzü gözyaşları içindeydi.

"Neden bu kadar üzgünsün, Shaeva?" Başparmağımla onun gözyaşlarını sildim ve haline üzüldüm. "Artık yalnız değilsin. Artık silah arkadaşıyız. Kardeşiz."

Shaeva gülümsemedi. "Sadece hazır olana kadar," dedi. "Git, kardeşim. İnsanların dünyasına dön ve başladığın şeyi

bitir. Ama çok fazla vaktin olmadığını unutma. Bekleme Alanı seni geri çağıracak. Artık senin efendin sihir ve hizmetkârlarının uzun süre uzakta olmasından hoşlanmaz."

Bedenime dönmeyi diledim ve gözlerimi açtığımda Tas'ın telaşlı yüzünü gördüm. Uzuvlarım uzun zamandır hissettiğim yorgunluktan kurtulmuştu.

"Elias!" diye hıçkırdı Tas rahatlayarak. "Yangın her yere yayıldı! Darin'i taşıyamıyorum!"

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Hâlâ sorgular ve yediğim dayaklar yüzünden vücudum sızlıyordu ama kanımdaki zehir geçtiği için hayatımı nasıl yavaş yavaş tükettiğini ve kendimin bir gölgesi olduğumu ilk kez hissedebiliyordum.

Yangın merdivenlerden yukarı ilerledi, tepedeki kirişlerde hızla yayılarak önde ve geride bir alev duvarı oluşturdu.

Yukarıda alevin içinden görülen bir ışık parladı. Bağrışlar, sesler ve bir an için alevlerin ötesinde tanıdık bir figür gördüm.

"Kapı, Tas!" diye bağırdım. "Açık!" En azından açık olduğunu düşünüyordum. Tas sendeleyerek ayağa kalktı, kara gözleri umut doluydu. *Git Elias!* Darin'i omzuma atıp Âlim çocuğu koluma aldım ve merdivenlerden uçarcasına çıkıp alev duvarının içinden geçerek ötesindeki ışığa ulaştım.

LIII: Helene

Veturia Soyu'nun erkekleri ebeveynlerimin ve kız kardeşlerimin etrafını sardılar. Ailemin kollarının arkalarında bağlanıp tahta doğru götürülmelerini ve sıradan suçlular gibi diz çökmeye zorlanmalarını izlemekten utanan İmparator maiyeti kafalarını çevirdiler.

Annem ve babam tartaklanmaya sessizce boyun eğdiler ama Livvy sanki bunu düzeltebilirmişim gibi bana yalvarırcasına bir bakış attı.

Hannah mücadele etti - askerleri tırmalayıp tekmelerken süslü sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. "Onun ihaneti yüzünden beni cezalandırmayın, Majesteleri!" diye haykırdı. "O benim kardeşim değil, lordum. *O benim kanımdan değil.*"

"Sessiz ol," diye ona kükredi Marcus, "yoksa önce seni öldürürüm." Hannah sessizleşti. Askerler ailemi bana doğru çevirdiler. İki tarafımdaki ipekler ve kürkler içindeki insanlar kıpırdanıp fısıldaştılar, bazıları dehşete düşmüştü ama diğerleri neşelerini gizlemekte zorlanıyorlardı. Rufia Soyu'nun yeni aile reisini gördüm. Acımasız gülümsemesini görünce, Marcus'un Cardium Kayalıkları'ndan aşağı attığı babasının nasıl çığlık attığını hatırladım.

Marcus ailemin arkasına doğru yürüdü. "İnfazı Cardium Kayalıkları'nda gerçekleştirmeyi düşünmüştüm," dedi. "Ama burada bu kadar çok Soy varken, neden bu işi bir an önce bitirmeyelim?"

Kumandan öne çıktı, gözleri babamın üzerindeydi. Babam onun isteklerine karşı çıkarak beni işkence görmekten kurtarmıştı. Kumandan anlaşmazlık çıkarmaya çalıştığında Soylar'ı yatıştırmıştı ve görüşmeleri başarısız olduğunda bana

yardım etmişti. Şimdi Kumandan'ın gözlerinde saf, hayvani bir açlık vardı. Babamın boğazını parçalamak istiyordu. Kanında dans etmek istiyordu.

"Majesteleri," dedi Kumandan tatlılıkla. "İnfaza yardım etmekten mutluluk-"

"Gerek yok, Kumandan," dedi Marcus düz bir sesle. "Yeterince yardımın dokundu." Sözlerinin tuhaf bir ağırlığı vardı ve Kumandan birden temkinli şekilde İmparator'u süzdü.

Güvende olacağınızı sanmıştım, demek istedim aileme. *Kâhinler bana demişlerdi ki-*

Ama Kâhinler'in bana hiçbir söz vermediklerini anladım.

Kendimi babamla göz göze gelmeye zorladım. Daha önce böylesine bir yenilgiye uğradığını hiç görmemiştim.

Yanında, annemin platin sarısı saçları aydınlanmış gibi parlıyordu, ölüm için eğildiğinde bile kürk astarlı elbisesi zarifçe döküldü. Solgun yüzü öfkeliydi. "Güçlü ol, kızım," diye bana fısıldadı. Yanında, Livvy korkudan kesik kesik soluyordu. Şiddetle titreyen Hannah'ya hızla bir şeyler fısıldadı.

Titrememek için belimdeki kılıcımı kavradım ama avucumun altında onu zar zor hissedebiliyordum.

"Majesteleri," dedim. "Lütfen. Kumandan bir darbe *planlıyor*. Üsteğmen Faris'i duydunuz. Beni dinlemelisiniz."

Marcus kanımı donduran gözlerini bana çevirdi. Yavaşça kemerindeki hançerini çekti. İnce ve jilet kadar keskindi, kabzasında Blackcliff'in elması vardı. Uzun zaman önce birinci sınavı kazandığında ona hediye edilmişti.

"Bunu çabuk yapabilirim, Örümcekkuşu," dedi İmparator kısık bir sesle. "Ya da çok ama çok yavaş olabilir. Bir daha sıranı beklemeden konuşursan, hangisini seçeceğimi görürsün. Üsteğmen Sergius," diye seslendi. Haftalar önce tehdit ve baskıyla sindirdiğim Kara Muhafız öne çıktı.

"Örümcekkuşu ve müttefiklerini güvenceye al," dedi Marcus. "Duygularının onları etkilemelerini istemeyiz."

Sergius bir saniye tereddüt ettikten sonra diğer Kara Muhafızlar'a işaret etti.

Sessizce hıçkıran Hannah Marcus'a yalvarırcasına baktı. "Lütfen," diye fısıldadı. "Majesteleri. Biz nişanlıyız- ben nişanlınızım." Ama Marcus bir dilenciden farksızmış gibi ona aldırmadı.

Marcus taht odasındaki aile reislerine döndüğünde etrafına güç saçıyordu. Artık sıkışmış bir İmparator değildi, Âlim isyanını, suikast teşebbüslerini ve ülkedeki en güçlü ailelerin ihanetini bastırmıştı.

Hançerini elinde çevirirken, gümüş yükselen güneşin ışığında parladı. Olacakları düşünürken, midemi bulandıran nazik bir güzellikle şafak odayı aydınlattı. Marcus önce kimi öldüreceğine karar vermeye çalışan acımasız bir yırtıcı gibi, ailemin arkasında bir ileri bir geri yürüyordu.

Annem babama ve kız kardeşlerime bir şey fısıldadı. *Sizi seviyorum.*

"İmparatorluk'un kadınları ve erkekleri." Marcus annemin arkasında yavaşladı. Gözleri gözlerimi yakıyordu, omurgasını düzleştirip omuzlarını geriye attı. Marcus hançerini durdurdu. "İmparator'unuzu hayal kırıklığına uğratırsanız neler olacağını görün."

Taht odası sessizleşti. Gümüş bıçağın annemin boğazına battığını, boynu boyunca çekerken çıkan sesi duydum. Annem yalpaladı, bakışları kaydı ve çok geçmeden bedeni yere serildi.

"Hayır!" diye çığlık atan Hannah, bedenimi esir alan çaresizliği dile getirdi. Ağzımda kanın tadını alabiliyordum - dudağımı ısırmıştım. İnsanlar izlerken, Hannah annemin be-

deninin üzerine eğilip yaralı bir hayvan gibi tiz sesler çıkardı. Onu tüketen derin üzüntüsü dışında hiçbir şey umurunda değildi. Livia'nın yüzü ifadesizdi, açık mavi elbisesinin dizlerini ıslatan biriken kana bakarken gözleri şaşkındı.

Dudağımdaki acıyı hissedemedim. Ayaklarım ve bacaklarım çok uzakta gibiydiler. Bu annemin kanı olamazdı. Bu onun bedeni değildi. Bunlar onun cansız ve beyaz elleri değillerdi. Hayır.

Hannah'nın çığlığı beni sersemliğimden kopardı. Marcus onu mahvolan saçlarından tutmuştu. "Hayır, lütfen." Telaşlı gözleri beni bulmaya çalıştı. "Hel, bana yardım et!"

Sergius'a doğru gerildim ve boğazımdan tuhaf, yaralı bir uluma çıktı. Boğuk sözlerini zar zor duyabiliyordum. Küçük kız kardeşim. Çocukluğumuzda en yumuşak saçlar onundu. "Helly, üzgünü-"

Marcus bıçağı hızla onun boğazından geçirdi. Sanki bu iş bütün konsantrasyonunu gerektiriyormuş gibi o sırada yüzü ifadesizdi. Marcus, Hannah'yı bıraktı ve bedeni annemin yanına düştü. İkisinin açık renk saç tutamları birbirine karıştı.

Arkamda, taht odasının kapısı açıldı. Marcus işinin bölünmesine dudak büktü.

"Majesteleri." İçeri giren askeri göremedim ama sesindeki çatlama bir kan banyosuna adım atmayı beklemediğini gösteriyordu. "Kauf'tan bir mesaj..."

"Meşgulüm. Keris," diye bakmadan Kumandan'a bağırdı Marcus, "sen ilgilen."

Kumandan başını eğdi ve gitmek üzere arkasını döndü, ama yanımdan geçerken yavaşladı. Öne doğru eğilip soğuk elini omzuma koydu. Geri çekilemeyecek kadar uyuşmuştum. Gri gözleri merhametsizdi.

"Parçalanmana tanık olmak harika, Kızıl Örümcekkuşu," diye fısıldadı. "Kırıldığını izlemek."

Cain'in sözlerini yüzüme tekrarlarken bütün vücudum titredi. *Önce parçalanacaksın. Önce, yok edileceksin.* Lanet olsun, Elias'ı öldüreceğim anı kastettiğini sanmıştım. Ama Cain biliyordu. Arkadaşım için üzülüp dururken, o ve türü beni gerçekten neyin yok edeceğini biliyorlardı.

Ama Kumandan, Cain'in bana neler söylediğini nasıl bilebilirdi? Beni bırakıp salınarak odadan çıktı ama Marcus önümde durduğu için düşünmeye fırsatım olmadı.

"Babana veda et, Örümcekkuşu. Sergius, onu bırak."

"Kızıl Örümcekkuşu," diye fısıldadı babam. "Bana bak."

Babama bana adımla hitap etmesi için yalvarmak istedim. *Ben Örümcekkuşu değilim. Ben Helene'im. Senin Helene'in. Küçük kızın.*

"Bana bak, kızım." Babamın bakışlarında yenilgi görmeyi umarak gözlerimi kaldırdım. Aksine, fısıltısı üzüntü dolu olmasına rağmen, o sakin ve aklı başında babamdı. "Dinle. Beni kurtaramazsın. Anneni, kız kardeşini ya da Elias'ı da kurtaramazdın. Ama İmparatorluk'u hâlâ kurtarabilirsin, çünkü o Marcus'un sandığından daha büyük bir tehlikede. Tiborum'un etrafı çok yakında Vahşiler sürüsüyle sarılacak, ayrıca Karkaus'tan bir filonun çıktığını ve Navium'a doğru yol aldığını duydum. Kumandan'ın gözü bunu görmüyor, o tamamen Âlimler'i ortadan kaldırıp kendi gücünü güvenceye almaya odaklanmış."

"Baba." Birkaç metre öteden izleyen Marcus'a baktım. "İmparatorluk'un canı cehenneme-"

"Dinle beni." Babamın sesindeki ani çaresizlik beni dehşete düşürdü. O hiçbir şeyden korkmazdı. "Aquilla Soyu güçlü kalmalı. Müttefiklerimiz güçlü olmalılar. *Sen* güçlü olmalısın. Savaş bu topraklara kaçınılmaz olarak gelecek, bocalayamayız. İmparatorluk'ta kaç Savaşçı var?"

"M-milyonlarca."

"Altı milyondan fazla," dedi babam. "Altı milyon kadın, erkek ve çocuğun geleceği senin ellerinde. Savaşın acısına maruz kalmamak için hayatları senin gücüne bağlı olacak altı milyon insan var. O karanlığı geride tutan tek şey sensin. Kolyemi al."

Ellerim titreyerek çocukken oynadığım zinciri çekip aldım. Hatırladığım en eski anılarımdan biri babamın üzerime doğru eğilmesi ve lambanın ışığının vurduğu yakasından sallanan Aquilla yüzüğündeki uçmak üzere kanatlarını açan kartal işlemesiydi.

"Artık Aquilla Soyu'nun reisi sensin," diye fısıldadı babam. "İmparatorluk'un Kızıl Örümcekkuşu'sun. Ve benim kızımsın. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Babam geri çekilir çekilmez, Marcus darbeyi indirdi. Babamın ölmesi daha uzun sürdü - belki de daha çok kanı olduğu içindi. Gözleri kararınca, bundan daha fazla acı çekemeyeceğimi düşündüm. Marcus bütün acımı tüketmişti. Sonra gözlerim küçük kız kardeşime takıldı. *Sen tam bir aptalsın, Helene. Sevdiğin biri olduğu sürece, her zaman daha fazla acı vardır.*

"İmparatorluk'un kadınları ve erkekleri." Marcus'un sesi taht odasının çatı kirişlerinden yankılandı. *Ne yaptığını sanıyor?*

"Saygıdeğer kutsal adamlarımız Kâhinler tarafından hükümdarlık yükünü taşıması uygun görülen bir Avam'ım." Kulağa neredeyse mütevazı geliyordu ve İmparatorluk'un en seçkin ailelerine göz gezdirirken şaşkınlıkla ona baktım. "Ama bir Avam bile bir İmparator'un merhamet göstermesi gerektiğini bilir."

"Örümcekkuşu ve İmparator arasındaki bağ Kâhinler ta-

rafından belirlenir." Marcus, Livia'nın yanına gidip onu ayağa kaldırdı. Kardeşim dudakları aralık, yüzü bembeyaz olmuş şekilde bir Marcus'a bir bana baktı.

"En şiddetli fırtınaya bile dayanması gereken bir bağdır," dedi İmparator. "Örümcekkuşu'mun ilk başarısızlığı bu fırtınalardan biriydi. Ancak ben merhametsiz değilim. Saltanatıma yerine getirilmeyen sözlerle başlamak da istemiyorum. Aquilla Soyu'yla bir evlilik anlaşmasına imza attım." İfadesizce bana baktı. "Ve Aquilla Soyu'nun reisinin kız kardeşi Livia Aquilla'yla derhal evlenerek bu anlaşmayı yerine getireceğim. Sülalemi ülkenin en eski Soylar'ından biriyle birleştirerek, hanedanlığımı kurmayı ve İmparatorluk'a bir kez daha ihtişam getirmeyi umuyorum. Bu olay ise geçmişte kalacak." Hoşnutsuzca yerdeki cesetlere baktı. "Aquilla Soyu'nun reisi kabul ederse, elbette."

"Livia." Dudaklarımı oynatarak kız kardeşimin adını söyledim. Boğazımı temizledim. "Livia'nın canını bağışlayacak mısın?" Marcus'un kafasını sallaması üzerine, doğruldum. Kendimi kız kardeşime bakmaya zorladım, çünkü ölmeyi tercih ederse, bu kalan akıl sağlığımın çözülmesine neden olsa da ondan bunu esirgeyemezdim. Ama Livia olanların gerçekliğini nihayet idrak etti. Onun gözlerimde kendi acımın yansımasını gördüm - ama orada başka bir şey daha vardı. Ebeveynlerimin gücü. Livia kafasını onaylarcasına salladı.

"Ka-kabul ediyorum," diye fısıldadım.

"Güzel," dedi Marcus. "Günbatımında evleneceğiz. Geri kalanınız dışarı çıkın," diye dehşete düşmüş bir şekilde onu izleyenlere bağırdı. "Sergius." Kara Muhafız öne çıktı. "*Gelinimi* sarayın doğu kanadına götür. Rahat ve güvende olduğundan emin ol."

Sergius, Livia'yı alıp götürdü. İmparator'un maiyeti de

sessizce dışarı çıktılar. Önümdeki yere, yayılan kan birikintisine bakarken Marcus yanıma yaklaştı.

Arkamda durup parmağını ensemde gezdirdi. Tiksintiyle ürperdim ama bir saniye sonra Marcus aniden geri çekildi.

"Kes sesini," diye tısladı, ama kafamı kaldırdığımda benimle konuşmadığını anladım. Aksine, omzunun üzerinden boş havaya bakıyordu. "*Dur.*"

Donuk bir büyülenmişlikle, Marcus'un hırlayıp birinin elinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi omuzlarını savurmasını izledim. Bir dakika sonra, tekrar bana doğru döndü ama bu kez bana dokunmadı.

"Seni aptal kız." Marcus'un sesi kısık bir tıslamadan ibaretti. "Sana söyledim: Asla benden daha fazlasını bildiğini sanma. Keris'in küçük planının farkındaydım. Bana alenen karşı gelmemen için seni uyarmıştım, ama yine de içeri dalıp darbe teşebbüsünde bulunacağını haykırarak beni *zayıf* gösterdin. Lanet olası ağzını açmasaydın, bu olmazdı."

Lanet olsun. "Sen biliyordun-"

"En başından beri biliyordum." Ellerini saçlarımın arasına sokup bakışlarımı kan birikintisinden çekti. "Her zaman kazanacağım. Ve şimdi de ailenden geriye kalan son kişiye sahip olacağım. Bir daha emrime karşı gelirsen, bir daha beni hayal kırıklığına uğratırsan, bana karşı konuşur ya da beni aldatırsan, göklere yemin ederim ki ona hayal edemeyeceğin kadar büyük bir acı çektiririm."

Beni sertçe bıraktı. Taht odasından çıkarken botları sessizdi.

Burada hayaletler dışında yapayalnızdım.

LIV: Laia

Alevlerden sendeleyerek uzaklaşırken görünmezliğimi yitirdim. *Hayır! Gökler adına, hayır!*

Darin, Elias, küçük Tas bu cehennemde ölmüş olamazlardı. Bunca çileden sonra bu olamazdı. Hıçkırdığımı ve artık görünmez olmadığımı fark ettim. Umurumda değildi.

"Sen oradaki! Âlim!" Bot sesleri bana doğru yöneldi ve kubbenin cilalı taşında geriye doğru kayarak kaçak bir mahkûm olduğumu düşünen lejyonerin elinden kaçmaya çalıştım. Adam gözlerini kısıp ileri doğru atıldı, parmaklarını pelerinime geçirip onu üzerimden çekti. Sürünerek ilerlemeye çalıştığım sırada iri gövdesiyle üzerime atıldı.

"Oof! Merdivenlerin en alt basamağına düştüğümde nefesim kesildi. Asker beni yüzüstü çevirip ellerimi tutmaya çalıştı.

"Defol!"

"Ağıllardan mı kaçtın? Aah!" Kasığını tekmeleyince adam geri çekildi. Hançerimi çıkardım ve kalçasına saplayıp çevirdim. Asker bağırmaya başladı, bir saniye sonra ağırlığı üzerimden kalktı ve hançerim hâlâ bacağına saplı bir şekilde merdivenlere fırlatıldı.

Askerin durduğu yeri bir gölge doldurdu, tanıdık ve aynı zamanda son derece farklıydı. "E-Elias?"

"Buradayım." Elias beni ayağa kaldırdı. Parmaklıklar kadar inceydi ve gözleri yoğun dumanda neredeyse parlıyordu. "Kardeşin burada. Tas burada. Yaşıyoruz. İyiyiz. Çok iyiydin." Hançeri kalçasından çıkarıp sürünerek kaçan askere başıyla işaret etti. "Aylarca topallayacak."

Sıçrayıp Elias'a sarıldım, göğsümden hıçkırık ve haykırış

arası bir ses çıktı. İkimiz de yaralı, yorgun ve acılıydık, ama kollarını etrafımda hissedince onun *gerçek*, burada ve hayatta olduğunu fark ettim. İlk kez hayatta kalmak için bir şansımız olduğuna inandım.

"Darin nerede?" Elias'tan ayrılıp kardeşimin dumanın içinden belirmesini umarak etrafa baktım. Hapishanenin Savaşçı bölümünü saran alevlerden kaçan askerler etrafımızda telaşla koşturuyordu. "İşte, kılıçlarını al." Sırtıma astığım kavisli kılıç kınlarını çıkarıp Elias'a verdim ve onları alıp taktı. Darin ise hâlâ ortada yoktu.

"Elias?" dedim endişeyle. "Darin-" Ben konuşurken Elias diz çöktü ve omzundan yere bir şey koydu. Önce sopalarla dolu kirli bir çuval olduğunu sandım.

Sonra ellerini gördüm. *Darin'in elleri*. Yaralıydı, orta ve serçe parmakları yoktu. Yine de, o elleri nerede görsem tanırdım.

"Gökler." Darin'in yüzünü görmeye çalıştım ama uzun, kirli saçları gizliyordu. Kardeşim hiçbir zaman kilolu olmamıştı ama birden bana çok küçük göründü. Sanki tükenmiş, kendisinin korkunç bir benzeriydi. Afya beni, *eskiden olduğu gibi olmayabilir*, diyerek uyarmıştı.

Yüzümü görünce, "Yaşıyor," diye hatırlattı Elias. "Sadece kafasına bir darbe aldı. İyileşecek."

Elias'ın arkasında küçük bir figür belirdi, kanlı hançerim elindeydi. Elias bıçağı bana verip parmaklarımı tuttu. "Görünmemelisin, Laia," dedi. "Kendini sakla!"

Tas beni koridora doğru çekti ve görünmezliğimin üzerime çökmesine izin verdim. Elias aniden ortadan kaybolduğumu görünce irkildi. Yakınında olduğumu bilmesi için elini sıktım. İleride hapishanenin kapıları ardına kadar açıktı. Dışarıda bir grup asker bekliyordu.

"Âlimler'in bulunduğu ağılları açmalısın," dedi Elias. "Darin'i taşırken bunu yapamam. Muhafızlar bir saniye içinde üzerime çullanırlar."

Gökler! Kargaşayı güçlendirmek için avluda da yangın çıkarmam gerekiyordu.

"Daha fazla dikkat dağıtmadan idare etmemiz gerekecek," dedi Elias. "Darin'i ağıla götürecekmiş gibi yapacağım. Hemen arkanda olacağım. Tas, Laia'nın yanında kal ve arkasını kolla. Seni bulurum."

"Bir şey daha var, Elias." Onu endişelendirmek istemiyordum ama bilmeliydi. "Hapishane Müdürü burada olduğumu biliyor olabilir. Üst kattayken bir anlığına görünmezliğimi yitirdim."

"Öyleyse, ondan uzak dur," dedi Elias. "Çok kurnazdır, ayrıca Darin'i ve beni sorgulamalarından çıkardığım kadarıyla, seni eline geçirmeyi çok istiyor."

Saniyeler sonra, hapishaneden avluya çıktık. Hapishanenin boğucu sıcağından sonra soğuk yüzüme bıçak gibi çarptı.

Avlu kalabalık olmasına rağmen karışıklık yoktu. Kauf'tan çıkan mahkûmlar hemen götürülmüşlerdi. Birçoğu öksüren, yüzlerinin rengi solmuş ya da yanan Kauf muhafızları sıraya dizilmişlerdi ve başka bir asker yaralı olup olmadıklarını kontrol ettikten sonra onlara görev veriyordu. Sorumlu lejyonerlerden biri Elias'ı görünce ona seslendi.

"Sen!" dedi. "Sen oradaki!"

"Bu cesedi bırakmama izin ver," diye homurdandı Elias, suratsız bir yardımcı askeri kusursuzca taklit ederek. Pelerinini etrafına sardı ve başka bir grup asker Kauf'un cehenneminden telaşla çıkarken kenara çekildi.

"Git, Laia," diye fısıldadı. "Çabuk!"

Tas ve ben sol tarafımızdaki Âlimler'in ağılma doğru koş-

tuk. Arkamızda binlerce mahkûmun sesleri yankılanıyordu. Savaşçılar, Kabileliler, Denizciler, Vahşiler ve Barbarlar. Savaşçılar onları kocaman bir daire biçiminde toplamış ve etraflarında iki sıra mızrakçı kordonu oluşturmuşlardı.

"İşte, Laia." Tas çaldığı anahtarları elime tutuşturdu ve ağılın kuzeyine doğru işaret etti. "Skiritae'yi uyaracağım!" Sonra diğer tarafa dönüp ağılın kenarlarından ayrılmadan, suntalarının arasındaki geniş boşluklardan içeri fısıldadı.

Altı lejyonerin koruduğu kapıyı gördüm. Hapishane avlusunun gürültüsü öylesine yoğundu ki, yaklaştığımı duyamazlardı ama yine de adımlarımı dikkatle attım. Kapıya bir buçuk metre kala en yakınımdaki lejyonerle aramda birkaç santimetre vardı. Lejyoner kıpırdandı ve elini kılıcına koyduğunda donup kaldım. Zırhındaki derinin ve sırtındaki okların çelik uçlarının korkusunu alabiliyordum. *Bir adım daha, Laia. Seni göremez. Burada olduğunu bilmiyor.*

Kızgın bir yılanla uğraşıyormuş gibi, anahtarlığı cebimden çıkardım ve şıngırdamaması için onu sıkıca tuttum. Lejyonerlerden biri diğerlerine bir şey söylemek için dönene kadar bekledikten sonra anahtarı kilide soktum.

Ama sıkıştı.

Anahtarı önce nazikçe, sonra biraz sertçe oynattım. Askerlerden biri kapıya doğru döndü. Ona, gözlerinin içine baktım ama omuzlarını silkip arkasına döndü.

Sabırlı ol, Laia. Derin bir nefes alıp kilidi kaldırdım. Yere sabitlenmiş bir şeye bağlı olduğu için gözden kaybolmadı. O anda kimsenin o kapıya bakmamasını umdum, çünkü olması gerektiği yerden biraz uzakta havada süzülen bir kilit görürlerdi ve en aptal yardımcı asker bile bunun doğal olmadığını anlardı. Bir kez daha anahtarı çevirdim. *Neredeyse-*

Tam o sırada bir şey koluma kenetlendi – ön koluma dokunaç gibi dolanan uzun bir eldi.

"Ah, Serralı Laia," diye fısıldadı biri kulağıma. "Ne yetenekli bir kızsın. Yeteneğini yakından incelemek için sabırsızlanıyorum."

Görünmezliğimi yitirdim ve anahtarlar şıngırdayarak buzlu taşların üzerine düştüler. Kafamı kaldırdığımda kendimi kocaman, sulu gözleri olan sivri bir kafaya bakarken buldum.

Hapishane Müdürü.

LV: Elias

Shaeva, Bekleme Alanı'nın beni çağıracağı konusunda uyarmıştı. Hapishanenin dondurucu avlusunda ağıllara doğru ilerlerken onu hissettim, görünmez bir kanca gibi beni göğsümden çekiyordu.

Geliyorum, diye içimden haykırdım. *Beni ne kadar zorlarsan o kadar yavaş olacağım, o yüzden vazgeç.*

Bekleme Alanı beni duymuş gibi çağrı yavaşça hafifledi. Ağıllara on üç metre kaldı... On metre... Dokuz metre...

O sırada ayak sesleri duydum. Kauf'un girişindeki asker bana yetişmişti. Temkinli adımlarından, üniformamın ve sırtımdaki kılıçların onu kandıramadığını anlayabiliyordum. *Lanet olsun.* Ah, pekâlâ. Kılık değiştirmek söz konusu olduğunda, böyle bir ihtimal hep vardı.

Asker bana saldırdı. Kenara kaçarak onu atlatmaya çalıştım ama Darin'in bedeni dengemi yitirmeme sebep oldu ve asker beni kavradığında Darin de yuvarlandı.

Başlığım düşünce askerin gözleri kocaman açıldı. "Kaçak mahkûm!" diye bağırdı. "Kaç-" Kemerinden çıkardığım bıçağı göğsüne sapladım.

Çok geç kalmıştım. Kauf'un girişindeki lejyonerler onun bağırdığını duymuşlardı. Mahkûmları kollayan mızrakçılardan dördü ayrıldı. Hepsi yardımcı askerlerdi.

Gülümsedim. *Beni alt etmek için yeterli değiller.*

İlk asker yaklaşırken kılıçlarımı çektim, başımı eğip mızrağının altına girdim ve bileğini kestim. Adam haykırarak silahını bıraktı. Şakağına bir darbe indirerek onu yere serdikten sonra döndüm ve mızrağı sıradaki askerin üzerinde ikiye bölüp silahı karnına saplayarak onu yere düşürdüm.

Kanım kaynamaya başladı, savaşçı içgüdülerim tam kuvvete ulaşmıştı. Yere düşen askerin mızrağını aldım ve üçüncü yardımcı askerin omzuna fırlattım. Dördüncü tereddüt etti ve karnına omzumu geçirerek onu yere devirdim. Başı kaldırım taşlarına çarpıp çatladı ve bir daha hareket etmedi.

Kulağımın kenarından bir mızrak hızla geçti ve acı kafamda patladı. Ama beni durdurmaya yetmezdi.

Mahkûmların yanından bir düzine mızrakçı ayrıldı. Artık kaçak bir mahkûmdan fazlası olduğumu biliyorlardı.

"Koşun!" diye kükredim şaşkınlıkla bakan mahkûmlara kordondaki boşluğa işaret ederek. "Kaçın! Koşun!"

İki Savaşçı koridordan fırlayıp Kauf'un kale kapısına doğru koştular. Bir an, bütün avlu nefeslerini tutmuş onları izliyor gibiydi. Sonra bir muhafız bağırdı ve büyü bozuldu. Aynı anda düzinelerce mahkûm her şeyi göze alarak kordondan dışarı taştılar. Savaşçı mızrakçılar boşluğu doldurmaya çalıştılar ama binlerce mahkûm vardı ve özgürlüğün kokusunu almışlardı.

Bana doğru koşan askerler silah arkadaşlarının sesini duyunca yavaşladılar. Darin'i kaldırıp Âlim ağıllarına doğru koştum. Neden hâlâ açılmamışlardı? Âlimler'in avluya akın etmeleri gerekiyordu.

"Elias!" Tas bana doğru koştu. "Kilit sıkıştı. Ve Laia- Hapishane Müdürü-"

Hapishane Müdürü'nün Laia'yı sıkıca tutarak avluda sürüklediğini gördüm. Laia tekme atarak çaresizce ondan kurtulmaya çalışıyordu. Yaşlı adam onu yerden kaldırdığında havasızlıktan Laia'nın yüzü kızarmaya başladı. Hayır! Laia! Çoktan ona doğru ilerlemeye başlamıştım ama dişlerimi sıkıp kendimi durmaya zorladım. Âlimler'in dışarı çıkmalarını istiyorsak o kilitle ilgilenmeliydim.

"Onun yanına git, Tas," dedim. "Hapishane Müdürü'nün dikkatini dağıt. Kilitle ben ilgilenirim."

Tas koştu ve Darin'i Âlim ağılının yanına bıraktım. Ağılı koruyan lejyonerler mahkûmların toplu kaçışını önlemek için Kauf'un girişine doğru koşmuşlardı ve dikkatimi kilide verdim. Çok kötü sıkışmıştı ve var gücümle çevirmeme rağmen açılmıyordu. Ağılın içinde bir adam diğerlerini iterek öne doğru ilerledi, tahtaların arasındaki boşluktan sadece gözleri görülüyordu. Yüzü o kadar kirliydi ki genç mi yoksa yaşlı mı olduğunu anlayamadım.

"Elias Veturius musun?" dedi adam sert bir fısıltıyla.

Kilidi kırmak için kılıcımı kınından çıkarırken bir tahminde bulundum. "Araj?"

Adam kafasını salladı. "Neden bu kadar uzun sürdü? Biz-Arkana bak!"

Uyarısı beni karın boşluğuma bir mızrak saplanmasından kurtardı ve bir sonrakinden de zar zor kaçabildim. Kapıdaki karışıklığa aldırmayan bir düzine asker bana doğru yaklaşıyordu.

"Kilit, Veturius!" dedi Araj. "Çabuk ol."

"Ya bana zaman tanı ya da işe yara," diye dişlerimin arasından tısladım ve kılıcımı kullanarak iki mızrağı saptırdım.

Araj ağıldaki Âlimler'e bir emir verdi. Saniyeler içinde, çok sayıda taş tepemizden uçup mızrakçıların üzerine yağdı.

Bunu izlemek, açlıktan gözü dönen kedilere çakıl taşları fırlatan bir fare sürüsünü izlemek gibiydi. Bu fareler iyi nişan alabildikleri için şanslıydım. En yakınımdaki mızrakçılardan ikisi bocaladı ve bu dönüp kılıcımı savurarak kilidi kırmak için bana yeterli zamanı verdi.

Kapı aniden açıldı ve Âlimler kükreyerek ağıldan dışarı hücum ettiler.

Ölen mızrakçıların birinden bir Serra çeliği hançer alıp diğerleriyle birlikte dışarı fırlayan Araj'a verdim. "Diğer ağılı aç!" diye bağırdım. "Laia'nın yanına gitmeliyim!"

Âlim mahkûmlardan oluşan bir deniz avluyu doldurmuştu ama Hapishane Müdürü'nün bedeni aralarından seçiliyordu. Aralarında Tas'ın da olduğu küçük bir grup Âlim çocuğu yaşlı adama saldırdılar. Hapishane Müdürü onları uzak tutmak için kılıcını savurdu ama Laia'yı tutan elini gevşetmek zorunda kaldı ve Laia elinden kurtulmak için debelendi.

"Hapishane Müdürü!" diye seslendim. Sesimi duyunca yaşlı adam arkasına döndü ve Laia topuğunu onun kaval kemiğine geçirip kolunu ısırdı. Hapishane Müdürü kılıcını kaldırdı ama Âlim çocuklardan biri çaktırmadan yanına yaklaşıp sağlam bir tavayı dizine vurdu. Hapishane Müdürü kükredi ve yuvarlanarak ondan uzaklaşan Laia belindeki hançere uzandı.

Ama hançer orada değildi, Tas'ın elinde parlıyordu. Hapishane Müdürü'nün üzerine saldırırken küçük yüzü öfkeyle buruştu. Arkadaşları yaşlı adamın etrafını sardılar, onu ısırıyor, tırmalıyor ve yerden kalkmasına engel olarak doğdukları günden beri onları kötüye kullanan canavardan intikam alıyorlardı.

Tas hançeri Hapishane Müdürü'nün boğazına sapladı ve fışkıran kanı görünce geriye çekildi. Diğer çocuklar da koşup Tas'ı göğsüne bastıran Laia'nın etrafını sardılar. Saniyeler içinde yanlarına ulaştım.

"Elias," diye fısıldadı Tas. Gözlerini Hapishane Müdürü'nün cesedinden ayıramıyordu. "Ben-"

"Bir iblisi katlettin, kuzeyli Tas." Yanında diz çöktüm. "Seninle omuz omuza savaşmaktan gurur duyuyorum. Diğer çocukları dışarı çıkar. Henüz özgür değiliz." Muhafızla-

rın deliye dönen mahkûm ordusuyla savaştığı kapıya baktım. "Teknelerin orada buluşalım."

"Darin!" Laia bana baktı. "O nerede-"

"Ağılların yanında," dedim. "Uyanınca ona gününü göstermek için sabırsızlanıyorum. Bu lanet olası hapishanenin her yerinde onu taşımak zorunda kaldım."

Davullar çılgınca gümbürdüyordu ve karışıklığın ortasında uzaktaki bir garnizonun yanıt veren davullarını güçlükle duyabiliyordum. "Teknelere binip kaçabilsek bile," dedi Laia ağıllara doğru koşarken, "Alacakaranlık Ormanı'na varmadan inmemiz gerekecek. Ve Savaşçılar bizi bekliyor olacaklar, değil mi?"

"Evet," dedim. "Ama bir planım var." Tam olarak bir *plan* sayılmazdı. Daha doğrusu bir önseziydi - ve yeni mesleğimi çılgınca bir şey yapmak için kullanabileceğime dair bir umuttu. Bekleme Alanı'na, Shaeva'ya ve ikna gücüme bağlı bir kumardı.

Darin omzumda, Kauf'un mahkûmlarla dolu giriş kapısına doğru ilerledik. Kalabalık deliye dönmüştü - dışarı çıkmak için mücadele eden çok sayıda insan ve bizi içeride tutmak için uğraşan çok sayıda Savaşçı vardı.

Metalik bir inilti duydum. "Elias!" Laia kale kapısına işaret etti. Kapı yavaşça, ağır ağır inmeye başlamıştı. Ses mahkûmları geri püskürtmeye çalışan Savaşçılar'a umut verdi ve Laia ile ben kapıdan iyice uzaklaştık.

"Meşaleler Laia!" diye bağırdım. Yakındaki bir duvardan iki meşale kaptı ve onları kılıç gibi savurduk. Etrafımızdakiler içgüdüsel bir şekilde ateşten kaçıp aralarında bir yol açmamıza izin verdiler.

Kale kapısı birkaç metre indi, artık neredeyse göz hizasındaydı. Laia kolumu tuttu. "Tek itişte," diye bağırdı. "Birliktesimdi!"

Kol kola girip meşalelerimizi indirdik ve kalabalığın arasında koştuk. Laia'yı önümdeki kale kapısının altına ittim ama karşı koyup arkasına döndü ve beni de onunla gitmeye zorladı.

Ve sonra kapının altından geçtik, mahkûmlarla savaşan askerlerin yanından koşup doğruca kayıkhaneye ilerledik. İki mavna nehirde çoktan yarım kilometre ilerlemişti ve Âlimler iki mavnayı daha iskeleden aşağı indirip gitmek üzereydi.

"Başardı!" diye bağırdı Laia. "Afya başardı!"

"Okçular!" Kauf'un surlarının tepesinde bir dizi asker belirdi. "Koş!"

Etrafımıza oklar yağdı ve bizimle birlikte kayıkhaneye doğru koşan Âlimler'in yarısı yere serildi. *Neredeyse başarmak üzerelerdi. Neredeyse.*

"Elias! Laia!" Kayıkhanenin kapısında Afya'nın kızıla dönük kara saç örgülerini gördüm. El sallayarak bizi yapıya doğru yönlendirirken, gözleri okçulardaydı. Yüzü kesilmişti ve elleri kan içindeydi ama bizi hemen küçük bir kanoya götürdü.

"Kalabalık bir tekne macerası fikri çok hoşuma gitse de," dedi, "bana kalırsa, bu daha hızlı olur. Acele edin."

Darin'i iki sıranın arasına yatırdım ve bir kürek kapıp kanoyu kayıkhaneden iterek uzaklaştırdım. Arkamızda ise Araj, Tas ve Bee'yi Âlimler'in bulduğu son mavnaya bindirdi. Mavnadakiler paniğe kapılıp suda hızla ileri atıldılar. Akıntı bizi Kauf'un harabesinden çabucak uzaklaştırıp Alacakaranlık Ormanı'na doğru sürükledi.

"Bir planın olduğunu söylemiştin." Laia güneyde ormanın yumuşak yeşil hattına doğru işaret etti. Hâlâ baygın olan Darin ise aramızda yatıyordu, başı kız kardeşinin çantasının üzerindeydi. "Paylaşmanın vakti geldi."

Shaeva'yla yaptığım anlaşma hakkında ona ne söyleyecektim? Nereden başlayacaktım?

Gerçeklerden.

"Paylaşacağım," dedim sadece onun duyabileceği kısık bir sesle. "Ama öncelikle, sana söylemem gereken başka bir şey var. Zehre rağmen nasıl hayatta kaldığım ve ne olduğum hakkında."

LVI: Helene

Bir Ay Sonra

Üç gün süren bir kar fırtınasının ardından kara kış Antium'da kükrüyordu. Kar şehri öylesine kalın bir örtüyle örtmüştü ki Âlim süpürücüler yolları açık tutmak için kesintisiz çalışıyorlardı. Geceleri, en şık malikânelerden en fakir kulübelere kadar şehrin her yanındaki pencerelerde kış ortası mumları yanıyordu.

İmparator Marcus tatili önde gelen birkaç düzine Soy'un kadın ve erkek liderleriyle birlikte imparatorluk sarayında kutlayacaktı. Casuslarım bana birçok anlaşmanın yapılacağını söylüyorlardı - ticari anlaşmalar ve Marcus'un gücünü pekiştirecek idari atamalar.

Bunun doğru olduğunu biliyordum, çünkü o anlaşmaların çoğunu düzenlemeye yardım etmiştim.

Kara Muhafız kışlasındaki masamda oturmuş adamlarımdan bir bölümünü Tiborum'a sevk eden emri imzalıyordum. Limanı neredeyse ele geçiren Vahşiler'den güçlükle geri almıştık ama henüz pes etmemişlerdi. Bir kez suda kanın kokusunu aldıklarından, daha fazla adamla geri döneceklerdi.

Pencereden dışarıdaki beyaz şehre baktım. Aklıma bir düşünce geldi, uzun zaman önce babam bizi küçükken Antium'a getirdiğinde, Hannah ve benim kar topu savaşı yaptığımız anı düşündüm. Gülümsedim. Hatırladım. Sonra o anıyı -bir daha görmeyeceğim- karanlık bir yere saklayıp işime döndüm.

"Lanet olası pencereni kilitlemeyi öğren, kız."

Kulak tırmalayan sesi duyar duymaz tanıdım. Yine de, ir-

kildim. Yaralarını saklayan başlığının altından Aşçı'nın gözleri parlıyordu. Mesafesini korudu, ilk tehdit belirtisinde pencereden kaçmaya hazırdı.

"Ön kapıyı kullanabilirsin." Elimi masamın altına bağlı hançerimden ayırmadım. "Kimsenin sana engel olmamasını garanti ederim."

"Artık dost muyuz?" Aşçı yaralı yüzünü eğip gülümser gibi dişlerini gösterdi. "Ne hoş."

"Yaran tamamen iyileşti mi?"

"Hâlâ buradayım." Aşçı pencereden bakıp kıpırdandı. "Ailene olanları duydum," dedi boğuk bir sesle. "Üzgünüm."

Kaşlarımı kaldırdım. "Başsağlığı dilemek için mi buraya gizlice girme zahmetine katlandın?"

"Hem o," dedi Aşçı, "hem de Blackcliff Sürtüğü'yle savaşmaya hazır olduğunda sana yardım edebileceğimi söylemek için geldim. Beni nasıl bulacağını biliyorsun."

Marcus'un masamda duran mühürlü mektubunu düşündüm. "Yarın gel," dedim. "Konuşuruz."

Kafasını salladı ve çıt çıkarmadan pencereden kayıp gitti. Merakıma yenik düşüp pencereye doğru yürüdüm ve dışarı baktım, bir kanca, çatlak ya da tırmanılamaz duvara nasıl tırmandığını gösteren bir işaret bulmak için aşağıdaki dik duvarları gözden geçirdim. Ama hiçbir şey göremedim. Ona bu hileyi sormalıydım.

Dikkatimi Marcus'un mektubuna verdim:

Tiborum kontrol altında ve Serca ve Aroman Soyları hizaya geldiler. Artık bahane yok. Onun hakkından gelmenin vakti geldi.

O derken kastettiği tek bir kişi olabilirdi. Okumaya devam ettim.

Sessiz ve dikkatli ol. Çabuk bir suikast istemiyorum, Örümcekkuşu. Mutlak bir yıkım istiyorum. Bunu hissetmesini istiyorum. İmparatorluk'un gücümü bilmesini istiyorum.

Kız kardeşin dün gece Denizci elçisiyle yediğimiz akşam yemeğinde çok hoştu. Buradaki güç değişikliği konusunda elçinin içini rahatlattı. Çok yararlı bir kız. Umarım sağlıklı kalır ve İmparatorluk'a uzun yıllar hizmet eder.

İmparator Marcus Farrar

Ofisimin kapısını açınca habercilik nöbetindeki Beşlik irkildi. Ona görevini verdikten sonra, Marcus'un mektubunu tekrar okudum ve sabırsızca bekledim. Dakikalar sonra kapı tıklatıldı.

"Kızıl Örümcekkuşu," dedi Yüzbaşı Harper içeri girerken. "Beni mi çağırdın?"

Mektubu ona verdim. "Bir plana ihtiyacımız var," dedim. "Marcus'a darbeyi haber vereceğimi anlayınca ordusunu dağıttı ama bu, orduyu tekrar toplayamayacağı anlamına gelmez. Keris kolay kolay pes etmez."

"Asla," diye homurdandı Harper. "Bu aylar alacak. Marcus'un ona saldırmasını beklemese bile, senden bir saldırı bekler. Hazırlıklı olacaktır."

"Bunu biliyorum," dedim. "Bu yüzden işe yarayan bir plana ihtiyacımız var. Bu da Quin Veturius'u bulmakla başlıyor."

"Serra'dan kaçtığından beri kimse ondan haber almadı."

"Onu nerede bulacağımı biliyorum," dedim. "Bir ekip oluştur. Dex'in ekipte olduğundan emin ol. İki gün içinde yola çıkacağız. Çekilebilirsin."

Harper başını eğdi ve işime döndüm. Gitmeyince, kaşlarımı kaldırdım. "Bir şeye mi ihtiyacın var Harper?"

"Hayır, Örümcekkuşu. Sadece..." Bana onu daha önce hiç görmediğim kadar rahatsız bir biçimde baktı - beni tedirgin etmeye yetecek bir bakıştı. İnfazdan beri, o ve Dex benim için çok değerli olmuşlardı. Kara Muhafızlar'ın görevlerini yeniden belirlemem konusunda bana güç vermişlerdi -Üsteğmen Sergius artık Güney Adası'nda görev yapıyordu- ve Kara Muhafızlar'dan bazıları isyan çıkarmaya kalktıklarında bana azimle destek olmuşlardı.

"Kumandan'ın peşine düşeceksek Örümcekkuşu, o halde işe yarayabilecek bir şey biliyorum."

"Devam et."

"Nur'dayken, isyandan önceki gün Elias'ı gördüm. Ama sana söylemedim."

Avitas Harper hakkında eski Kızıl Örümcekkuşu'ndan *daha çok şey öğreneceğimi* hissederek arkama yaslandım.

"Söylemek zorunda olduğum şey," diye devam etti Avitas, "sana bunu *neden* daha önce söylemediğim. Kumandan'ın Blackcliff'teyken beni neden kolladığı ve sonra Kara Muhafızlar'a aldığıyla ilgili. Elias ve..." Derin bir nefes aldı. "Bizim babamızla ilgili."

Bizim babamız.

Bizim babamız. *Onun* ve *Elias'ın*.

Sözlerini idrak etmem biraz zaman aldı. Sonra ona oturmasını emrettim ve öne doğru eğildim.

"Dinliyorum."

***

Harper gittikten sonra, sokaklardaki sulu karı ve çamuru göze alıp Serra'daki Aquilla villasından iki paketin geldiği haberci ofisine gittim. Birincisi Livia'ya kış ortası hediyemdi. Sağlam olduğunu kontrol ettikten sonra ikinci paketi açtım.

Elimde tuttuğum Elias'ın maskesinin ışıltısını görünce nefesimi tuttum. Kauf'un habercisine göre, Elias ve birkaç yüz Âlim firari hapishaneden kaçtıktan kısa bir süre sonra Alacakaranlık Ormanı'nda gözden kaybolmuşlardı. Bir düzine İmparatorluk askeri onları takip etmeye çalışmıştı ama ertesi sabah ormanın sınırlarında ezilmiş bedenleri bulunmuştu.

O zamandan beri kimse firarileri ne görmüş ne de duymuştu.

Arkadaşımı belki Geceotu, belki de orman öldürmüştü. Ya da bir şekilde ölümü atlatmanın bir yolunu bulmuştu. Büyükannesi ve büyükbabası gibi, Elias'ın da başkalarını öldürebilecek şeylerden sağ kurtulmak gibi benzersiz bir yeteneği vardı.

Önemi yoktu. O gitmişti ve kalbimin onun yaşadığı kısmı artık ölüydü. Maskeyi cebime attım - kışladaki odamda ona bir yer bulacaktım.

Livvy'nin hediyesini kolumun altına sokup saraya doğru ilerlerken Avitas'ın bana söylediklerini düşündüm: *Babamın son arzusu olduğu için Kumandan Blackcliff'te bana göz kulak oldu. En azından, öyle olduğunu sanıyorum. Bunu asla doğrulamadı.*

Kumandan'a seni gölgen gibi takip etme görevini bana vermesini istedim, çünkü senin aracılığınla Elias hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum. Annemin bana anlattıkları dışında babam hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Annemin adı Renatia'ydı ve babamın Blackcliff'in onu sokmaya çalıştığı kalıba asla uymadığını söyledi. Onun nazik olduğunu söyledi. İyi olduğunu söyledi. Uzun bir süre annemin yalan söylediğini düşündüm. Hiçbir zaman bu özelliklere sahip olmamıştım, o nedenle doğru olamazdı. Ama belki de, babamın iyi özelliklerini almamıştım. Belki de, onlar başka bir oğla geçmişti.

Onu azarladım, elbette -bunları daha önce anlatması ge-

rekirdi- ama öfkem ve şaşkınlığım dindikten sonra, verdiği bilginin ne olduğunu anladım: Kumandan'ın zırhında bir çatlaktı. Ona karşı kullanabileceğim bir silahtı bu.

Saray muhafızları birbirlerine gergin bakışlar atarak imparatorluk kanadına geçmeme izin verdiler. İmparatorluk'un düşmanlarının kökünü kurutmaya başlamıştım - ve buna buradan başladım. Marcus'un yanıp kül olması umurumda değildi, ama Livvy'nin onunla evli olması kız kardeşimi tehlikeye atıyordu. Marcus'un düşmanları kardeşimin de düşmanları olacaktı ve onu kaybedemezdim.

Serralı Laia'da kardeşine karşı benzer bir sevgi hissediyordu. O kızla tanıştığımdan beri, onu ilk kez anlıyordum.

Kız kardeşimi kendi bahçesine bakan balkonda otururken buldum. Faris ve başka bir Kara Muhafız birkaç metre ötede gölgelerde duruyorlardı. Arkadaşıma bu görevi almak zorunda olmadığını söyledim. Kızıl Örümcekkuşu birliğinin bir üyesi için on sekiz yaşındaki bir kızı korumak kesinlikle can atılan bir konum değildi.

Öldüreceksem bunu birini korurken yapmayı tercih ederim, demişti Faris.

Faris başını eğerek beni selamlayınca, kız kardeşim kafasını kaldırdı.

"Kızıl Örümcekkuşu." Livia ayağa kalktı ama bir zamanlar olduğu gibi bana sarılmadı ve beni öpmedi. Yine de bunu yapmak istediğini görebiliyordum. Başımla hafifçe odasına doğru işaret ettim. *Baş başa konuşmak istiyorum.*

Kız kardeşim yanında oturan altı kıza döndü, üçü esmer tenli ve sarı gözlüydü. Livvy, Marcus'un annesine mektup gönderip ondan nedimeleri olmaları için Marcus'un ailesinden üç kız göndermesini istediğinde, bu pozisyon için yok sayılan Çizer aileleri gibi, ben de çok şaşırmıştım. Ancak, Avamlar hâlâ bunu konuşuyorlardı.

Livvy'nın nazik emriyle bu kızlar ve Çizer mevkidaşları ortadan kayboldular. Faris ve diğer Kara Muhafız bizi takip etmek için hareket ettiler ama işaret ederek onları durdurdum. Kız kardeşim ve ben yatak odasına girdik ve kış ortası hediyesini yatağa bırakıp paketini yırtarak açmasını izledim.

Işık eski aynamın işlemeli gümüş kenarlarından parlayınca nefesini tuttu.

"Ama bu senin," dedi Livia. "Annem-"

"O senin olmasını isterdi. Kızıl Örümcekkuşu'nun odasında ona uygun bir yer yok."

"Çok güzel. Benim için onu asar mısın?"

Bir hizmetkâr çağırıp bana bir çekiçle çiviler getirmesini istedim ve geri döndüğünde Livvy'nin eski aynasını kaldırıp arkasındaki gözetleme deliğini kapattım. Marcus casuslarına yeni bir delik deldirmek zorunda kalacaktı. Ama en azından şimdilik kız kardeşim ve ben baş başa konuşabilirdik.

Çiviyi çakarken yanımdaki tuvalet masası sandalyesine oturdu. Konuşmaya başladığımda, sesimi alçak tuttum.

"İyi misin?"

"Düğünden beri her gün sorduğun şeyi soruyorsan." Livvy tek kaşını kaldırdı. "Ama evet, iyiyim. O geceden sonra bana dokunmadı. Ayrıca, o gece ona *ben* yaklaştım." Kız kardeşim çenesini kaldırdı. "Ne yaparsa yapsın, ondan korktuğumu düşünmesini istemiyorum."

Ürpermemek için kendimi zor tuttum. Marcus'la yaşamak, onun karısı olmak artık Livvy'nin hayatıydı. Ondan tiksinmem ve nefret etmem bunu zorlaştırmaktan başka bir işe yaramazdı. Düğün gecesi hakkında kız kardeşim bana hiçbir şey anlatmamıştı ve ben de sormamıştım.

"Geçen gün onu kendi kendine konuşurken yakaladım." Livvy bana baktı. "Bu ilk kez olmuyor."

"Harika." Bir çivi daha çaktım. "Sadist *ve* sesler duyan bir İmparator."

"O deli değil," dedi Livvy düşünceli bir şekilde. "Sana, sadece sana şiddet uygulamaktan bahsedene kadar kontrole sahip. Ama o zaman seğirmeye başlıyor. Sanırım kardeşinin hayaletini görüyor, Hel. Sanırım, bu yüzden sana dokunmadı."

"Eğer Zak'in hayaleti onu rahatsız ediyorsa," dedim, "umarım yanından ayrılmaz. En azından-"

Göz göze geldik. *İntikamımızı alana kadar.* Livia ve ben bundan hiç bahsetmemiştik. Taht odasındaki korkunç günden sonra, onu ilk gördüğümde kelimelere gerek duymadan bunu kararlaştırmıştık.

Kız kardeşim saçlarını fırçaladı. "Elias'tan haber aldın mı?"

Omuzlarımı silktim.

"Peki ya Harper?" diye tekrar denedi Livvy. "Stella Gallerius onunla tanışmak için can atıyor."

"Onları tanıştırmalısın."

Kız kardeşim beni izlerken kaşlarını çattı. "Dex nasıl? İkiniz çok-"

"Dex sadık bir asker ve harika bir üsteğmen. Evlilik onun için biraz karışık olabilir. Arkadaşlarının çoğu onun tipi değil." Aynayı kaldırdım. "Ayrıca artık pes edebilirsin."

"Yalnız olmamı istemiyorum," dedi Livvy. "Annem, babam ya da Hannah olsaydı, farklı olurdu. Ama Hel-"

"Saygısızlık etmek istemiyorum, İmparatoriçe," dedim alçak bir sesle. "Adım Kızıl Örümcekkuşu."

Gözüm yansımama takıldı. Birkaç ay önce, mezuniyetimin arifesindeki gibi görünüyordum. Aynı vücut. Aynı yüz. Sadece gözler farklıydı. Karşımdaki kadının soluk bakışlarına

baktım. Bir an Helene Aquilla'yı gördüm. Umut eden kızı. Dünyanın adil olduğunu düşünen kızı.

Ama Helene Aquilla kırılmıştı. Parçalanmıştı. O Kızıl Örümcekkuşu'ydu. Kızıl Örümcekkuşu yalnız değildi, çünkü onun annesi, babası, sevgilisi ve en yakın arkadaşı İmparatorluk'tu. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Başka birine ihtiyacı yoktu.

O her şeyden azadeydi.

LVII: Laia

Alacakaranlık Ormanı'nın ötesinde Marinn buz tutan göller ve orman parçalarıyla süslü geniş beyaz bir halı gibi uzanıyordu. Daha önce gökyüzünün bu kadar berrak ve mavi olduğunu görmemiştim ya da her nefes aldığımda içimi hayatla dolduran böyle bir hava solumamıştım.

Özgür Topraklar. En sonunda.

Şimdiden buraya dair her şeyi seviyordum. Bunca yıl sonra ebeveynlerimi tekrar görebilseydim, sanırım onlar kadar tanıdık geldiğini söylerdim. Aylardır ilk kez İmparatorluk'un elini boğazımda hissetmiyordum.

Araj'ın Âlimler'e son kez dışarı çıkmalarını emretmesini izledim. Hissettikleri rahatlık ortadaydı. Elias'ın bizi hiçbir ruhun rahatsız etmeyeceğine dair verdiği güvenceye rağmen, Alacakaranlık Ormanı'nın ağırlığı içinde vakit geçirdikçe üzerimize çöktü. *Gidin*, diye bize tıslıyor gibiydi. *Buraya ait değilsiniz.*

Araj beni ormanın sınırından birkaç yüz metre uzakta Darin ve Afya'yla yaşamak için sahiplendiğim terk edilmiş bir kulübenin yanında buldu.

"Bize katılmak istemediğinizden emin misiniz? Adisa'da İmparatorluk'un bile boy ölçüşemeyeceği şifacılar olduğunu duydum."

"Soğukta bir ay daha geçirirse asla toparlanamaz." İçi tertemiz olan ve kükreyen ateşin sıcaklığıyla parlayan kulübeye başımla işaret ettim. "Dinlenmeye ve sıcak bir yere ihtiyacı var. Birkaç haftaya iyileşmezse, buraya getirecek bir şifacı bulurum." Araj'a en derin korkumdan bahsetmedim: Darin'in uyanmamasından korkuyordum. Başına aldığı darbenin ye-

terince acı çekmiş olan bedeni için çok fazla olmasından korkuyordum.

Ağabeyimin sonsuza kadar gitmiş olmasından endişeleniyordum.

"Sana borçluyum, Serralı Laia." Araj yarım kilometre ötedeki yolda ilerleyen Âlimler'e baktı. Sonuçta dört yüz on iki kişi kurtulmuştu. Çok azdı. "Umarım en yakın zamanda seni kardeşinle birlikte Adisa'da görürüm. Halkının senin gibi birine ihtiyacı var."

Araj arkasına dönüp Elias'a veda eden Tas'a seslendi. Bir ay boyunca yemek yemek, banyo yapmak ve -büyük gelse de- temiz giysiler giymek çocuğa yaramıştı. Ama Hapishane Müdürü'nü öldürdüğünden beri dalgındı. Uykusunda inlediğini ve ağladığını duyuyordum. Yaşlı adam hâlâ Tas'ı rahat bırakmıyordu.

Elias'ın Tas'a, Kauf muhafızından çaldığı Serra çeliği bıçaklardan birini vermesini izledim.

Tas kollarını Elias'ın boynuna dolayıp onun sırıtmasına neden olan bir şey fısıldadı ve Âlimler'e katılmak için koştu.

Son grup da gittikten sonra Afya kulübeden çıktı. O da yolculuğa çıkmaya uygun olarak giyinmişti.

"Kabilemden çok uzun süredir ayrı kaldım," dedi *Zaldara*. "Gibran'ın yokluğumda neler yaptığını gökler bilir. Muhtemelen şimdiye kadar altı kızı hamile bırakmıştır. Kızgın aileleri susturmak için her kuruşumu rüşvet olarak vermem gerekecek."

"İçimden bir ses Gibran'ın iyi olduğunu söylüyor." Ona gülümsedim. "Elias'a veda ettin mi?"

Afya kafasını salladı. "Benden bir şey gizliyor." Bakışlarımı kaçırdım. Elias'ın ne gizlediğini çok iyi biliyordum. Ruh Yakalayıcı'yla yaptığı anlaşmayı benimle paylaşmıştı. Ve eğer

diğerleri, gecenin ve günün büyük bir bölümü Elias'ın ortada olmadığını fark ettilerse bile, bundan bahsetmemeyi uygun görmüşlerdi.

"Senden hiçbir şey saklamadığından emin ol," diye devam etti Afya. "Biriyle yatağa girmenin en kötü yoludur bu."

"Gökler, Afya," diye kekeledim ve arkama bakıp Elias'ın duymamış olmasını umdum. Neyse ki, ormanda gözden kaybolmuştu. "Onunla yatağa *girmiyorum* ve böyle bir *niyetim* yok-"

"Kendini yorma, kız." Afya gözlerini devirdi. "Bunu dinlemek utanç verici." Bir süre beni süzdükten sonra bana sarıldı - hızlı ve şaşırtıcı derecede sıcaktı.

"Teşekkür ederim, Afya," dedim saç örgülerine doğru. "Her şey için."

Afya tek kaşını kaldırarak beni bıraktı. "Gittiğin her yerde onurlu olduğumdan bahset, Serralı Laia," dedi. "Bana bunu borçlusun. Ve kardeşine iyi bak."

Kulübenin penceresinden içeride yatan Darin'e baktım. Sarı saçları temizdi ve kısa kesilmişti, yüzü yine genç ve yakışıklıydı. Bütün yaralarıyla özenle ilgilenmiştim ve birçoğundan geriye sadece izleri kalmıştı.

Ama o yine de kıpırdamamıştı. Belki de hiç kıpırdamayacaktı.

Afya ve Âlimler ufukta kaybolduktan birkaç saat sonra Elias ormandan döndü. Herkes gittiği için artık çok sessiz olan kulübe birden daha ıssız gelmeye başladı.

Elias içeri girmeden önce kapıyı tıklattı ve beraberinde içeri soğuk hava dalgasını getirdi. Artık sakalsızdı, saçları kısa kesildiği ve kaybettiği kilosunu aldığı için eski haline benziyordu.

Gözleri hariç. Onlar farklılardı. Belki de, daha düşünce-

liydiler. Üstlendiği yükün ağırlığı beni hâlâ şaşırtıyordu. Elias bana birçok kez açıklamış olmasına rağmen -bunu bütün kalbiyle istediğini söylüyordu- Ruh Yakalayıcı'ya hâlâ kızgındım. Verdiği bu sözden kurtulmasının bir yolu olmalıydı. Elias'ın normal bir hayat sürebilmesinin, daima sevgiyle bahsettiği Güney Toprakları'na seyahat edebilmesinin ve Kabile'sini ziyaret edip Mamie Rila'yla bir araya gelmesinin bir yolu olmalıydı.

Şimdilik, orman onu zaptetmişti. Ağaçların arasından çıktığında bile, ziyareti pek uzun sürmüyordu. Bazen ruhlar peşinden geliyorlardı. Birçok kez, kısık sesiyle yaralı bir ruhu teselli eden sözler mırıldandığını duymuştum. Arada sırada, kaşlarını çatarak ormanı terk edince aklının sorunlu bir ruhta olduğunu anlıyordum. Özellikle, biriyle uğraştığını biliyordum. Bir kız olduğunu düşünüyordum ama bana ondan bahsetmiyordu.

"Tavuk ister misin?"

Hayvanın gevşek bedenini havaya kaldırdı, ben de lavaboya doğru işaret ettim. "Tüylerini sen yolarsan."

Çalışırken tezgâhta ona doğru yaklaştım. "Tas, Afya ve Araj'ı özledim," dedim. "Onlar yokken burası çok sessiz."

"Tas sana tapıyor," dedi Elias sırıtarak. "Aslına bakarsan, sana âşık olduğunu düşünüyorum."

"Sırf ona hikâyeler anlattığım ve karnını doyurduğum için," dedim. "Keşke her erkeğin gönlünü kazanmak bu kadar kolay olsa." Bu kadar imalı konuşmayı ummamıştım ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dudağımı ısırdım. Elias kara kaşını kaldırıp bana meraklı bir bakış attıktan sonra dikkatini yarısını yolduğu tavuğa çevirdi.

"O ve diğer Âlimler'in Adisa'da senden bahsedeceklerini biliyorsun. Sen Blackcliff'i dümdüz eden ve Kauf'u özgür-

lüğüne kavuşturan kızsın. Serralı Laia. İmparatorluk'u yakıp kül etmeyi bekleyen kor."

"Bütün bunları yardım almadan yaptığım söylenemez," dedim. "Senden de bahsedecekler."

Ama Elias kafasını sağa sola salladı. "Aynı şekilde değil," dedi. "Bahsetseler bile, ben yabancıyım. Sen Dişi Aslan'ın kızısın. Halkının senden aynı şeyi bekleyeceklerini sanıyorum, Laia. Unutma, istedikleri her şeyi yapmak zorunda değilsin."

Alaycı şekilde güldüm. "Kee- Gecegetiren'i bilselerdi hakkımdaki düşünceleri değişirdi."

"O hepimizi kandırdı, Laia." Elias tavuğu vahşice kesmeye başladı. "Ve bir gün, bedelini ödeyecek."

"Belki de şimdiden ödüyordur." Gecegetiren'in içindeki engin üzüntüyü, Yıldız'ı yeniden bir araya getirme arayışında sevdiği ve yok olan onca kişinin yüzünü düşündüm.

"Ona bütün kalbim ve vücudumla güvendim." Keenan ve aramda olanlar hakkında Elias'a çok fazla şey anlatmamıştım. Daha önce baş başa konuşmak için fırsatımız olmamıştı. Ama şimdi, her şeyi ortaya dökmek istiyordum. "Beni manipüle etmeyen -Direniş'i kullanmayan ya da İmparator'un ölümünü planlamayan, Kumandan'a sınavları sabote etmesi için yardım etmeyen- kısmı beni sevdi, Elias. Ve benim de bir yanım sevgisine karşılık verdi. İhanetinin bir bedeli vardır. Bunu hissediyor olmalı."

Elias pencereden hızla kararan gökyüzüne baktı. "Haklısın," dedi. "Shaeva'nın bana anlattıklarına bakılırsa, seni gerçekten sevmiş olmasaydı kolluk ona geçmezmiş. Sihir tek taraflı değilmiş."

"O halde, bir cin bana âşık. Kesinlikle on yaşındaki bir çocuğu tercih ederim." Elimi bir zamanlar kolluğumun olduğu yere koydum. Haftalar sonra, şimdi bile yokluğunun üzün-

tüsünü hissediyordum. "Şimdi ne olacak? Kolluk Gecegetiren'de. Yıldız'ın daha kaç parçasına ihtiyacı var? Ya onları bulur ve türünü serbest bırakırsa? Ya-"

Elias parmağını dudaklarıma koydu. Parmağını orada olması gerekenden daha uzun mu tuttu?

"Bir çaresini buluruz," dedi. "Onu durdurmanın bir yolunu buluruz. Ama bugün değil. Bugün, tavuk yahnisi yiyip arkadaşlarımızın hikâyelerini anlatacağız. Darin uyandıktan sonra, o ve senin ne yapacağınızı ve çılgın annemin beni öldüremediğini öğrendiğinde ne kadar sinirleneceği hakkında konuşacağız. Gülecek ve soğuktan şikâyet edip bu ateşin sıcaklığının tadını çıkaracağız. Bugün, hayatta olmamızı kutlayacağız."

★★★

Gecenin bir yarısı, kulübenin tahta zemini gıcırdadı. Elias'ın eski pelerinine sarılı bir şekilde uykuya daldığım, Darin'in yatağının yanındaki sandalyemde sıçradım. Kardeşim horlayarak uyuyordu, yüzü değişmemişti. Belki de, birinci kez bana geri dönüp dönmeyeceğini merak edip içimi çektim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Elias arkamdan. "Seni uyandırmak istemedim. Ormanın kenarındaydım. Ateşin söndüğünü görünce biraz daha odun getirmek isterim."

Uykulu gözlerimi ovuşturup esnedim. "Saat kaç?"

"Şafağa birkaç saat var."

Yatağımın kenarındaki pencereden gökyüzünün karanlık ve berrak olduğunu görebiliyordum. Bir yıldız kaydı. Sonra iki tane daha.

"Dışarıdan izleyebiliriz," dedi Elias. "Bir saat daha sürecek."

Pelerinimi takıp küçük kulübenin kapısının önünde ona katıldım. Elias elleri ceplerinde benden biraz uzakta durdu. Her birkaç dakikada bir tepemizde yıldızlar kayıyordu. Her defasında nefesimi tuttum.

"Her sene olur." Elias'ın gözleri yıldızlardaydı. "Serra'dan göremezsin. Çok fazla toz var." Soğuk gecede ürperince, ciddiyetle pelerinimi süzdü. "Sana yeni bir pelerin alalım," dedi. "Bu seni yeterince sıcak tutmaz."

"Bunu bana sen verdin. Bu benim uğurlu pelerinim. Ondan asla vazgeçmeyeceğim." Pelerini iyice etrafıma sardım ve bu sırada onunla göz göze geldim.

Afya'nın gitmeden önce bana söylediklerini hatırlayınca yüzüm kızardı. Ama ona söylediğimde ciddiydim. Elias artık Bekleme Alanı'na bağlıydı. Hayatında başka bir şeye vakti yoktu. Vakti olsaydı bile, ormanın öfkesini uyandırmaktan çekiniyordum.

En azından, o ana kadar böyle düşünmeyi kabullenmiştim. Elias başını eğdi ve bir anlığına, yüzündeki arzu yıldızlarla gökyüzüne yazılmış kadar net oldu.

Bir şey söylemeliydim ama gökler adına, yüzüm kızarırken ve bakışlarının altında tenim böylesine canlıyken, ne söyleyebilirdim? Emin değilmiş gibi görünüyordu ve aramızdaki gerginlik yağmur bekleyen gökyüzü kadar yoğundu.

Sonra Elias'ın o kararsızlığı kayboldu ve yerini nabzımın çılgınca atmasına sebep olan saf, özgür bir arzu aldı. Bana doğru bir adım attı ve beni kulübenin pürüzsüz, aşınmış ahşabına yasladı. O da benim gibi kesik kesik soluyordu, parmakları bileğime dokundu, sıcak eli kolum, boynum ve dudaklarım üzerinde kıvılcımlar bıraktı.

İki eliyle yüzümü avuçlarının arasına aldı, solgun gözleri ihtiyaçla yanmasına rağmen ne istediğimi görmeyi bekledi.

Yakasından tutup onu kendime doğru çektim ve dudaklarını dudaklarımda hissetmenin, nihayet birbirimize teslim olmanın sevincine kapıldım. Aylar önce odasındaki öpüşmemizi düşündüm - çaresizlik, tutku ve şaşkınlıktan doğan telaşlı bir öpüşmeydi.

Bu farklıydı. Aramızdaki ateş daha kızgın, elleri daha emindi ve dudakları acele etmiyordu. Kollarımı boynuna götürüp ayak parmaklarımın üzerinde doğrularak vücudumu onun vücuduna bastırdım. Onun yağmur ve baharat karışımı kokusu başımı döndürdü ve Elias öpücüğünü derinleştirdi. Dişlerimi alt dudağında gezdirip dolgunluğunun tadını çıkarırken boğazından bir hırıltı yükseldi.

İleride, ormanın derinliklerinde bir şey kıpırdandı. Elias aniden geri çekildi ve elini başına götürdü.

Ormana baktım. Karanlıkta bile ağaçların tepelerinin hışırdadığını görebiliyordum. "Ruhlar," dedim kısık bir sesle. "Bundan hoşlanmıyorlar mı?"

"Hem de hiç. Muhtemelen kıskanıyorlar." Elias sırıtmaya çalıştı ama yüzünü buruşturmakla yetindi, gözleri acılıydı.

İçimi çekip parmaklarımı dudaklarına götürdüm, sonra göğsüne ve eline indirdim. Onu kulübeye doğru çektim. "Onları kızdırmayalım."

Ayak parmaklarımızın ucunda kulübeye girip kollarımızı birbirimize kenetleyerek ateşin yanına yerleştik. Başta Elias'ın gideceğinden, görevinin başına çağırılacağından emindim. Ama o gitmeyince rahatladım ve uyku çağırdıkça göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Gözlerimi kapattım ve sanırım berrak gökyüzünü ve özgür havayı, Izzi'nin gülümsemesini ve Elias'ın kahkahasını hayal ettim.

"Laia?" dedi bir ses arkamdan.

Birden gözlerimi açtım. *Bu bir rüya Laia. Rüya görüyorsun.*

Rüya görüyor olmalıydım. Çünkü bana kaçmamı haykırdığı günden beri, aylardır bu sesi duymayı istemiştim. Bu sesi zihnimde duymuştum, en zayıf anlarımda beni cesaretlendirmişti ve en karanlık zamanımda bana güç vermişti.

Elias ayağa kalktı, yüz hatlarına mutluluk kazınmıştı. Bacaklarım beni taşımadı, o yüzden ellerimden tutup beni kaldırdı.

Dönüp Darin'in, kardeşimin gözlerinin içine baktım. Uzunca bir süre, sadece birbirimizin yüzüne baktık.

"Şu haline bir bak kardeşim," diye fısıldadı Darin en sonunda. Gülümsemesi en uzun ve karanlık gecenin ardından doğan bir güneş gibiydi. "Şu haline bir bak."

Sabaa Tahir, Kaliforniya'nın Mojave Çölü'ndeki ailesinin on sekiz odalı otelinde büyüdü. Orada zamanını roman okuyarak, erkek kardeşinin çizgi roman koleksiyonunu karıştırarak ve gitar çalarak geçirdi. *Küller ve Kor*'u geceleri gazete editörlüğü yaparken yazmaya başladı. Sabaa ailesiyle San Francisco Körfez Bölgesi'nde yaşamaktadır.

Daha fazla bilgi almak için SabaaTahir.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

BİRÇOK İNSAN ZAMANIN ENGİN KARANLIĞINDA KÜÇÜK BİRER PIRILTIDIR. AMA SEN HIZLA YANAN BİR KIVILCIM DEĞİLSİN. SEN, YANMAYA CESARET EDEBİLİRSEN, KARANLIKTA PARLAYAN BİR ATEŞSİN.

Antik Romadan ilham alan, zengin bir fantezi dünyasında geçen *KÜLLER VE KOR*'da ailesi için savaşan köle Laia'nın ve cesur asker Elias'ın hikâyeleri anlatılıyordu.

Ve şimdi, Elias ile Laia canlarını kurtarmak için acımasız İmparator'dan kaçıyorlar.

AMAZON, TIME, BUZZFEED, POPSUGAR ve ENTERTAINMENT WEEKLY tarafından yılın en iyi kitapları arasında gösterildi!

"Son sayfasına kadar adrenalin düşmüyor!"
Buzzfeed

"Muhteşem."
Entertainment Weekly

"Önceki kitaptan daha da tehlikeli… Çok heyecanlı!"
Publishers Weekly

"Aksiyon dolu, nefes kesen bir hikâye."
Booklist

"Kusursuz."
Kirkus

ISBN 978-605-173-377-7

₺34

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com